Al doilea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

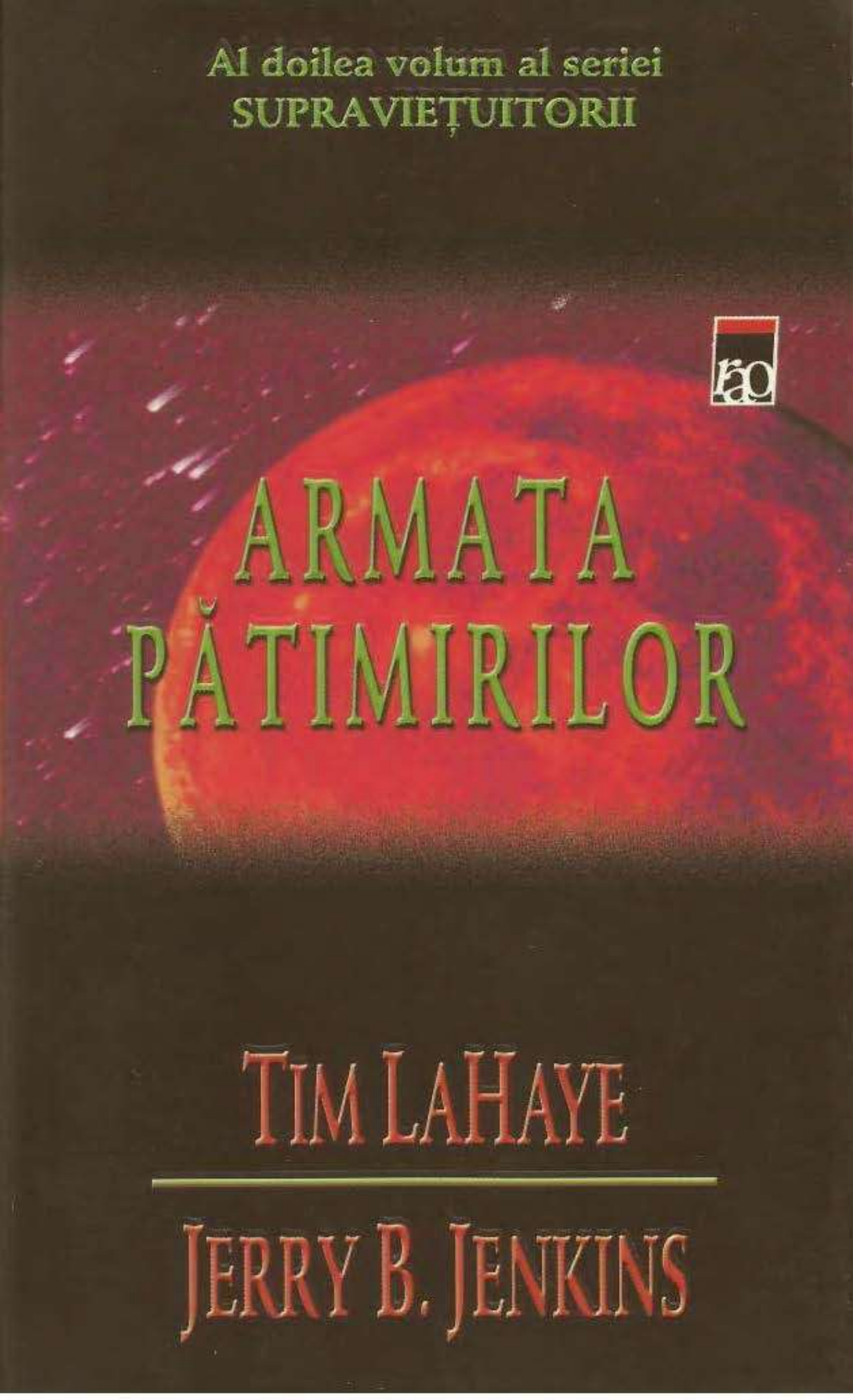

ARMATA PĂTIMIRILOR

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Ar fi dat orice să dezvăluie adevărata față a lui Carpathia, să spună lumii că era un mincios, un individ care se folosea de hipnoză, Antihristul în persoană! Şi, deşi Buck i se împotrivea, nici unul dintre cei care nu credeau în Hristos nu ar fi înțeles şi nu ar fi fost de acord cu el. În plus, Scriptura nu spunea că adepții lui Hristos ar fi putut face ceva mai mult împotriva lui Antihrist decît să nu îl susțină. Se împlinea o profeție veche de mii de ani, iar ei trebuia să trăiască tragedia pînă la capăt.

Nicolae Carpathia avea să îl înlăture din calea sa pe președintele Statelor Unite şi pe oricine altcineva. Urma să preia puterea supremă, ceea ce ar fi declanşat adevărata luptă, cea dintre rai şi iad. Această ultimă bătălie avea să fie purtată pe viață şi pe moarte. Pe Buck îl liniştea gîndul că sfîrşitul era cunoscut încă de la început..., chiar dacă el aflase asta în urmă cu doar cîteva săptămîni.“

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supraviețuitorii*, care cuprinde, pînă în prezent, cincisprezece titluri. A scris peste o sută de cărți dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *The New York Times*. Romanele sale apocaliptice se bucură de un mare succes, iar *Supraviețuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociația Publiciștilor Creștini Evanghelici în 1997, 1998 și 1999.

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălțarea la Cer și Apocalipsă. El este pastor și un recunoscut autor și conferențiar pe teme legate de profețiile biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary și în literatură la Liberty University. A scris peste patruzeci de cărți, care au fost traduse în treizeci și trei de limbi și au fost tipărite în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

ARMATA PĂTIMIRILOR

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS
Tribulation Force
© 1996 by Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
All rights reserved

Fotografia copertei
© 1996 by Chris Butler. All right reserved.

Coperta colecţiei
CATHERINE BERGSTROM

Ilustraţia copertei
CATHERINE BERGSTROM

Left Behind ® is a registered trademark
of Tyndale House Publishers, Inc.

Traducere din limba engleză
ANNE-MARIE LUPAŞCU

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

septembrie 2003

ISBN 973-576-528-4

PROLOG

Ce s-a petrecut anterior...

Într-o secundă de coşmar milioane de oameni au dispărut de pe faţa Pământului. Ei s-au evaporat pur şi simplu, lăsîndu-şi în urmă toate bunurile pământeşti: haine, ochelari de vedere, lentile de contact, meşe de păr, aparate auditive, plombe, bijuterii, pantofi, chiar şi aparate pentru menţinerea ritmului cardiac şi ace medicale.

Milioane de oameni au dispărut. Însă alte milioane de oameni au rămas – adulţi, nu şi copiii însă, ci doar cîţiva adolescenţi. Toţi copiii, chiar şi cei care nu se născuseră încă, au dispărut – unii chiar în momentul naşterii.

Haosul a pus stăpînire pe lume. Avioane, trenuri, autobuze şi automobile s-au ciocnit, vase s-au scufundat, case au ars, mulţi supravieţuitori îndureraţi s-au sinucis. Ambuteiajele şi blocajele în sistemele de comunicaţii, împreună cu dispariţia unui număr mare de funcţionari publici, i-au adus pe mulţi în situaţia de a-şi purta singuri de grijă pînă la reinstaurarea, fie şi aproximativă, a ordinii.

Unii spuneau că lumea fusese invadată de extratereştri. Alţii spuneau că dispariţiile erau rezultatul atacului cine ştie cărui inamic. Şi totuşi toate statele de pe glob erau afectate de dispariţii.

Comandantul Rayford Steele şi fiica sa în vîrstă de douăzeci de ani, Chloe, au fost lăsaţi pe Pămînt. Soţia lui Rayford şi fiul lor în vîrstă de doisprezece ani au dispărut. Deasupra Atlanticului, în timp ce pilota un avion Boeing 747 spre Londra, Rayford îi spusese vechii sale însoţitoare de bord, Hattie Durham, că nu ştie ce se întîmplase. Adevărul înspăimîntător era că ştia prea bine ceea ce se petrecuse. Soţia sa îl avertizase în legătură cu acest eveniment. Hristos venise să îi ia cu El pe aleşii Lui, iar restul oamenilor, printre care se aflau şi Rayford şi Chloe, fuseseră lăsaţi, deveniseră supravieţuitorii.

Rayford devenise obsedat de aflarea adevărului şi de faptul că era necesar să se asigure că el şi Chloe nu trebuiau să rateze o posibilă a doua şansă. Se simţea responsabil pentru scepticismul manifestat de fiica sa, pentru atitudinea ei de a crede numai ceea ce vedea şi simţea.

Căutările l-au purtat spre biserica frecventată de soţia sa, unde un număr de oameni, printre care şi o parte dintre cei care îndeplineau serviciul religios, fuseseră lăsaţi pe Pămînt. Pastorul Bruce Barnes îşi pierduse soţia şi copiii, iar el, mai mult decît ceilalţi, îşi dăduse seama de îndată că slaba şi falsa lui credinţă îl trădase în cel mai important moment din viaţă. Într-o clipă, din cel mai convins sceptic din lume, el devenise un evanghelist entuziast.

Aflaţi sub păstorirea lui Bruce şi sub influenţa unei casete video pe care vechiul pastor o lăsase pentru aceste momente, mai întîi Rayford şi apoi Chloe ajunseseră să creadă în Hristos. Împreună cu noul pastor, ei formaseră ceea ce s-a numit Armata Pătimirilor, un grup care era decis să înfrunte forţele răului în perioada apocaliptică prezisă de Biblie.

Între timp, Cameron „Buck" Williams, unul dintre reporterii principali ai prestigioasei reviste *Global Weekly*, avea de îndeplinit o misiune proprie. Buck se afla la bordul avionului pilotat de Rayford Steele în momentul Înălţării la Cer şi fusese însărcinat să găsească explicaţii oarecum raţionale pentru dispariţiile din toată lumea. Interviurile lui îl aduseseră faţă în faţă cu una dintre cele mai influente şi carismatice

personalităţi din toate timpurile: misteriosul conducător român, Nicolae Carpathia. La două săptămîni de la dispariţii, Carpathia dobîndise puterea mondială, devenind preşedintele Naţiunilor Unite şi promiţînd lumii devastate linişte şi unitate.

Buck i-o prezentase lui Carpathia pe Hattie Durham, iar acesta o numise imediat asistenta lui. După ce ajunsese să creadă în Hristos, fiind influenţat de Rayford, Chloe şi Bruce, Buck se simţi vinovat faţă de Hattie; acum încerca cu disperare să o îndepărteze de Carpathia.

Retrogradat din pricina unui aşa-zis eşec profesional privind un subiect important, Buck s-a mutat de la New York la Chicago, unde, alături de Rayford, Chloe şi Bruce, a devenit cel de-al patrulea membru al Armatei Pătimirilor. Cei patru au decis să reziste, să lupte împreună împotriva potrivniciilor fără să dea înapoi. Reprezentînd milioanele de oameni care pierduseră oportunitatea de a-L întîlni pe Hristos în ceruri, ei au jurat să nu-şi piardă credinţa proaspăt regăsită, indiferent de ceea ce le-ar putea aduce viitorul.

Buck Williams este martorul consolidării puterii malefice şi criminale reprezentate de Nicolae Carpathia, iar Bruce Barnes a aflat, studiind Scriptura, că vor veni zile negre. După toate probabilităţile, numai unul dintre cei patru membri ai Armatei Pătimirilor va supravieţui în următorii şapte ani.

Însă numai Bruce dispune de mai multe informaţii în legătură cu teroarea ce este pe cale să se declanşeze. Dacă ceilalţi ar şti toate astea, nu s-ar mai aventura în ceea ce avea să urmeze cu atîta curaj.

1

Era rîndul lui Rayford Steele să ia o pauză. Își dădu jos căștile, și le puse în jurul gîtului și căută în geantă Biblia soției lui, în tot acest timp mirîndu-se cît de repede i se schimbase viața. Cîte ore irosise în astfel de momente de odihnă, răsfoind ziare și reviste care nu aveau nimic interesant? După toate cîte se întîmplaseră, o singură carte îi mai putea trezi interesul.

Boeing-ul 747 era pe pilot automat încă de cînd plecase din Baltimore și avea să ajungă la Chicago la ora 16.00, în acea vineri după-amiaza. Însă noul secund al lui Rayford, Nick, se așezase în dreptul manșei și privea fix, înainte, de parcă ar fi pilotat avionul. „Nu mai vrea să îmi vorbească, gîndi Rayford. Știa ce aveam de gînd să spun și m-a făcut să tac."

– Te deranjează dacă citesc Biblia pentru o vreme? întrebă Rayford.

Tînărul se întoarse și își îndepărtă casca stîngă de pe ureche:

– Poftim?

Rayford repetă, arătîndu-i Biblia care îi aparținuse soției sale, pe care nu o mai văzuse de peste două săptămîni și pe care, probabil, nu avea să o mai vadă pînă peste șapte ani.

– Atîta timp cît nu te aștepți să te ascult.

– Am înțeles asta foarte bine, Nick. Știi că nu îmi pasă ce gîndești tu despre mine, nu-i așa?

– Poftim?

Rayford se aplecă și vorbi mai tare:

– Ceea ce crezi tu despre mine ar fi fost extrem de important acum cîteva săptămîni, spuse el. Dar...

– Da, ştiu. Bine... Am înţeles, Steele, e în regulă? Tu şi mulţi alţii credeţi că tot ce s-a întîmplat are legătură cu Iisus. Eu, unul, nu cred asta. Amăgiţi-vă cu toţii, numai lăsaţi-mă în pace!

Rayford ridică din sprîncene şi dădu din umeri:

– Nu m-ai fi respectat dacă nu aş fi încercat.

– Nu fi atît de sigur de asta!

Rayford se întoarse la lectura sa, dar curînd ziarul *Chicago Tribune* care se vedea ieşind din geantă îi acapară atenţia.

Chicago Tribune, la fel ca toate ziarele, avea un subiect de prima pagină. În timpul unei întîlniri confidenţiale la Naţiunile Unite, chiar înaintea unei conferinţe de presă organizate de Nicolae Carpathia, s-a petrecut o crimă sau o sinucidere oribilă. Noul Secretar General al Naţiunilor Unite, Nicolae Carpathia, tocmai îi nominalizase pe cei zece membri ai Consiliului de Securitate extins şi, aparent, făcuse o greşeală, numind două persoane pentru aceeaşi poziţie, cea de ambasador al O.N.U. din partea Marii Britanii.

Conform martorilor, miliardarul Jonathan Stonagal, prietenul şi cel care-l sprijinea financiar pe Carpathia, a bruscat deodată un gardian, i-a furat arma şi s-a împuşcat în cap, glonţul trecînd prin el şi omorîndu-l pe unul dintre noii ambasadori ai Angliei.

Lucrările Naţiunilor Unite au fost sistate în acea zi, iar Carpathia a fost puternic afectat de tragica pierdere a celor doi buni prieteni şi consilieri de încredere.

Oricît de ciudat ar fi părut, Rayford Steele era unul dintre singurii patru oameni din lume care ştiau adevărul despre Nicolae Carpathia, şi anume că era un mincinos, un adevărat specialist în spălarea creierelor prin hipnoză – Antihristul în persoană. Alţii poate că îl bănuiau pe Carpathia că este altceva decît ceea ce pare, însă numai Rayford, fiica lui, pastorul şi noul său prieten, jurnalistul Buck Williams, aveau această certitudine.

Buck fusese unul dintre cei şaptesprezece oameni care se aflau în sala de conferinţe a Naţiunilor Unite. A asistat ca martor al unei neobişnuite întîmplări: nu fusese o crimă sau o sinucidere, ci o crimă dublă. După părerea lui Buck, Carpathia însuşi a luat arma gardianului, şi-a forţat vechiul prieten, pe Jonathan Stonagal, să îngenunchieze, iar, apoi, i-a ucis pe Stonagal şi pe ambasadorul britanic cu un singur foc de armă.

Carpathia regizase crimele; apoi, în timp ce martorii erau îngroziţi, el le-a povestit pe un ton liniştit ceea ce tocmai văzuseră; ceea ce le-a spus coincidea cu articolul apărut în ziar. Toţi martorii din acea cameră confirmaseră relatarea. Toţi, în afară de unul. Toţi credeau că era o întîmplare terifiantă. Pînă şi Steven Planck, fostul şef al lui Buck, acum purtătorul de cuvînt al lui Carpathia, credea versiunea asta. Şi Hattie Durham, fosta însoţitoare de bord a lui Rayford, care devenise asistenta personală a lui Carpathia, era de aceeaşi părere. Toţi, cu excepţia lui Buck Williams, erau convinşi de acelaşi lucru.

Două nopţi mai tîrziu, Rayford îşi manifestă neîncrederea atunci cînd Buck îi relată varianta sa în biroul lui Bruce Barnes:

– Eşti unica persoană din cameră care a văzut lucrurile astfel? îl provocase el pe scriitor.

– Domnule comandant Steele, îi spusese Buck, toţi am văzut acelaşi lucru. Însă Carpathia a descris calm ceea ce a vrut să credem că am văzut, iar toţi, cu excepţia mea, au acceptat de îndată spusele lui, considerîndu-le adevărate. Vreau să ştiu cum va explica faptul că succesorul ambasadorului era deja prezent şi depusese jurămîntul atunci cînd a avut loc crima. Însă acum nu mai există nici o dovadă că eu m-am aflat în acea cameră. E ca şi cum Carpathia le-ar fi şters tuturor din minte această amintire. Cunoscuţi de-ai mei jură acum că eu nu am fost acolo şi nu glumesc în legătură cu asta.

Chloe şi Bruce Barnes s-au uitat unul la altul, iar apoi amîndoi l-au privit pe Buck. Acesta devenise, în sfîrşit,

credincios, chiar înainte de a participa la întîlnirea din sediul Naţiunilor Unite.

– Sînt absolut convins că, dacă aş fi păşit în acea sală fără să cred în Dumnezeu, aş fi fost „reprogramat" la fel ca restul, spuse Buck.

– Dar acum, dacă pur şi simplu ai spune lumii adevărul...

– Domnule, am fost trimis la Chicago pentru că şeful meu crede că am ratat acea întîlnire. Steve Planck m-a întrebat de ce nu i-am acceptat invitaţia. Încă nu am vorbit cu Hattie, dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că ea nu îşi va aminti că am fost acolo.

– Cea mai importantă întrebare este ce anume crede Carpathia că e în mintea ta. Crede cumva că ţi-a şters adevărul din memorie? Dacă şi-a dat seama că ştii ceva, atunci eşti în mare pericol.

Acum, în timp ce Rayford citea în ziar această poveste ciudată, observă cum Nick schimbase de pe pilot automat pe conducere manuală.

– Prima fază a coborîrii, zise Nick. Vreţi să faceţi dumneavoastră aterizarea?

– Bineînţeles, spuse Rayford.

Nick ar fi putut să execute aterizarea, însă Rayford simţea că e obligaţia lui. El era comandantul. El răspundea pentru pasagerii de la bord. Şi chiar dacă avionul ar fi putut ateriza singur, Rayford nu-şi pierduse încă bucuria de a-l pilota. Puţine lucruri îi mai aminteau de viaţa pe care o dusese cu cîteva săptămîni mai devreme, iar aterizările se numărau printre acestea.

Buck Williams îşi petrecuse ziua căutînd o maşină – un lucru de care nu avusese nevoie în Manhattan – şi o locuinţă. Găsise un apartament decomandat superb, într-un loc în care se spunea că există deja telefoane instalate, situat la jumătatea distanţei dintre biroul revistei *Global Weekly* din Chicago şi biserica Oraşului Noii Speranţe din Mount Prospect. Încercase să se convingă pe sine însuşi că acea biserică îl făcea să se mute mai în vestul oraşului, şi nu Chloe, fiica lui

Rayford Steele. Ea era cu zece ani mai tînără decît el şi, indiferent de atracţia pe care o simţea faţă de ea, era sigur că se raporta la el ca la un fel de mentor mai în vîrstă.

Buck îşi amînase vizita la birou. Oricum, nu era aşteptat decît lunea următoare şi nu îi făcea nici o plăcere faptul că trebuia să o întîlnească pe Verna Zee. Atunci cînd trebuise să găsească un înlocuitor pentru Lucinda Washington, care condusese biroul din Chicago, dar care dispăruse, îi spusese agresivei Verna că fusese prea impulsivă atunci cînd se mutase în biroul fostei ei şefe. Iar acum Buck fusese retrogradat, iar Verna – avansată. Dintr-o dată, ea era cea care îi dădea ordine.

Însă Buck nu dorea să îşi petreacă sfîrşitul de săptămînă gîndindu-se cu teamă la această întîlnire şi, totodată, nu dorea să o revadă pe Chloe Steele imediat, aşa că se opri la birou chiar înainte de sfîrşitul programului. Avea de gînd Verna să îl facă să plătească pentru anii de celebritate, cînd Buck cîştigase nenumărate premii în calitate de reporter special? Sau avea de gînd să îl tortureze cu amabilitatea ei?

Buck simţi privirile fixe şi zîmbetele trepăduşilor atunci cînd traversă biroul. Desigur, acum toată lumea ştia ce se întîmplase. Le părea rău pentru el, erau uimiţi de lipsa lui de tact. Cum putea Buck Williams să rateze o întîlnire care, cu siguranţă, avea să fie socotită drept unul dintre momentele cele mai importante din istoria jurnalismului, chiar şi în cazul în care nu s-ar fi soldat cu cei doi morţi? Însă toţi erau conştienţi de consideraţia de care se bucura Buck. Fără îndoială, mulţi dintre cei prezenţi s-ar fi simţit onoraţi să lucreze împreună cu el.

Bineînţeles, Verna ocupase deja biroul cel mare. Buck îi făcu cu ochiul lui Alice, secretara cu păr ţepos a Vernei, şi aruncă o privire înăuntru. Părea că Verna stătea de ani de zile în acel birou. Ea rearanjase deja mobila şi redecorase pereţii cu fotografii şi cu propriile diplome. Firește, se simţea stăpînă pe situaţie şi savura fiecare clipă.

Pe biroul Vernei se afla un teanc de hîrtii, iar monitorul computerului ei funcţiona, însă ea părea că se uită în gol pe

fereastră. Buck băgă capul înăuntru şi îşi drese vocea. El observă uimirea ei cînd îl recunoscu, urmată apoi de un scurt moment în care îşi reluă expresia obişnuită:

– Cameron, spuse ea pe un ton sec, neridicîndu-se de la birou. Nu te aşteptam pînă luni.

– Am venit în recunoaştere. Poţi să îmi spui Buck.

– O să îţi spun Cameron, dacă nu te superi şi...

– Mă supăr. Te rog...

– Atunci o să îţi spun Cameron *chiar dacă te superi*. Ai anunţat pe cineva că vii?

– Poftim?

– Ai cumva o programare?

– O programare?

– Pentru o întrevedere cu mine. Am un program de respectat, dacă asta te interesează...

– Şi nu ai puţin timp şi pentru mine?

– Aşadar, să înţeleg că soliciţi o programare?

– Dacă nu te deranjează. Aş dori să ştiu unde o să stau şi ce fel de sarcini îmi vei repartiza...

– Lucrurile astea sînt cele pe care le vom stabili atunci cînd ne vom întîlni, spuse Verna. Alice! Vezi, te rog, dacă pot să primesc pe cineva peste douăzeci de minute!

– Puteţi, strigă Alice. Şi voi fi bucuroasă să îi arăt domnului Williams postul său de lucru în timp ce aşteaptă, dacă dumneavoastră...

– Prefer să fac eu însămi asta, Alice. Mulţumesc. Poţi să închizi uşa după tine?

Alice se ridică cu părere de rău, trecu pe lîngă Buck şi închise uşa. Acestuia i se păruse că fata chiar îşi dăduse ochii peste cap.

– Tu poţi să îmi spui Buck, îi şopti el.

– Mulţumesc, spuse ea timidă, arătîndu-i un scaun de lîngă biroul ei.

– Trebuie să aştept aici, de ca şi cum aş avea întîlnire cu directorul şcolii?

Fata dădu din cap:

– V-a căutat cineva mai devreme. Nu s-a prezentat. I-am spus că nu vă poate găsi pînă luni.

– Nu a lăsat nici un mesaj?

– Nu, îmi pare rău.

– Aşadar, unde este biroul meu?

Alice aruncă o privire spre uşă, de parcă i-ar fi fost frică să nu o vadă Verna. Se ridică în picioare şi arată spre un colţ îndepărtat, care nu avea fereastră.

– Acolo era cafetiera ultima dată cînd am fost aici, spuse Buck.

– Încă mai este acolo, spuse Alice, chicotind.

Interfonul ei ţîrîi.

– Da, doamnă.

– V-ar deranja dacă aţi vorbi în şoaptă, de vreme ce tot aveţi de gînd să vorbiţi în timp ce eu lucrez?

– Îmi cer scuze!

De data asta, Alice chiar îşi dădu ochii peste cap.

– Mă duc să arunc o privire, şopti Buck, ridicîndu-se de pe scaun.

– Vă rog, nu, spuse ea. O să îmi faceţi probleme ştiţi dumneavoastră cu cine.

Buck dădu din cap şi se aşeză la loc. Se gîndi la locurile pe care le vizitase, la oamenii pe care îi cunoscuse, la pericolele pe care le înfruntase în cariera lui. Iar acum trebuia să şuşotească cu o secretară şi să nu îi facă acesteia probleme cu şefa ei ambiţioasă, care niciodată nu reuşise să scrie suficient de bine, astfel încît să impresioneze pe cineva.

Buck oftă. Măcar era în Chicago, alături de singurii oameni despre care ştia cu certitudine că sînt interesaţi de soarta lui.

În ciuda noii lui credinţe, Rayford Steele trecea prin adînci frămîntări sufleteşti. În timp ce se plimba pe Aeroportul O'Hare, fiind depăşit brusc şi în linişte de către Nick, se simţi deodată îngrozitor de trist. Cît de dor îi era de Irene şi de Raymie! Ştia, fără urmă de îndoială, că ei se aflau în rai şi că,

probabil, le era milă de el. Însă lumea se schimbase atît de mult de la dispariţiile misterioase, încît aproape nici unul dintre cunoscuţii săi nu îşi recăpătase echilibrul interior. Era recunoscător pentru că îl avea pe Bruce ca să îi înveţe Scriptura pe el şi pe Chloe, că îl avea pe Buck alături de ei, însă uneori perspectiva viitorului devenea apăsătoare.

Din această cauză i se părea atît de liniştitor să vadă faţa zîmbitoare a lui Chloe la capătul coridorului. În cei douăzeci de ani de cînd zbura, se obişnuise să-i conducă şi să-şi ia la revedere de la pasageri la ieşirea din terminal. Mulţi piloţi aveau obiceiul să debarce şi să se ducă singuri acasă.

Chloe şi Rayford se înţelegeau acum mai bine ca niciodată. Deveniseră repede prieteni şi confidenţi şi, spre deosebire de vremurile cînd nu cădeau de acord în nici o privinţă, acum sufereau deopotrivă în urma pierderii, erau strîns legaţi de credinţa proaspăt regăsită şi deveniseră coechipieri în ceea ce ei numeau Armata Pătimirilor.

Rayford îşi îmbrăţişă fiica:

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, dar Bruce a tot încercat să te găsească. A convocat o întîlnire de urgenţă a grupului în seara asta. Nu ştiu ce s-a întîmplat, însă ar vrea să dăm de Buck.

– Cum ai ajuns aici?

– Cu un taxi. Ştiam că maşina ta e aici.

– Unde ar putea să fie Buck?

– Avea de gînd să caute o maşină şi un apartament astăzi. Ar putea fi oriunde.

– L-ai sunat la birou?

– Am vorbit cu Alice, secretara de acolo, mai devreme, în după-amiaza asta. Nu era aşteptat pînă luni, dar am putea să mai încercăm să vorbim cu el din maşină. Adică, să încerci tu... Ar trebui să îl suni, nu crezi? Mai degrabă îl suni tu, decît eu.

Alice se aşează la biroul ei aplecîndu-se înainte, cu capul uşor înclinat, uitîndu-se la Buck şi încercînd din răsputeri să

nu rîdă în timp ce acesta îi povestea în şoaptă anecdote. În tot acest timp, Buck se întreba cît de multe dintre lucrurile pe care le adusese din biroul său spaţios din Manhattan aveau să încapă în spaţiul pe care trebuia să îl împartă cu cafetiera biroului. Telefonul sună, iar Buck putu auzi conversaţia purtată de ambele persoane la interfon. Buck auzi vocea recepţionistei din holul de la intrare.

– Alice, Buck Williams mai e acolo?

– Da, e chiar aici.

– Cheamă-l la telefon.

Era Rayford Steele, care suna din maşină.

– La 7.30, în seara asta? întrebă Buck. O să fiu acolo, bineînţeles. Ce s-a întîmplat? Hm... Spune-i că o salut şi eu şi că ne vedem diseară, la biserică.

Buck tocmai termina conversaţia, cînd Verna apăru în cadrul uşii, încruntîndu-se la el.

– E vreo problemă? întrebă el.

– O să ai propriul telefon cît de curînd, spuse ea. Intră.

De îndată ce se aşeză, Verna îl informă cu amabilitate că, din acel moment, nu avea să mai călătorească prin lume, pe post de reporter special pentru revista *Global Weekly*.

– Noi, cei de aici, din Chicago, avem o contribuţie importantă, dar limitată, spuse ea. Noi interpretăm ştirile naţionale şi internaţionale din perspectivă locală şi regională, iar apoi trimitem articolele noastre la sediul din New York.

Buck stătea ca pe ace:

– Aşadar, îmi va reveni piaţa de animale din Chicago?

– Nu mi se pare amuzant, Cameron. Niciodată nu mi s-a părut că ai fi un tip amuzant. Ţi se va repartiza orice subiect despre care va trebui să scriem în săptămîna respectivă. Articolele tale vor fi analizate de un redactor şi de mine, iar eu voi decide dacă sînt suficient de importante sau de bune, astfel încît să fie trimise la New York.

Buck oftă:

– Nu obişnuiam să îmi întreb superiorul ce să fac cu articolele pe care le scriam. Presupun că nu ştiai asta.

– Relaţia ta cu Stanton Bailey va fi negociată prin mine de acum încolo. Ne-am înţeles?

– Mă întrebi dacă am înţeles sau dacă sînt de acord?

– Nici una din aceste variante, spuse ea. Te întreb dacă te vei supune.

– E puţin probabil, spuse Buck, simţind cum gîtul i se inflamează şi pulsul îi creşte.

Nu dorea să înceapă un dialog pe un ton răstit cu Verna. Însă nici nu avea de gînd să stea sub papucul unei persoane care nu avea ce să caute în jurnalism – cu atît mai mult, cu cît aceasta şedea în scaunul care îi aparţinuse Lucindei Washington – şi care acum îi era şefă.

– O să discut toate astea cu domnul Bailey, spuse ea. După cum îţi poţi imagina, dispun de tot felul de mijloace pentru a-i sancţiona pe angajaţii neascultători.

– Îmi pot imagina. De ce nu îl suni chiar acum?

– Pentru ce anume?

– Ca să afli ce trebuie să fac. Am acceptat retrogradarea şi mutarea mea. Ştii la fel de bine ca şi mine că, punîndu-mă să mă ocup de probleme regionale, îmi iroseşti cunoştinţele şi experienţa.

– Şi presupun că insinuezi că îţi irosesc şi talentul, de asemenea.

– Poţi presupune ce vrei. Însă, înainte să faci asta, trebuie să iei în considerare faptul că am investit ore întregi în reportajul referitor la teoria dispariţiilor – ah, de ce vorbesc tocmai cu tine despre asta?

– Pentru că sînt şefa ta şi pentru că e puţin probabil ca un simplu jurnalist din biroul din Chicago să scrie un articol de analiză.

– Nici măcar un jurnalist care a mai scris sute de astfel de articole? Te provoc: sună-l pe Bailey! Ultima dată cînd a spus ceva despre articolul meu a fost că era convins că o să fie extrem de bun.

– Da? Ultima dată cînd am vorbit *eu* cu el mi-a povestit despre ce a vorbit cu tine ultima dată.

– A fost o neînţelegere.

– A fost o minciună. Ai spus că ai fost undeva, iar toată lumea care a fost acolo spune că nu ai fost acolo. Eu te-aş fi concediat.

– Dacă tu ai fi avut puterea să mă concediezi, aş fi demisionat eu singur.

– Vrei să demisionezi?

– O să îţi spun ce vreau, Verna. Vreau să...

– Mă aştept ca toţi subordonaţii mei să îmi spună domnişoara Zee.

– Nu ai nici un subordonat în birou, spuse Buck. Şi nu cumva tu eşti...

– Eşti pe punctul de a mă scoate din sărite, Cameron.

– Nu crezi că „domnişoara" Zee sună cam ciudat?

Verna se ridică:

– Urmează-mă!

Trecu în grabă pe lîngă el şi năvăli afară din birou, mergînd nervos pe coridorul lung cu pantofii ei de bătătie.

Buck se opri în dreptul biroului lui Alice:

– Mulţumesc pentru tot, Alice, spuse el repede. Am o mulţime de lucruri care trebuie să ajungă aici şi pe care s-ar putea să trebuiască să le redirecţionezi către noul meu apartament.

Alice dădu din cap, însă zîmbetul ei îngheţă atunci cînd Verna urlă de pe coridor:

– *Acum*, Cameron!

Buck se întoarse cu încetineală:

– Mai vorbim noi, Alice...

Buck se mişca lent intenţionat, ca să o enerverze pe Verna şi văzu cum lumea din redacţie se prefăcea că nu observă ceea ce se întîmpla, în timp ce se străduiau cu toţii să îşi înăbuşe chicotele de rîs.

Verna se precipită spre colţul care servea drept adăpost cafetierei şi îi arătă un birou mic, cu un telefon şi un fişet. Buck afişă un aer dispreţuitor.

– O să ţi se aducă un computer cam peste o săptămînă, spuse ea.

– Livrează-l la apartamentul meu.

– Mi-e teamă că este imposibil.

– Nu, Verna, ceea ce este imposibil este faptul că tu încerci să scapi de frustrarea acumulată cine ştie unde, cine ştie cum. Înţelegi la fel de bine ca şi mine că nici o persoană care are un dram de respect faţă de sine nu ar suporta una ca asta. Dacă o să lucrez în Chicago, o să lucrez acasă, folosind un computer, un modem şi un fax. Şi dacă te aştepţi să mă vezi în acest birou, din cine ştie ce motiv, sună-l chiar acum pe Stanton Bailey.

Verna părea pregătită să-i facă faţă, aşa încît Buck se întoarse în biroul ei, urmat de „şefă". Trecu pe lîngă Alice, care părea şocată, şi se opri în aşteptare la biroul Vernei pînă cînd ea îl ajunse din urmă.

– Formezi tu numărul sau o fac eu? o întrebă.

Rayford şi Chloe luară masa în drum spre casă şi ajunseră tocmai cînd superiorul lui Rayford îi lăsa un mesaj urgent pe robot: „Sună-mă de îndată ce ajungi acasă!"

Cu şapca la subsuoară şi încă îmbrăcat în uniformă, Rayford formă numărul cunoscut:

– Ce s-a întîmplat, Earl?

– Mulţumesc că m-ai sunat de îndată, Ray. Noi doi ne cunoaştem de mult timp.

– Ne cunoştem de suficient de multă vreme, astfel încît să îmi spui ce ai pe suflet, Earl. Ce am mai făcut de data asta?

– Ăsta nu e un telefon oficial, ai înţeles? Nu e o mustrare sau o avertizare sau mai ştiu eu ce. E o conversaţie ca de la prieten la prieten.

– Spui că e ca de la prieten la prieten, Earl... Trebuie să mă aşez cumva?

– Nu, însă trebuie să îţi spun, amice, să o laşi mai moale cu prozelitismul.

– Cu...

– Cu discuţiile despre Dumnezeu în timpul slujbei, omule.

– Earl, ştii că nu continuu atunci cînd cineva îmi spune să mă opresc şi ştii că acest lucru nu îmi influenţează activitatea în nici un fel. În orice caz, *tu* ce crezi că a provocat dispariţiile?

– Am mai vorbit despre asta, Ray. Tot ce pot să îţi spun e că Nick Edwards o să îţi întocmească un raport şi vreau să pot spune că noi doi deja am discutat despre subiect şi că ai fost de acord să încetezi.

– Să îmi facă raport? Am încălcat vreo regulă, am violat vreo procedură, am comis vreo crimă?

– Nu ştiu cum are de gînd să îi spună, însă ai fost avertizat, nu-i aşa?

– Credeam că ai spus că încă nu e nimic oficial.

– Încă nu este, Ray. Dar vrei să fie? Trebuie să te sun mîine şi să te oblig să vii pînă aici pentru o întîlnire şi să scriu un memoriu care să fie adăugat la dosarul tău? Nu vrei să încerc să împac pe toată lumea şi să le spun tuturor că a fost o neînţelegere, care s-a rezolvat acum şi că nu o să se mai repete?

Rayford nu-i răspunse imediat.

– Haide, Ray, nu trebuie să te gîndeşti prea mult la asta. Nu-mi place să ştiu că trebuie să te gîndeşti la chestia asta.

– O să trebuiască să mă mai gîndesc, Earl. Mulţumesc că m-ai anunţat, dar nu sînt încă pregătit să fac compromisuri.

– Nu-mi face una ca asta, Ray.

– Ţie nu-ţi fac nimic, Earl. Mi-o fac mie însumi.

– Da, dar eu sînt cel care o să trebuiască să găsească un înlocuitor cu atestat pentru 747 şi 757.

– Adică e chiar atît de grav? Pot să îmi pierd slujba din cauza asta?

– Poţi să fii sigur...

– Totuşi o să trebuiască să mă mai gîndesc.

– Situaţia e destul de complicată, Ray. Ascultă-mă, dacă o să îţi revii şi o să reuşim să trecem peste asta, trebuie să dai din nou testul pentru '57. În următoarea lună şi jumătate, o să mai aducă încă şase avioane de tipul ăsta, care o să decoleze de aici. Ar trebui să îţi doreşti să ajungi pe lista piloţilor pe '57. Ştii, aşa o să cîştigi mai mulţi bani.

– Pentru mine, asta nu mai contează aşa de mult, Earl.

– Ştiu.

– Însă ideea de a pilota un Boeing 757 e atrăgătoare. O să te mai sun.

– Nu mă lăsa să aştept, Ray!

– O să încerc să îl găsesc pe domnul Bailey, spuse Verna. Dar îţi dai seama că e destul de tîrziu la New York.

– El e întotdeauna acolo şi o ştii foarte bine. Foloseşte numărul de telefon la care răspunde după program.

– Nu am numărul ăsta.

– Ţi-l dau eu. Probabil că acum poartă discuţii preliminare cu înlocuitorul meu.

– O să îl sun, Cameron, şi chiar o să te las să îţi spui punctul de vedere, însă eu voi fi cea care va vorbi prima cu el şi îmi rezerv dreptul de a-i spune cît de recalcitrant şi nepoliticos ai fost. Te rog să aştepţi afară!

Alice îşi aduna lucrurile şi era pe punctul de a pleca atunci cînd apăru Buck cu un aer de om pus pe şotii. Alţi angajaţi ieşeau din birou, ducîndu-se fie spre parcare, fie spre metrou.

– Ai auzit toată conversaţia? şopti Buck.

– Am auzit tot, spuse ea. Ştii, tipul ăsta nou de căşti, care îţi dau posibilitatea să nu aştepţi pînă cînd cealaltă persoană a terminat de vorbit?

Buck aprobă din cap.

– Păi, căştile astea nu-l lasă pe celălalt să-şi dea seama că asculţi ce se vorbeşte. Pur şi simplu, întrerupi transmisia, iar, apoi, dacă butonul pentru interfon este apăsat din greşeală, să zicem, poţi asculta o conversaţie fără să fii auzit. Nu e grozav?

Din difuzorul interfonului ei se auzi un telefon care suna la New York.

– Stanton la telefon. Cu cine vorbesc?

– Domnule, îmi cer scuze că vă deranjez la ora aceasta...

– Dacă ai numărul acesta de telefon, probabil că ai ceva important să-mi spui. Dar cu cine vorbesc?

– Sînt Verna Zee din Chicago.

– Da, Verna, ce s-a întîmplat?

– Am o problemă aici. Cameron Williams.

– Da, tocmai aveam de gînd să îţi transmit să îl laşi în pace. Lucrează la cîteva articole importante pentru mine. Ai vreun loc plăcut în care să poată să lucreze sau, poate, ar trebui să îl lăsăm să lucreze acasă?

– Avem un loc pentru el aici, domnule, însă a fost nepoliticos şi recalcitrant astăzi...

– Ascultă-mă, Verna, nu vreau să fii îngrijorată în privinţa lui Williams. A fost însărcinat să găsească explicaţii unei întîmplări pe care eu, unul, nu o înţeleg, însă trebuie să recunoaştem că el încă este vedeta revistei; va face în continuare ceea ce a făcut şi pînă acum. O să primească mai puţini bani, o să îi mai scadă din prestigiu şi nu o să mai lucreze la New York, însă o să îşi primească subiectele de aici. Nu trebuie să fii preocupată în ceea ce îl priveşte, bine? De fapt, cred că ar fi mai bine şi pentru tine şi pentru el dacă nu ar lucra în biroul de acolo, ci acasă.

– Dar, domnule...

– Mai e vreo problemă, Verna?

– Aş fi vrut să îmi fi spus toate astea din timp. Am nevoie de sprijinul dumneavoastră. Nu a fost politicos cu mine şi...

– Ce vrei să spui? Ţi-a făcut vreo propunere indecentă sau ce anume?

Buck şi Alice se străduiau să nu izbucnească în rîs.

– Nu, domnule, însă mi-a spus răspicat că nu are de gînd să fie subordonatul meu.

– Îmi pare rău, Verna, dar el chiar *nu* este subordonatul tău. Nu am de gînd să irosesc talentul lui Cameron Williams punîndu-l să se ocupe de subiecte de interes local. Şi să ştii că apreciem fiecare material pe care ni-l trimiţi, dar nu e cazul ca Buck să se implice în elaborarea unor astfel de articole.

– Dar, domnule...

– Îmi pare rău, Verna... Mai ai ceva de spus? Nu mă exprim suficient de clar sau care e problema? E simplu: spune-i să îşi comande aparatura, să treacă totul în contul

biroului din Chicago şi să lucreze pentru noi direct de acolo. Ai înţeles?

– Dar nu ar trebui să îşi ceară scu...

– Verna, chiar trebuie să mediez un conflict personal de la o distanţă de mii de kilometri? Dacă nu faci faţă confruntărilor de acolo...

– Pot şi intenţionez să le fac faţă, domnule. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Interfonul sună:

– Alice, spune-i să intre.

– Da, doamnă, iar apoi pot să...

– Da, poţi să pleci.

Buck simţi cum Alice întîrzia să îşi strîngă lucrurile, păstrînd o distanţă doar cît să audă conversaţia. Intră în birou ca şi cum s-ar fi aşteptat să vorbească la telefon cu Stanton Bailey.

– Nu era nevoie ca el să mai stea de vorbă şi cu tine. A fost foarte clar în legătură cu faptul că nu trebuie să îţi suport manifestările. Poţi să lucrezi acasă.

Buck dori să îi spună că avea să îi fie greu să depăşească obtacolele pe care i le pregătise, însă deja se simţea vinovat de faptul că trăsese cu urechea la discuţia dintre ea şi Bailey. Sentimentul de vinovăţie era unul nou pentru el.

– O să încerc să nu te deranjez, îi spuse el.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai face asta.

Atunci cînd ajunse în parcare, Alice îl aştepta.

– A fost grozav, spuse ea.

– Ar trebui să îţi fie ruşine, spuse el şi zîmbi.

– Dar şi tu ai tras cu urechea.

– Aşa e... Ne mai vedem noi.

– O să pierd metroul, spuse ea. Dar a meritat.

– Ce ai zice dacă te-aş conduce acasă? Arată-mi unde stai!

Alice aşteptă în timp ce el descuia portiera.

– Ai o maşină frumoasă.

– E nou-nouţă, îi spuse el.

Şi exact aşa se simţea şi el: ca un om nou.

Rayford şi Chloe ajunseră la biserică devreme. Bruce era deja acolo; tocmai termina de mîncat un sandviş pe care îl comandase. Arăta ca un om trecut de treizeci de ani. După ce îi întîmpină, îşi ridică de pe nas ochelarii cu rame subţiri şi îi înfipse în buclele părului său ondulat.

– Aţi reuşit să îl găsiţi pe Buck? îi întrebă el.

– A spus că va veni, îi răspunse Rayford. Ce e aşa de important?

– Ai văzut ştirile de astăzi?

– Cred că da. Era ceva important care trebuia să îmi fi atras atenţia?

– Eu aşa cred. Stai să vină şi Buck.

– Între timp, să îţi spun ce am păţit astăzi, îi spuse Rayford.

Cînd termină de povestit, Bruce zîmbea:

– Bănuiesc că aşa ceva nu ai mai avut la dosar.

Rayford dădu din cap şi schimbă subiectul.

– Mi se pare atît de ciudat că Buck este membru al grupului nostru, mai ales că e de-abia la început.

– Dar toţi sîntem de-abia la început, nu-i aşa? spuse Chloe.

– Aşa e...

Bruce îşi ridică privirea şi zîmbi. Rayford şi Chloe se întoarseră şi îl văzură pe Buck stînd în pragul uşii.

2

Buck nu ştiu cum să reacţioneze atunci cînd Rayford Steele îl întîmpină călduros. Aprecia afecţiunea şi sinceritatea arătate de noii săi prieteni, însă ceva îl deranja şi îl făcea să se manifeste cu rezevă. Încă nu se simţea prea confortabil înconjurat de atîta căldură. Şi cu ce prilej anume avea loc întîlnirea? Armata Pătimirilor trebuia să se întrunească în mod regulat, iar o întîlnire specială trebuia să aibă o semnificaţie anume.

Cînd îl întîmpină, Chloe îl privi de parcă ar fi aşteptat ceva de la el, dar totuşi nu îl îmbrăţişă, aşa cum o făcură Steele şi Bruce Barnes. El era cauza ezitărilor ei, fără îndoială. De-abia se cunoşteau, însă evident se simţeau atraşi unul de celălalt. Amîndoi se arătaseră favorabili în privinţa începerii unei relaţii, iar într-un bilet către Chloe, Buck chiar recunoscuse că se simţea atras de ea. Însă trebuia să fie prudent. Amîndoi deveniseră credincioşi abia de curînd şi încă nu ştiau prea bine ce le rezerva viitorul. Numai un om nechibzuit ar fi început o relaţie într-un astfel de moment.

Şi totuşi, nu era el tocmai un om nechibzuit? De ce îi luase atît de mult timp să Îl găsească pe Hristos de vreme ce fusese un student eminent, un ziarist de renume internaţional, adică exact ceea ce numim un intelectual?

Ce se întîmpla cu el acum? Se simţea vinovat pentru că ascultase la telefon cum şefii săi discutau despre el. Odinioară, ar fi tras cu urechea fără să se gîndească de două ori. Trucurile,

şmecheriile şi minciunile sfruntate pe care le folosise pentru a obţine un interviu ar fi putut umple o carte. Oare, avea să fie un jurnalist la fel de bun acum, cînd Dumnezeu îi călăuzea paşii, invadîndu-i conştiinţa pînă şi în cele mai mici detalii?

Rayford sesiză disconfortul lui Buck şi ezitarea lui Chloe. Însă îl surprinse, în special, schimbarea aproape instantanee a expresiei de pe faţa lui Bruce. Bruce zîmbise cînd Rayford îi spusese cum dăduse de necaz la serviciu şi zîmbise, de asemenea, atunci cînd Buck sosise. Totuşi, deodată, faţa lui Bruce se înnegură. Zîmbetul lui dispăruse şi îşi masca starea cu mare dificultate.

Acest gen de sensibilitate era nou pentru Rayford. Înainte să îi dispară soţia şi fiul, Rayford nu mai plînsese de ani de zile. Întotdeauna considerase că emoţiile demostrează lipsa de tărie şi că nu sînt potrivite pentru un bărbat. Însă de la dispariţii, Rayford văzuse mulţi bărbaţi plîngînd. Era convins că asta însemna că Hristos binecuvîntase Biserica Lui şi că evenimentul fusese catastrofal numai pentru cei care fuseseră lăsaţi pe Pămînt.

Chiar şi pentru el şi pentru Chloe, care deveniseră credincioşi datorită întîmplării, durerea provocată de dispariţia celor dragi era insuportabilă. Fuseseră zile în care Rayford se simţise copleşit de nenorocire şi atît de singur, în absenţa soţiei şi fiului său, încît se întrebase dacă mai putea merge înainte. Cum putuse să nu-şi dea seama că fusese un soţ şi un tată îngrozitor?

Dar Bruce se dovedise a fi un sfetnic înţelept. El însuşi îşi pierduse soţia şi copiii, iar el, mai mult decît toţi ceilalţi, ar fi trebuit să fie pregătit pentru sosirea lui Iisus. Sprijinit de Bruce şi cu ajutorul celorlalţi doi, Rayford ştia că putea să reziste. Însă supravieţuirea era doar unul dintre multele lucruri la care se gîndea Rayford. Începea să creadă că el – şi toţi ceilalţi – trebuia să acţioneze, poate chiar cu preţul vieţii.

Dacă exista vreo vreo urmă de îndoială sau vreo ezitare, acestea dispăruseră atunci cînd Bruce Barnes îşi găsi, în cele din urmă, cuvintele. Tînărul pastor îşi strînse buzele, să nu tremure. Ochii lui se umpleau de lacrimi.

– Trebuie să vorbesc cu voi toţi, începu el, oprindu-se ca pentru a se reculege. După informaţiile care vin încontinuu de la New York zilele astea, am ajuns la concluzia că trebuie să urmăresc nonstop C.N.N.-ul. Rayford, ai spus că nu ai auzit ultimele ştiri! Dar tu, Chloe?

Chloe făcu semn că nu.

– Buck, presupun că tu ai acces la toate declaraţiile lui Carpathia de îndată ce acesta le face.

– Nu şi astăzi, spuse Buck. Nu am ajuns la birou decît la sfîrşitul zilei şi nu am auzit nimic.

Bruce păru că se înnegurează din nou, apoi zîmbi de parcă şi-ar fi cerut scuze.

– Veştile nu sînt devastatoare, spuse el. Dar mă simt extrem de responsabil faţă de voi toţi. Ştiţi că încerc să mă ocup de biserică, însă lucrul ăsta mi se pare nesemnificativ în comparaţie cu studierea profeţiilor. Îmi petrec majoritatea zilelor şi a serilor citind Biblia şi interpretările ei şi simt povara lui Dumnezeu asupra mea.

– Povara lui Dumnezeu? repetă Rayford.

Însă Bruce izbucni în plîns. Chloe se întinse peste birou şi îi luă o mînă într-ale sale. Rayford şi Buck îl îmbrăţişară, de asemenea.

– E atît de greu, spuse Bruce, încercînd să se facă înţeles. Şi ştiu că nu sînt singur... Voi şi oamenii care vin la biserică sînteţi alături de mine. Toţi suferim, toţi am pierdut oameni dragi nouă, cu toţii am fost orbi în faţa adevărului.

– Însă acum l-am găsit, spuse Chloe. Dumnezeu ne-a ajutat.

– Ştiu. Dar mă simt atît de tulburat, încît mă întreb ce are să urmeze. Casa mea e atît de mare, de rece şi de tristă fără familia mea, încît, uneori, nici nu mă mai duc seara acolo. Uneori, citesc pînă adorm şi mă duc acasă dimineaţa, să fac un duş, să mă schimb şi să vin din nou aici.

Stingherit, Rayford privi în altă parte. Dacă el ar fi fost în locul celui care acum încerca să vorbească cu prietenii lui, ar fi dorit să se găsească cineva să schimbe subiectul, astfel încît să se revină la tema întîlnirii. Însă Bruce era un alt gen de om.

El întotdeauna comunica în felul lui şi numai atunci cînd dorea să o facă.

Bruce apucă un şervețel, iar ceilalți trei îşi reluară locurile. Cînd Bruce vorbi din nou, vocea încă îi era la fel:

– Simt că mă apasă o greutate enormă, spuse el. Unul dintre lucrurile în privința cărora nu am excelat niciodată a fost să citesc Biblia în fiecare zi. Am pretins că sînt un om credincios, un aşa-zis „lucrător creştin cu normă întreagă", însă nu mi-a păsat de Biblie. Acum nu mă mai satur să o citesc.

Buck îl înțelegea. Dorea să ştie tot ce Dumnezeu încercase să îi spună în toți acești ani. Acesta, în afară de Chloe, era unul dintre motivele pentru care nu îl deranja mutarea la Chicago. Voia să vină la această biserică şi să îl asculte pe Bruce interpretînd Biblia de fiecare dată cînd uşile bisericii erau deschise. Dorea să se cufunde în noianul de informații oferite de Bruce în predicile lui, beneficiind de calitatea de membru al acestui mic grup organizatoric.

Buck încă mai avea o slujbă şi încă mai scria despre lucruri importante, însă ocupația sa principală părea să fie cunoaşterea şi ascultarea cuvîntului lui Dumnezeu. Restul reprezenta doar un mijloc pentru a atinge acest scop.

Bruce îşi ridică privirea:

– Acum înțeleg ce înseamnă atunci cînd oamenii spun că s-au bucurat de cuvîntul lui Dumnezeu. Îmi ostoiesc setea de a şti citind Biblia ore întregi, pierzînd şirul timpului, uitînd să mănînc, plîngînd şi rugîndu-mă. Mă ridic de pe scaun şi mă arunc în genunchi, chemîndu-L pe Dumnezeu să mă lumineze. Iar ceea ce mă înspăimîntă cel mai tare este faptul că El o face.

Buck observă cum Rayford şi Chloe dădeau din cap aprobator. Credința era un lucru extrem de nou pentru el, însă simțea la fel de intens ca toți ceilalți acea dorință de a descoperi ce scrie în Biblie. Însă unde dorea să ajungă Bruce? Le spunea, cumva, că Dumnezeu i se revelase?

Bruce inspiră adînc şi se ridică în picioare. Merse spre colţul biroului şi se aşezâ pe marginea lui, cuprinzîndu-i pe toţi cu privirea:

– Am nevoie de rugăciunile voastre, spuse el. Dumnezeu îmi arată lucruri, adevăruri impresionante pe care de-abia le pot ţine nerostite. Şi totuşi, dacă le-aş spune în public, aş putea fi ridiculizat şi m-aş pune în pericol.

– Bineînţeles că ne vom ruga, spuse Rayford. Dar ce legătură au toate acestea cu ştirile de astăzi?

– Nu au nici o legătură cu ştirile, Rayford, zise Bruce şi dădu din cap. Nu vedeţi? Noi ştim că Nicolae Carpathia este Antihristul. Să presupunem, de dragul demonstraţiei, că povestea lui Buck despre puterea supranaturală de a hipnotiza a lui Carpathia şi că uciderea celor doi oameni sînt aberante. Chiar şi aşa, avem suficiente dovezi care atestă faptul că Nicolae Carpathia se potriveşte descrierii profetice. El înşală prin aparenţe. Oamenii se grăbesc să îl susţină. A fost avansat la putere aparent împotriva propriilor dorinţe. Doreşte să impună lumii o guvernare unică, o monedă unică, un tratat cu Israelul, mutînd sediul O.N.U. la Babilon. Numai lucrul acesta spune totul. *Care sînt şansele ca un singur om să facă toate astea şi să nu fie Antihristul?*

– Ştiam că asta are să urmeze, spuse Buck. Dar a recunoscut lucrurile astea în public?

– Pe toate. Astăzi.

Buck fluieră încet:

– Ce anume a spus Carpathia?

– A anunţat totul prin purtătorul său de cuvînt, fostul tău şef – cum îl cheamă?

– Planck.

– Exact. Steve Planck. Au organizat o conferinţă de presă ca să informeze mass-media că Nicolae Carpathia nu va fi disponibil pentru mai multe zile, deoarece prezidează întîlniri strategice la nivel înalt.

– Şi a spus pe ce teme vor fi întîlnirile?

– A spus că, deşi nu doreşte să devină conducător suprem, Carpathia se simte obligat să unească imediat ţările lumii pentru a obţine pacea. A însărcinat forţele speciale să impună politica dezarmării în cadrul tuturor naţiunilor lumii şi să confirme faptul că s-a procedat astfel. Zece la sută din armele care nu au fost distruse de fiecare ţară în parte urmează să fie trimise la Babilon, pe care l-a redenumit Noul Babilon. Comunitatea financiară internaţională, ai cărei reprezentanţi deja se aflau la New York pentru întrevederi, a fost delegată să se ocupe de problema monedei unice.

– Nu aş fi crezut niciodată aşa ceva, spuse Buck, încruntîndu-se. Un prieten a încercat să mă avertizeze în legătură cu lucrurile astea în urmă cu mult timp.

– Şi asta nu e tot, continuă Bruce. Credeţi că a fost o simplă coincidenţă faptul că mai-marii celor mai importante religii s-au aflat la New York, atunci cînd Carpathia a sosit acolo săptămîna trecută? Cum poate să fie asta altceva decît împlinirea profeţiei? Carpathia insistă ca aceştia să cadă de acord în privinţa efortului de a manifesta toleranţă faţă de diversele credinţe care au multe în comun.

– Au multe în comun?! se miră Chloe. Unele religii diferă atît de mult, încît nu vor putea fi reconciliate niciodată.

– Dar deja sînt în curs de *reconciliere*, spuse Bruce. Se pare că Nicolae Carpathia încheie nişte acorduri. Nu ştiu ce anume oferă, însă răspunsul conducătorilor religioşi este aşteptat la sfîrşitul săptămînii. Presupun că vom fi martorii naşterii unei religii unice.

– Dar cine ar putea crede în aşa ceva?

– Scriptura spune că mulţi o vor face.

Rayford îşi simţea mintea tulbure. Îi era greu să se mai concentreze asupra oricărui lucru din ziua dispariţiilor. Uneori încă se mai întreba dacă nu cumva totul era un coşmar îngrozitor, din care urma să se trezească şi, apoi, să înceapă să îndrepte lucrurile din viaţa sa. Nu era precum Scrooge, care avusese nevoie de un astfel de vis pentru a vedea cît de

mult greşise? Sau precum era George Bailey, personajul din *It's a Wonderful Life*[1] de Jimmy Stewart, a cărui dorinţă s-a împlinit pentru ca, mai apoi, să îşi dorească să nu se fi întîmplat asta?

Rayford chiar cunoştea doi oameni – Buck şi Hattie – care îl întîlniseră pe Antihrist! Cît de ciudat părea acest lucru! Atunci cînd reflecta asupra acestui fapt, era străbătut de un fior de groază. Lupta acerbă dintre Dumnezeu şi Satana se strecurase în viaţa sa şi, într-o clipă, din tatăl sceptic şi nepăsător şi soţul cu ochi pofticioşi Rayford devenise un credincios fanatic al lui Iisus.

– De ce te-au afectat atît de tare ştirile de astăzi, Bruce? îl întrebă Rayford. Cred că nici unul dintre noi nu s-a îndoit de adevărul spuselor lui Buck. Nici unul nu a stat în cumpănă pentru a răspunde dacă Nicolae Carpathia e sau nu Antihristul.

– Nu ştiu, Rayford.

Bruce se întoarse la scaunul său:

– Tot ce ştiu e că, pe măsură ce mă apropii de Dumnezeu şi pătrund din ce în ce mai adînc semnificaţia Bibliei, povara de pe umerii mei mi se pare din ce în ce mai apăsătoare. Lumea trebuie să ştie că este înşelată. Simt nevoia să predic despre Hristos oriunde, nu numai aici. Biserica e plină de oameni înspăimîntaţi, care Îl caută cu disperare pe Dumnezeu. Noi încercăm să le redăm credinţa, însă ne aşteaptă multe alte piedici.

– Ştirea care m-a afectat cu adevărat a fost anunţul că prioritătile lui Carpathia sînt ceea ce el numeşte „o înţelegere" între comunitatea internaţională şi Israel, precum şi un aşa-zis „acord special" între O.N.U. şi Statele Unite ale Americii.

Buck se aşeză mai bine.

– Ce crezi că înseamnă astea?

– Nu ştiu cum stă treaba cu Statele Unite, deoarece cercetările mele nu m-au făcut să cred că America va juca un rol important în perioada care o să urmeze. Însă cu toţii ştim ce

[1] O viaţă minunată (engl.) (n.tr.).

înseamnă o „înţelegere" cu Israelul. Nu ştiu sub ce formă va face sau ce beneficii va aduce Ţării Sfinte, însă această înţelegere reprezintă, cu siguranţă, tratatul privitor la cei şapte ani.

Chloe îşi ridică privirea:

– Iar asta înseamnă, fără îndoială, începutul celor şapte ani de pătimiri.

– Exact.

Bruce îi privi pe toţi:

– Dacă acel anunţ aminteşte ceva despre promisiunea lui Carpathia de a proteja Israelul în următorii şapte ani, atunci perioada aceasta de mari suferinţe începe în mod oficial.

Buck lua notiţe:

– Aşadar, dispariţiile, Înălţarea la Cer, nu au însemnat începutul celor şapte ani?

– Nu, spuse Bruce. O parte din mine spera că se va întîmpla ceva care va amîna tratatul cu Israelul. Nimic din Scriptură nu lasă să se înţeleagă că acest acord trebuie să fie încheiat atît de repede. Însă de îndată ce se va întîmpla, ceasul va bate.

– Însă va bate şi pentru domnia lui Iisus pe pămînt, nu-i aşa? întrebă Buck.

Rayford era impresionat de faptul că Buck învăţase atît de multe în atît de puţin timp.

Bruce dădu din cap aprobator:

– Într-adevăr. Acesta este motivul întîlnirii noastre. Trebuie să vă spun tuturor ceva. În fiecare seară, de la 8.00 la 10.00, voi organiza cîte o întîlnire de acest gen, chiar aici, în birou. Numai pentru noi.

– Eu voi călători mult, spuse Buck.

– Şi eu de asemenea, adăugă Rayford.

Bruce ridică o mînă:

– Nu vă pot obliga să veniţi, dar vă îndemn să o faceţi. De cîte ori vă veţi afla în oraş, să veniţi! În timpul discuţiilor noastre vom pune cap la cap ceea ce Dumnezeu ne-a revelat prin Scriptură. M-aţi auzit vorbind despre unele dintre aceste descoperiri. Însă, dacă tratatul cu Israelul va fi semnat în

următoarele zile, nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să înființăm biserici noi, să adunăm grupuri noi de credincioși. Vreau să mă duc în Israel și să îi ascult pe cei doi martori la Zidul Plîngerii. Biblia vorbește despre 144 000 de evrei, care se vor ridica și vor predica în întreaga lume. Vor fi mulți, poate chiar un miliard de oameni, care o să-și mărturisească credința în Hristos.

– Asta este minunat, spuse Chloe. Ar trebui să ne bucurăm.

– Eu mă bucur, spuse Bruce. Însă vom avea foarte puțin timp ca să ne bucurăm sau să ne odihnim. Vă amintiți ce spune predica despre Judecățile Celor Șapte Peceți?

Fata aprobă dînd din cap:

– Ele vor începe imediat, dacă nu mă înșel. Vor urma optsprezece luni de pace, însă în următoarele trei luni după acestea, vor fi celelalte Judecăți ale Celor Șapte Peceți. O pătrime din omenire va fi ștearsă de fața Pămîntului. Nu vreau să mă plîng, dar vreți să vă uitați în această cameră și să îmi spuneți ce înseamnă asta pentru voi? îi întrebă Bruce.

Rayford nu avea de ce să se uite în jur. Stătea alături de oamenii care îi erau cei mai apropiați din toată lumea. Era cu putință ca, peste mai puțin de doi ani, să piardă alte persoane dragi lui?

Buck își închise carnețelul. Nu avea de gînd să noteze acolo faptul că cineva din camera aceea ar fi putut muri în curînd. Își aminti că, în primul an de facultate, fusese rugat să privească în stînga și în dreapta sa. Profesorul le spusese: „Unul dintre voi trei nu va mai fi aici peste un an". Acum, cuvintele acelea i se păreau de-a dreptul ridicole, ținînd cont de gravitatea situației de față.

– Noi nu dorim să supraviețuim pur și simplu, spuse Buck. Noi vrem să facem ceva.

– Știu, spuse Bruce. Dar asta mă face să sufăr de pe-acum. Drumul pe care l-am ales este unul lung și anevoios. Cu toții vom fi ocupați și extenuați, dar trebuie să ne planificăm acțiunile.

– Mă gîndeam să îmi continuu studiile la facultate, spuse Chloe. Nu voi merge la Stanford, desigur, ci undeva, pe aproape. Acum mă întreb ce rost ar mai avea.

– Poţi să studiezi chiar aici, spuse Bruce. În fiecare seară de la 8.00 la 10.00. Şi ar mai fi ceva de spus...

– Mă gîndeam eu că trebuia să mai fie ceva, spuse Buck.

– Cred că avem nevoie de un adăpost.

– De un adăpost? întrebă Chloe.

– De unul subteran, spuse Bruce. În perioada asta de pace putem să îl construim fără a stîrni suspiciuni. Cînd vremea judecăţilor va veni, un astfel de lucru nu va trece neobservat.

– Despre ce anume vorbeşti? spuse Buck.

– Trebuie să aducem un excavator aici şi să săpăm un refugiu în care să ne ascundem. Războiul se apropie, la fel şi foametea, molimele şi moartea.

Rayford ridică o mînă:

– Dar credeam că nu o să dăm bir cu fugiţii...

– Nu o să facem asta, spuse Bruce. Dar, dacă nu ne facem planuri dinainte, dacă nu vom avea un loc în care să ne retragem ca să ne regrupăm, să evităm radiaţiile şi bolile, vom muri încercînd să dovedim că sîntem curajoşi.

Buck era impresionat de faptul că Bruce avea un plan, un plan adevărat. Acesta adăugă că va comanda un rezervor uriaş care să fie adus chiar acolo. Urma să rămînă la marginea parcării timp de săptămîni întregi, iar lumea probabil că va presupune că era folosit pentru depozitare. Apoi, avea să aducă un excavator care să sape o groapă suficient de mare, astfel încît să încapă rezervorul.

Între timp, ei patru urmau să zidească pereţii, să pună la punct instalaţia electrică şi pe cea de apă curentă şi, în general, să transforme rezervorul într-un adăpost în care să se poată locui. La un moment dat, Bruce avea să mute rezervorul de acolo. Oamenii care vor vedea asta vor presupune că nu avea dimensiunile potrivite sau că era defect. Cei care nu vor vedea că este mutat vor crede că a fost îngropat în pămînt.

Armata Pătimirilor urma să ajungă la adăpostul subteran din biserică, printr-un pasaj secret, dar ei nu aveau să îl folosească decît atunci cînd va fi nevoie. Toate întîlnirile lor se vor ţine în biroul lui Bruce.

Întîlnirea din acea seară ajunse la sfîrşit, iar cei trei care îşi recăpătaseră credinţa de curînd se rugară pentru conducătorul lor, Bruce.

Buck îl îndemnă pe Bruce să se ducă acasă şi să se odihnească. În timp ce ieşea, Buck se întoarse către Chloe:

– Ţi-aş arăta maşina mea nouă, însă acum nu mi se mai pare atît de importantă.

– Ştiu ce vrei să spui, îi zîmbi ea. Dar să ştii că arată bine. Vrei să iei cina cu noi?

– Nu prea mi-e foame. Oricum, trebuie să mă instalez în noua mea locuinţă.

– Ai mobilă? îl întrebă ea. Dacă nu, ai putea să stai la noi pînă cînd ţi-ai găsi ceva. Avem spaţiu suficient.

Buck se gîndi la ironia situaţiei.

– Mulţumesc, spuse el. Apartamentul e deja mobilat.

Rayford îi ajunse din urmă:

– Pînă la urmă, unde te-ai stabilit, Buck?

Buck îi descrise apartamentul, spunîndu-i că era situat la jumătatea distanţei dintre biserică şi birou.

– Nu e prea departe.

– Nu, spuse Buck. O să vă invit pe toţi la mine de îndată ce aranjez apartamentul.

Rayford descuiase portiera, iar Chloe stătea lîngă uşa din dreapta. Cei trei erau tăcuţi şi păreau stînjeniţi în lumina neclară a felinarelor.

– Bine, spuse Buck, ar trebui să plec.

Rayford se strecură în maşină. Chloe încă mai aştepta.

– La revedere.

Chloe îi făcu cu mîna, iar Buck se întoarse. Se simţea prost. Ce avea de gînd să facă în legătură cu ea? Ştia că aştepta ceva de la el, că spera să îi dea vreun semn că el încă mai era interesat de ea. Şi încă mai era. Însă îi era greu să o

arate. Nu ştia dacă era din cauza prezenţei tatălui ei sau pentru că se întîmplau prea multe în viaţa lor, în acel moment.

Buck se gîndi la remarca lui Chloe referitoare la faptul că nu avea sens să urmezi o facultate. Se gîndi că acelaşi lucru era valabil şi pentru o poveste de dragoste. Fără îndoială, el se simţea singur. Evident, ei aveau multe în comun. Era atras de ea şi era clar că şi ea simţea acelaşi lucru pentru el. Însă faptul că era interesat de o femeie tocmai acum nu era o chestiune puţin cam prea nepotrivită, avînd în vedere spusele lui Bruce?

Buck simţea că dragostea lui se îndrepta spre Dumnezeu. Aceasta avea să fie pasiunea lui pînă în momentul în care Hristos va reveni pe Pămînt. Ar fi fost bine sau oportun ca el să îi acorde atenţie lui Chloe Steele în acelaşi timp? Încercă să şi-o alunge din minte, însă nu reuşi.

– Îţi place, nu-i aşa? spuse Rayford în timp ce scotea maşina din parcare.

– E de treabă.

– Vorbesc despre Buck.

– Ştiu despre cine vorbeşti. E de treabă, însă de-abia dacă mă mai vede.

– Are multe probleme.

– Mă bucur de mai multă atenţie din parte lui Bruce, care are mai multe probleme decît oricare dintre noi.

– Lasă-l pe Buck să se acomodeze şi apoi o să te sune.

– O să mă sune? spuse Chloe. Parcă ai fi Tăticul din *Little House on the Prairie*[1].

– Îmi cer scuze.

– Oricum, cred că Buck Williams nu are de gînd să mă mai sune...

Apartamentul lui Buck era perfect ordonat acum, că lucrurile lui încă nu sosiseră. Îşi dădu jos pantofii şi îşi verifică mesageria vocală din New York. Dorea să lase un

---

[1] *Căsuţa din prerie* (engl.) (n.tr.).

mesaj pentru Marge Potter, fosta lui secretară de acolo, ca să o întrebe cînd aveau să sosească cutiile lui de la birou. Însă ea i-o luase înainte. Primul dintre cele trei mesaje era de la Marge. „Nu am ştiut unde să îţi trimit lucrurile, deci le-am expediat peste noapte la biroul din Chicago. Ar trebui să ajungă luni dimineaţă."

Al doilea mesaj era din partea şefului, Stanton Bailey: „Dă-mi un telefon luni, Cameron. Vreau să primesc articolul tău pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare, aşadar trebuie să vorbim."

Al treilea era de la fostul redactor-şef, Steve Planck, care acum era purtătorul de cuvînt al lui Carpathia: „Buck, sună-mă de îndată ce vei putea. Carpathia vrea să stea de vorbă cu tine."

Buck pufni, apoi chicoti şi şterse ultimul mesaj. Înregistră un mesaj de mulţumire pentru Marge şi un altul prin care îl anunţa pe Bailey că auzise ceea ce el avusese să-i transmită şi că avea să îl sune. Scrise pe undeva numărul de telefon al lui Steve şi hotărî să mai aştepte o vreme pînă cînd să îl sune. „Carpathia vrea să vorbească cu tine." Sau, mai simplu: „Inamicul lui Dumnezeu se află pe urmele tale". Buck nu putu decît să se întrebe dacă Nicolae Carpathia ştia că el îşi amintea totul. Ce ar face sau ce ar încerca să facă dacă ar şti că amintirile lui Buck erau intacte? Îşi dădea seama că Buck ştia că el era un criminal, un mincinos, o bestie?

Rayford se uita la ştiri, ascultîndu-i pe crainici cum se întreceau în laude cînd comentau anunţurile venite de la Naţiunile Unite. Mulţi considerau mutarea sediului O.N.U. la ruinele Babilonului, la sud de Bagdad, drept un lucru bun. Unul dintre ei spusese: „Dacă Nicolae Carpathia este sincer în ceea ce priveşte dezarmarea şi colectarea celor zece procente din stocurile de armament existente, aş prefera să le stocheze în Orientul Mijlociu, în apropiere de Teheran, mai degrabă, decît pe vreo insulă din vecinătatea oraşului New York. În plus, vom putea folosi fostul sediu al Naţiunilor Unite drept muzeu, în onoarea celei mai îngrozitoare lucrări de arhitectură pe care a produs-o această ţară".

Specialiştii prevedeau că se vor acumula tensiuni şi că scopurile stabilite nu vor fi atinse în cadrul întîlnirilor dintre conducătorii spirituali şi experţii financiari. Cineva a spus: „Indiferent cît de atrăgătoare sau de eficientă vi s-ar părea ideea de religie sau monedă unice, aceasta nu poate fi realizată. Vor fi dificultăţile principale cu care se va confrunta Carpathia şi poate că atunci masele îl vor privi cu ceva mai mult realism. Această lună de miere se va sfîrşi în curînd".

– Vrei un ceai, tată? strigă Chloe din bucătărie.

El refuză; puţin mai tîrziu ea apăru cu o ceaşcă de ceai în mînă. Se aşeză la capătul celălalt al canapelei, strîngîndu-şi picioarele sub rochia de casă. Părul ei proaspăt spălat era învelit cu un prosop.

– Ai vreo întîlnire în week-end-ul ăsta? o întrebă Rayford atunci cînd ştirile se opriră pentru o pauză publicitară.

– Nu e amuzant, spuse ea.

– Nici nu intenţionam să fie. Ar fi chiar atît de ciudat să fie cineva care să vrea să te scoată în oraş?

– Se pare că singura persoană cu care vreau să ies s-a răzgîndit în privinţa mea.

– Prostii! spuse Rayford. Ce-o fi în mintea lui?!

– Credeam că *eu* sînt în mintea lui, tată. Acum stau aici ca o liceană, punîndu-mi întrebări şi făcîndu-mi tot felul de speranţe. E stupid. De ce ar trebui să îmi pese? De-abia dacă îl cunosc. Pur şi simplu îl admir şi atît.

– Îl admiri?

– Bineînţeles! Cum să nu?! E deştept, vorbeşte bine, a făcut atîtea...

– Şi e faimos.

– Da, şi asta. Însă nu am de gînd să mă arunc asupra lui. Am crezut doar că era interesat de mine, atîta tot. Biletul lui spunea că se simţea foarte atras de mine.

– Şi cum i-ai răspuns?

– Mă întrebi ce răspuns i-am dat?

Rayford dădu din cap aprobator.

– Nici unul. Ce era să fac?! Şi eu mă simţeam atrasă de el, însă nu doream să îl sperii.

– Poate crede că tu te-ai speriat. Poate crede că a fost prea insistent, prea devreme. Dar tu n-ai simţit asta, nu?

– Într-un fel, aşa am simţit, dar, în adîncul sufletului, simţeam că se întîmplă exact ceea ce trebuie. Credeam că, dacă o să fiu sinceră şi prietenoasă cu el, lucrurile astea vor spune totul.

Tatăl ridică din umeri:

– Poate că are nevoie de ceva mai multe încurajări.

– Nu are să le primească din partea mea. Nu-mi stă în fire. Tu ştii asta.

– Ştiu, scumpa mea, spuse Rayford. Însă te-ai schimbat foarte mult în ultima vreme.

– Da, însă felul meu de a fi nu s-a schimbat. Lui Chloe îi venea să rîdă: Tată, ce o să mă fac? Nu am de gînd să renunţ la el, dar ai văzut doar că nu acelaşi lucru se întîmplă şi cu el? Ar fi trebuit să mă invite să mîncăm în oraş, dar nici măcar nu a acceptat invitaţia noastră.

– Invitaţia *noastră*? Trebuia să fiu şi eu inclus?

– Nu ar fi fost politicos să îl invit de una singură...

– Ştiu. Dar poate că nu a vrut să iasă cu tine dacă eram şi eu cu voi.

– Dacă simţea pentru mine ceea ce credeam eu că simte, ar fi făcut-o. De fapt, m-ar fi invitat el primul, iar pe tine te-ar fi evitat. Vreau să spun că... De fapt, nu am vrut să sune aşa, tată.

– Ştiu ce ai vrut să spui. Eu cred că te mîhneşti prea devreme. Mai acordă-i o zi! O să vezi că noaptea poate fi un sfetnic bun.

Ştirile reveniră, iar Chloe începu să-şi bea ceaiul. Rayford se simţea privilegiat pentru că ea îi vorbea despre un astfel de subiect. Nu îşi mai amintea dacă Chloe obişnuia să vorbească cu Irene atît de mult despre băieţi. Ştia că el era singurul ei sprijin la nevoie, însă faptul că ea avea încredere în el îl făcea să se simtă bine.

– Nu trebuie să mă uit la ştiri neapărat, dacă vrei să mai vorbim, îi spuse el. Nu a mai apărut nimic nou faţă de ce ne-a povestit Bruce.

– Nu, spuse ea, ridicîndu-se în picioare. Sinceră să fiu, m-am săturat de mine însămi. Faptul că stau aici şi vorbesc despre viaţa personală, existentă sau inexistentă, mi se pare un lucru puţin cam pueril în momentele astea, nu crezi? Am prea multe de făcut, chiar şi în cazul în care nu mă mai duc la facultate. Vreau ca, pentru început, să memorez versetele din Iezechiel, Daniel şi Apocalipsa după Ioan.

Rayford rîse:

– Tu glumeşti!

– Desigur! Dar ştii ce voiam, de fapt, să-ţi spun, tată? Nu aş fi visat niciodată că Biblia o să ajungă să mă intereseze, însă acum o citesc de parcă ziua de azi ar fi ultima pe care o mai am.

Rayford tăcu şi sesiză că şi ea era şocată de ironia amară şi neintenţionată a vorbelor pe care tocmai le spusese.

– Şi eu de asemenea, spuse el. Deja ştiu despre profeţiile referitoare la sfîrşitul lumii mai multe decît aş fi crezut că se poate şti. Noi trăim lucrurile astea, aici şi acum. Nu ne-au mai rămas multe zile pe care să le putem numi „mîine", nu?

– Cu siguranţă, nu suficient de multe ca să le irosesc gîndindu-mă la un anume tip.

– E o persoană destul de impresionantă, Chlo'!

– Mulţumesc că mi-ai adus aminte. N-ai de gînd să mă laşi să uit de el?!

Rayford îi zîmbi:

– Crezi că dacă nu o să pomenesc de el, o să îl uiţi? Ar trebui, oare, să îl excludem din Armata Pătimirilor?

Chloe dădu din cap a negare:

– Cît o fi trecut de cînd nu mi-ai mai spus Chlo'?

– Îţi plăcea să îţi spun aşa...

– Da, dar atunci cînd aveam nouă ani. Noapte bună, tată!

– Noapte bună, scumpa mea! Te iubesc!

Chloe se îndreptă spre bucătărie, dar se opri şi se întoarse în grabă, aplecîndu-se ca să îl îmbrăţişeze, în acelaşi timp fiind atentă să nu verse ceaşca de ceai.

– Şi eu te iubesc, tată! Mai mult ca niciodată şi din tot sufletul!

Buck Williams stătea pentru prima dată pe burtă în noul său pat. Era ciudat. Apartamentul era unul drăguţ, situat într-o clădire decentă, însă suburbiile oraşului Chicago nu se comparau cu New York-ul. Era mult prea multă linişte. Îşi luase o sacoşă plină cu fructe proaspete, pe care o abandonase pe undeva pentru a se uita la ştiri. Puse apoi nişte muzică plăcută. Hotărî să citească din Noul Testament pînă cînd va adormi.

Buck îl întrebase pe Bruce Barnes despre tot ce avea să urmeze, însă se surprinsese că era, mai degrabă, atras de Evanghelii decît de Vechiul Testament sau de profeţiile din Apocalipsa după Ioan. Cît de revoluţionar se dovedise Iisus! Buck era fascinat de caracterul, de personalitatea, de misiunea Lui. Iar Iisus, aşa cum şi-L imaginase în trecut, Acela despre care credea că ştia cîte ceva, era, de fapt, o falsă imagine. Iisus din Biblie era un radical, un om al paradoxurilor.

Buck puse Biblia pe noptieră şi se întoarse pe spate, acoperindu-şi ochii din cauza luminii. Îşi spuse: „Dacă vrei să fii bogat, renunţă la bani! Aceasta este ideea principală. Dacă vrei să fii slăvit, umileşte-te! Răzbunarea pare un lucru logic, dar nu este. Iubeşte-ţi duşmanii, roagă-te pentru cei care te înjosesc! Ciudat!"

Mintea îi zbură la Chloe. Ce făcea? Ea nu era oarbă. Era tînără, dar nu era proastă. Nu putea să îi dea de înţeles ceva, iar apoi să se răzgîndească în privinţa ei şi să nu aibă curajul să o recunoască. Însă chiar se răzgîndise în privinţa ei? Dorea cu adevărat să o uite, pur şi simplu? Bineînţeles că nu... Ea era o persoană minunată, cu care era plăcut să discuţi. Îi împărtăşea opiniile şi îi era apropiată. Indiferent de ceea ce urma să se întîmple, i-ar fi fost o prietenă bună.

Deja se ajunsese la asta? Avea să îi propună să fie prietena lui? Asta îşi dorea?

„Dumnezeule, ce ar trebui să fac?" se rugă el în tăcere. „Ca să fiu sincer, mi-ar plăcea să fiu îndrăgostit. Mi-ar plăcea să încep o relaţie cu Chloe. Dar nu e prea tînără? Nu e un moment nepotrivit în care să mă gîndesc la aşa ceva? Ştiu că avem multe de făcut pentru Tine. Şi dacă ne-am îndrăgosti cu

adevărat? Ar trebui să ne căsătorim? Ce-o să facem în ceea ce priveşte copiii, de vreme ce Tu vei veni peste şapte ani? Dacă există momente în care oamenii trebuie să se gîndească dacă să aducă sau nu copii pe lume, atunci cu siguranţă că acesta este unul dintre ele."

Buck îşi descoperi ochii şi se uită spre lumină. Şi acum ce trebuia să se întîmple? Trebuia ca Dumnezeu să îi răspundă cu voce tare? Ştia că aşa ceva nu e posibil. Îşi petrecu picioarele peste tăblia patului şi şezu acolo, cu capul în mîini.

Ce se întîmpla cu el? Tot ce dorea să ştie era dacă trebuia să se se mai gîndească la Chloe sau nu. Începuse să se roage pentru un răspuns şi, deodată, se trezise reflectînd la căsătorie şi la copii. Era nebunie curată! „Poate că aşa se manifestă Dumnezeu", gîndi el. „Te face să ajungi la concluzii care pot părea logice sau nu."

Se gîndi că, poate, era mai bine să nu o mai încurajeze pe Chloe. Era vădit că ea încă era interesată de el. Dacă îi răspundea cu acelaşi interes, lucrurile ar fi devenit clare. În lumea haotică în care trăiau, ar fi devenit dependenţi unul de celălalt. Ar fi trebuit să lase se întîmple aşa ceva?

Nu avea nici un sens. Cum s-ar fi putut lăsa atras către ceva care să concureze cu devotamentul lui faţă de Dumnezeu? Şi totuşi, nu putea să o ignore sau să înceapă să o trateze ca pe o soră. Nu, va face ceea ce trebuia... Va discuta cu ea. Ea merita măcar atît. Vor stabili să se întîlnească aşa, ca-ntre prieteni, şi să poarte o conversaţie. Avea să îi spună că, dacă ar fi depins de el, atunci ar fi dorit să o cunoască mai bine. Asta ar trebui să o facă să se simtă mai bine, nu? Dar trebuia să aibă suficient curaj, astfel încît să meargă pînă la capăt şi să îi spună ceea ce credea cu adevărat, şi anume că nici unul din ei nu ar fi trebuit să se arunce într-o poveste de dragoste tocmai în acele momente?

Nu ştia... Însă era sigur de un singur lucru: dacă nu făcea totul chiar în acele clipe, nu ar mai fi făcut-o niciodată. Se uită la ceas. Era trecut de ora 22.30. Oare, mai era trează? Formă numărul de telefon al familiei Steele.

Rayford auzi telefonul în timp de urca scările. O auzi pe Chloe mişcîndu-se, însă lumina era stinsă la ea în cameră.

– Răspund eu, scumpa mea, spuse el.

Se grăbi spre noptiera lui şi răspunse la telefon.

– Domnule Steele, sînt eu, Buck.

– Buck, trebuie să încetezi să îmi mai spui „domnule". Mă faci să mă simt bătrîn.

– Şi nu sînteţi bătrîn? spuse Buck.

– Ce drăguţ! Spune-mi, Ray... Ce pot să fac pentru tine?

– Mă întrebam dacă Chloe mai e încă trează.

– Ştii, nu cred că mai este, dar pot să mă uit dacă a luat-o somnul.

– Nu, e în regulă, spuse Buck. Vreţi să îi transmiteţi să mă sune cînd va avea timp?

Buck îi dădu numărul său de telefon lui Rayford.

– Tată! spuse Chloe cîteva minute mai tîrziu. Ştiai că sînt trează!

– Nu mi-ai răspuns atunci cînd ţi-am spus că ridic eu receptorul, spuse el. Nu eram sigur. Nu crezi că aşa e mai bine? Nu vrei să îl laşi să aştepte pînă mîine dimineaţă?

– Of, tată! spuse ea. Tu nu înţelegi... Ce crezi că voia?

– Nu am idee.

– Of, urăsc chestia asta!

– Mie îmi place la nebunie...

– Mă gîndeam eu...

3

Sîmbătă dimineaţă, Buck merse cu maşina la Biserica Oraşului Noii Speranţe, sperînd să îl găsească pe Bruce Barnes la birou. Secretara îi spuse că Bruce tocmai termina pregătirile pentru slujbă, dar ştia, de asemenea, că i-ar fi plăcut să îl vadă pe Buck.

– Faci parte din cercul de prieteni ai lui Bruce, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Buck dădu din cap aprobator. Presupunea că se număra printre apropiaţii lui Bruce. Era o onoare? Se simţea ca renăscut în calitatea de proaspăt ucenic al lui Hristos. Cine ar fi crezut că avea să i se întîmple una ca asta? Şi totuşi, cine ar fi crezut că Înălţarea la Cer se va produce? Dădu din cap. „Numai cîteva milioane erau pregătiţi", hotărî el.

Fiind anunţat că Buck se afla în anticameră, Bruce deschise imediat uşa şi îl îmbrăţişă. Acest tip de manifestare a afecţiunii, în special între bărbaţi, era, de asemenea, ceva nou pentru Buck. Bruce părea extenuat.

– Iarăşi ai stat treaz o noapte întreagă? îl întrebă Buck.

Bruce făcu semn că da.

– Însă m-am bucurat de cuvîntul lui Dumnezeu. Ştii, recuperez timpul pierdut. Ani de zile am avut la îndemînă aceste surse, însă niciodată nu am profitat de ele. Acum încerc să mă hotărăsc cum să le comunic enoriaşilor mei că simt nevoia să călătoresc în următoarea lună. Oamenii de aici vor trebui să aibă curaj şi să preia din responsabilităţi.

– Ţi-e teamă că se vor simţi abandonaţi?

– Exact. Însă nu voi abandona biserica. Voi fi aici cît de mult se va putea. După cum v-am povestit, ţie şi familiei Steele, aceasta este o sarcină pe care Dumnezeu mi-a încredinţat-o. Găsesc în ea multă bucurie, pentru că învăţ atît de multe. Însă mă şi sperie şi ştiu că nu voi fi în stare să o scot la capăt fără harul Sfîntului Duh. Cred că acesta este un altfel de preţ pe care trebuie să îl plătesc pentru că nu am descoperit adevărul la început. Dar tu nu ai venit aici ca să mă auzi plîngîndu-mă.

– Vreau să te întreb două lucruri, apoi te las să te întorci la treburile tale. În primul rînd, zilele astea am tot încercat să îmi alung din minte gîndul ăsta, dar mă simt îngrozitor faţă de Hattie Durham. Îţi aduci aminte de ea? A fost însoţitoarea de zbor a lui Rayford...

– Femeia pe care i-ai prezentat-o lui Carpathia? Desigur. Cea cu care Rayford aproape că a avut o aventură.

– Da, presupun că nici el nu se simte prea bine cînd vine vorba de ea.

– Nu pot să vorbesc în numele lui, Buck, dar, din cîte îmi amintesc, tu ai încercat să o avertizezi în legătură cu Carpathia.

– Da, i-am spus că s-ar putea să ajungă marioneta lui, dar, în momentul acela, nu ştiam cine este el, de fapt.

– Ea a plecat de una singură la New York. A fost alegerea ei.

– Dar, Bruce, dacă nu le-aş fi făcut eu cunoştinţă, el nu ar fi dorit să o revadă.

Bruce se aşeză din nou şi îşi încrucişă braţele.

– Vrei să o salvezi din mîinile lui Carpathia, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Nu văd cum ai putea face asta fără a te pune pe tine însuţi în pericol. Fără îndoială, ea deja s-a îndrăgostit de noua ei viaţă. A progresat de la meseria de stewardesă la cea de asistentă personală a celui mai puternic om din lume.

– Asistentă personală şi cine mai ştie ce altceva!

Bruce fu de acord:

– Probabil că ai dreptate. Presupun că nu a ales-o pentru calităţile ei profesionale. Şi totuşi, ce anume vrei să faci? Vrei

să o suni şi să îi spui că noul ei şef este Antihristul şi că ar trebui să fugă de el?

– Tocmai din cauza asta mă aflu aici, spuse Buck. Nu ştiu ce să fac.

– Şi tu crezi că eu ştiu!

– Aşa speram...

Bruce zîmbi cu jumătate de gură:

– Acum ştiu ce voia să spună fostul meu pastor, Vern Billings, atunci cînd zicea că oamenii cred că pastorul ar trebui să le ştie pe toate.

– Aşadar, nu ai nici un sfat pentru mine?

– Sună cam banal, Buck, însă trebuie să faci ceea ce trebuie să faci.

– Adică?

– Adică, dacă te-ai rugat pentru asta şi simţi un imbold puternic venit de la Dumnezeu să vorbeşti cu Hattie, atunci fă-o! Însă îţi poţi imagina consecinţele! Următoarea persoană care va afla despre asta va fi Carpathia. Şi ştii pe pielea ta de ce e în stare.

– Asta e problema, spuse Buck. Trebuie să aflu cumva cît de multe ştie Carpathia. Crede că a reuşit să-mi şteargă amintirile legate de acea întîlnire, aşa cum a făcut-o cu ceilalţi? Sau îşi dă seama că ştiu ce s-a petrecut şi tocmai lucrul ăsta a făcut să am probleme, să fiu retrogradat, mutat şi tot restul?

– Şi te întrebi de ce sînt extenuat? îi spuse Bruce. Am sentimentul că, dacă Nicolae Carpathia ar şti că acum te numeri printre credincioşi şi că ai fost protejat de puterile sale malefice, te-ar ucide. În cazul în care crede că încă mai are putere asupra ta, aşa cum se întîmplă cu toţi cei a căror viaţă nu e întru Hristos, Carpathia va încerca să te folosească.

Buck se lăsă pe spate şi se uită în tavan:

– E interesant că ai adus vorba despre asta, spuse el. Asta mă face să îţi vorbesc despre cel de-al doilea lucru pentru care am vrut să discut cu tine.

Rayford îşi petrecu dimineaţa vorbind la telefon şi stabilind toate detaliile necesare pentru reatestarea sa pe

avioanele Boeing 757. Luni dimineaţa urma să plece ca simplu pasager de la O'Hare la Dallas, unde avea să exerseze decolările şi aterizările pe pistele militare aflate la cîţiva kilometri de Dallas, la Aeroportul Forth Worth.

– Îmi pare rău, Chloe, spuse el atunci cînd termină de vorbit la telefon. Am uitat că doreai să îl suni pe Buck în dimineaţa asta.

– Rectificare: voiam să îl sun aseară, zise ea. De fapt, doream să vorbesc cu el cînd a sunat.

Rayford ridică ambele mîini în semn că a fost învins şi se predă.

– E greşeala mea, spuse el. Sînt vinovat. Telefonul îţi aparţine.

– Nu, mulţumesc.

Rayford ridică mirat din sprîncene:

– Poftim? Acum ai să îl pedepseşti pe Buck din cauza mea? Sună-l!

– Nu, adevărul e că eu consider că tot răul a fost spre bine. Voiam să vorbesc cu el aseară, însă probabil că ai avut dreptate. Aş fi părut prea nerăbdătoare, prea îndrăzneaţă. Iar el a spus să îl sun cînd voi avea timp. Şi prima oră a dimineţii nu ar fi fost prea potrivită. De fapt, îl voi vedea mîine la biserică, nu-i aşa?

Rayford o dezaprobă:

– Acum vrei să te joci cu el? Erai îngrijorată pentru că păreai obsedată de el şi te purtai ca o liceană, dar acum chiar aşa te porţi.

Chloe păru jignită:

– O, mulţumesc, tată. Dar aminteşte-ţi că a fost ideea ta să îl las să aştepte.

– Doar pînă dimineaţă. Nu mă implica în povestea asta dacă ştii că o să devină ridicolă.

– Buck, iată şansa ta de a vedea ce face Hattie, spuse Bruce Barnes. Ce crezi tu că vrea Carpathia?

Buck dădu din cap încurcat:

– Nu am nici o idee.

– Ai încredere în acest Steve Planck?

– Da, am încredere în el. Am lucrat ani de zile cu Steve. Lucrul cel mai înspăimîntător este că el m-a întîmpinat la conferința de presă organizată de Carpathia, mi-a spus unde să mă așez și cine erau unii dintre cei prezenți. Ulterior m-a întrebat de ce nu am mai apărut. Mi-a spus că Nicolae Carpathia a fost ușor deranjat de faptul că nu am ajuns acolo.

– Și îl cunoști suficient de bine, așa încît să îți dai seama dacă e sincer cu tine?

– Sincer să fiu, Bruce, el este motivul principal pentru care cred că Nicolae Carpathia reprezintă împlinirea profețiilor pe care le studiem. Steve este un jurnalist experimentat, de modă veche. Faptul că el a fost convins să renunțe la activitatea lui în presă ca să devină purtătorul de cuvînt al unui politician de talie mondială, demonstrează puterea de convingere a lui Carpathia. Pînă și eu am refuzat slujba aia. Dar să fie martor la măcelul acela și apoi să uite că am fost acolo, asta e...

– Nefiresc.

– Exact. Am să îți spun ce anume a fost ciudat. O parte din mine a vrut să îl creadă pe Carpathia atunci cînd explica ceea ce tocmai se întîmplase. În mintea mea începuse să prindă contur imaginea lui Stonagal sinucigîndu-se și, în același timp, omorîndu-l și pe Todd-Cothran.

Bruce era uluit:

– Mărturisesc că atunci cînd ne-ai relatat versiunea ta, am crezut că ai înnebunit.

– Aș fi fost de acord cu tine, cu excepția unui singur amănunt.

– Care anume?

– Toți ceilalți oameni au văzut ce s-a petrecut și și-au amintit întîmplarea într-un anumit fel. Eu mi-am amintit altceva. Dacă Steve mi-ar fi spus că nu am văzut cum trebuie, poate că aș fi crezut că eram pe punctul de a înnebuni și m-aș fi internat într-un spital. Însă el mi-a spus că nici măcar nu am fost acolo! Bruce, *nimeni nu își amintește că am fost acolo!* Poate că o să îmi spui că mă aflu într-un proces de autonegare, dar asta e o aberație. Deja mă aflam în biroul meu și

înregistram fiecare detaliu pe computer, cînd presa a primit versiunea lui Carpathia. Dacă nu am fost acolo, cum de am ştiut că Stonagal şi Todd-Cothran aveau să fie transportaţi de acolo în saci pentru cadavre?

– Nu trebuie să mă convingi, Buck, spuse Bruce. Eu sînt de partea ta. Întrebarea este ce vrea Carpathia... Crezi că, dacă veţi avea o discuţie privată, îţi va dezvălui adevărata sa faţă? Sau te va ameninţa? Sau te va înştiinţa că e conştient că tu ştii adevărul?

– În ce scop?

– Ca să te intimideze. Ca să te manipuleze.

– Poate. Poate că tot ce vrea e să mă citească, să se convingă că a reuşit să îmi şteargă memoria.

– E o treabă destul de periculoasă, atît pot să îţi spun.

– Sper că nu e tot ce poţi să îmi spui, Bruce. Credeam că vei avea ceva mai multe sfaturi să-mi dai.

– Mă voi ruga pentru asta, spuse Bruce. Însă, momentan, nu ştiu ce să îţi spun.

– Trebuie să îl sun pe Steve. Nu ştiu dacă Nicolae Carpathia vrea să îmi vorbească la telefon sau personal.

– Poţi să aştepţi pînă luni?

– Sigur că da. Pot să îi spun că eu credeam că vrea să îl sun în timpul programului, însă nu pot să garantez că nu mă va suna el între timp.

– Are noul tău număr de telefon?

– Nu. Steve îmi lasă mesaje pe mesageria vocală din New York.

– Poţi să le ignori.

Buck ridică din umeri şi dădu din cap, aprobîndu-l:

– Crezi că asta ar trebui să fac?

– De cînd am devenit eu sfetnicul tău?

– De cînd ai devenit preotul meu.

Atunci cînd termină de făcut comisioanele şi se întoarse acasă, în aceeaşi dimineaţă, Rayford observă din comportamentul şi remarcele scurte ale lui Chloe că o jignise.

– Hai să vorbim, îi propuse el.

– Despre ce?

– Despre faptul că ar trebui să ai răbdare cu mine. Niciodată nu am fost un părinte bun, iar acum îmi este greu să te tratez că pe o persoană adultă. Îmi pare rău că ţi-am spus că te porţi ca o liceană. Poartă-te cum vrei tu cu Buck şi nu îmi da atenţie, bine?

Chloe zîmbi:

– Oricum, asta făceam. Nu am nevoie de permisiunea ta.

– Atunci mă ierţi?

– Nu îţi face griji pentru mine, tată! Fii fără grijă, nu pot rămîne supărată pe tine prea mult timp. Avem nevoie unul de celălalt. Apropo, l-am sunat pe Buck.

– Chiar aşa?

Ea încuviinţă din cap.

– Nu mi-a răspuns. Presupun că nu stătea aşteptînd lîngă telefon.

– I-ai lăsat un mesaj?

– Cred că încă nu are robot telefonic. Ne vom întîlni mîine la biserică.

– Îi vei spune că l-ai sunat?

Chloe zîmbi strengăreşte:

– Probabil că nu.

Buck îşi petrecu restul zilei corectînd articolul pentru *Global Weekly* referitor la teoriile despre dispariţii. Îi plăcea şi hotărî că era, poate, cel mai bun articol pe care îl scrisese pînă atunci. Cuprindea toate variantele, de la senzaţionalul atac al fantomei lui Hitler sau al OZN-urilor şi extratereştrilor şi pînă la convingerea că dispariţiile fuseseră un fel de acţiune cosmică purificatoare, menită să dea un impuls evoluţiei printr-o ajustare numerică a populaţiei umane prin aplicarea regulii de supravieţuire a celui mai puternic.

În cuprinsul articolului, Buck introdusese ceea ce credea el că era adevărul, însă, bineînţeles, nu insistase asupra subiectului. Era un articol obişnuit, scris la persoana a treia, în care

erau analizate faptele şi nimic mai mult. Nimeni, în afară de noii săi prieteni, nu avea să ştie că era de acord cu pilotul de avion, cu pastorul şi cu mulţi alţii pe care îi intervievase, că era de părere că dispariţiile fuseseră rezultatul Înălţării la Cer împreună cu Hristos a celor care frecventau Biserica Sa.

Interpretările celorlalţi membri ai clerului erau extrem de interesante pentru Buck. Mulţi dintre catolici erau derutaţi deoarece, în timp ce o parte semnificativă dintre ei rămăseseră printre cei vii, alţii dispăruseră, printre aceştia din urmă aflîndu-se şi noul papă, care fusese ales în urmă cu doar cîteva luni înainte de dispariţii. El stîrnise controverse în cadrul Bisericii atunci cînd prezentase o doctrină nouă, care se apropia mai degrabă de „erezia" lui Martin Luther decît de ideile creştine consacrate, cu care erau obişnuiţi catolicii. Atunci cînd papa dispăruse, unii dintre membrii clerului catolic concluzionaseră că aceasta fusese, într-adevăr, un act divin.

– Cei care s-au împotrivit învăţămintelor creştine ale Bisericii-Mamă au fost luaţi dintre noi, îi declarase lui Buck Peter Mathews, arhiepiscop de Cincinatti, un episcop cu prestanţă. Scriptura spune că ultimele zile ale omenirii vor fi la fel ca pe vremea lui Noe. Îţi aminteşti că, pe vremea lui Noe, oamenii buni au rămas, iar cei răi au fost luaţi de ape.

– Aşadar, faptul că noi încă mai sîntem aici dovedeşte că sîntem buni? îl întrebase Buck.

– Nu aş spune asta cu atîta lipsă de delicateţe însă, da, acesta este punctul meu de vedere, spusese arhiepiscopul Mathews.

– Ce spune asta despre toţi oamenii minunaţi care au dispărut?

– Că poate nu au fost chiar atît de minunaţi.

– Nici măcar copiii şi nou-născuţii?

Arhiepiscopul evită răspunsul, simţindu-se stînjenit:

– Asta o las în seama lui Dumnezeu, spuse el. Trebuie să cred că, pesemne, El i-a protejat pe cei nevinovaţi.

– I-a protejat de ce anume?

– Nu sînt sigur. Nu iau scrierile apocaliptice ca atare, însă ele conţin profeţii sumbre despre ceea ce va urma.

– Aşadar, dumneavoastră nu legaţi dispariţiile tinerilor de cele ale oamenilor răi?

– Nu. Mulţi dintre micuţii care au dispărut au fost botezaţi de mine însumi, deci ştiu sigur că sînt protejaţi de Iisus, de Dumnezeu.

– Şi totuşi ei nu mai sînt...

– Aşa e, nu mai sînt.

– Iar noi am rămas aici.

– Asta ar trebui să ne bucure.

– Puţini se bucură de acest lucru, Preasfinţia Voastră!

– Îi înţeleg... Trăim vremuri grele. Eu însumi plîng dispariţia unei surori şi a unei mătuşi. Însă ele se îndepărtaseră de Biserică.

– Au făcut asta?

– S-au împotrivit învăţămintelor creştine. Erau nişte femei minunate şi blînde. Trebuie să adaug că erau sincere, de asemenea. Însă mi-e teamă că au fost separate precum neghina de grîu. Totuşi, noi, cei care am rămas aici, trebuie să avem încredere în faptul că Dumnezeu este cu noi acum, mai mult ca niciodată.

Buck fusese suficient de îndrăzneţ, încît să îl roage pe arhiepiscop să comenteze unele pasaje din Scriptură, în special *Epistola* lui Pavel *către Efeseni*, Capitolul 2, versetele 8-9, unde se spune: „Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni."

– Vedeţi? făcu arhiepiscopul. Acesta este şi punctul meu de vedere. Timp de secole oamenii au rupt din context versete precum acestea şi au încercat să construiască în jurul lor doctrine.

– Însă mai există şi alte pasaje care spun acelaşi lucru, spuse Buck.

– Înţeleg. Nu sînteţi catolic, nu-i aşa?

– Nu.

– Vedeţi, dumneavoastră nu înţelegeţi varietatea de credinţe pe care le-a oferit Biserica de-a lungul istoriei.

– Scuzaţi-mă, dar aş dori să îmi explicaţi de ce multe persoane care nu sînt catolice încă se mai află aici, aceasta în cazul în care ipoteza dumneavoastră este adevărată.

– Numai Dumnezeu ştie asta, îi răspunsese arhiepiscopul Mathews. El cunoaşte inimile oamenilor. El ştie mai multe decît noi.

– Cu siguranţă, spuse Buck.

Bineînţeles, Buck nu inserase comentariile şi opiniile personale în articol, însă putea să se folosească de Scriptură şi de tentativele episcopului de a explica mila dumnezeiască. Buck plănuia să trimită articolul definitivat la sediul din New York, luni.

În timp ce lucra, Buck era atent la telefon. Puţină lume avea numărul lui nou, printre care familia Steele şi Alice, secretara Vernei Zee. Aştepta ca robotul telefonic, computerul, faxul şi restul echipamentului, împreună cu dosarele de la birou, să sosească la Chicago luni. Atunci se va simţi „ca acasă" şi va fi pregătit să lucreze, instalat în cel de-al doilea dormitor al apartamentului său.

Buck nu prea se aştepta să primească veşti de la Chloe. Credea că stabilise cu Rayford ca ea să îl sune atunci cînd va putea. Poate că era genul de femeie care nu sună bărbaţii, chiar şi în cazul în care nu putuse să le răspundă la telefon. Pe de altă parte, încă nu împlinise douăzeci şi unu de ani, iar el recunoştea că nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu obiceiurile şi felul de a fi al celor din generaţia ei. Poate că ea îl vedea ca pe un frate mai mare sau chiar îl considera drept un model de comportament patern şi îi repugna ideea că el ar fi putut fi interesat de ea. Dar asta nu reieşise din comportamentul şi din spusele ei din noaptea precedentă. Pe de altă parte, nici el nu o încurajase în vreun fel.

El dorea numai să facă ceea ce trebuie, să vorbească cu ea, să îi explice că momentul era nepotrivit pentru ei şi că ar fi fost mai bine să rămînă prieteni apropiaţi şi camarazi în lupta pentru o cauză comună. Însă, în acel moment, se simţi prost. Dacă ea nu se gîndise la nimic mai mult decît atît? Atunci ar fi dat explicaţii pentru ceva ce nu se întîmplase.

Dar poate că ea îl sunase în timp ce el era împreună cu Bruce în dimineaţa aceea. Ar fi trebuit să o sune din nou. Ar fi trebuit să o invite să îi facă o vizită în noul lui apartament, iar, apoi, ar fi stat de vorbă. Ar fi aşteptat să vadă cum evoluează discuţia, încercînd să îşi dea seama care îi erau aşteptările şi, apoi, fie ar fi refuzat-o politicos, fie ar fi evitat un subiect care nu trebuia adus în discuţie.

Rayford răspunse la telefon:

– Chloe! strigă el. Te caută Buck Williams.

Buck îi putu auzi vocea pe fundal:

– Poţi să îi transmiţi că îl voi suna eu mai tîrziu? Sau, mai bine, că o să ne vedem mîine la biserică?

– Am auzit, spuse Buck. Mi se pare corect. O să ne vedem atunci.

„Se pare că nu îşi iroseşte energia îngrijorîndu-se în privinţa mea", hotărî Buck. Îşi verifică mesageria vocală din New York. Avea un singur mesaj de la Steve Planck:

„Buck, ce se întîmplă? Cît de mult poate să îţi ia să te acomodezi? Trebuie să sun la biroul din Chicago? Ţi-am lăsat mesaje acolo, însă bătrînul Bailey mi-a spus că vei lucra acasă. Ai primit mesajul meu în legătură cu faptul că Nicolae Carpathia vrea să îţi vorbească? Prietene, oamenii nu îşi fac un obicei din a-l lăsa să aştepte. Eu trag de timp, îi tot spun că te afli în plin proces de mutare şi toate cele. Însă spera să te vadă la sfîrşitul acestei săptămîni. Sincer, nu ştiu ce vrea de la tine, în afară de faptul că e extrem de încîntat de tine. Să ştii că nu e supărat pentru că nu ai apărut la acea întîlnire, dacă asta te îngrijorează. Drept să îţi spun, Buck, ziaristul din tine ar fi trebuit să vrea să fie acolo. Dar ai fi fost la fel de tulburat de acea reuniune ca şi mine. O sinucidere violentă care s-a petrecut sub ochii tăi nu e uşor de uitat. Ascultă, sună-mă ca să aranjez o întîlnire între voi doi! Bailey mi-a spus că tocmai finalizai articolul în legătură cu teoriile despre dispariţii. Dacă reuşeşti să te vezi cu Carpathia în curînd, poţi include şi opiniile lui asupra subiectului. N-a făcut un secret

din ele, însă un citat sau două în exclusivitate nu ar strica, nu-i așa? Știi unde mă găsești la orice oră din zi și din noapte."

Buck păstră mesajul. Ce trebuia să facă? Se părea că Nicolae Carpathia dorea o întîlnire între patru ochi. Nu cu mult timp în urmă, Buck ar fi profitat de o astfel de oportunitate. Să-i iei un interviu celui mai important conducător al momentului chiar în ajunul publicării celui mai important editorial... Totuși, Buck își recăpătase credința de curînd și era convins că Nicolae Carpathia era Antihristul în persoană. Văzuse de ce era în stare. Iar Buck de-abia începuse să creadă în Iisus. Era Carpathia atotștiutor precum Dumnezeu? Putea să-i citească gîndurile?

Evident, Carpathia putea să manipuleze și să șteargă amintiri din mințile oamenilor. Asta însemna că știa și ceea ce gîndeau ei? Avea Buck să îi reziste lui Carpathia doar pentru că în acel moment harul lui Hristos era cu el? Buck ar fi vrut să fi existat un pasaj în Biblie care să îl avertizeze referitor la puterile Antihristului. Atunci ar fi știut cu cine avea de-a face.

Carpathia probabil că era destul de interesat de Buck. Atunci cînd Buck se strecurase afară din sala de conferințe unde avuseseră loc crimele, Carpathia cu siguranță că se va fi întrebat dacă nu cumva puterea lui de a controla mințile oamenilor dăduse greș. Dacă nu ar fi fost așa, atunci de ce șterse din mintea tuturor amintirea crimelor, înlocuind-o cu imaginea unei stranii sinucideri, ștergîndu-le totodată și amintirea că Buck fusese prezent?

În mod clar, Nicolae încercase să își acopere urmele, făcîndu-i pe toți ceilalți să uite că Buck se aflase acolo. Dacă această strategie ar fi trebuit să îl facă pe Buck să își piardă mințile, ea eșuase. Dumnezeu îi fusese alături în acea zi. Văzuse ceea ce văzuse și nimic nu putea să îl facă să își schimbe părerea. Nu exista nici o îndoială, nu avea nici o suspiciune care să îl facă să creadă că se afla într-un proces de negare a unui eveniment traumatizant. Un singur lucru era sigur: nu avea să îi spună lui Carpathia ceea ce știa. Dacă acesta era convins că Buck nu fusese păcălit, nu ar fi avut altă soluție decît să îl elimine. Dacă

Buck ar fi reuşit să îl convingă pe Carpathia că reuşise să îi manipuleze mintea, atunci ei ar fi cîştigat un mic avantaj în războiul împotriva forţelor răului. La ce le-ar fi folosit lui şi celor din Armata Pătimirilor acel avantaj nu ştia încă.

Ştia un singur lucru. Nu avea să îl sune pe Steve Planck pînă luni.

Rayford era bucuros că el şi Chloe se hotărîseră să meargă la biserică mai devreme. Locul era aglomerat în fiecare săptămînă. Rayford îi zîmbi fiicei sale. Chloe arăta foarte bine de cînd se întorsese de la facultate. Ar fi vrut să o tachineze, să o întrebe dacă se îmbrăcase aşa pentru Buck Williams sau pentru a merge la biserică, însă renunţă.

Ocupă unul dintre ultimele spaţii din parcare şi văzu strada plină de maşini aliniate, care căutau un loc de parcare acolo. Oamenii erau îndureraţi şi înspăimîntaţi. Erau în căutarea speranţei, a unor răspunsuri, a lui Dumnezeu. Ei Îl găseau acolo, iar cuvintele Lui erau duse mai departe.

Puţini dintre cei care ascultau predicile sincere şi emoţionante ale lui Bruce Barnes veneau acolo îndoindu-se că dispariţiile fuseseră lucrarea lui Dumnezeu. Membrii Bisericii fuseseră luaţi în ceruri, iar toţi ceilalţi rămăseseră în urmă. Mesajul lui Bruce consta în faptul că Iisus se va întoarce din nou, îmbrăcat în slavă, conform Bibliei, la şapte ani de la începerea Pătimirilor. Pînă atunci, spuse el, trei pătrimi din populaţia care mai rămăsese urma să fie ştearsă de pe faţa pămîntului, printre care şi un număr mare dintre credincioşii lui Hristos. Apelul lui Bruce nu se adresa celor cu inima îndoită. Era o provocare pentru cei care credeau cu adevărat, pentru cei care fuseseră convinşi de cea mai spectaculoasă intervenţie a lui Dumnezeu în viaţa oamenilor petrecută de la întruparea Lui ca om.

Bruce deja le spusese familiei Steele şi lui Buck că un sfert din populaţia pămîntului urma să moară în timpul celei de-a doua, a treia şi a patra judecăţi, conform Cărţii Pecetluite cu Şapte Peceţi despre care se vorbeşte în *Apocalipsă*. El cita din

scrierea apostolului Ioan, versetul 8, din Capitolul 6, în care se spunea: „M-am uitat şi iată un cal galben-vînăt şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pămîntului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte şi cu fiarele de pe pămînt."

Însă ceea ce avea să urmeze era şi mai cumplit.

La un minut sau două după ce se aşezaseră, Rayford simţi o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse în acelaşi timp cu Chloe. Buck Williams stătea chiar în spatele lor, în rîndul al patrulea; le făcuse semn amîndurora în acelaşi timp:

– Bună, străinilor, spuse el.

Rayford se ridică şi îl îmbrăţişă pe Buck. Numai gestul acestea spunea multe despre cît de mult se schimbase în ultimele săptămîni. Chloe, foarte prietenoasă, îi strînse mîna.

După ce îşi reluară locurile, Buck se aplecă şi îi şopti lui Chloe:

– Chloe, motivul pentru care te-am sunat era pentru că mă întrebam...

Însă începu muzica.

Buck se ridică în picioare pentru a cînta alături de toţi ceilalţi. Mulţi dintre ei păreau să ştie cîntecele şi versurile. Trebuia să încerce să urmărească cuvintele proiectate pe perete şi să respecte linia melodică. Refrenele erau simple şi melodioase, însă erau cu totul noi pentru el. Mulţi dintre aceşti oameni, îşi spuse el, mai trecuseră pe la biserică. Oricum, mai frecvent decît el. Cum de nu văzuseră adevărul?

După cîteva refrene, Bruce Barnes urcă tulburat, parcă, şi grăbit în amvon – nu în cel mare, ci într-unul mai mic, aflat la nivelul sălii. Avea o Biblie, două cărţi voluminoase şi un maldăr de hîrtii prin care se descurca cu greu. Bruce zîmbi vinovat:

– Bună dimineaţa, începu el. Îmi dau seama că trebuie să vă dau nişte explicaţii. De obicei, cîntăm mai mult, însă nu avem timp de asta azi. De obicei, cravata mea stă drept, cămaşa e impecabilă, iar haina îmi este închisă. Dar toate astea mi se par mai puţin importante astăzi. De obicei, facem

o colectă. Fiţi convinşi că o vom face şi azi, dar vă rog să găsiţi coşurile pentru ofrande pe drumul spre ieşirea din biserică, la amiază, în cazul în care vă voi da drumul atît de devreme. Vreau să avem cît mai mult timp în această dimineaţă pentru că simt o dorinţă şi mai arzătoare decît în ultimele săptămîni. Nu vreau să vă îngrijoraţi în privinţa mea. Nu am devenit un nebun isteric, un sectant sau ceva asemănător de cînd mi-am dat seama că am ratat Înălţarea la Cer. Le-am spus sfătuitorilor mei celor mai apropiaţi că Dumnezeu mi-a încredinţat o povară în această săptămînă, iar ei se roagă acum împreună cu mine, ca să dobîndesc înţelepciune şi discernămînt, astfel încît să nu pornesc la drum nepregătit şi predicînd o doctrină nouă şi ciudată. Am citit, m-am rugat şi am studiat în această săptămînă mai mult ca niciodată, iar acum doresc să vă împărtăşesc şi vouă ceea ce mi-a spus Dumnezeu. Oare îmi vorbeşte Dumnezeu cu voce tare? Nu. Aş vrea să o facă. Aş vrea să o fi făcut. Dacă mi-ar fi vorbit, probabil că astăzi nu m-aş fi aflat aici. Însă El a vrut să Îl primesc prin credinţă, nu a vrut să mi se reveleze într-un mod mai spectaculos decît acela de a-şi trimite Fiul să moară pentru mine. El ne-a lăsat Evanghelia Lui şi ne dă tot ceea ce avem nevoie.

Buck simţi un nod în gît în timp ce îşi privea prietenul rugîndu-şi şi îndemnîndu-şi auditoriul să asculte, să înţeleagă, să se pună la dispoziţia lui Dumnezeu ca să primească învăţătura pe care El voia să o răspîndească. Bruce îşi spuse povestea din nou: cum ani de zile a dus o viaţă falsă, plină de pietate şi cucernicie mincinoase, şi cum, atunci cînd Dumnezeu Şi-a chemat credincioşii, l-a găsit plin de pofte lumeşti şi l-a abandonat, luîndu-i soţia şi copiii. Buck auzise povestea de mai multe ori, însă şi acum îl mişca. Unii suspinau cu voce tare. Cei care îl auzeau pentru prima dată avură parte de versiunea prescurtată a poveştii.

– Nu vreau să încetez niciodată să spun ceea ce Iisus a făcut pentru mine, zise el. Voi toţi ar trebui să vă împărtăşiţi experienţele! Oamenii pot să înţeleagă durerea, pierderile suferite şi singurătatea. Nu voi mai fi niciodată ruşinat de

Evanghelia lui Hristos. Biblia spune: Crucea Lui rănește. Dacă sînteți răniți, atunci eu îmi îndeplinesc misiunea. Dacă sînteți atrași spre Hristos, atunci Sfîntul Duh lucrează. Cu toții am pierdut Înălțarea la Cer, iar acum trăim una dintre perioadele cele mai primejdioase ale istoriei. Evangheliștii obișnuiau să le spună enoriașilor lor că nu ar trebui să întîrzie să apară în fața lui Hristos pentru că ar putea muri într-un accident sau ar putea pieri într-un incendiu. Eu vă spun că, dacă ați muri într-un accident sau într-un incendiu, asta ar fi cea mai puțin cumplită moarte. Fiți pregătiți de data asta. Vă voi spune cum să vă pregătiți. Titlul predicii mele de astăzi este *Cei patru cavaleri ai Apocalipsei* și vreau să mă concentrez asupra primului dintre ei, cavalerul de pe calul alb. Dacă ați crezut vreodată că acești patru cavaleri ai Apocalipsei sînt apărători la centru pentru echipa Notre Dame, Dumnezeu are să vă spună lucruri noi astăzi.

Buck nu-l mai văzuse niciodată pe Bruce atît de sincer, atît de inspirat. Pe măsură ce vorbea, el făcea referire la însemnările lui, la cărțile pe care le citise, la Biblie. Începuse să transpire și, adeseori, își ștergea sudoarea de pe sprîncene cu batista pe care o avea în buzunar, spunînd la un moment dat că gestul nu ar fi trebuit făcut. Lui Buck i se părea că enoriașii, toți ca unul, îi surîdeau pentru a-l încuraja să continue. Mulți dintre ei luau notițe. Aproape toți îl urmăreau citind din Biblie, fie că era una proprie sau una dintre cele care circulau prin biserică.

Bruce explică apoi că, în *Apocalipsa*, Ioan povestea despre ceea ce i-a arătat Dumnezeu privitor la ultimele zile, despre ceea ce avea să urmeze după ce Hristos va lua cu El în ceruri Biserica Sa.

– Se îndoiește cineva din această adunare că acum trăim ultimele zile? tună el. Milioane de oameni au dispărut. Ce trebuie să se întîmple acum?

Bruce le explică enoriașilor că în Biblie se vorbește despre un tratat între conducătorul lumii și Israel.

– Unii cred că perioada de șapte ani a Pătimirilor a început deja și că a fost inaugurată de Înălțarea la Cer. Deja

resimţim încercările şi suferinţele pe care ni le-au provocat dispariţia a milioane de oameni, printre care s-au aflat şi prietenii, şi cei dragi nouă. Însă asta nu este nimic în comparaţie cu ceea ce are să urmeze. În aceşti şapte ani, Dumnezeu ne va judeca în trei etape consecutive. Şapte peceţi se află pe Cartea Judecăţilor. Şapte trîmbiţe... Urmează cele şapte cupe ale mîniei. Cred că aceste judecăţi vor fi trimise pentru a ne face să pierdem orice urmă de siguranţă care ne-ar rămîne. Dacă Înălţarea la Cer nu v-a trezit atenţia, atunci cele şapte judecăţi o vor face. Iar dacă nici ele nu vă vor întoarce spre credinţă, atunci veţi muri fără de Dumnezeu. Indiferent cît de oribil vi se va părea, vă îndemn să priviţi totul drept un avertisment final al lui Dumnezeu, care nu doreşte pieirea nimănui. Pe măsură ce peceţile vor fi rupte de pe Carte, dezvăluindu-ne astfel judecăţile, primele patru dintre ele vor fi împlinite prin cei patru călăreţi, – cei patru Cavaleri ai Apocalipsei. Dacă această imagine nu v-a mai fost niciodată prezentată sau dacă nu aţi mai auzit vreodată această sintagmă, atunci probabil că o consideraţi drept pur simbolică, aşa cum şi eu, unul, am considerat-o. Mai este cineva care crede că profeţiile Scripturii sînt pur şi simplu simbolice?

Bruce aşteptă preţ de un moment.

– Mă gîndeam eu că nu... Ascultaţi aceste învăţături! Judecăţile peceţilor se vor abate asupra noastră la aproximativ douăzeci şi una de luni de la semnarea tratatului cu Israelul. În săptămînile care vor urma, voi predica despre restul de paisprezece judecăţi, care ne vor purta spre sfîrşitul perioadei de şapte ani. Pentru moment, mă voi opri asupra primelor patru dintre cele şapte peceţi.

Pe măsură ce Bruce dezvolta aceste idei, Buck era tot mai surprins de faptul că ultimul vorbitor care îl captivase într-atît fusese Nicolae Carpathia. Însă impresia pe care acesta o lăsase asupra lui fusese regizată, manipulată. Bruce nu încerca să impresioneze pe nimeni cu nimic altceva în afară de adevărul Evangheliei lui Dumnezeu. Avea Bruce de gînd să spună adunării cine anume credea el că este Antihristul?

Într-un fel, Buck spera să o facă. Însă a arăta pe cineva cu degetul în public drept adversarul principal al lui Dumnezeu cel Atotputernic ar fi constituit un act de calomnie.

Ori poate că Bruce avea să spună, pur şi simplu, ce scria în Biblie şi să-i lase pe oameni să ajungă ei singuri la o concluzie? Printre ştiri se strecurase zvonul despre un viitor acord între Carpathia – sau Naţiunile Unite conduse de el – şi Israel. Dacă Bruce avertiza în legătură cu un pact care avea să fie încheiat în următoarele zile, cine s-ar mai fi îndoit de adevărul spuselor sale?

Rayford era mai mult decît fascinat. Era uluit. În multe privinţe, Bruce îi citea gîndurile. Nu cu mult timp în urmă, Rayford ar fi ridiculizat o astfel de predică, o astfel de interpretare literală a unui pasaj care era poetic şi metaforic în mod evident. Însă ceea ce spunea Bruce avea sens. Tînărul nu predica de mai mult de cîteva săptămîni. Nu fusese vocaţia sau profesia sa. Însă ceea ce făcea nu era predică, ci învăţătură, iar pasiunea lui Bruce, acea pătrundere cu întregul său suflet pînă în miezul problemei, făcea ca totul să fie şi mai copleşitor.

– Nu am timp să discut şi despre al doilea, al treilea şi al patrulea călăreţ în această dimineaţă, spuse Bruce, dar pot să vă spun că acela care vine pe calul roşu simbolizează războiul, cel de pe calul negru, foametea, iar cel de pe calul galben-violet, moartea. Eu cred că avem de ce să ne facem griji, adăugă el ironic, iar unii dintre enoriaşi rîseră nervos. Eu v-am avertizat că toate acestea nu sînt pentru cei slabi de înger.

Bruce se grăbi să ajungă la tema discuţiei şi la concluzii şi citi din *Apocalipsa Sfîntului Ioan Teologul*, Capitolul 6, versetele 1-2: „Şi am văzut cînd Mielul a deschis cea dintîi din cele şapte peceţi şi am auzit pe una din cele patru fiinţe zicînd cu glas ca de tunet: «Vino şi vezi.» Şi m-am uitat şi iată un cal alb şi cel care şedea pe el avea un arc; şi i s-a dat lui cunună şi a pornit ca un biruitor ca să biruiască."

Bruce se dădu cu un pas înapoi şi coborî din amvon:

– Nu vă temeţi, spuse el. Nu am terminat.

Spre surprinderea lui Rayford, oamenii începură să aplaude.

– Aplaudaţi pentru că vreţi să termin sau pentru că vreţi să continuu toată după-amiaza?

Lumea aplaudă şi mai tare. Rayford se întreba ce se întîmplă. Aplaudă şi el, de asemnea, fiind urmat de Chloe şi de Buck. Cu toţii îi sorbeau cuvintele şi voiau să audă cît mai multe. Evident, Bruce înţelesese ceea ce Dumnezeu îi arătase. Spuse în repetate rînduri că acesta nu era un adevăr nou, că interpretările pe care le citase erau vechi şi că scrierile despre sfîrşitul lumii erau încă şi mai vechi. Iar cei care uitaseră aceste învăţăminte, punîndu-le pe seama celor care interpretaseră superficial Biblia, a fundamentaliştilor şi a evangheliştilor înguşti la minte, toţi, pînă la unul, fuseseră lăsaţi aici. Dintr-o dată, devenise clar că Scriptura trebuia să fie crezută cuvînt cu cuvînt! Dacă nimic altceva nu i-a convins pe oameni să creadă, atunci pierderea multora o dată cu Înălţarea la Cer i-a mişcat.

Bruce stătea în faţa amvonului gol, avînd în mînă Biblia:

– Vreau să vă spun acum ceea ce cred eu că spune Biblia despre cel de pe calul alb, despre întîiul călăreţ al Apocalipsei. Nu vă voi spune opinia mea. Nu voi trage nici o concluzie. Îl voi lăsa pe Dumnezeu să vă ajute să faceţi analogiile care trebuie făcute. Vă spun numai atît: eu citesc această relatare veche de mii de ani ca pe ziarul de mîine.

4

Buck şedea în rîndul din spatele lui Rayford şi Chloe Steele şi se uita la ceas. Trecuse mai bine de o jumătate de oră de cînd se uitase ultima dată. Stomacul îi spunea că îi era foame sau cel puţin că trebuia să mănînce. Mintea îi spunea că ar fi putut sta acolo toată ziua, ascultîndu-l pe Bruce Barnes explicînd cu ajutorul Bibliei ceea ce se întîmpla în prezent şi ceea ce s-ar fi putut întîmpla în viitor. Inima îi spunea că se afla pe marginea unei prăpăstii. Ştia unde dorea să ajungă Bruce cu predica sa, cu acea imagine din *Apocalipsa după Ioan*. Nu numai că ştia cine era călăreţul pe cal alb, ci îl cunoştea personal. Buck simţise puterea Antihristului.

Ziaristul petrecuse suficient de mult timp cu Bruce şi cu familia Steele, citind cu atenţie pasajele din Biblie, astfel încît ajunsese să creadă fără nici o urmă de îndoială că Nicolae Carpathia era întruparea duşmanului lui Dumnezeu. Şi totuşi, nu avea încă puterea să coroboreze informaţiile lui Bruce cu versiunea sa. Şi nici Bruce nu putea spune că ştia cu precizie cine era Antihristul sau că cineva din această comunitate religioasă îl întîlnise.

Ani de zile Buck reuşise cu succes să se folosească de numele persoanelor pe care le cunoscuse. Se învîrtise prin înalta societate atît de mult timp, încît spunea cu naturaleţe chestii de genul: „L-am întîlnit", „Am intervievat-o", „Îl cunosc", „Am fost cu ea la Paris", „Am locuit la ei acasă".

Însă această infatuare se evaporase o dată cu dispariţiile şi cu experienţele pe care le trăise în calitate de martor al acelor evenimente supranaturale. Vechiul Buck Williams ar fi fost bucuros dacă s-ar fi aflat că se număra printre cunoştinţele personale nu numai ale unei personalităţi politice marcante, ci şi ale Antihristului despre care vorbeşte Scriptura. Acum stătea pur şi simplu nemişcat, în vreme ce prietenul lui îşi continua predica:

– Vreau să fie clar, spuse Bruce, că eu nu cred că Dumnezeu a intenţionat să ne sugereze că aceşti călăreţi vor fi propriu-zis nişte persoane. Ei reprezintă lucruri care se vor întîmpla. Nu toţi cavalerii întruchipează anumiţi indivizi pentru că, de exemplu, al patrulea călăreţ se numeşte Moartea. Ah, dar primul călăreţ! Observaţi că Mielul este cel care rupe prima pecete şi face să apară întîiul călăreţ. Mielul este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a murit pentru păcatele noastre, Care a înviat şi Care a înălţat la ceruri Biserica Lui. În Scriptură, cel dintîi este întotdeauna important – primul născut, prima zi a săptămînii, prima poruncă. Întîiul călăreţ, primul dintre cei patru ai celor Şapte Judecăţi, este cel mai important! El dă tonul. El reprezintă cheia înţelegerii celorlalţi călăreţi, a celorlalte Judecăţi ale Peceţilor. Cine este primul călăreţ? Evident, el este Antihristul şi reprezintă regatul său. Scopul lui este biruinţa şi „să biruiască". El are un arc în mînă, simbol al unei confruntări violente şi totuşi nu se spune nimic despre săgeată. Cum va cuceri el? Alte pasaje spun că este un „rege plin de voinţă" şi că va triumfa prin diplomaţie. El va conduce spre o pace falsă, promiţînd lumii unitatea. Va fi el victorios? Da! El are o coroană.

Într-un fel, toate acestea erau ceva nou pentru Rayford şi ştia că şi Chloe avea aceeaşi impresie. Însă ei, împreună cu Bruce, se cufundaseră într-atît în aceste învăţăminte de cînd redescoperiseră credinţa în Hristos, încît Rayford anticipa fiecare amănunt. I se părea că devenea expert în subiectul

acesta, deşi nu îşi amintea să îl fi atras vreodată atît de tare o astfel de temă. Rayford fusese un elev bun, mai ales la ştiinţele naturii şi la matematică. Făcuse cursuri de aviaţie într-un timp foarte scurt. Însă ceea ce auzea acum avea proporţii cosmice. Aceasta era Viaţa! Aceasta era lumea reală. Lui Rayford i se explica ce se întîmplase cu soţia şi cu fiul lui, ce îi aştepta pe el şi pe fiica lui şi ce urma să se întîmple mîine şi în următorii ani.

Rayford îl admira pe Bruce. Tînărul realizase de îndată că, de fapt, creştinismul fals îl trădase în momentul cel mai important din istoria omenirii. El se căise imediat şi se dedicase misiunii de a-i salva pe toţi cei pe care-i putea salva. Bruce Barnes se dăruise cu totul cauzei.

În alte împrejurări, Rayford s-ar fi îngrijorat în privinţa lui Bruce, temîndu-se să nu obosească, să nu se epuizeze. Însă Bruce părea plin de energie, împlinit. Bineînţeles, avea nevoie de mai multă odihnă însă, pentru moment, era absorbit de Adevăr şi de faptul că dorea să îl împărtăşească şi altora. Iar dacă şi ceilalţi ar fi fost asemenea lui Rayford, ei nu s-ar fi gîndit la nimic altceva în afară de a sta acolo şi a asculta predica.

– Vom vorbi săptămînile viitoare despre ceilalţi trei călăreţi ai Apocalipsei, spuse Bruce, dar vă rog să mă lăsaţi să vă spun ceva la care să vă gîndiţi. Călăreţul pe calul alb este Antihristul, care va induce în eroare, promiţînd pace şi unitate. Vechiul Testament, în Capitolul 9, versetele 24-27 din Daniel, spune că Antihristul va semna un tratat cu Israelul. El va pretinde că este prietenul şi protectorul Israelului, însă, în cele din urmă, va fi cuceritorul şi distrugătorul lui. Trebuie să închei predica de săptămîna asta, însă vom mai vorbi despre motivele acestui episod şi despre urmările lui. Vreau să termin prin a vă spune cum puteţi fi siguri că *eu* nu sînt Antihristul.

Această replică atrase atenţia oamenilor, inclusiv a lui Rayford. Se auziră rîsete stîrnite de un sentiment de jenă.

– Nu insinuez că m-aţi suspecta de aşa ceva, spuse Bruce, stîrnind şi mai multe rîsete. Însă, poate că vom ajunge la momentul în care fiecare conducător va deveni suspect. Totuşi, vă rog să vă amintiţi că nu veţi auzi niciodată promisiuni de

pace din acest amvon. Biblia spune cu certitudine că va urma un an şi jumătate de pace după tratatul cu Israelul. Însă pe termen lung, eu prevăd opusul păcii. Ceilalţi trei călăreţi vor veni şi vor aduce cu ei războiul, foametea, molimele şi moartea. Acesta nu este un mesaj menit să atragă popularitate, nu reprezintă ceva bun, de care să vă agăţaţi în această săptămînă. Unica noastră speranţă este Iisus, şi alături de El vom suferi. Pe săptămîna viitoare.

Pe măsură ce Bruce se apropia de finalul predicii, Rayford simţi un sentiment de nelinişte în mulţime, ca şi cum ceilalţi simţeau acelaşi lucru ca şi el. Voia să afle mai multe şi avea o mulţime de întrebări. De obicei, organistul începea să cînte la sfîrşitul rugăciunii spuse de Bruce, iar acesta se îndrepta imediat spre ieşire, unde strîngea mîinile oamenilor pe măsură ce ei plecau. Însă, în acea zi, Bruce nu ajunse decît pe culoar şi fu oprit de oameni care îl îmbrăţişau, îi mulţumeau şi începeau să îi pună întrebări.

Rayford şi Chloe se aflau în rîndurile din faţă şi, deşi Rayford ştia că Buck vorbea cu Chloe, el putea auzi întrebările pe care oamenii i le puneau lui Bruce.

– Vreţi să spuneţi că Nicolae Carpathia este Antihristul? îl iscodi unul dintre ei.

– M-aţi auzit spunînd aşa ceva? zise Bruce.

– Nu, însă a fost destul de clar. Deja ştirile vorbesc despre planurile lui şi despre un fel de acord cu Israelul.

– Citiţi şi studiaţi în continuare, spuse Bruce.

– Însă nu poate fi Carpathia, nu-i aşa? Vi se pare că este un mincinos?

– Dar dumneavoastră cum vi se pare? întrebă Bruce.

– Mi se pare că este un salvator.

– Aproape ca Mesia? insistă Bruce.

– Da!

– Există un singur Salvator, un singur Mesia.

– Ştiu, din punct de vedere spiritual, dar vreau să spun că este un salvator din punct de vedere politic. Nu-mi spuneţi acum că Nicolae Carpathia nu este ceea ce pare a fi.

– Vă voi spune ceea ce spune Scriptura, zise Bruce. Şi vă îndemn să ascultaţi ştirile cu atenţie. Trebuie să fim inteligenţi ca şerpii şi blînzi ca porumbeii.

– Exact aşa l-aş descrie pe Carpathia, spuse o femeie.

– Fiţi atentă atunci cînd atribuiţi însuşirile lui Hristos unuia care nu este dintre ai Lui, zise Bruce.

Atunci cînd slujba se termină, Buck o luă pe Chloe de braţ, însă ea i se păru mai puţin receptivă decît sperase el. Fata se întoarse încet ca să vadă ce doreşte, iar ochii ei nu mai aveau privirea care îi spusese că aştepta ceva de la el în acea vineri seara. În mod clar, el o rănise într-un fel sau altul.

– Sînt convins că te întrebi de ce te-am sunat, începu el.

– M-am gîndit că o să îmi spui în cele din urmă.

– Pur şi simplu, mă întrebam dacă nu ai vrea să vezi noul meu apartament.

Buck îi spuse unde se afla.

– Poate treci mîine dimineaţă să îl vezi, iar, apoi, poate luăm prînzul împreună.

– Nu ştiu, spuse Chloe. Nu sînt sigură că pot să iau prînzul cu tine însă, dacă mă voi afla prin preajmă, poate că o să trec pe la tine.

– Bine.

Buck era dezamăgit. Aparent, nu avea să îi fie greu să îi spună ceea ce voia. Cu siguranţă că nu avea să îi frîngă inima.

Pe măsură ce Chloe se pierdea în mulţime, Rayford se întinse să îi strîngă mîna lui Buck.

– Cum o mai duci, prietene?

– Destul de bine, spuse Buck. Deocamdată îmi aranjez apartamentul.

O întrebare nu-i dădea pace lui Rayford. Se uită în tavan, apoi din nou la Buck. Rayford văzu cu coada ochiului sute de oameni perindîndu-se, fiecare dorind să stea de vorbă personal cu Bruce Barnes.

– Buck, vreau să te întreb ceva. Ai regretat vreodată că i-ai prezentat-o pe Hattie Durham lui Carpathia?

Buck strînse din buze şi închise ochii, frecîndu-şi fruntea cu degetele.

– În fiecare zi, şopti el. Tocmai vorbeam cu Bruce despre asta.

Rayford dădu din cap cu înţelegere şi se lăsă în genunchi în strană, cu faţa spre Buck. Acesta se aşeză.

– Mă întrebam doar, spuse Rayford. Am multe regrete în ceea ce o priveşte. Ştii, am fost prieteni. Colegi de serviciu, dar prieteni în acelaşi timp.

– Am înţeles, spuse Buck.

– Nu am avut niciodată vreo relaţie sau ceva asemănător, îl asigură Rayford. Însă descopăr că îmi pasă de ce se va întîmpla cu ea.

– Am auzit că şi-a luat un concediu de treizeci de zile de la Pan-Con.

– Da, zise Rayford, însă acesta e doar un paravan. Ştii că Nicolae Carpathia va vrea să o păstreze în preajma lui şi va găsi bani ca să o plătească mai mult decît cîştigă la noi.

– Fără îndoială!

– Îi va plăcea slujba asta, ca să nu mai vorbim de el. Şi ştii unde ar putea duce o astfel de relaţie?

– După cum spunea şi Bruce, eu nu cred că a angajat-o pentru mintea ei, spuse Buck.

Rayford dădu din cap, aprobîndu-l. Aşadar, erau amîndoi de acord. Hattie Durham avea să devină una dintre distracţiile lui Carpathia. Dacă exista vreo speranţă pentru sufletul ei, aceasta era departe atîta timp cît ea se afla lîngă Carpathia.

– Sînt îngrijorat în privinţa ei, continuă Rayford. Şi totuşi, tocmai din cauza prieteniei noastre nu simt că m-ar asculta dacă aş avertiza-o. Ea a fost una dintre primele persoane cărora am încercat să le vorbesc despre Hristos. Nu a fost receptivă. Înainte de asta i-am spus că am fost interesat de ea mai mult decît mi-ar fi fost permis şi, bineînţeles, nu e dispusă să mă mai vadă acum.

Buck se aplecă spre el:

– Poate că voi avea ocazia să vorbesc cu Hattie cît de curînd.

– Şi ce îi vei spune? îl întrebă Rayford. S-ar putea ca între ei să existe deja o relaţie. Ea îi va spune tot ce ştie. Dacă îi va spune că tu ai devenit credincios şi că încerci să o salvezi, atunci el va şti că nu a avut nici un efect asupra minţii tale atunci cînd le-a spălat tuturor creierele.

Buck încuviinţă din cap:

– M-am gîndit la asta. Însă mă simt responsabil pentru că ea se află acolo. *Eu* sînt responsabil pentru că ea se află acolo. Putem să ne rugăm pentru ea, însă va fi inutil dacă nu voi reuşi să fac ceva concret ca să o iau de acolo. Trebuie să o aducem aici, unde poate să înveţe Adevărul.

– Mă întreb dacă s-a mutat deja la New York, spuse Rayford. Poate că vom găsi un motiv şi Chloe o va suna la apartamentul ei din Des Plaines.

În timp ce ei se despărţeau şi ieşeau din biserică, Rayford începu să se întrebe cît de mult trebuia să încurajeze relaţia dintre Chloe şi Buck. Îi plăcea mult Buck, ţinînd cont de puţinele lucruri pe care le ştia despre el. Avea încredere în el, îl socotea ca pe un frate. Era deştept şi pricepea lucrurile foarte repede pentru un om atît de tînăr. Însă ideea că fiica lui s-ar putea întîlni sau îndrăgosti de un om care avea relaţii cu Antihristul... era prea de tot. Trebuia să fie sincer cu amîndoi în această privinţă, în cazul în care relaţia ar fi părut că evolua într-o direcţie sau alta.

Însă, de îndată ce i se alătură lui Chloe în maşină, Rayford înţelese că nu avea de ce să se îngrijoreze încă.

– Să nu îmi spui că l-ai invitat pe Buck să ia prînzul cu noi, spuse ea.

– Nici măcar nu m-am gîndit la asta. De ce?

– Se poartă cu mine ca şi cum aş fi sora lui şi totuşi vrea să trec mîine pe la el şi să îi văd apartamentul.

Rayford vru să spună: „Şi ce dacă!" şi să o întrebe dacă nu cumva găsea prea multe semnificaţii în vorbele şi în faptele

unui bărbat pe care de-abia îl cunoştea. Din cîte ştia ea, Buck putea să fie îndrăgostit nebuneşte de ea şi să nu ştie cum să abordeze subiectul. Rayford nu spuse nimic.

– Ai dreptate, spuse ea. Parcă sînt obsedată...

– Eu nu am spus nici un cuvînt.

– Pot să îţi citesc gîndurile, zise ea. Oricum, sînt supărată pe mine însămi. Tocmai am auzit o astfel de predică şi nu mă pot gîndi decît la un individ pe care l-am lăsat să îmi scape cumva! Nu e important. Cui îi pasă?

– Se pare că ţie.

– Dar nu ar trebui să îmi pese. Lucrurile nu mai stau acum ca înainte. A-ţi face griji pentru astfel de lucruri e acum inutil. Nu este timp de prostii acum.

– Cum spui tu...

– Tocmai asta nu vreau să fac. Dacă aş face cum spun eu, m-aş vedea cu Buck în după-amiaza asta şi aş afla cum stau lucrurile cu noi.

– Dar nu ai de gînd să o faci?

Ea făcu semn că nu.

– Atunci vrei să îmi faci un serviciu? Vrei să încerci să o găseşti pe Hattie Durham pentru mine?

– De ce?

– De fapt, eu vreau să aflu dacă s-a mutat deja la New York.

– De ce nu ar fi făcut-o? Carpathia a angajat-o, nu-i aşa?

– Nu ştiu. E într-un concediu de treizeci de zile. Sună acasă la ea! Dacă robotul ei telefonic încă funcţionează, atunci înseamnă că nu s-a hotărît încă.

– De ce nu o suni tu?

– Cred că m-am amestecat destul în viaţa ei.

Buck luase la pachet nişte mîncare chinezească în drum spre casă, iar acum stătea şi mînca singur, uitîndu-se pe fereastră. La televizor era un meci de fotbal, însă nu îi atrase atenţia şi lăsase sonorul la minimum. Mintea lui era plină de contradicţii. Articolul lui era pe punctul de a fi trimis la New York şi ar fi trebuit să fie curios în legătură cu reacţia

lui Stanton Bailey. De asemenea, aştepta să primească aparatura şi dosarele, care ar fi trebuit să sosească dimineaţă la biroul din Chicago. Ar fi fost bine dacă ar fi reuşit să le ia şi să se organizeze.

În acelaşi timp, Buck nu uita mesajul lui Bruce. Nu atît conţinutul acestuia, cît pasiunea cu care vorbise îi stîrnise interesul. Trebuia să îl cunoască mai bine pe Bruce. Poate că exista un leac pentru singurătatea lui şi a lui Bruce. Dacă Buck însuşi se simţea atît de singur, sentimentul se agrava cu siguranţă în cazul unui om care avusese soţie şi copii. Buck era obişnuit cu viaţa solitară, dar avusese mulţi prieteni în New York. Aici, telefonul nu avea să sune, decît doar dacă era căutat de la birou sau de cineva din Armata Pătimirilor.

Cu siguranţă, nu se descurca prea bine în ceea ce o privea pe Chloe. Atunci cînd fusese retrogradat, Buck considerase mutarea de la New York la Chicago drept un lucru pozitiv: putea să o vadă mai des, urma să frecventeze o biserică bună, să beneficieze de o instruire pe măsură, să aibă un grup de prieteni. Însă, de asemenea, simţi că se afla pe drumul cel bun atunci cînd încetă să o mai curteze atît de asiduu. Momentul era unul nepotrivit. Cine ar fi început o relaţie atunci cînd se apropia sfîrşitul lumii?

Buck ştia – sau cel puţin aşa credea – că, de fapt, Chloe nu se juca cu el. Ea nu se arăta greu de înduplecat doar ca să îi menţină treaz interesul. Însă, indiferent dacă o făcea sau nu intenţionat, metoda funcţiona, iar el se simţea stînjenit atunci cînd se gîndea la asta.

Orice s-ar fi întîmplat, indiferent de purtarea ei şi de orice alt motiv, trebuia să vorbească cu ea. Poate că avea să regrete episodul cînd voia să-i propună să fie doar prieteni, dar nu vedea altă soluţie. Datoria lui faţă de ea şi faţă de el însuşi era să înceapă o relaţie de prietenie şi să vadă ce o să se întîmple. Dacă era după el, oricum ea nu ar fi dorit nimic mai mult de atît.

Se întinse după telefon însă, atunci cînd duse receptorul la ureche, auzi un ton ciudat şi apoi o voce înregistrată. „Aveţi un mesaj. Apăsaţi tastele steluţă şi doi pentru a-l asculta."

„Un mesaj? Nu am cerut să am mesagerie vocală." Apăsă tastele. Era de la Steve Planck:

„Buck, unde naiba eşti, omule? Dacă nu ai de gînd să îţi verifici mesageria vocală, atunci o să renunţ să îţi mai las mesaje acolo. Ştiu că numărul tău de telefon e secret acolo, însă dacă tu crezi că te poţi juca cu Nicolae Carpathia, întreabă-te de unde am făcut rost de numărul ăsta. O să îţi doreşti să ai astfel de resurse ca jurnalist. Acum, Buck, ca de la prieten la prieten, ştiu că îţi verifici mesajele des şi că ştii că Nicolae Carpathia vrea să discute cu tine. De ce nu m-ai sunat? Îmi strici imaginea. I-am spus că o să te găsesc şi că vei veni să îl vezi. I-am spus că nu înţeleg de ce nu ai acceptat invitaţia lui la ceremonia de învestire, dar că te cunosc ca pe un frate şi că nu ai să-l mai refuzi încă o dată. Acum el vrea să te vadă. Nu ştiu despre ce anume este vorba şi nici măcar dacă voi asista la întîlnire, însă îi vei putea cere, cu siguranţă, cîteva declaraţii pentru articolul tău. Numai vino aici! Poţi să predai personal articolul pentru *Global Weekly*, să o saluţi pe vechea ta prietenă, Hattie Durham, şi să afli ce vrea Nicolae. La Aeroportul O'Hare te aşteaptă un bilet pentru clasa întîi pe numele McGillicuddy, pentru zborul de ora 9.00, mîine dimineaţă. O limuzină te va aştepta la aeroport şi vei lua prînzul cu Carpathia. Fă-o, Buck! Poate că vrea să îţi mulţumească pentru că i-ai prezentat-o pe Hattie. Se pare că ei doi se înţeleg de minune. Acum, Buck, dacă nu primesc nici o veste de la tine, voi presupune că ai acceptat invitaţia. Nu mă dezamăgi!"

– Cum stă treaba? întrebă Rayford.

Chloe imită vocea pe care o auzea în receptor: „Post telefonic suspendat. Noul număr este..."

– Care?

Ea îi intinse o bucată de hîrtie. Prefixul era cel al oraşului New York.

– Ai noul număr de telefon al lui Buck?

– E pe perete, lîngă telefon.

Buck îl sună pe Bruce Barnes.

– Nu-mi place că trebuie să te întreb asta, Bruce, spuse el, dar ne putem vedea diseară?

– Eram pe cale să trag un pui de somn, îi răspunse Bruce.

– Ar cam trebui să te odihnești... Putem să ne vedem altă dată.

– Nu, nu o să mă odihnesc... Vrei să ne întîlnim toți patru sau numai noi doi?

– Numai noi doi.

– Ce-ai zice dacă aș trece pe la tine? M-am săturat de biroul meu și de casa mea goală.

Stabiliră să se întîlnească la ora 7.00, iar Buck hotărî să scoată telefonul din funcțiune după un ultim apel. Nu dorea să riște să vorbească cu Planck sau, și mai rău, cu Carpathia, pînă cînd nu discuta și nu se ruga pentru planurile lui, împreună cu Bruce. Steve spusese că va considera că Buck îi acceptase invitația dacă nu auzea nimic de la el, însă insistența era o caracteristică lui Steve; avea să mai încerce să vorbească cu el. Iar Carpathia era absolut imprevizibil.

Buck o sună pe Alice, secretara de la biroul din Chicago.

– Am nevoie de un serviciu, spuse el.

– Orice, spuse ea.

Îi spuse că exista posibilitatea ca el să plece la New York de dimineață, însă nu dorea ca Verna Zee să afle asta.

– De asemenea, nu vreau să mai aștept mult timp lucrurile mele, așa că aș vrea să îți aduc o cheie de rezervă înainte să plec la aeroport. Aș aprecia dacă nu te-ar deranja să îmi aduci lucrurile acasă și să încui la loc.

– Nici o problemă. Oricum trebuie să plec în direcția aia mîine dimineață. Trebuie să-l iau pe logodnicul meu de la aeroport. Verna nu trebuie să știe că îți aduc lucrurile în drum spre aeroport.

– Vrei să mergi cu mine la Dallas, mîine dimineață, Chlo'? o întrebă Rayford.

– Nu prea cred. La urma urmei, o să îți petreci toată ziua în avioanele 757, nu-i așa?

Rayford încuviinţă.

– O să rămîn aici. Poate că o să profit de invitaţia lui Buck şi o să îi fac o vizită, să îi văd apartamentul.

Rayford clătină din cap, dezaprobator:

– Nu pot să ţin pasul cu tine, spuse el. Acum vrei să treci pe acolo şi să îl vezi pe individul care se poartă cu tine ca şi cu o soră?

– Nu mă duc să îl văd pe el, spuse ea. Voiam să îi văd locuinţa.

– Aha! spuse Rayford. Înseamnă că m-am înşelat!

– Ţi-e foame? îl întrebă Buck pe Bruce înainte ca acesta să intre în casă în acea seară.

– Aş mînca ceva, spuse Bruce.

– Hai să ieşim în oraş, sugeră Buck. Poţi să vezi apartamentul cînd ne întoarcem.

Se aşezară într-un separeu, aflat într-un colţ, într-o pizzerie unde era mare gălăgie, iar Buck îi povesti lui Bruce ultimele veşti venite de la Steve Planck.

– Te gîndeşti să te duci? întrebă Bruce.

– Nu ştiu ce să cred şi, dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că lucrul acesta este destul de ciudat în ce mă priveşte. Instinctul meu de jurnalist îmi spune; „Da, sigur, du-te, nici nu se poate altfel". Cine nu s-ar duce? Dar eu ştiu cine este individul ăsta, iar ultima dată cînd l-am văzut a omorît doi oameni cu un singur glonţ.

– Aş vrea să aflu ce cred Rayford şi Chloe despre asta.

– M-am gîndit că vei vrea, spuse Buck. Dar aş dori să te rog să mai amîni lucrul ăsta. Dacă mă duc, aş prefera ca ei să nu ştie.

– Buck, dacă te vei duce, atunci vei avea nevoie de toate rugăciunile noastre.

– Atunci poţi să le spui după cei voi fi plecat. Trebuie să iau masa cu Carpathia în jurul prînzului sau puţin după prînz, ţinînd cont de ora New York-ului. Poţi să le spui că sînt plecat într-o călătorie importantă.

– Dacă asta dorești... Dar trebuie să îți dai seama că asta nu se potrivește cu ceea ce îmi doresc eu de la nucleul de bază al Armatei Pătimirilor.

– Știu și sînt de acord cu tine. Însă amîndoi ar putea să considere gestul meu drept unul necugetat și poate că așa și este. Dacă voi pleca, nu vreau să îi dezamăgesc. Iar dacă asta se va întîmpla, atunci va fi după ce voi avea ocazia să le aflu opiniile și să le explic totul.

– De ce nu o faci înainte?

Buck își înclină capul și ridică din umeri:

– Pentru că încă nu am reușit să mă lămuresc pe mine însumi.

– Mie mi se pare că deja te-ai hotărît să pleci.

– Bănuiesc că da.

– Vrei să te conving să nu o faci?

– Nu chiar... Vrei să faci asta?

– Sînt la fel de nedumerit ca și tine, Buck. Nu văd dacă ar putea ieși ceva bun din asta. Carpathia este un om periculos, un criminal. Poate să te lichideze și să scape basma curată. A mai făcut-o o dată, într-o sală plină de martori. Pe de altă parte, cît de mult timp te poți feri de el? Are numărul tău secret de telefon la numai două zile de cînd te-ai instalat aici. Te poate găsi, iar, dacă îl eviți, îl vei înfuria cu siguranță.

– Știu. Așadar, acum pot să îi spun că am fost ocupat cu mutatul și acomodarea la noile condiții...

– Și chiar ai fost...

– Așa este. Voi ajunge acolo la timp, folosind biletul pe care el mi l-a dat, chinuindu-mă să-mi dau seama ce dorește de la mine.

– Va încerca să îți citească gîndurile, să afle cît de multe îți amintești în legătură cu ceea ce a făcut.

– Nu știu ce voi spune. Nu știu nici ce am căutat la ceremonia de învestire. Am simțit răul prezent în acea sală, dar am știut, de asemenea, că Dumnezeu se afla alături de mine. Nu am știut ce să spun sau cum să reacționez, însă îmi aduc aminte că Dumnezeu m-a făcut să tac și să îl las pe Carpathia să tragă orice concluzie dorea.

– Trebuie să te încrezi în Dumnezeu şi de data asta, Buck. Dar ar trebui să ai totuşi un plan, să ştii ce să-i spui şi ce nu şi aşa mai departe...

– Cu alte cuvinte, în loc să dorm, la asta ar trebui să mă gîndesc în seara asta?

– Nu cred că asta o să te ajute, zise Bruce şi zîmbi.

– Bănuiesc că nu.

Atunci cînd Buck îi arăta lui Bruce apartamentul său, el deja se hotărîse să plece spre New York în dimineaţa următoare.

– De ce nu îl suni pe prietenul tău..., începu Bruce.

– Pe Planck?

– ... Da, pe Planck, ca să îl anunţi că soseşti? Astfel ai putea să scapi de teama că o să te sune el şi ţi-ai putea reconecta telefonul pentru mine sau pentru oricine altcineva ar încerca să vorbească cu tine.

Buck îl aprobă, dînd din cap:

– Bună idee!

Însă, după ce îi lăsă un mesaj lui Steve, Buck nu mai primi alte telefoane în acea seară. Se gîndi să o sune pe Chloe şi să îi spună să nu treacă pe la el în dimineaţa următoare, însă nu dorea să îi spună care era motivul pentru care nu trebuia să o facă şi nici nu dorea să inventeze vreo scuză. Oricum, el era convins că ea nu avea să treacă pe la el. Era clar că nu păruse prea interesată de propunerea lui de dimineaţă.

Buck dormi foarte bine. Din fericire, în dimineaţa următoare nu o văzu pe Verna decît după ce îi lăsase cheia lui Alice şi ieşise din parcare. Verna tocmai ajungea la serviciu şi nu îl văzu.

Buck nu avea asupra lui nici un act de identitate pe numele de McGillicuddy. Ajuns la O'Hare, ridică un plic pe acel nume fals şi îşi dădu seama că nici măcar tînăra de la ghişeu nu realizase că, în interiorul plicului, se afla un bilet de avion.

La poarta pentru plecări, Buck îndeplini toate formalităţile cu o jumătate de oră înainte de începerea îmbarcării.

– Domnule McGillicuddy, puteţi să urcaţi la bord mai devreme, dacă doriţi, îi spuse omul de vîrstă mijlocie de la ghişeu.

– Mulţumesc, spuse Buck.

Ştia că pasagerii de la clasa întîi, cei care zburau frecvent cu avionul, oamenii în vîrstă şi cei însoţiţi de copii mici se îmbarcau primii. Însă atunci cînd Buck se îndreptă spre sala de aşteptare, domnul de la ghişeu îl întrebă:

– Nu doriţi să urcaţi la bord imediat?

– Pardon? spuse Buck. Acum?

– Da, domnule.

Buck se uită în jurul lui, întrebîndu-se dacă pierduse ceva din vedere. Puţini oameni se aflau la coadă şi foarte puţini se îmbarcau mai devreme.

– Aveţi privilegiul de a vă urca la bord atunci cînd veţi dori şi, bineînţeles, nu trebuie să o faceţi cînd vi se spune. Alegerea vă aparţine.

Buck ridică din umeri:

– Sigur că da, o voi face acum.

Avionul avea la bord numai o singură însoţitoare de zbor. În compartimentul de clasa a doua încă se mai făcea curăţenie. Cu toate astea, stewardesa îi oferi şampanie, suc şi băuturi fără alcool şi îi prezentă meniul pentru micul dejun.

Lui Buck nu-i plăcuse niciodată să bea, deci refuză şampania. Se simţea prea agitat ca să mănînce.

– Sînteţi convins? îl întrebă însoţitoarea de bord. O sticlă întreagă a fost pusă deoparte pentru dumneavoastră.

Ea îşi verifică lista.

– „Cu complimente", semnat „N.C".

– Nu, mulţumesc oricum, refuză Buck.

Era vreun lucru pe care Carpathia să nu-l poată face sau să nu-l fi făcut deja?

– Nu doriţi să o luaţi cu dumneavoastră?

– Nu, doamnă. Mulţumesc. Nu v-ar face plăcere să o luaţi dumneavoastră?

Stewardesa îl privi uimită.

– Glumiţi? Este Dom Perignon!

– Vă rog să o luaţi.

– Sînteţi sigur?

– Fireşte.

– Atunci vreţi să semnaţi de primire, astfel încît să nu am necazuri pentru că am luat-o?

Buck semnă lista. Ce mai urma?

– Hm, domnule, spuse stewardesa. Care este numele dumneavoastră?

– Îmi cer scuze, spuse Buck. Nu eram atent.

El luă lista, îşi şterse cu o linie numele şi semnă „B. McGillicuddy".

În mod normal, doar pasagerii de la clasa a doua trăgeau cu ochiul spre cei de la clasa întîi, dar, în acel moment, pînă şi ceilalţi pasageri de la clasa întîi se uitau la Buck. El încercase să nu se poarte extravagant, însă era evident că beneficia de servicii preferenţiale. El aştepta deja la bordul avionului atunci cînd ei sosiseră, iar, în timpul zborului, însoţitoarele de bord se învîrteau în jurul lui cu amabilitate, umplîndu-i paharul şi întrebîndu-l dacă mai dorea ceva. Pe cine plătise Carpathia pentru ca el să beneficieze de un astfel de tratament şi oare cît dăduse?

Ajuns la Aeroportul Internaţional Kennedy, Buck nu mai trebui să caute pe cineva care să aibă o pancartă cu numele lui. Un şofer în uniformă se îndreptă direct spre el atunci cînd apăru la capătul culoarului, îi luă bagajul de mînă şi îl întrebă dacă mai avea de recuperat şi alte bagaje.

– Nu.

– Prea bine, domnule. Vă rog să mă urmaţi spre maşină.

Buck călătorise prin lume şi, de-a lungul anilor, fusese tratat şi ca un rege, dar şi ca un cerşetor. Totuşi, pînă şi pe el îl neliniştea toate lucrurile astea. Îl urmări cuminte pe şofer prin aeroport şi ajunse în faţa unei limuzine negre, care era parcată lîngă trotuar. Şoferul îi deschise uşa, iar Buck urcă înăuntru, unde era întuneric.

El nu îi spusese şoferului numele său şi nici acesta nu îl întrebase. Probabil că aşa înţelegea Carpathia ospitalitatea.

Dar dacă fusese confundat cu altcineva? Ce s-ar fi întîmplat dacă toată aventura nu ar fi fost decît o mare greşeală?

Pe măsură ce ochii lui se adaptau la lumina obscură oferită de geamurile fumurii, Buck observă un bărbat îmbrăcat cu un costum închis la culoare, care şedea cu spatele la şofer şi care se uita fix la el.

– Sînteţi un reprezentant al O.N.U. sau lucraţi direct pentru domnul Carpathia? îl întrebă Buck.

Bărbatul nu răspunse şi nici nu schiţă vreun gest. Buck se aplecă spre el:

– Scuzaţi-mă! spuse el. Dumneavoastră...

Bărbatul duse un deget în dreptul gurii, semn că dorea ca Buck să tacă. „Normal, gîndi Buck. Nu trebuie să ştiu." Totuşi, era curios dacă avea să se întîlnească cu Carpathia la sediul Naţiunilor Unite sau la un restaurant. Şi ar fi fost bine de ştiut dacă Steve Planck urma să asiste la întîlnire.

– V-ar deranja dacă aş vorbi cu şoferul? spuse Buck.

Nu primi nici o reacţie.

– Nu vă supăraţi, domnule şofer...

Un geam de plexiglas separa locurile din faţă de restul limuzinei. Bărbatul care arăta ca gardă de corp încă se mai uita fix la el, iar Buck se întreba dacă aceasta nu era cumva ultima lui plimbare. În mod ciudat, nu simţea groaza care îl copleşise ultima dată. Nu ştia dacă acesta era un dar de la Dumnezeu sau dacă el era, pur şi simplu, naiv. Poate că se afla pe drumul spre propria execuţie. Unica dovadă a acestei călătorii era o semnătură greşită pe lista însoţitoarei de bord, pe care chiar el o tăiase.

Rayford Steele se afla în carlinga unui Boeing 757, pe pista aeroportului militar din Dallas, Fort Worth. Un examinator aflat pe scaunul comandantului deja îi comunicase că se afla acolo doar pentru a lua notiţe. Rayford trebuia să execute procedurile premergătoare decolării, să menţină legătura cu turnul de control, să aştepte permisiunea, să decoleze, să urmeze instrucţiunile turnului de control pentru

a ajunge pe direcţia de zbor potrivită, să se menţină în aer cîteva minute, iar, apoi, să aterizeze. Nu i se spusese de cîte ori ar fi trebuit să repete întreaga manevră sau dacă i se va cere să facă şi altceva.

– Ţine minte, nu mă aflu aici ca să te învăţ ceva sau ca să te scot din necaz, îi spusese examinatorul. Nu răspund la nici o întrebare şi nu ating nici un buton de comandă.

Procedurile premergătoare decolării se desfăşurară fără nici o greşeală. Pilotarea unui 757 este diferită de pilotarea uriaşului, impunătorului 747, însă Rayford se descurcă. Atunci cînd primi permisiunea de a decola, se sufocă şi simţi zvîcnirea anormal de promptă a minunii aerodinamice. În timp ce avionul gonea pe pistă asemenea unui cal în galop, Rayford îi spuse examinatorului:

– Acesta este un fel de Porsche al avioanelor, nu-i aşa?

Examinatorul nici măcar nu se uită la el, darămite să îi mai şi răspundă.

Decolarea fu fermă şi sigură, iar Rayford îşi aminti de vremurile cînd pilota avioane militare puternice, dar mult mai mici.

– Sau seamănă mai mult cu un Jaguar? îl întrebă el pe examinator, iar remarca smulse un zîmbet vag şi o încuviinţare din partea acestuia din urmă.

Aterizarea lui Rayford fu perfectă. Examinatorul aşteptă pînă cînd Rayford reaşeză avionul în poziţia iniţială şi opri motoarele.

– Hai să mai facem asta încă de două ori şi apoi eşti liber.

Limuzina în care se afla Buck Williams rămase foarte repede blocată în trafic. Buck îşi dorea să îşi fi adus ceva de citit. De ce trebuia ca totul să aibă un aer atît de misterios? Nu înţelegea scopul celor ce se întîmplaseră atît la urcarea, cît şi la coborîrea din avion. Singura dată cînd cineva îi sugerase folosirea unui pseudonim fusese atunci cînd reprezentanţii unei reviste concurente îi făcuseră o ofertă pe care sperau să

nu o refuze, iar aceştia doreau ca şefii de la *Global Weekly* să nu afle că el o lua în considerare.

Buck putea vedea sediul Naţiunilor Unite în depărtare, însă nu ştiu cu siguranţă dacă aceea era destinaţia lui pînă cînd şoferul trecu de calea de acces. Spera acum că se îndreptau către un loc agreabil, unde avea să ia masa de prînz. În afară de faptul că sărise peste micul dejun, perspectiva de a mînca i se părea mult mai plăcută decît cea de a fi ucis.

În timp ce Rayford era condus spre maşina de protocol a companiei Pan-Con pentru a prinde cursa sa de la Aeroportul Dallas, Fort Worth, examinatorul lui îi întinse un plic cum sînt cele cu antet oficial.

– Deci, am trecut testul? întrebă Rayford cu speranţă.

– Nu vei afla decît peste o săptămînă, îi spuse bărbatul.

„Atunci ce este asta?“ se întrebă Rayford, urcîndu-se în maşină şi deschizînd plicul. În interior se afla o singură foaie cu sigla Naţiunilor Unite, inscripţionată cu numele lui Hattie Durham în calitate de asistentă personală a Secretarului General. Mesajul scris de mînă era următorul:

„Domnule comandant Steele,

Presupun că ştii că noul avion prezidenţial este un 757.

Prietena ta,

Hattie Durham.“

5

Buck începu să aibă ceva mai multă încredere în faptul că nu se afla în pericol de moarte. Prea mulţi oameni fuseseră implicaţi în aducerea lui de la Chicago la New York, iar acum era în centrul oraşului. Pe de altă parte, dacă Nicolae Carpathia era capabil să scape fără a fi acuzat de crimă după ce o săvîrşise în faţa a doisprezece martori, atunci putea, cu siguranţă, să se descotorosească de un singur jurnalist.

În cele din urmă, limuzina coti spre chei şi se opri pe aleea circulară din faţa exclusivistului club de iahting Manhattan Harbor. În timp ce portarul se apropia, şoferul deschise geamul din faţă din dreptul pasagerului şi dădu din deget, avertizîndu-l să nu se apropie de maşină. Apoi garda de corp ieşi din maşină, ţinu portiera deschisă, iar Buck păşi în lumina soarelui.

– Urmaţi-mă, vă rog, spuse zdrahonul.

Buck s-ar fi simţit ca acasă în clubul de iahting dacă nu ar fi fost însoţit de un om îmbrăcat în uniformă, care îl conducea printre oamenii de afaceri aşezaţi la mese. Şeful de sală se uită în sus şi încuviinţă din cap pe măsură ce Buck îşi urma escorta, traversînd salonul. Acolo, omul se opri şi vorbi în şoaptă:

– Veţi lua masa cu domnul care vă aşteaptă în separeul de lîngă fereastră.

Buck se uită într-acolo. Cineva îi făcea din mînă agitat, atrăgînd privirile asupra sa. Deoarece soarele se afla în

spatele persoanei respective, Buck putu distinge numai silueta unui bărbat mic de statură, adus de spate, cu păr rebel.

– Mă voi întoarce după dumneavoastră la ora 15.30, spuse garda de corp. Să nu părăsiţi salonul fără mine!

– Dar...

Uriaşul dispăru, iar Buck îl privi pe şeful de sală, care îl ignora. Încă timid, Buck avansă printre mesele aglomerate spre separeul de lîngă fereastră, unde fu întîmpinat cu entuziasm de vechiul său prieten, Chaim Rosenzweig. Bărbatul ştia că trebuie să vorbească în şoaptă în public, însă bucuria sa nu avea margini.

– Cameron! începu evreul, cu accentul lui nazal. Îmi face plăcere să te văd! Ia loc, ia loc! E un loc minunat, nu-i aşa? Prietenii Secretarului General au parte de tot ce e mai bun.

– Va veni şi el, domnule?

Rosenzweig se arătă surprins:

– Nu, nu! E mult prea ocupat. Reuşeşte să iasă foarte rar. Şefi de stat, ambasadori, cu toţii vor să-l vadă. Eu însumi nu îl văd mai mult de cinci minute pe zi!

– Cît aveţi de gînd să rămîneţi în oraş? întrebă Buck în timp ce primea meniul şi îi permitea chelnerului să îi aşeze pe genunchi un şervet din pînză.

– Nu prea mult timp. Pînă la sfîrşitul acestei săptămîni, eu şi Nicolae trebuie să definitivăm pregătirile pentru vizita lui în Israel. Ce zi glorioasă va fi aceea!

– Povestiţi-mi despre asta, domnule doctor!

– Îţi spun! Îţi spun! Dar, mai întîi, avem cîteva lucruri pe care să le discutăm!

Bătrînul deveni dintr-o dată serios şi vorbi pe un ton destul de sumbru. Se întinse peste masă şi îi acoperi o mînă lui Buck cu mîinile sale.

– Cameron, sînt prietenul tău... Trebuie să îmi spui drept acum. Cum ai putut să ratezi o întîlnire atît de importantă?! Eu sînt un om de ştiinţă, e adevărat, dar mă consider şi un fel de diplomat. M-am străduit mult, împreună cu Nicolae şi cu amicul tău, domnul Planck, ca tu să fii invitat. Nu înţeleg...

– Nici eu nu înţeleg, spuse Buck.

Ce altceva putea să spună? Rosenzweig, creatorul substanţei care făcuse deşerturile israeliene să înflorească precum o seră, devenise prietenul lui Buck atunci cînd acesta îl nominalizase drept „Omul Anului", titlu acordat de revista *Global Weekly,* în urmă cu peste un an. Rosenzweig se număra printre primii care pomeniseră numele lui Nicolae Carpathia în faţa lui Buck. Carpathia era în acel moment un politician destul de nesemnificativ; venise din România şi îi ceruse o audienţă privată lui Rosenzweig după ce acesta folosise substanţa care îl făcuse faimos.

Numeroşi şefi de state încercaseră să ducă tratative cu Israelul ca să obţină formula chimică. Multe ţări îşi trimiseseră diplomaţii să îl convingă pe Rosenzweig însuşi atunci cînd nu ajunseseră la nici un rezultat cu prim-ministrul Israelului. În mod ciudat, Carpathia a fost cel care l-a impresionat pe Rosenzweig. El însuşi stabilise întrevederea şi venise neînsoţit, iar, în acel moment, părea că nu avea puterea necesară pentru a încheia o afacere, chiar şi în cazul în care Rosenzweig ar fi fost dispus să o facă. Tot ce dorea Carpathia era bunăvoinţa lui. Şi o obţinuse. Acum, Buck realiză că strategia acesta începuse să dea rezultate.

– Unde ai fost? îl întrebă doctorul Rosenzweig.

– Asta e întrebarea secolului, spuse Buck. Unde sîntem noi toţi?

Ochii lui Rosenzweig sclipiră, deşi Buck nu era în apele lui. Spunea prostii, însă nu ştia ce altceva să facă. Putea să îi spună: „Am fost acolo! Am văzut ceea ce aţi văzut şi dumneavoastră, dar dumneavoastră v-a fost spălat creierul de către Carpathia, deoarece el este Antihristul!"

Rosenzweig era un om deştept, ager la minte, căruia îi plăceau şaradele.

– Vasăzică, nu vrei să îmi spui... Foarte bine... Absenţa nu a fost în avantajul tău. Desigur, ai fost scutit de oroarea în care a degenerat totul, însă, cu toate astea, a fost o întrevedere istorică. Gustă din somon. O să îţi placă la nebunie.

Buck ignora *întotdeauna* recomandările făcute la restaurant. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care fusese

poreclit astfel[1]. Îşi dădu seama cît de tulburat era atunci cînd comandă ceea ce îi sugerase Rosenzweig. Şi îi plăcu la nebunie.

– Permiteţi-mi să vă întreb ceva, domnule doctor Rosenzweig!

– Te rog! Dar spune-mi Chaim, te rog.

– Nu vă pot spune Chaim, domnule. Să tutuiesc un cîştigător al Premiului Nobel?

– Te rog, va fi plăcerea mea. Te rog!

– Bine atunci, Chaim, spuse Buck, rostind numele cu efort. De ce mă aflu eu aici? Despre ce este vorba?

Bătrînul îşi smulse şervetul de pe genunchi, îşi şterse faţa şi barba cu el, îl mototoli şi îl puse în farfurie. Dădu la o parte farfuria, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. Buck mai văzuse oameni pregătindu-se pentru abordarea unui subiect, însă nu mai văzuse pe nimeni care să o facă atît de tacticos şi cu atîta plăcere ca Rosenzweig.

– Aşadar, jurnalistul din tine iese la suprafaţă, aşa-i? Lăsă-mă să încep prin a-ţi spune că astăzi este ziua ta norocoasă. Nicolae ţi-a pregătit o surpriză atît de mare, încît nici nu ţi-o pot spune.

– Şi totuşi, îmi veţi spune, nu-i aşa, domnule?

– Îţi voi spune ce mi s-a spus să îţi transmit şi nimic mai mult. Restul îl vei afla de la Nicolae însuşi.

Rosenzweig se uită la ceas, o jucărie cu o curea de plastic în valoare de douăzeci de dolari, care nu se potrivea deloc cu statutul lui de persoană publică de anvergură internaţională.

– Bine. Avem timp. Nicolae ţi-a acordat o întrevedere de treizeci de minute, te rog să ţii minte asta! Ştiu că sînteţi prieteni şi că intenţionezi să îţi ceri scuze pentru că ai lipsit de la întîlnire, dar aminteşte-ţi că el are să îţi ofere multe şi că nu dispune de prea mult timp ca să o facă. Mai tîrziu, în după-amiaza asta, pleacă la Washington pentru convorbiri cu preşedintele Statelor Unite. Apropo, preşedintele s-a oferit să vină la New York, însă, dacă poţi să-ţi imaginezi, Nicolae, modest cum este, nici nu a vrut să audă de una ca asta.

---

[1] *To buck* – a sfărîma, a sparge în dinţi (engl.) (n.tr.).

– Credeţi că Nicolae Carpathia e modest?

– Modest ca oricare dintre conducătorii pe care i-am întîlnit eu pînă acum, Cameron. Bineînţeles, cunosc multe figuri publice şi multe persoane din umbră care sînt şi au dreptul să fie modeste! Dar majoritatea politicienilor, a şefilor de state, a liderilor mondiali sînt plini de sine. Mulţi dintre ei au şi de ce să fie mîndri şi, în multe privinţe, orgoliul lor este cel care le permite să realizeze ceea ce şi-au dorit. Însă niciodată nu am văzut un om ca acesta.

– Impresionant! acceptă Buck.

– Şi asta nu e totul, insistă Rosenzweig. Gîndeşte-te, Cameron: el nu şi-a dorit statutul de acum. A avansat de la o poziţie minoră în cadrul guvernului român la funcţia de preşedinte al acelei naţiuni fără alegeri.* Şi a făcut faţă!

„Sigur că a făcut faţă!" gîndi Buck.

– Iar atunci cînd a fost invitat să ţină un discurs la Naţiunile Unite acum o lună, a fost atît de speriat şi s-a purtat cu atîta modestie, încît aproape că a refuzat. Dar ai fost acolo! Ai auzit discursul. L-aş fi nominalizat pentru postul de prim-ministru al Israelului dacă aş fi fost sigur că ar fi acceptat! Aproape instantaneu, Secretarul General a coborît de la tribună şi a insistat ca Nicolae să îl înlocuiască. Iar el a fost ales în unanimitate, cu entuziasm, şi a fost sprijinit de aproape toţi şefii de stat. Cameron, are o mulţime de idei! El este diplomatul perfect. Vorbeşte atît de multe limbi, încît nu are nevoie aproape niciodată de interpret, chiar şi cînd stă de vorbă cu căpetenii ale unor triburi obscure din America de Sud sau din Africa! Zilele trecute a rostit cîteva fraze pe care le-a înţeles numai un aborigen australian!

– Permite-mi să te întrerup pentru o secundă, Chaim, spuse Buck. Ştii, desigur, că în schimbul cedării postului de Secretar General al O.N.U., lui Mwangati Ngumo i s-a promis formula substanţei dumneavoastră pentru a o folosi

* Aşa cum am menţionat şi în volumul *Supravieţuitorii*, toate referirile la România sînt rodul imaginaţiei autorilor (n. red.).

în Botswana. Gestul nu a fost atît de dezinteresat pe cît a părut, iar...

– Bineînţeles, Nicolae mi-a povestit despre acest lucru. Dar asta nu a făcut parte din nici o înţelegere. Gestul a exprimat recunoştinţa personală a lui Nicolae faţă de ceea ce preşedintele Ngumo a făcut pentru Naţiunile Unite de-a lungul anilor.

– Dar cum şi-a putut manifesta recunoştinţa personală oferind formula descoperită de dumneavoastră, domnule? Nimeni nu are acces la ea în nici o altă parte a lumii şi...

– Am fost mai mult decît bucuros să i-o ofer.

– Da?

Buck fu de-a dreptul şocat. Oare, puterea persuasivă a lui Carpathia nu avea limite?

Bătrînul îşi schimbă poziţia şi se aplecă spre el, stînd cu coatele pe masă.

– Cameron, totul se leagă. Aceasta este doar o parte a motivului pentru care te afli aici. Acordul încheiat cu fostul Secretar General a fost un experiment, un model.

– Te ascult...

– Bineînţeles, e prea devreme să mă pronunţ, însă, dacă substanţa va avea aceleaşi efecte ca şi în Israel, atunci Botswana va deveni imediat una dintre cele mai fertile ţări din întreaga Africă, dacă nu chiar din întreaga lume. Deja preşedintele Ngumo a văzut cum i-a crescut popularitatea în ţară. Toţi sînt de acord că activitatea sa în cadrul Naţiunilor Unite îl distrăgea de la îndatoririle sale de preşedinte şi că lumea a devenit un loc mai bun acum, o dată cu noua conducere.

Buck ridică din umeri, însă Rosenzweig păru că nu observă.

– Deci, Carpathia plănuieşte să facă mai multe, folosindu-se de substanţa dumneavoastră pentru a obţine favoruri?

– Nu, nu! Nu înţelegi esenţialul. Da, am convins guvernul Israelului să-i cedeze dreptul de folosire a substanţei Secretarului General al Naţiunilor Unite.

– Oh, Chaim! Pentru ce? Ai cedat milioane de dolari de care Israelul nu mai are nevoie? Asta n-are sens! Faptul că deţineaţi formula substanţei vă transforma în naţiunea cea mai bogată de pe planetă, avînd în vedere dimensiunile ţării voastre, şi rezolva nenumărate probleme, iar exclusivitatea asupra ei era cea care făcea ca totul să funcţioneze! De ce credeţi că v-au atacat ruşii? Ei nu au nevoie de teritoriul vostru... Nu aveţi petrol... Ei voiau formula! Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă toate pămînturile ruseşti ar fi devenit fertile!

Doctorul Rosenzweig ridică mîna:

– Înţeleg asta, Cameron. Dar banii nu au nimic de-a face cu asta. Eu nu am nevoie de bani. Israelul nu are nevoie de bani.

– Atunci ce lucru de preţ v-a oferit Carpathia în schimbul formulei?

– Pentru ce s-a rugat poporul lui Israel încă de la începutul existenţei lui, Cameron? Şi nu mă refer la renaşterea lui din 1948. Pentru ce ne-am rugat noi încă din vremurile cînd am devenit poporul ales al lui Dumnezeu?

Sîngele îi îngheţă lui Buck în vine şi nu mai putu să facă altceva decît să şadă acolo şi să încuviinţeze fără pic de energie. Rosenzweig răspunse la propria întrebare.

– *Shalom*. Pace. „Rugaţi-vă pentru pacea lui Israel!“ Noi avem o ţară vulnerabilă. Ştim că Dumnezeu cel Atotputernic ne-a protejat de invazia rusească. Ştii că trupele ruseşti au suferit atît de multe pierderi, încît cadavrele au trebuit înmormîntate într-o groapă comună, un crater în pămîntul nostru preţios, creat de una dintre bombele lor, pe care Dumnezeu a făcut-o să nu producă alte distrugeri? A trebuit să ardem unele corpuri şi oase. Iar rămăşiţele armelor lor de distrugere au fost atît de multe, încît le-am folosit drept materie primă şi le-am convertit în produse de larg consum. Cameron, atît de multe avioane ruseşti s-au prăbuşit... De fapt, *toate* avioanele lor. Încă mai aveau combustibil, care, după estimările noastre, ar fi fost suficient pentru a fi folosit între cinci şi opt ani. Vezi de ce pacea este atît de dorită de noi?

– Chaim, tu însuţi ai spus că Dumnezeu cel Atotputernic v-a protejat. Ceea ce s-a întîmplat în noaptea invaziei nu poate fi explicat altfel. Avîndu-L pe Dumnezeu de partea voastră, de ce trebuie să negociaţi cu Carpathia pentru obţinerea unei protecţii?

– Cameron, Cameron, spuse Rosenzweig pe un ton slab. Istoria ne-a arătat că Dumnezeul nostru se dovedeşte a fi capricios cînd vine vorba de bunăstarea noastră. Gîndeşte-te la copiii Israelului care au rătăcit prin deşert timp de patruzeci de ani, la Războiul de şase zile, apoi la invazia rusească şi la momentul de faţă. Noi nu Îl înţelegem. El este binevoitor cu noi atunci cînd asta se potriveşte cu planul Său etern, pe care noi nu îl pricepem. Noi ne rugăm, Îl căutăm, încercăm să Îi atragem bunăvoinţa. Dar, între timp, noi credem că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută şi singuri. Ştii, cu siguranţă, că acesta este motivul pentru care te afli aici.

– Nu ştiu nimic, spuse Buck.

– Mă rog, e unul dintre motivele pentru care te afli aici. Înţelegi că un astfel de acord necesită multă muncă...

– Despre ce acord vorbeşti?

– Îmi cer scuze, Cameron, credeam că mă urmăreşti... Să nu crezi că a fost uşor, pînă şi pentru mine, avînd în vedere statutul meu în propria ţară, să conving puterea să cedeze dreptul de folosire a formulei chiar şi unei persoane atît de charismatice precum Nicolae.

– Bineînţeles că nu.

– Ai dreptate. Unele întrevederi au ţinut pînă noaptea tîrziu şi, de fiecare dată cînd credeam că tocmai convinsesem pe cîte unul, altcineva ridica obiecţii. Fiecare nou-venit trebuia convins. De multe ori aproape că am renunţat din cauza disperării. Însă, în cele din urmă, cu multe condiţii impuse, am fost împuternicit să închei un acord cu Naţiunile Unite.

– Vrei să spui cu Carpathia.

– Sigur că da. Nu greşeşti deloc. El reprezintă Naţiunile Unite acum.

– Nu te înşeli în privinţa asta, spuse Buck.

– O parte din acord prevede ca eu să devin membru al echipei lui permanente, un fel de consilier. Eu voi fi cel de-al doilea preşedinte al comitetului care decide unde va fi folosită substanţa.

– Iar la mijloc nu e vorba de bani...?

– Nu.

– Şi Israelului îi este garantată securitatea de către O.N.U. în raport cu vecinii...?

– Oh, problema este mult mai complexă, Cameron. Vezi tu, substanţa face parte acum din politica de dezarmare globală a lui Nicolae. Orice naţiune care poate fi pînă şi suspectată că se opune la distrugerea a nouăzeci la sută dintre armele pe care le deţine şi la predarea restului de zece la sută lui Nicolae – sau poate că ar trebui să spun Naţiunilor Unite – nu va mai putea ajunge pe lista ţărilor care vor obţine formula. Nicolae a promis solemn că va fi mai mult decît precaut în acordarea dreptului de folosire a substanţei statelor cu care ne învecinăm şi celor mai periculoşi inamici ai noştri, iar eu voi fi acolo ca să mă asigur că îşi ţine promisiunea.

– Trebuie să fie mai mult de-atît...

– Oh, da, mai sînt şi alte lucruri, însă aceasta este esenţa acordului, Cameron. De îndată ce lumea va fi dezarmată, Israelul nu va mai trebui să se îngrijoreze pentru graniţele lui.

– Ideea este cam naivă.

– Nu este chiar atît pe cît pare, deoarece Nicolae Carpathia este orice, numai naiv nu. Ştiind foarte bine că unele ţări vor păstra sau vor ascunde arme sau vor produce altele noi, acordul între statul suveran Israel şi Consiliul de Securitate al O.N.U. – cu semnătura personală a lui Nicolae Carpathia – face o promisiune solemnă. Orice naţiune care va ameninţa Israelul va fi rasă de pe faţa pămîntului instantaneu, iar pentru asta se va folosi întregul stoc de armament disponibil al Naţiunilor Unite. De vreme ce fiecare ţară va dona zece la sută, îţi poţi imagina capacităţile de care va dispune O.N.U.

– Ceea ce nu îmi pot imagina, Chaim, este ca un pacifist declarat, un susţinător activ al dezarmării globale pe parcursul întregii sale cariere politice, să ameninţe vreo ţară cu distrugerea completă.

– E doar un mod de exprimare, Cameron, spuse Rosenzweig. Nicolae e un om pragmatic. Desigur, are şi o latură idealistă, dar ştie că cea mai bună modalitate de a menţine pacea este de a colecta mijloacele cu care să o impui.

– Iar acest acord este semnat pe o perioadă de...?

– Pe o perioadă nelimitată. Noi am propus zece ani, însă Nicolae a spus că nu doreşte dreptul de a folosi formula pentru atît de mult timp. El a spus că are nevoie de numai şapte ani, iar, apoi, drepturile exclusive asupra substanţei vor reveni Israelului. E o ofertă extrem de generoasă. Iar dacă dorim să reînnoim acest acord la fiecare şapte ani, sîntem liberi să o facem, de asemenea.

„Nu veţi mai avea nevoie de un tratat de pace peste şapte ani," îi trecu prin minte lui Buck.

– Pînă la urmă, ce legătură am eu cu toate astea? îl întrebă el.

– Asta este partea cea mai frumoasă, spuse Rosenzweig. Cel puţin pentru mine, de vreme ce te onorează. Nu e un secret faptul că Nicolae apreciază renumele tău internaţional ca jurnalist. Şi, ca să îţi arate că nu îţi poartă pică pentru că ai ignorat ultima lui invitaţie, vrea să îţi propună să vii în Israel cu ocazia semnării tratatului.

Buck refuză, clătinînd din cap.

– Ştiu că este un lucru copleşitor, spuse Rosenzweig.

Avionul lui Rayford aterizează pe Aeroportul O'Hare la ora 9.00, ora oraşului Chicago. El sună acasă şi îi răspunse robotul telefonic.

– Alo, Chloe, m-am întors mai devreme decît am crezut, spuse el. Voiam doar să-ţi spun că voi ajunge într-o oră şi...

Chloe ridică receptorul. Vocea ei suna îngrozitor:

– Bună, tată, mormăi ea.

– Ai răcit cumva?

– Nu. Sînt doar supărată. Tată, ştiai că Buck Williams locuieşte împreună cu cineva?

– Ce!?

– E adevărat. Şi sînt logodiţi! Am văzut-o. Căra nişte cutii în apartamentul lui. Era o fată micuţă şi slabă, cu păr ţepos. Purta o fustă scurtă.

– Poate că nu ai nimerit bine.

– Era chiar locul unde trebuia să ajung.

– Te grăbeşti să tragi concluzii.

– Tată, ascultă-mă! Am fost atît de furioasă, încît am condus prin preajmă o vreme, apoi am stat în parcare şi am plîns. Apoi, în jurul prînzului, am mers să îl văd la biroul revistei *Global Weekly* şi ea era acolo, tocmai se dădea jos din maşină. Am întrebat-o: „Tu lucrezi aici?", iar ea mi-a răspuns: „Da, pot să te ajut cu ceva?" Apoi i-am spus: „Cred că te-am văzut astăzi, mai devreme", iar ea mi-a zis că era posibil. „Am fost împreună cu logodnicul meu, a continuat ea. Ai vreo întrevedere stabilită cu cineva de aici?" Pur şi simplu, i-am întors spatele şi am plecat, tată.

– Deci, nu ai vorbit cu Buck?

– Glumeşti?! S-ar putea să nu mai vorbesc cu el niciodată. Stai un moment. E cineva la uşă.

Un minut mai tîrziu, Chloe se întoarse la telefon.

– Nu pot să cred. Dacă el crede că asta o să ajute cu ceva...

– Ce anume?

– Flori! Şi bineînţeles că sînt din partea unui anonim... Poate că m-a văzut cu maşina prin zonă şi cred că ştie cum m-am simţit. O să le arunc la gunoi; nu le păstrez decît dacă le vrei tu.

În New York, la cîteva minute după ora 14.00, Buck şi Chaim Rosenzweig aşteptau în opulenta anticameră a

biroului Secretarului General al Naţiunilor Unite. Chaim continua să vorbească însufleţit despre ceva, iar Buck se prefăcea că îi dădea atenţie. El se ruga în tăcere, neştiind dacă presimţirea răului pe care o avea era de natură psihologică, deoarece ştia că Nicolae Carpathia se afla prin apropiere, sau dacă se datora faptului că omul emitea cu adevărat un fel de aură demonică pe care o simţeau numai credincioşii lui Hristos. Buck se simţea mai bine la gîndul că Bruce se ruga pentru el chiar atunci şi avea remuşcări pentru că nu le spusese lui Rayford şi lui Chloe despre călătoria lui. Biletul lui de întoarcere era pentru zborul de la ora 17.00, deci ştia că se întorcea exact la timp pentru prima întîlnire de studiu de la ora 20.00 stabilită de Bruce şi pe care deja o aştepta cu nerăbdare. Se va convinge dacă Chloe îşi dorea o cină tîrzie împreună cu el, doar ei doi, chiar înainte de întîlnire.

– Aşadar, ce crezi despre asta? îl întrebă Rosenzweig.

– Îmi pare rău, spuse Buck. Mintea îmi era în altă parte.

– Cameron, nu fi neliniştit! Nicolae a fost supărat, într-adevăr, însă ţi-a pregătit doar lucruri bune.

Buck ridică din umeri şi scutură din cap.

– Oricum, ca să revin la ceea ce spuneam, bunul meu prieten, rabinul Tsion Ben-Judah, a terminat un studiu care a durat trei ani şi nu aş fi surprins dacă ar primi Premiul Nobel pentru el.

– Pentru studiul lui făcut în trei ani?

– Nu m-ai ascultat deloc, nu-i aşa, amice?

– Îmi cer scuze...

– Trebuie să te străduieşti mai mult în prezenţa lui Nicolae. Promite-mi!

– O voi face. Iartă-mă!

– Bine. Rabinul Ben-Judah a fost delegat de către Institutul Ebraic de Cercetări Biblice să facă un studiu de-a lungul a trei ani.

– Un studiu despre ce anume?

– Despre ceva referitor la profeţiile despre Mesia, astfel încît noi, evreii, să Îl recunoaştem atunci cînd va veni.

Buck fu uimit. Mesia venise, iar evreii rămaşi în urmă pierduseră oportunitatea de a se înălţa cu El la ceruri. Atunci cînd a venit pentru prima dată, mulţi dintre ei nu l-au recunoscut. Ce ar fi trebuit să îi spună Buck prietenului său? Dacă i-ar fi spus că a devenit un „sfînt al Pătimirilor", după cum îi plăcea lui Bruce să-i numească pe noii credincioşi de după Înălţarea la Cer, ce urmări ar fi avut acest lucru? Rosenzweig era unul dintre confidenţii lui Carpathia. Buck dori să spună că un studiu legitim al profeţiilor mesianice nu ar fi putut duce decît la Iisus. Însă el spuse numai:

– Care sînt profeţiile pricipale care duc la recunoaşterea lui Mesia?

– Ca să îţi spun adevărul, zise Rosenzweig, nu ştiu. Nu am fost un evreu credincios pînă cînd Dumnezeu a distrus aviaţia rusească şi nu pot spune că sînt cu totul nici în prezent. Eu am interpretat întotdeauna profeţiile mesianice la fel ca Tora. Le-am considerat simbolice. Pînă şi rabinul templului pe care îl frecventam ocazional în Tel Aviv a spus că nu e important dacă noi credem că Dumnezeu este o fiinţă ca atare sau un simplu concept. Această remarcă s-a încadrat în viziunea mea umanistă asupra lumii. Oamenii religioşi, evrei sau de altă naţionalitate, rareori m-au impresionat mai mult decît ateii buni la suflet. Doctorul Ben-Judah a fost studentul meu în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Întotdeauna a fost un evreu religios, care nu se sfia să o arate, este un tradiţionalist, însă lipsit de orice urmă de fundamentalism. Bineînţeles, el a devenit rabin însă, cu siguranţă, nu a fost influenţat de nimic din ceea ce l-am învăţat. Îmi place şi mi-a plăcut dintotdeauna. Mi-a spus de curînd că a terminat studiul şi că este opera prin care el chiar se simte împlinit, e ca un izvor de satisfacţie pentru el.

Rosenzweig făcu o pauză:

– Presupun că te întrebi de ce îţi spun toate astea.

– Sincer să fiu, da.

– Mă aflu într-o campanie de includere a rabinului Ben-Judah în echipa lui Nicolae Carpathia.

– Pentru ce funcție?

– Aceea de consilier spiritual.

– Dar are nevoie de așa ceva?

– Încă nu o știe! spuse Rosenzweig, izbucnind în rîs și lovindu-se peste genunchi. Pînă acum, Carpathia a avut încredere în opiniile mele. Din această cauză te afli tu aici.

Buck ridică o sprînceană:

– Credeam că mă aflu aici pentru că Nicolae Carpathia consideră că sînt cel mai bun jurnalist din lume.

Doctorul Rosenzweig se aplecă spre el și îi șopti cu un aer conspirativ:

– Și de ce crezi tu că el crede asta?

Rayford reuși cu dificultate să vorbească cu Chloe de la telefonul din mașina sa.

– Mă întrebam dacă ai vrea să ieși în oraș cu bătrînul tău tată diseară, îi propuse el, gîndindu-se că trebuia să o înveselească.

– Nu știu, zise ea. Îți mulțumesc pentru invitație, tată, dar mergem la întîlnirea organizată de Bruce la ora 20.00, nu-i așa?

– Mi-ar plăcea, spuse Rayford.

– Hai să stăm acasă. Mă simt bine. Tocmai am vorbit la telefon cu Bruce. Voiam să aflu dacă știe ce face Buck în seara asta.

– Și?

– Era convins că știe. Și anume că vine. Eu speram că nu o va face.

– Chloe!

– Pur și simplu îmi e frică de ce îi voi spune, tată. Nici nu e de mirare că a fost rece cu mine de vreme ce o avea pe acea fată, pe care nici nu știu cum o cheamă, în viața lui. Dar florile?! De ce mi-a trimis flori?

– Nici măcar nu știi dacă sînt de la el.

– Oh, tată! Dacă nu erau de la tine, atunci sigur erau de la Buck.

Rayford rîse:

– Aş fi vrut eu să mă fi gîndit la aşa ceva.

– Şi eu.

Hattie Durham se apropie de Buck şi de Chaim Rosenzweig, iar amîndoi se ridicară în picioare.

– Domnule Williams! spuse ea, îmbrăţişîndu-l. Nu v-am mai văzut de cînd am acceptat această slujbă.

„Ba da, m-ai mai văzut, gîndi Buck. Dar nu îţi aduci aminte."

– Secretarul General şi domnul Planck vă pot primi acum, îi spuse ea lui Buck.

Apoi se întoarse către Rosenzweig:

– Domnule doctor, Secretarul General vă roagă să fiţi pregătit să interveniţi în discuţie peste aproximativ douăzeci şi cinci de minute.

– Sigur că da, spuse bătrînul.

Îi făcu cu ochiul lui Buck şi îl strînse în braţe.

Buck o urmă pe Hattie printr-un şir de mai multe birouri şi un hol lambrisat cu lemn de mahon, înţelegînd că întotdeauna o văzuse îmbrăcată în uniformă. Astăzi, ea purta un taior care o făcea să pară stilată, bogată, sofisticată. Această imagine îi accentua frumuseţea deosebită. Pînă şi limbajul ei i se păru mai elevat decît îşi amintea. Se părea că prezenţa ei în preajma lui Nicolae Carpathia o cizelase.

Hattie bătu uşor în uşa biroului şi îşi strecură capul înăuntru:

– Domnule Secretar General, domnule Planck, a sosit Cameron Williams din partea revistei *Global Weekly*.

Hattie deschise larg uşa şi dispăru în vreme ce Nicolae Carpathia înainta spre Buck, cu intenţia de a-i strînge mîna în mîinile sale. Buck păru calmat în mod straniu de Carpathia şi zîmbetul său.

– Buck! spuse el. Pot să îţi spun Buck?

– Aţi făcut-o dintotdeauna, spuse Buck.

– Vino! Vino! Ia loc! Tu şi Steve vă cunoaşteţi, desigur.

Buck era mai mirat de apariţia lui Steve decît de cea a lui Carpathia. Nicolae se îmbrăcase întotdeauna în ţinută formală, avînd accesoriile potrivite, haina de la costum încheiată, totul în perfectă ordine. Însă Steve, în ciuda poziţiei sale de redactor-şef al uneia dintre cele mai prestigioase reviste din lume, nu prea agrease genul de vestimentaţie pe care orice jurnalist ar fi trebuit să o poarte. El era îmbrăcat întotdeauna cu bretele şi cămăşi cu mînecă lungă, bineînţeles, însă de obicei era văzut cu nodul de la cravată desfăcut şi cu mînecile suflecate, semănînd cu un funcţionar de vîrsta a doua sau cu un student din Ivy League.

Totuşi, astăzi Steve era copia identică a lui Carpathia. Avea asupra lui o mapă subţire, neagră, din piele şi arăta de parcă ar fi pozat pentru coperta unei reviste. Pînă şi tunsoarea sa avea un aer european; părul era filat cu lama, uscat cu foehnul, aranjat cu fixativ. Purta ochelari noi, de bună calitate, un costum negru închis, o cămaşă albă, al cărei guler era prins cu un ac, şi o cravată care probabil costase cît obişnuia el să dea pentru o haină sport. Pantofii erau din piele moale şi păreau italieneşti, iar, dacă Buck nu se înşela, pe mîna dreaptă a lui Steve se afla un inel nou cu diamant.

Carpathia trase un scaun de la masa de conferinţe, îl puse alături de celelalte două care se aflau în faţa biroului lui şi luă loc împreună cu Buck şi Steve. „Exact cum recomandă manualele de management“, gîndi Buck. „Rupe bariera dintre superior şi subordonat.“

Totuşi, în ciuda tentativei de a discuta de pe poziţii egale, era clar că scopul întîlnirii era acela de a-l impresiona pe Buck. Iar el chiar era impresionat. Hattie şi Steve deja se schimbaseră suficient de mult, aşa încît deveniseră aproape de nerecunoscut. De fiecare dată cînd privea trăsăturile puternice, structura osoasă a feţei şi zîmbetul fugar, dezarmant şi aparent autentic, Buck îşi dorea cu toată fiinţa ca omul din faţa lui să fie cine părea a fi şi nu cine ştia el că este.

El nu uită nici un moment că se afla în prezența celui mai mare înșelător al tuturor timpurilor. Își dorea să fi cunoscut pe cineva la fel de fascinant ca și Carpathia, dar care să fi fost sincer.

Buck ținea la Steve; și totuși nu fusese consultat atunci cînd el părăsise *Global Weekly* pentru a face parte din echipa lui Carpathia. Acum, oricît de mult ar fi vrut Buck să îi povestească despre credința sa proaspăt regăsită, nu mai putea avea încredere în nimeni. În cazul în care Carpathia ar fi avut puterea supranaturală de a ști totul, Buck spera și se ruga ca acesta să nu își dea seama că el era un agent inamic care-i încălcase teritoriul.

– Permite-mi să încep cu o istorie amuzantă, iar, apoi, îl vom scuza pe Steve și vom purta o discuție între patru ochi, sinceră, doar tu și cu mine, da? spuse Carpathia.

Buck dădu din cap aprobator.

– Atunci cînd am venit în această țară, am auzit expresia „să ne dăm pe după piersic"[1]. Cunoști această expresie, Buck?

– Vă referiți la persoanele care se întîlnesc și nu vorbesc despre un subiect evident, cum ar fi, de exemplu, faptul că una dintre ele tocmai a fost diagnosticată cu o boală o mortală?

– Exact. Așadar, să vorbim despre acest subiect care sare în ochi, ca să terminăm cu el, iar apoi putem să trecem la altele. Ești de acord?

Buck încuviință din nou din cap, simțind cum pulsul îi crește.

– Mărturisesc că am fost uimit și puțin ofensat pentru că nu ai participat la întîlnirea privată, în cadrul căreia i-am numit pe noii ambasadori. Oricum, după toate aparențele, ar fi fost la fel de traumatică pentru tine ca și pentru restul lumii.

Buck făcea tot posibilul pentru a nu fi sarcastic. Un singur lucru nu avea de gînd să facă, și anume să își ceară

---

[1] În original, *the elephant in the room* (engl.), (n.tr.).

scuze. Cum putea să spună că îi părea rău că nu participase la o întîlnire la care participase?

– Îmi doream să fiu acolo şi nu aş fi pierdut-o pentru nimic în lume, spuse Buck.

Carpathia păru că se uita direct prin el şi că şedea ca şi cum ar fi aşteptat continuarea ideii.

– Sincer să fiu, adăugă Buck, întreaga zi îmi apare extrem de neclară acum.

Această neclaritate era plină de detalii vii pe care nu avea cum să le uite.

Carpathia păru să se destindă. Poza lui formală se descompuse şi se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele de genunchi şi plimbîndu-şi privirea de la Buck la Steve şi invers. Părea totuşi iritat.

– În regulă, spuse el, se pare că nu există nici scuze, nici explicaţii.

Buck se uită pieziş la Steve, care părea că încerca să comunice din priviri şi din gesturi scurte, de parcă ar fi vrut să-i zică: „Inventează ceva, Buck! Cere-ţi scuze! Explică!"

– Ce pot să spun? spuse Buck. Nu mă simt bine cînd mă gîndesc la ziua aceea...

Aceasta era tot ce putea să spună fără a se apropia prea mult de ceea ce Carpathia şi Planck doreau să audă. Buck ştia că Steve era nevinovat. Acesta credea cu adevărat că el nu fusese prezent acolo. Bineînţeles, Carpathia plănuise şi pusese în scenă întreaga întîmplare. Buck se gîndi că, dacă Nicolae Carpathia era enervat de eschiva lui, acest lucru era un semn bun. În mod evident, Carpathia căuta o dovadă că Buck ştia ce se întîmplase. Tot ce putea Buck să facă era să pretindă că nu ştie nimic, să fie evaziv şi să se roage ca Dumnezeu să îl orbească pe Carpathia, astfel încît acesta să nu descopere că Buck era unul dintre credincioşii lui Iisus şi că fusese protejat de El de puterile malefice.

– Prea bine, spuse Carpathia, reluîndu-şi poziţia şi atitudinea anterioare. Cu toţii nu ne simţim bine, nu-i aşa? Eu

deplîng pierderea a doi compatrioţi, unul dintre ei fiind prietenul meu de ani de zile.

Buck simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Acum, Buck, vreau să îţi vorbesc ca unui jurnalist. Prietenul nostru, domnul Planck, se poate retrage.

Steve se ridică în picioare şi îl bătu pe Buck pe umăr, părăsind încăperea în linişte. Buck deveni extrem de conştient că acum rămăseseră doar el şi Dumnezeu faţă în faţă cu Nicolae Carpathia.

Însă situaţia nu dură mult timp. Nicolae se ridică brusc şi merse în spatele biroului lui. Înainte de a se aşeza, el apăsă butonul interfonului, iar Buck auzi cum uşa se deschise în spatele lui.

Hattie Durham şopti:

– Scuzaţi-mă.

Ea luă scaunul în plus aflat în faţa biroului şi îl aşeză în dreptul mesei de conferinţe. În drum spre ieşire, aranjă şi îndreptă scaunul pe care şezuse Steve. Hattie părăsi camera în linişte, la fel cum intrase. Buck consideră că era ciudată această mişcare premeditată, începînd cu anunţarea formală a prezenţei lui şi continuînd apoi cu selectarea interlocutorilor şi a locurilor pe care persoanele prezente urmau să le ocupe. Acum, cînd biroul arăta la fel ca în clipa în care Buck intrase, iar Carpathia se retrăsese în spatele biroului său masiv, toate pretenţiile la un dialog de pe poziţii egale dispăruseră.

Totuşi, Carpathia continua să fie la fel de agreabil. El îşi apropie palmele şi se uită fix la Buck, zîmbind:

– Cameron Williams, spuse el încet. Cum te simţi în postura de cel mai celebru ziarist contemporan?

Ce fel de întrebare mai era şi asta? Însuşi faptul că Buck nu îşi punea astfel de întrebări îl făcea să fie un jurnalist respectat.

– Momentan sînt doar retrogradat, spuse el.

– Şi modest, pe deasupra, spuse Carpathia, rînjind. Într-un minut am să îţi explic că, deşi prestaţia ta pentru *Global*

Weekly a mai scăzut ca importanţă, ea nu a scăzut şi pentru restul lumii şi, cu siguranţă, nu şi în ochii mei. Absenţa ta de la întrevederea organizată de mine ar fi trebuit să mă supere mai tare decît pe redactorul-şef; totuşi el a exagerat. Putem să trecem cu vederea toate acestea şi să mergem înainte. O singură greşeală nu şterge o viaţă întreagă plină de realizări.

Carpathia făcu o pauză, parcă aşteptînd ca Buck să răspundă. Acesta devenea din ce în ce mai tăcut. Se părea că aceasta era alegerea cea mai bună în faţa lui Carpathia şi, în mod evident, era drumul pe care Dumnezeu i-l arătase în timpul sîngeroasei întîlniri, atunci cînd Carpathia îi testase pe toţi ca să afle ce văzuseră.

– Apropos, spuse Carpathia atunci cînd i se păru clar că Buck nu avea nimic de spus. Ai adus cu tine articolul referitor la teoriile dispariţiilor?

Buck nu îşi putu ascunde uimirea:

– Din întîmplare, da...

Carpathia ridică din umeri:

– Steve mi-a povestit despre el. Mi-ar plăcea să îl văd.

– Mi-e teamă că nu îl pot arăta nimănui pînă cînd revista nu primeşte varianta finală.

– Dar redactorii cu siguranţă au văzut ciorna.

– Sigur că da.

– Steve mi-a spus că o să vrei să mă citezi.

– Ca să fiu sincer, consider că opiniile dumneavoastră au fost atît de intens difuzate, încît nu ar constitui o noutate pentru cititorii noştri, cu excepţia situaţiei în care aţi mai avea ceva de adăugat.

Carpathia păru ofensat.

– Vreau să spun că încă mai susţineţi varianta reacţiei nucleare la forţele naturii, nu-i aşa? Ideea că fulgerul a făcut posibilă interacţiunea spontană a tuturor armelor nucleare stocate şi că...

– Să ştii că şi prietenul tău, doctorul Rosenzweig, susţine această teorie.

– Ştiu asta, domnule.

– Dar nu va fi inclusă în articolul tău?

– Va fi inclusă în mod sigur. Credeam că întrebarea se referă la situaţia în care aş fi avut nevoie de un nou citat din spusele dumneavoastră. Dar nu am, în afara cazului în care v-aţi schimbat punctul de vedere.

Carpathia se uită la ceas:

– După cum ştii, am un program foarte încărcat. Călătoria ta a decurs bine? Cazarea a fost acceptabilă? Prînzul a fost bun? Doctorul Rosenzweig a mai eliminat nişte necunoscute?

Buck dădu din cap, aprobator, pentru fiecare întrebare.

– Presupunînd că ţi-a povestit despre tratatul dintre O.N.U. şi Israel şi că semnarea lui va avea loc la Ierusalim, de astăzi într-o săptămînă, permite-mi să îţi adresez o invitaţie personală la acest eveniment.

– Mă îndoiesc că *Global Weekly* va trimite un jurnalist oarecare la un eveniment internaţional de o asemenea amploare.

– Eu nu îţi sugerez să te alături grupului de sute de ziarişti din toată lumea care vor vîna acreditările de îndată ce anunţul va fi făcut. Eu te invit să faci parte din delegaţia *mea*, să stai la masă alături de mine. Ar fi un privilegiu pe care nici un alt jurnalist de oriunde din lume nu l-ar mai avea.

– Politica revistei *Global Weekly* nu permite ca ziariştii săi să accepte favoruri care ar putea...

– Buck! Buck! făcu preşedintele O.N.U. Îmi cer scuze că te întrerup, însă aş fi surprins dacă tu vei mai fi angajat al *Global Weekly* de astăzi într-o săptămînă. Aş fi foarte surprins...

Buck ridică din sprîncene şi îl privi pe Carpathia cu scepticism:

– Ştiţi ceva ce eu nu ştiu?

De îndată ce rosti întrebarea, Buck îşi dădu seama că, fără să vrea, pusese întrebarea-cheie a acelei întîlniri.

Carpathia izbucni în rîs:

– Nu știu nimic despre nici un plan de a fi concediat, nu. Presupun că pedeapsa pentru neglijența ta a fost deja pusă în aplicare. Și, deși ai mai refuzat o ofertă de angajare din partea mea, eu cred cu adevărat că am pentru tine o oportunitate care îți va schimba modul de a gîndi.

„Nu conta pe asta", îi trecu prin minte lui Buck. Totuși zise:

– Vă ascult.

6

– Înainte să ajung la asta, permite-mi să îţi vorbesc despre altceva, spuse Carpathia, trăgînd de timp, acesta fiind unul dintre obiceiurile lui enervante care efectiv îl exaspera pe Buck. Îţi aminteşti cînd ţi-am spus că pot să rezolv o anumită problemă de-a ta?

Oare, Buck îşi amintea? Pînă în ziua în care se petrecuseră crimele, acel episod îi dezvăluise una dintre cele mai înspăimîntătoare laturi ale lui Carpathia. Unul dintre informatorii lui Buck, un galez care îi fusese coleg de facultate, murise după ce investigase prea amănunţit o fraudă bancară internaţională în care fusese implicat însuşi şeful său, Joshua Todd-Cohran, directorul Bursei din Londra.

Buck luase avionul spre Marea Britanie pentru a cerceta cazul împreună cu un alt prieten de-al său care lucra pentru Scotland Yard şi văzuse moartea cu ochii atunci cînd agentul serviciului secret de informaţii fusese ucis într-un atentat cu bombă. Buck credea că, deşi moartea prietenului său galez fusese catalogată drept sinucidere, ea fusese, de fapt, o crimă, iar el trebuise să părăsească Marea Britanie folosind un nume fals. Atunci cînd se întorsese la New York, nimeni altcineva decît Nicolae Carpathia îi promisese că, în cazul în care Todd-Cohran era implicat într-o afacere ilegală, el însuşi se va ocupa de aceasta. Nu peste mult timp, Todd-Cohran murise sub ochii lui Buck, în prezenţa lui Carpathia, atunci cînd avusese loc crima dublă pe care numai Buck părea că şi-o aminteşte.

– Îmi amintesc, răspunse Buck pe un ton sec, admiţînd fără prea mare plăcere.

– Am fost suficient de clar cînd am spus că nu voi tolera lipsa de sinceritate atît timp cît mă voi afla la conducerea Naţiunilor Unite. Iar incidentul cu Todd-Cohran s-a rezolvat de la sine, nu-i aşa?

„S-a rezolvat de la sine?!" îşi spuse Buck în gînd.

– Crezi în noroc, domnule Williams?

– Nu.

– Nu crezi că norocul e de partea celor care fac ceea ce trebuie?

– Nu.

– Eu cred; aşa am crezut dintotdeauna. Oh, desigur, trişorii ocazionali şi chiar şi criminalii au parte de noroc din cînd în cînd. Însă, de obicei, cu cît o persoană îşi face treaba mai bine, cu atît ea devine mai norocoasă. Înţelegi?

– Nu.

– Permite-mi să mă explic. Tu te aflai într-un pericol foarte mare. Oamenii din jurul tău mureau. Eu ţi-am spus că mă voi ocupa de asta, deşi, în mod evident, nu aveam absolut nici o legătură cu fenomenul. Mărturisesc că, atunci cînd ţi-am promis cu atît de mult curaj că toate problemele tale se vor rezolva, nu ştiam cum aveam să fac asta. Nefiind o persoană religioasă, trebuie să recunosc că, în acest caz, soarta mi-a surîs. Nu eşti de acord?

– Sincer să fiu, domnule, nu am nici cea mai vagă idee la ce anume vă referiţi.

– Şi te mai întrebi de ce te plac atît de mult...

Carpathia îi zîmbi larg:

– Tu eşti persoana de care am nevoie! Ce încerc să spun este că atît tu, cît şi eu, aveam o problemă. Tu te aflai pe lista neagră a cuiva, iar doi dintre oamenii mei de încredere erau implicaţi în afaceri necurate. Luîndu-şi viaţa şi omorîndu-l pe Todd-Cohran în acelaşi timp, vechiul meu prieten Jonathan Stonagal ne-a rezolvat problema. Asta înseamnă să fie *karma* de partea ta, dacă îi înţeleg eu bine pe prietenii mei din răsărit.

– Deci, atunci cînd afirmaţi că deplîngeţi pierderea prietenilor dumneavoastră, de fapt sînteţi bucuros că amîndoi sînt morţi.

Carpathia se lăsă pe spate, părînd impresionat:

– Exact. Sînt bucuros pentru tine. Mie îmi pare rău că i-am pierdut. Îmi erau prieteni vechi, au fost consilierii mei de încredere odată, poate chiar mentorii mei. Însă, atunci cînd au luat-o pe căi greşite, ar fi trebuit să fac ceva în legătură cu asta. Şi fără a comite vreo greşeală, aş fi făcut-o. Însă Jonathan a luat această misiune asupra lui...

– Ca să vezi, spuse Buck.

Ochii lui Carpathia erau aţintiţi asupra lui Buck, de parcă ar fi vrut să îi citească gîndurile:

– Mă uimeşte faptul că situaţiile se pot răsturna într-un timp foarte scurt, continuă Nicolae.

– Nu vă pot contrazice în această privinţă...

– În urmă cu mai puţin de o lună, făceam parte din Senatul României. Puţin mai tîrziu, eram preşedintele ţării, iar cîteva momente după aceea, am devenit Secretarul General al Naţiunilor Unite.

Buck fu amuzat de tentativa lui Carpathia de a hiperboliza situaţia şi totuşi ascensiunea lui la putere aproape că părea la fel de rapidă precum se exprimase. Buck zîmbi în colţul gurii atunci cînd Carpathia îi spuse:

– Aproape că e suficient pentru ca un ateu să înceapă să creadă în Dumnezeu.

– Dar dumneavoastră atribuiţi acest succes sorţii norocoase, spuse Buck.

– Sincer să fiu, succesul mă face să fiu modest. În foarte multe sensuri, se pare că acesta ar fi destinul meu, însă eu nu am visat niciodată la asta, nu mi-am imaginat astfel de lucruri, darămite să fi plănuit ascensiunea mea. Nu am mai dorit nici o funcţie din momentul în care am candidat pentru Senatul României, totuşi funcţiile m-au copleşit. Nu pot să fac nimic altceva decît să mă dedic poziţiei mele actuale în totalitate şi să sper că mă voi comporta în aşa fel, încît să onorez încrederea ce mi-a fost acordată.

În urmă cu o lună, Buck l-ar fi blestemat cu voce tare pe omul din faţa sa. Se întreba dacă sentimentele lui erau evidente. Deocamdată, se părea că nu.

– Buck, continuă Carpathia, am nevoie de tine! Iar, de data asta, nu voi accepta un refuz.

Rayford puse receptorul jos după ce vorbise cu Bruce Barnes de la telefonul din maşina sa. Îl întrebase dacă putea veni cu cîteva minute mai devreme în acea seară, pentru a-i arăta lui Bruce ceva, însă nu îi spusese ce anume. Scoase biletul de la Hattie din buzunarul de la piept şi îl despături deasupra volanului. Ce însemna şi cum putuse ea sau şeful ei să ştie unde să îl găsească?

Telefonul din maşina lui sună. Apăsă un buton şi vorbi spre difuzorul ascuns în parasolarul din faţa sa.

– Rayford Steele la telefon, spuse el.

– Tată, ai vorbit la telefon?

– Da, de ce întrebi?

– Earl a tot încercat să te găsească.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Dar totuşi pare ceva serios. I-am spus că eşti în drum spre casă şi a părut surprins. A spus ceva în legătură cu faptul că nimeni nu îl informează despre nimic. Credea că te vei întoarce de la Dallas mai tîrziu şi că...

– Şi eu credeam acelaşi lucru.

– În orice caz, el spera să te prindă la O'Hare înainte să fi plecat.

– Îl voi suna. Ne vedem diseară. Mă voi duce acolo puţin mai devreme să vorbesc cu Bruce. Poţi să vii cu mine şi să aştepţi în anticameră sau putem să mergem separat.

– Da, sigur că da, tată. Tu să stai în anticameră şi eu să îl înfrunt pe Buck de una singură! Nu prea cred! Du-te tu! Eu o să întîrzii cîteva minute.

– Of, Chloe...

– Nu începe iarăşi, tată!

Buck simţea că prinde curaj; era ciudat, dar părea că era din ce în ce mai sigur pe sine. Cu siguranţă, voia să audă propunerea lui Carpathia, dar se părea că acesta era extrem de impresionat atunci cînd Buck spunea ceea ce gîndea. Buck nu era pregătit să îi spună tot ce ştia şi ceea ce credea cu adevărat; şi probabil că nu avea să o facă niciodată, însă simţea că avea o datorie faţă de sine însuşi să se confrunte cu Carpathia în acel moment.

– Poate că nu ar fi trebuit să accept să vin aici fără să ştiu ce doriţi de la mine, spuse Buck. Aproape că nu am vrut să vin. Mi-a luat ceva timp pînă cînd am luat legătura cu Steve.

– Oh, hai să fim sinceri şi serioşi, zise Carpathia. Eu sînt diplomat, dar sînt sincer. Mă cunoşti destul de bine acum, aşa încît ştii asta.

Carpathia făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat ca Buck să îl aprobe. Însă Buck nu schiţă nici măcar un gest.

– Dar, hai odată! Nu vrei să îţi ceri scuze sau să îmi explici de ce ai ignorat ultima mea invitaţie, iar eu nu îţi port pică. Nu ţi-ai fi permis să mă mai refuzi încă o dată.

– Nu mi-aş fi permis?! Dar ce mi s-ar fi întîmplat dacă aş fi făcut-o?

– Poate că asta ar fi ajuns din nou la urechile lui Stanton Bailey şi ai fi fost retrogradat încă o dată. Sau poate că ai fi fost concediat. În orice caz, ai fi fost umilit. Eu nu sînt naiv, Buck... Ştiu de unde ţi se trage porecla şi ea numeşte acea calitate pe care o admir eu la tine. Nu mai poţi continua să mă sfidezi. Eu, unul, nu mă consider un individ deosebit, însă lumea şi presa aşa cred că sînt. Oamenii care mă ignoră o fac pe riscul lor...

– Vasăzică, ar trebui să mă tem de dumneavoastră şi, din această cauză, ar trebui să privesc cu bunăvoinţă orice propunere pe care mi-aţi face-o?

– Oh, nu! Ar trebui să îţi fie teamă să mă ignori, dar nu din motivele evidente şi subiective pe care le-am enumerat. Însă acea teamă ar trebui să te motiveze să urmezi drumul pe care ţi-l voi indica, atunci cînd va fi momentul. Teama nu ar

trebui să devină niciodată condiţia pentru care vei lua decizia să lucrezi pentru mine. Nu teama te va convinge să faci asta.

Buck vru să ştie ce anume îl va determina, însă era clar că asta dorea Nicolae să îl întrebe, aşadar, încă o dată, nu spuse nimic.

– Care e expresia aceea din filme de care voi, americanii, sînteţi atît de ataşaţi? „O ofertă pe care nu o poţi refuza"? Asta e ceea ce am eu pentru tine.

– Rayford, îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar noi doi trebuie să vorbim astăzi faţă în faţă, chiar în după-amiaza asta.

– Earl, aproape că am ajuns acasă.

– Îmi pare rău... Nu te-aş ruga dacă nu ar fi vorba de ceva important.

– Ce s-a întîmplat?

– Dacă ţi-aş putea spune la telefon, atunci nu mi-aş cere scuze pentru că insist să ne vedem între patru ochi, nu-i aşa?

– Vrei să vin la tine chiar acum?

– Da. Asta e, îmi pare rău...

– Există legi şi există reguli, spuse Carpathia. Eu mă supun legilor. Însă pot să încalc regulile atîta timp cît pot să justific ceea ce fac. De exemplu, în ţara ta nu ţi se permite să îţi aduci mîncarea proprie într-o sală unde se desfăşoară competiţii sportive. Asta se explică prin faptul că oamenii acolo vor să păstreze banii obţinuţi dintr-un astfel de monopol pentru a îmbunătăţi condiţiile din acel loc. Foarte bine! Pot să înţeleg această regulă şi, dacă eu aş fi patronul acelei săli, probabil că aş încerca să aplic aceeaşi regulă. Însă, dacă m-aş furişa înăuntru cu mîncarea proprie, nu aş considera că ăsta-i un lucru ilegal. Mă urmăreşti?

– Cred că da.

– Există o regulă care se aplică în cazul şefilor de state şi organizaţiilor internaţionale, cum ar fi Naţiunile Unite. Aceasta spune că numai în cadrul unei dictaturi opresive, conducătorul

are dreptul să controleze operaţiunile financiare din cadrul unui trust important de presă.

– Sigur.

– Dar este asta o lege?

– În Statele Unite este.

– Dar la nivel internaţional?

– Nu se aplică cu consecvenţă.

– Deci, înţelegi ce vreau să spun...

Carpathia dorea în mod evident ca Buck să îl întrebe unde voia să ajungă, dar Buck nu avea de gînd să o facă.

– Văd că îţi place foarte mult expresia „a trage linia", spuse Nicolae. Te-am auzit folosind-o. Şi ştiu ce înseamnă. Trăgînd linia aici, eu voi achiziţiona o parte importantă a presei şi vreau ca tu să faci parte din echipă.

– Să fac parte din ce echipă?

– Din echipa managerială. Eu voi deveni proprietarul unic al tuturor ziarelor importante din lume, al reţelelor de televiziune, al mijloacelor de informare. Tu vei putea controla, în numele meu, oricare dintre aceste sectoare.

– Secretarul General al O.N.U. va deţine o parte importantă din mass-media internaţională? Şi cum veţi putea explica una ca asta?

– Dacă legile trebuie modificate, atunci vor fi. Acum este momentul ca presa să fie influenţată în sens pozitiv, Buck. Eşti de acord cu mine?

– Nu.

– Milioane de oameni au dispărut. Oamenii sînt speriaţi. S-au săturat de război, de vărsare de sînge, de haos. Ei trebuie să ştie că pacea este la îndemîna noastră. Propunerea mea de a dezarma lumea a fost agreată de aproape toată lumea.

– Însă nu şi de mişcarea iniţiată de către membrii forţelor paramilitare de urgenţă americane.

– Fie binecuvîntaţi! făcu preşedintele O.N.U., zîmbind. Dacă vom reuşi să facem ceea ce ne-am propus, chiar crezi că o mînă de oameni îmbrăcaţi în şalopete, care aleargă prin păduri, înarmaţi cu puşti de jucărie va fi o ameninţare pentru

comunitatea internațională? Buck, eu nu fac decît să răspund dorințelor celor mai profunde ale cetățenilor de bine ai întregii lumi. Desigur, vor mai exista probleme, însă eu nu voi interzice niciodată presei să facă cercetări amănunțite în privința lor și asta datorită bunelor mele intenții. Eu nu am nevoie de bani. Am o mulțime de bani.

– Aduce O.N.U. un profit chiar așa de mare?

– Buck, lasă-mă să îți spun ceva ce puțini știu și, deoarece am încredere în tine, sînt convins că vei păstra secretul. Jonathan Stonagal m-a numit unicul beneficiar al averii lui.

Buck nu își putu masca mirarea. Faptul că numele lui Carpathia apărea în testamentul multimiliardarului nu ar fi mirat pe nimeni, însă nominalizarea lui drept *unic* beneficiar? Asta însemna că Nicolae Carpathia era acum proprietarul celor mai importante bănci și instituții financiare din lume.

– Dar, dar familia lui..., mai reuși Buck să îngaime.

– Deja m-am înțeles cu ei în afara tribunalului. Ei au promis că vor păstra tăcerea și că nu vor mai contesta testamentul în schimbul a o sută de milioane de dolari pentru fiecare dintre ei.

– O sumă ca aceasta m-ar convinge și pe mine să păstrez tăcerea, spuse Buck. Însă cît de mult au pierdut, renunțînd la partea lor de drept?

Carpathia îi zîmbi:

– Și te mai întrebi de ce te admir? Știi că Stonagal a fost cel mai bogat om al tuturor timpurilor. Banii erau o marfă pentru el. El nici măcar nu avea un portofel asupra lui. Însă, în felul lui, era un om modest. El l-ar fi lăsat pe un om mai puțin bogat să achite nota de plată pentru un prînz, iar, în secunda următoare, ar fi achiziționat o companie în valoare de milioane de dolari. Pentru el banii erau doar cifre.

– Iar pentru dumneavoastră ce înseamnă?

– Buck, îți vorbesc din adîncul sufletului. Aceste resurse financiare impresionante îmi oferă șansa de a realiza ceea ce am visat o viață întreagă. Eu vreau pace. Vreau deazarmarea la nivel mondial. Vreau ca popoarele lumii să trăiască la fel

cum ar fi unul singur. Lumea ar fi trebuit să își dorească să fie unită de îndată ce transportul aerian și comunicațiile prin satelit ne-au apropiat cu ani de zile în urmă. Însă dispariţiile au făcut asta în locul oamenilor și este posibil ca dispariţiile să fi fost cel mai bun lucru care i s-a întîmplat acestei planete. Atunci cînd eu vorbesc, sînt auzit și văzut în toată lumea. Nu mă interesează bunăstarea personală. Trecutul meu dovedește asta. Cunosc valoarea banilor. Nu mă deranjează să folosesc banii ca argument, atît timp cît ei pot stimula o persoană. Însă ceea ce mă interesează este soarta omenirii.

Lui Buck îi veni să vomite, iar mintea îi fu invadată de tot felul de imagini. Carpathia înscenase „sinuciderea" lui Stonagal și făcuse rost de mai mulţi de martori decît ar fi avut nevoie un tribunal. Iar acum Carpathia încerca să îl impresioneze cu altruismul și generozitatea lui?

Lui Buck îi zbură gîndul la Chicago și, dintr-o dată, i se făcu dor de Chloe. Ce era asta? O parte din el pur și simplu tînjea să vorbească cu ea. Acum simţea acut că nu dorea să fie „doar prieten" cu ea. Să fi fost, oare, discursul șocant al lui Carpathia motivul pentru care el tînjea după ceva sau cineva care să îl facă să se simtă bine și în siguranţă? Chloe avea în ea ceva pur, o prospeţime a ei. Cum de interpretase greșit sentimentele lui faţă de ea drept o simplă atracţie faţă de o femeie mai tînără?

Carpathia se uita fix la el:

– Buck, sper că nu vei spune nimănui ceea ce ţi-am spus eu astăzi. Nimeni nu trebuie să afle asta niciodată. Tu vei lucra pentru mine și te vei bucura de privilegii și oportunităţi pe care nici nu ţi le poţi imagina. Te vei gîndi la propunerea mea, dar o vei accepta în cele din urmă.

Buck se lupta să se gîndească în continuare la Chloe. Îl admira pe tatăl ei și începuse să se apropie de Bruce Barnes, o persoană cu care nu avusese nimic în comun înainte de a deveni ucenic al lui Hristos. Dar Chloe era cea care îi capta atenţia și realiză că Dumnezeu era Cel care îi trimitea aceste gînduri pentru a-l ajuta să reziste puterii hipnotice și persuasive a lui Nicolae Carpathia.

O iubea pe Chloe Steele? N-ar fi putut să spună. De-abia o cunoştea. Era atras de ea? Desigur. Voia să se întîlnească cu ea, să înceapă o relaţie cu ea? Cu siguranţă.

– Buck, dacă ai putea să alegi orice loc din lume, unde ţi-ar plăcea să trăieşti?

El auzi întrebarea şi trase de timp, mişcîndu-şi buzele, de parcă s-ar fi gîndit la răspuns. Nu se putea gîndi decît la Chloe. Ce ar fi crezut ea dacă ar fi auzit această discuţie? El şedea acolo, în vreme ce omul despre care se vorbea cel mai mult în întreaga lume îi oferea un cec în alb, şi nu îşi putea lua gîndul de la fata de douăzeci de ani, care renunţase la studii şi care acum se afla la Chicago.

– Unde, Buck?

– Deja trăiesc acolo, răspunse Buck.

– La Chicago?

– Da, la Chicago.

De fapt, dintr-o dată, Buck nu îşi mai putu imagina viaţa fără Chloe. Gesturile şi răspunsurile ei din ultimele zile îi spuseseră că o îndepărtase de el într-un fel, însă trebuia să creadă că încă nu era prea tîrziu ca să mai schimbe această stare de fapt. Atunci cînd el se arăta interesat, ea îi răspundea în acelaşi fel. Atunci cînd îi dădea semnale neclare, ea făcea acelaşi lucru. Încă mai erau probleme de rezolvat, însă deocamdată, tot ce ştia se rezuma la faptul că îi era îngrozitor de dor de ea.

– De ce ar vrea cineva să trăiască la Chicago? îl întrebă Carpathia. Ştiu că aeroportul este situat în centru, însă ce altceva mai are de oferit oraşul? Eu te îndemn să îţi lărgeşti orizonturile, Buck. Gîndeşte-te la Washington, Londra, Paris, Roma, Noul Babilon! Ai trăit aici ani de zile şi ştii că este capitala lumii, cel puţin pînă cînd ne vom muta sediul.

– M-aţi întrebat unde mi-ar plăcea să trăiesc, dacă aş avea de ales, spuse Buck. Sincer să fiu, aş putea locui oriunde. Cu ajutorul Internetului şi al faxului, mi-aş putea expedia articolele chiar şi de la Polul Nord. Eu nu am ales oraşul Chicago, însă acum nu aş vrea să mai plec de acolo.

– Dar dacă ţi-aş oferi milioane de dolari ca să te muţi de acolo?

Buck ridică din umeri şi rîse:

– Deţineţi o parte din averea lumii şi spuneţi că banii nu vă stimulează. Eu am foarte puţini, dar banii totuşi nu mă motivează absolut deloc.

– Dar ce anume te motivează?

Buck se rugă repede, dar liniştit. Dumnezeu, Hristos, mîntuirea, Armata Pătimirilor, dragostea, prietenii, sufletele pierdute, Biblia, studiul ei, pregătirile pentru glorioasa Venire, Biserica Oraşului Noii Speranţe, Chloe – acestea erau lucrurile care îl motivau, însă putea să îi spună aşa ceva? Trebuia să o facă? „Doamne, învaţă-mă ce să spun!"

– Adevărul şi dreptatea sînt lucrurile care mă motivează, spuse Buck pe un ton sec.

– Ah, iarăşi stilul de viaţă american! exclamă Carpathia. Exact ca Superman!

– Mai degrabă, precum Clark Kent, spuse Buck. Sînt un simplu reporter al unui săptămînal important.

– Bine, vrei să locuieşti la Chicago. Ce ţi-ar plăcea să faci, dacă ai putea să faci orice ţi-ai dori?

Dintr-o dată, Buck reveni la realitate. Dorea ca gîndurile să i se întoarcă la Chloe, însă simţea presiunea timpului. Această călătorie, oricît de ciudată fusese, meritase osteneala chiar şi pentru acea mărturisire referitoare la moştenirea averii lui Stonagal de către Carpathia. Nu îi plăcea să discute cu Nicolae şi îl îngrijora întrebarea periculoasă pe care acesta din urmă tocmai i-o pusese.

– Orice aş dori? Înainte visam că voi fi editor într-o bună zi, ştiţi, atunci cînd aş fi obosit să alerg prin lume în căutare de subiecte. Ar fi fost minunat să am o echipă de oameni talentaţi şi să le repartizez temele, să îi instruiesc şi să editez o publicaţie care să fie oglinda talentului lor. Totuşi, mi-ar fi lipsit munca de teren, investigaţiile, interviurile şi scrisul.

– Dar dacă le-ai putea face pe amîndouă? Adică, pe de-o parte, să dispui de autoritate, de personalul necesar ca să

creezi o publicaţie, iar, pe de alta, să poţi să scrii despre subiectele cele mai importante?

– Cred că ar fi ideal...

– Buck, înainte de a-ţi spune că pot transforma toate acestea în realitate, spune-mi de ce vorbeşti despre visurile tale la timpul trecut, ca şi cum n-ar mai fi actuale?

Buck nu fusese atent. Atunci cînd apelase la Dumnezeu pentru un răspuns, El îi dăduse unul. Atunci cînd se aventura pe cont propriu, dădea greş. Ştia că lumea mai avea numai şapte ani de existenţă de îndată ce Israelul va semna tratatul cu Carpathia.

– Presupun că mă întrebam cît de mult va mai dura lumea aceasta, spuse Buck. Încă mai încercăm să trecem peste dispariţii şi...

– Buck! Mă insulţi! Sîntem mai aproape de pace acum decît am fost sute de ani! Propunerile mele umile au fost primite cu interes de atît de mulţi, încît chiar cred că sîntem pe cale de a putea constitui acea societate globală, pînă mai ieri utopică! Ai încredere în mine! Rămîi lîngă mine! Fii alături de mine! Îţi vei putea împlini toate visurile! Nu te motivează banii? Bine! Nici pe mine. Lasă-mă să îţi ofer mijloacele care îţi vor permite să nu mai fii îngrijorat niciodată în privinţa banilor. Pot să îţi ofer un loc de muncă, o publicaţie, o echipă, un sediu şi chiar şi o retragere din activitate, care îţi permite să faci tot ceea ce ţi-ai dorit şi chiar şi să locuieşti la Chicago.

Carpathia făcu o pauză, ca de obicei, aşteptînd ca Buck să muşte momeala. Iar Buck o făcu:

– Să vedem, spuse el.

– Scuză-mă un moment, Buck, zise Carpathia şi o chemă pe Hattie.

Aparent, o anunţă altfel decît în modul obişnuit deoarece, în loc să îi răspundă la interfon, ea apăru în pragul uşii din spatele lui Buck. El se întoarse pentru a o saluta, iar ea îi făcu cu ochiul.

– Domnişoară Durham, spuse Carpathia, vă rog să îi anunţaţi pe doctorul Rosenzweig, pe domnul Planck şi pe

președintele Fitzhugh că voi întîrzia puțin. Apreciez că voi mai sta zece minute aici, încă zece minute împreună cu Chaim și Steve, iar, apoi, vom ajunge la Washington înainte de ora 17.00.

– Prea bine, domnule.

Rayford parcă în fața Aeroportului O'Hare și traversă grăbit terminalul și centrul de control ca să ajungă la biroul lui Earl Halliday. Earl fusese superiorul lui ani de zile, iar Rayford evoluase de la poziția de cel mai bun pilot dintre cei tineri, la cea de adevărat maestru în rîndul piloților. Rayford se simțea confortabil acum, cînd se afla într-un loc unde el și Earl puteau vorbi clar, evitînd toate procedurile birocratice, astfel încît să ajungă la ceea ce era esențial.

Earl aștepta în fața ușii biroului său, uitîndu-se la ceas, atunci cînd Rayford se apropie.

– Bine, spuse Earl. Poftește înăuntru.

– Și eu mă bucur să te văd, spuse Rayford în timp ce își punea cascheta sub braț și se așeza.

Earl se așează pe celălalt scaun care se mai afla în biroul lui înghesuit, pe cel din spatele mesei.

– Avem o problemă, începu el.

– Mulțumesc că ai trecut direct la subiect, spuse Rayford. Edwards mi-a făcut raport pentru, cum îi spunea el, prozelitism?

– Asta e doar o parte a problemei. Dacă te-aș fi chemat pentru asta, atunci aș fi avut niște vești grozave pentru tine.

– Cum ar fi, de exemplu?

– Mai întîi de toate, spune-mi dacă te-am înțeles greșit. Atunci cînd te-am avertizat pentru prima oară în legătură cu discuțiile despre Dumnezeu în timpul serviciului, tu mi-ai spus că trebuie să te mai gîndești la asta. Mi-am spus că, de vreme ce m-ai asigurat că o vei lăsa mai moale, atunci voi face în așa fel încît raportul lui Edwards să dispară. Am dreptate?

– Da.

– Acum, cînd ai fost de acord să pleci astăzi la Dallas ca să îţi reînnoieşti atestatul, nu ar fi trebuit ca eu să pot presupune că prin asta intenţionai să te porţi cum trebuie?

– Nu în totalitate. Şi bănuiesc că te întrebi cum a mers reevaluarea mea.

– Deja ştiu cum a mers, Ray! izbucni Earl. Acum răspunde-mi la întrebare! Vrei să-mi spui că te-ai dus acolo ca să îţi iei permisul pentru '57 şi, în tot acest timp, nu aveai nici cea mai mică intenţie să renunţi la comportamentul tău atît de religios în timpul serviciului?

– Nu am spus asta.

– Spune-mi atunci ce ai vrut să spui, Ray! Nu te-ai jucat niciodată cu mine şi sînt prea bătrîn ca să începi s-o faci tocmai acum. M-ai înnebunit cu toate bazaconiile alea despre Biserică şi despre Înălţarea la Cer, iar eu am fost politicos, nu-i aşa?

– Un pic prea politicos.

– Însă m-am raportat la lucrurile astea ca atunci cînd ai de-a face cu un prieten, aşa cum şi tu mă asculţi atunci cînd mă laud cu copiii mei, nu-i aşa?

– Dar eu nu m-am lăudat cu nimic.

– Nu, dar eşti entuziasmat de subiect. Ai descoperit ceva care ţi-a adus consolarea şi te-a ajutat să înţelegi dispariţia celor dragi, iar eu îţi spun că asta e minunat, atîta timp cît te menţine pe linia de plutire. Ai început să insişti ca eu să vin la biserică şi să citesc Biblia şi toate celelalte, iar eu ţi-am spus, sper că pe un ton calm, că toate astea reprezintă o alegere personală şi că ar trebui să încetezi...

– Şi am făcut-o. Totuşi, încă mă mai rog pentru tine.

– Ce să spun, mulţumesc! Iar eu ţi-am spus să ai grijă la serviciu, dar tu nu ai vrut să mă asculţi şi ai vrut să continui cu predicile, de parcă ai fi fost un individ care tocmai găsise ultima modalitate de a se îmbogăţi. Şi ce ai făcut? Ai început să îl sîcîi tocmai pe Nick Edwards. El e nou-venit şi este agreat de conducere.

– Şi mie îmi place. Acesta este motivul pentru care îmi pasă de el şi de viitorul lui.

– Bine, cum spui tu, însă el s-a exprimat destul de clar în sensul că nu voia să mai audă nimic despre acest subiect, după cum am făcut-o şi eu, la rîndul meu. Ai renunţat în ceea ce mă priveşte, aşadar, de ce nu vrei să renunţi şi în privinţa lui?

– Credeam că am făcut-o...

– Credeai că ai făcut-o...

Earl trase un dosar din sertar şi căută o pagină anume din acesta.

– Atunci negi că i-ai spus, ca să-l citez: „Nu îmi pasă ce gîndeşti despre mine".

– Afirmaţia este scoasă din context, însă nu neg că îmi aparţine. Tot ce voiam să spun era că...

– Ştiu prea bine ce încercai să spui, Ray, pentru că mi-ai spus-o şi mie! Ţi-am zis că nu doream să devii un fanatic isteric, care crede că este mai bun decît toţi ceilalţi şi care încearcă să ne salveze. Tu mi-ai spus că, pur şi simplu, îţi exprimai afecţiunea faţă de mine, lucru pe care îl apreciez, iar eu ţi-am replicat că mă aflam la un pas de a-mi pierde respectul faţă de tine.

– Iar eu ţi-am răspuns că nu îmi păsa...

– Nu ţi-ai dat seama că m-ai insultat în acel moment?

– Earl, cum te-aş putea insulta de vreme ce ţin suficient de mult la soarta sufletului tău ca să pun în pericol pînă şi relaţia noastră de amiciţie? I-am spus lui Nick exact ce ţi-am spus şi ţie, şi anume că nu îmi mai pasă de ceea ce crede lumea despre mine. Bineînţeles, o parte din mine este interesată de opiniile celor din jur. Nimănui nu-i place să fie luat drept prost. Dar ce fel de prieten ţi-aş fi dacă nu ţi-aş mai pomeni de Hristos numai din cauză că aş fi îngrijorat de ceea ce ai putea crede despre mine?

Earl oftă şi dădu dezaprobator din cap, uitîndu-se din nou la dosar.

– Deci, tu susţii că Nick a scos fraza ta din context, însă tot ce ai spus acum este consemnat în raport.

– Chiar aşa?

– Da.

Rayford îşi înalţă privirea:

– Ce ştii tu despre asta? El m-a auzit şi a înţeles ce voiam să spun.

– Cu siguranţă, nu a fost de acord cu punctul tău de vedere. Dar, dacă ar fi fost de acord cu tine, atunci de ce ar fi întocmit raportul?

Earl închise dosarul şi îl trînti pe masă.

– Earl, eu aveam aceeaşi părere ca tine şi ca Nick în noaptea dispariţiilor. Eu...

– Am mai auzit asta, spuse Earl.

– Îţi spun doar că te înţeleg. Eu aproape că mă îndepărtasem de soţia mea pentru că eram convins că devenise o fanatică.

– Mi-ai spus...

– Însă acum chiar cred că devenise fanatică! Dar ea avea dreptate! S-a dovedit că avea dreptate!

– Rayford, dacă vrei să ţii predici, de ce nu abandonezi aviaţia în favoarea preoţiei?

– Mă concediezi?

– Sper că nu va trebui s-o fac.

– Vrei să îi cer scuze lui Nicky, să îi spun că mi-am dat seama că am insistat prea tare, dar că aveam intenţii bune?

– Aş vrea ca totul să fie atît de uşor.

– Nu e ceea ce mi-ai propus zilele trecute?

– Ba da! Şi mă voi ţine de partea mea de promisiune. Nu am trimis Departamentului Personal sau superiorilor mei o copie a acestui dosar şi i-am spus lui Nicky că nu o voi face. I-am spus că voi păstra raportul, dar că va face parte din dosarul meu personal despre tine ca subaltern al meu...

– Lucrul acesta demonstrează că nu are mare importanţă.

– Bineînţeles, numai eu şi cu tine ştim asta, însă Nicky nu e prost. Dar a părut mulţumit de soluţia mea. Am presupus că plecarea ta la Dallas pentru reatestare a reprezentat modul tău de a-mi spune că ai înţeles ce am avut de zis şi că ne vom ajuta reciproc.

Rayford fu de acord:

– Intenționam să fiu mai atent și să încerc să mă asigur că nu îți voi face probleme pentru că mă susții.

– Nu mă deranjează să fac asta, Ray. O meriți. Însă te-ai răzgîndit și ai făcut din nou ce nu ar fi trebuit chiar azi-dimineață. Unde îți era mintea?

Rayford se lăsă pe spate crispat. Își puse cascheta pe masă și întinse ambele mîini, cu palmele întoarse în sus.

– Azi-dimineață? Despre ce anume vorbești? Am crezut că totul a mers bine, chiar perfect. Am trecut testul?

Earl se aplecă peste birou și se încruntă:

– Nu ai procedat la fel și cu examinatorul tău azi-dimineață, după cum ai făcut-o cu mine, cu Nick și cu toți ofițerii de gradul întîi cu care ai colaborat în ultimele săptămîni?

– Te referi la discuțiile despre Dumnezeu?

– Da!

– Nu! De fapt, m-am simțit puțin vinovat pentru că nu am făcut-o. De-abia dacă am vorbit cu el. Era destul de sever, mi-a ținut obișnuitul discurs asupra motivelor pentru care se afla el acolo.

– Nu i-ai ținut predici?

Rayford negă, dînd din cap, încercînd să își amintească dacă făcuse sau spusese ceva ce ar fi putut fi interpretat greșit.

– Nu. Nu mi-am ascuns Biblia. De obicei, o țin în geanta de voiaj, dar o țineam în mînă atunci cînd ne-am întîlnit pentru că citisem din ea pe drum. Ești convins că plîngerea asta nu e din partea șoferului care ne-a condus? El m-a văzut citind și m-a întrebat despre Biblie, iar, apoi, am discutat despre ceea ce s-a întîmplat.

– Subiectul tău preferat.

Rayford fu de acord.

– Dar nu a reacționat negativ la spusele mele.

– Nici eu nu am făcut-o... Plîngerea asta vine din partea examinatorului tău.

– Nu înțeleg, spuse Rayford. Mă crezi, nu-i așa, Earl?

– Aş vrea să te pot crede, răspunse Earl. Nu te uita aşa la mine. Ştiu că sîntem prieteni de mult timp şi că nu m-ai minţit niciodată. Îţi aduci aminte cînd ai fost lăsat la sol din proprie iniţiativă, deoarece ai crezut că zborul tău nu va fi efectuat şi ai băut cîteva pahare?

– M-am oferit chiar să plătesc un alt pilot.

– Ştiu. Dar ce ar trebui să cred acum, Ray? Tu spui că nu i-ai dat bătăi de cap individului. Eu vreau să te cred. Dar ai făcut asta cu mine, cu Nick şi cu alţii. Trebuie să cred că ai făcut-o şi azi-dimineaţă, de asemenea.

– Atunci voi sta de vorbă cu acest individ, spuse Rayford.

– Nu vei face asta!

– Cum, nu mă pot confrunta cu acuzatorul? Earl, nu i-am spus nici un cuvînt despre Dumnezeu. Aş fi vrut să o fac, mai ales dacă aş fi ştiut că voi avea de suferit din cauza asta. Vreau să ştiu de ce a afirmat aşa ceva. Trebuie să fi fost vreo neînţelegere la mijloc, o plîngere mijlocită de el, din partea şoferului, dar, după cum am mai spus, el nu a avut o reacţie negativă la spusele mele. Totuşi, trebuie să îi fi spus ceva examinatorului. Altfel, de unde ar fi ştiut examinatorul că am mai avut astfel de discuţii, în afară de cazul în care Biblia ar fi constituit un indiciu pentru el?

– Nu pot să îmi închipui că a avut loc o astfel de conversaţie între examinator şi şofer. De ce ar fi făcut-o, Ray?

– Nu am idee, Earl. Nu sînt convins că mi-aş fi cerut iertare chiar dacă aş fi avut probleme cu adevărat din cauza asta, deci nu îmi pot cere scuze pentru o greşeală pe care nu am comis-o.

Buck îşi aminti că Rosenzweig îi spusese că preşedintele se oferise să vină la New York ca să-l întîlnească pe Carpathia, însă datorită respectului pe care i-l purta, Nicolae insistase asupra venirii sale la Washington. Iar, acum, Carpathia îi spusese pe un ton lejer asistentei sale personale că va întîrzia? Plănuise asta? Oare, dorea ca toţi să îşi dea seama de poziţia lor de inferioritate în raport cu el?

Cîteva minute mai tîrziu, Hattie bătu la uşă şi intră.

– Domnule Secretar General, preşedintele Fitzhugh a trimis avionul prezidenţial după dumneavoastră.

– Oh, transmite-i că nu era necesar, spuse Carpathia.

– Domnule, a spus că avionul deja a decolat şi că puteţi veni cînd aveţi timp liber. Pilotul va anunţa Casa Albă atunci cînd vă veţi afla în drum spre Washington.

– Mulţumesc, domnişoară Durham, spuse Carpathia. Ce om amabil! L-ai cunoscut? continuă el, întorcîndu-se către Buck.

Buck dădu din cap:

– A fost subiectul care mi-a adus titlul de „Ziaristul Anului" pentru prima dată.

– În primul sau în al doilea lui mandat?

– În al doilea.

Buck fu uimit din nou de memoria enciclopedică a lui Carpathia. Mai înçăpea îndoială în privinţa persoanei care avea să constituie subiectul abordat de jurnalistul acelui an? Acest individ era unul la care Buck nici nu voia să se gîndească...

Earl se mişcă nervos de pe o parte, pe cealaltă:

– Permite-mi să îţi spun că plîngerea asta pică în cel mai prost moment posibil. Noul avion prezidenţial, care va fi dat în folosinţă începînd cu săptămîna viitoare, este un Boeing 757.

Rayford rămase perplex. El încă mai avea în buzunarul hainei biletul de la Hattie Durham, prin care îi transmisese ceva similar.

7

Rayford se foi pe scaun şi se uită în ochii superiorului său:

– Da, am auzit despre lucrul ăsta, zise el, ocolind subiectul. Mai există cineva în Statele Unite, care să nu fi auzit despre noul avion? Mi-ar plăcea să îl văd, cu toate dotările despre care se vorbeşte.

– Categoric, sînt cele mai bune, spuse Earl. Totul este de ultimă generaţie: tehnologia, mijloacele de comunicaţie, măsurile de securitate şi confortul.

– Tu eşti a doua persoană care mi-a vorbit despre avion astăzi. O faci cu un scop anume?

– Casa Albă a contactat conducerea noastră. Cei de acolo consideră că ar fi timpul ca actualul pilot al aeronavei să fie lăsat la sol. Ei vor ca noi să le recomandăm pe cineva nou. Cei din Dallas au redus lista la şase piloţi experimentaţi, iar lista a ajuns la mine pentru că numele tău apare pe ea.

– Nu mă interesează.

– Nu te grăbi! Cum poţi să spui una ca asta? Cine nu ar vrea să piloteze unul dintre cele mai moderne avioane din lume, unul cu astfel de dotări, pentru cel mai important om de pe faţa pămîntului? Sau, mai bine zis, pentru *al doilea* om ca importanţă, de vreme ce acum Naţiunile Unite îl au pe Carpathia.

– E simplu. Ar trebui ca eu să mă mut la Washington.

– Dar ce anume te reţine? Chloe îşi reia studiile?

– Nu.

– Atunci te poate însoți. Sau și-a găsit cumva de lucru?

– Își caută.

– Atunci las-o să găsească la Washington. Slujba asta este de două ori mai bine plătită decît cea pe care o ai acum, iar tu deja ești unul dintre cei mai buni piloți de la Pan-Con.

– Banii nu mai contează pentru mine acum, spuse Rayford.

– Încetează! izbucni Earl. Cine mă sună primul atunci cînd vine vorba de recalculat salarii?

– Nu mă mai interesează, Earl. Și știi de ce.

– Da, scutește-mă de predică. Dar, Ray, lipsa grijilor legate de bani te pune într-o altfel de postură, mai plăcută, te ajută să te învîrtești prin diferite cercuri...

– Cercul în care mă învîrtesc momentan este motivul pentru care vreau să rămîn în Chicago. Ca să fiu mai explicit, biserica mea mă reține aici.

– Ray, salariul...

– Banii nu mă interesează. Acum totul se reduce la Chloe și la mine, înțelegi?

– Îmi cer scuze.

– Dacă ar trebui să facem ceva, atunci ar trebui să mai renunțăm la pretenții. Avem o casă mai mare decît avem nevoie, iar eu, cu siguranță, am mai mulți bani decît pot cheltui.

– Atunci ia-o ca pe o provocare! Nu ai o rută anume, dispui de un personal format din ofițeri și piloți de rangul întîi. O să zbori prin toată lumea, într-un loc diferit de fiecare dată. Este o mare realizare, Ray!

– Ai spus că mai există alte cinci nume.

– Mai există și sînt cu toții oameni buni. Dar dacă pun o vorbă bună pentru tine, postul e al tău. Problema e că nu pot să pun o vorbă bună atîta timp cît raportul lui Nick Edwards apare la dosarul tău.

– Ai spus că se află numai la dosarul pe care-l ai tu.

– Așa este, dar avînd în vedere toată agitația de azi-dimineață, nu pot risca să îl ascund. Ce s-ar întîmpla dacă te-aș ajuta să primești postul de la Casa Albă, iar examinatorul și-ar

da drumul la gură? De îndată ce se va vorbi, Edwards va înțelege și va pune lucrurile cap la cap. Tu nu vei mai avea nici o slujbă, iar eu voi părea drept un idiot pentru că am ascuns plîngerea și te-am lăudat. Iar ăsta ar fi sfîrșitul poveștii.

– Oricum e sfîrșitul poveștii, zise Rayford. Eu nu mă pot muta.

Earl se ridică în picioare:

– Rayford, spuse el încet, liniștește-te și ascultă-mă! Deschide-ți puțin mintea! Lasă-mă să îți spun ce aud, iar apoi dă-mi măcar o șansă să te conving.

Rayford începu să protesteze, însă Earl nu îl lăsă:

– Te rog! Nu pot să iau decizia în numele tău și nici nu o să încerc. Dar trebuie să mă lași să termin. Deși nu sînt de acord cu tine în ceea ce privește explicația dispariților, mă bucur că ai găsit alinare în religie.

– Nu este...

– Ray, știu. Știu. Te-am ascultat și te-am auzit. Pentru tine nu există religie, ci Iisus Hristos. Te-am ascultat cum trebuie sau nu? Te admir pentru că te-ai dedicat unei astfel de cauze. Ești un om devotat. Nu mă îndoiesc de tine. Dar nu poți să strîmbi din nas în fața unei oportunități pentru care o mie de piloți ar da orice. Sincer să fiu, nu sînt convins că trebuie să te muți din oraș. Cît de des zboară cu avionul președintele Statelor Unite duminica? Cu siguranță, nu mai des decît zbori tu acum duminica.

– Din cauza gradelor pe care le am, zbor foarte rar duminica.

– Poți să desemnezi pe altcineva care să piloteze în locul tău cursele de duminică. Tu vei fi comandantul, superiorul în grad, conducătorul, șeful. Nu va mai trebui să răspunzi în fața mea.

– Atunci accept! spuse Rayford, zîmbind. Glumeam...

– Desigur, ar fi mai bine dacă ai locui la Washington, dar pun pariu că, dacă singura ta condiție se referă la locuitul în Chicago, ei vor fi de acord.

– Nu se poate.

– De ce?

– Pentru că biserica mea nu se reduce numai la ziua de duminică. Noi ne întîlnim frecvent. Sînt foarte apropiat de pastor. Ne întîlnim aproape în fiecare zi.

– Şi nu poţi să îţi imaginezi viaţa fără întîlnirile astea.

– Nu pot.

– Rayford, dacă e doar o etapă? Dacă îţi vei pierde zelul în cele din urmă? Eu nu spun că eşti ipocrit sau că vei întoarce spatele lucrurilor pe care tocmai le-ai aflat. Pur şi simplu, îţi spun că priorităţile din viaţa ta se pot schimba şi că tu ai putea să lucrezi în altă parte dacă te-ai putea întoarce la Chicago la sfîrşitul săptămînii.

– De ce e atît de importantă slujba asta pentru tine, Earl?

– Nu ştii?

– Nu.

– Pentru că reprezintă visul meu de o viaţă, spuse Earl. Mi-am reînnoit periodic atestatele în toţi aceşti ani de cînd deţin poziţia asta şi am candidat pentru postul de pilot al aeronavei prezidenţiale de fiecare dată cînd se schimba preşedintele.

– Nu am ştiut asta niciodată...

– Bineînţeles că nu ai ştiut. Cine ar recunoaşte una ca asta şi ar spune lumii întregi că i s-a făcut rău cînd alţii au primit slujba, la fiecare patru sau opt ani? Faptul că tu ai putea ajunge pilotul preşedintelui ar fi următoarea mea dorinţă pe listă pe care mi-aş dori-o să se împlinească. M-aş bucura pentru tine din tot sufletul.

– Numai pentru motivul ăsta şi mi-aş dori să pot accepta.

Earl se aşează din nou:

– Mulţumesc pentru palma pe care mi-ai dat-o!

– Nu am vrut să sune aşa, Earl. Vorbesc serios.

– Ştiu. Adevărul e că îi cunosc pe unii dintre cei care apar pe listă şi nu i-aş lăsa nici măcar să îmi conducă maşina.

– Credeam că ai spus că sînt oameni buni.

– Vreau să îţi spun că, dacă nu vei accepta slujba asta, altcineva o va face.

– Earl, chiar nu cred...

Earl ridică mîna:

– Ray, vrei să îmi faci un serviciu? Vrei să nu iei o decizie în acest moment? Ştiu că deja te-ai hotărît, dar vrei să nu îmi comunici hotărîrea ta în mod oficial pînă cînd nu te vei gîndi la ea măcar o noapte?

– Mă voi ruga să iau decizia cea mai bună, cedă Rayford.

– M-am gîndit că o vei face.

– Îmi interzici să îl sun pe examinator?

– Categoric! Dacă vrei să te plîngi, fă-o în scris, aşa cum se face.

– Eşti convins că vrei să recomanzi un individ pe care nu îl crezi pentru o slujbă ca asta?

– Dacă vrei să îmi spui că nu ai făcut presiuni asupra examinatorului, atunci trebuie să te cred.

– Nici măcar n-am deschis subiectul, Earl.

– Toată afacerea asta e curată nebunie, zise Earl, dînd din cap dezaprobator.

– Cine a primit sesizarea?

– Secretara mea.

– Din partea cui?

– Din partera secretarei lui, presupun.

– Pot să o văd?

– Nu ar trebui să fac asta.

– Arată-mi-o, Earl! Crezi că am de gînd să te dau de gol?

Earl o chemă pe secretara lui prin interfon:

– Francine, adu-mi notiţele tale referitoare la plîngerea pe care ai primit-o azi-dimineaţă de la Dallas.

Ea îi aduse o singură foaie dactilografiată. Earl o citi şi o împinse către Rayford. Însemnările secretarei erau următoarele:

„Am primit un telefon la ora 11.35 din partea unei femei care s-a prezentat drept Jean Garfield, secretara lui Jim Long, examinator pentru Pan-Con la Dallas. Ea a întrebat care este procedura de depunere a unei plîngeri de hărţuire religioasă împotriva lui Rayford Steele din cauza

presiunilor pe care acesta le-a făcut asupra lui Long în timpul examinării pentru reatestare din dimineaţa aceasta. I-am spus că o voi căuta eu. Ea nu mi-a lăsat un număr de telefon, dar a spus că va suna mai tîrziu."

Rayford ridică foaia de hîrtie.

– Earl, tu eşti un detectiv mult mai bun de atît.

– Ce vrei să spui?

– Ceva nu e în ordine...

– Ce crezi că nu e în regulă?

– În primul rînd, numele de familie de pe insigna individului care m-a examinat era compus din două silabe. Şi de cînd ştii tu că examinatorii au secretare?

Earl tresări:

– Ai dreptate!

– Apropo de telefoane, spuse Rayford, aş vrea să ştiu de unde a venit apelul. E greu să afli aşa ceva?

– Nu prea greu. Francine! Sună la Departamentul de Pază şi Protecţie din partea mea, te rog.

– Te-ar deranja dacă ai ruga-o să verifice şi altceva pentru mine? spuse Rayford. Roag-o să sune la Serviciul Personal şi să vadă dacă Jim Long sau Jean Garfield lucrează pentru Pan-Con.

– Dacă nu te deranjează, acum aş dori să îi rog pe prietenii tăi să ni se alăture, spuse Carpathia.

„Acum? Deja? Exact la timp ca să audă marea veste, oricare ar fi aceasta", gîndi Buck.

– E spectacolul dumneavoastră, spuse Buck, fiind surprins de privirea mirată a lui Carpathia. Reuniunea dumneavoastră, voiam să spun. Sigur că da, invitaţi-i înăuntru!

Buck nu ştia dacă imaginaţia îi juca feste sau i se părea că atît Steve Planck, cît şi Chaim Rosenzweig aveau feţele unor oameni care conspiră, atotştiutori atunci cînd intrară în birou, fiind urmaţi de Hattie. Ea aşeză un scaun de la masa de conferinţe lîngă Buck, iar, apoi, ei se aşezară. Hattie părăsi din nou încăperea.

– Domnul Williams are o condiţie, îi anunţă Carpathia, stîrnind rumoare din partea celor de faţă. El vrea neapărat să locuiască la Chicago.

– Asta ne e folositor, spuse doctorul Rosenzweig. Nu-i aşa?

– Într-adevăr, spuse Carpathia.

Buck se uită la Planck, care dădea din cap aprobator. Secretarul general se întoarse spre Buck:

– Iată oferta mea: tu vei deveni preşedintele şi redactorul-şef al ziarului *Chicago Tribune*, pe care îl voi achiziţiona de la familia Wrigley în următoarele două luni. Eu îi voi schimba denumirea în *The Midwest Tribune* şi va fi editat de către Global Community Enterprises. Sediul ziarului va rămîne Tribune Tower din Chicago. Slujba îţi va aduce o limuzină cu şofer, un valet personal, personalul auxiliar pe care-l consideri necesar, o casă în North Shore, cu menajeră şi o casă de vacanţă pe malul Lacului Geneva, la sud de Wisconsin. În afară de denumirea publicaţiei şi de compania de care aceasta va aparţine, eu nu mă voi amesteca în treburile tale. Tu vei avea libertatea de a conduce ziarul exact cum vei dori.

Vocea lui căpătă un ton sarcastic:

– Desigur, ghidat de „Turnurile tale gemene“ ale adevărului şi dreptăţii.

Buck dorea să rîdă cu voce tare. Nu era surprins de faptul că Nicolae Carpathia îşi putea permite o astfel de achiziţie, însă nu exista nici o şansă ca o personalitate publică aşa cum era el să se poată ascunde sub numele unei companii finanţatoare şi să încalce orice etică a jurnalismului prin faptul că devenea proprietarul unui important trust de presă în timp ce deţinea funcţia de Secretar General al Naţiunilor Unite.

– Nu veţi reuşi să scăpaţi niciodată cu una ca asta, spuse Buck.

Însă păstră tăcerea în legătură cu adevărata problemă: Carpathia nu i-ar fi acordat niciodată libertate deplină unei persoane aflate în subordinea sa decît dacă ar fi fost convins că îi controla mintea în totalitate.

– Aceasta va fi problema *mea*, îi răspunse Carpathia.

– Dar, avînd libertate deplină, aş putea deveni o problemă pentru dumneavoastră, spuse Buck. Eu sînt devotat principiului conform căruia cititorii au dreptul de a fi informaţi. Aşadar, primul articol informativ pe care îl voi repartiza cuiva sau pe care îl voi scrie eu însumi va fi despre proprietarul publicaţiei.

– Mi-ar face plăcere puţină publicitate, spuse Carpathia. Ar fi greşit dacă Naţiunile Unite ar deţine un ziar dedicat ştirilor din comunitatea internaţională?

– Nu aţi fi proprietarul direct al ziarului?

– Asta e o problemă de semantică. Dacă deţinerea ziarului ar fi mai convenabilă pentru Naţiunile Unite decît pentru mine, aş dona banii sau l-aş cumpăra şi l-aş dona Naţiunilor Unite.

– Ceea ce-ar face ca totul să fie legal...

– Asta, de asemenea, va face ziarul deloc credibil ca sursă de ştiri independentă.

– Asta depinde de dumneavoastră...

– Vorbeşti serios? Tu ai permite propriei publicaţii să te critice? Să abordeze tema Naţiunilor Unite?

– Mi-ar face plăcere să ştiu că răspund în faţa cuiva. Motivaţiile mele sînt curate, scopurile mele sînt paşnice, iar publicul meu este reprezentat de întreaga populaţie a planetei.

Buck se întoarse spre Steve Planck, deşi ştia foarte bine că Steve se număra printre cei care deja se dovediseră a fi receptivi la puterea de manipulare a lui Carpathia.

– Steve, tu eşti consilierul domniei sale în materie de imagine! Spune-i că aşa ceva nu ar fi credibil. Nu ar fi luat în serios.

– La început nu ar fi luat în serios de alte publicaţii, Buck, recunoscu Steve. Dar nu va trece mult timp pînă cînd Global Community Publishing va achiziţiona şi aceste publicaţii, de asemenea.

– Aşadar, monopolizînd industria presei, veţi elimina concurenţa, iar publicul nu-şi va da seama?

Carpathia fu de acord:

– E un fel de a spune. Şi dacă motivele mele ar fi fost altceva decît nişte idei înălţătoare, atunci şi eu aş fi avut o problemă legată de întreaga situaţie. Dar ce e rău în a controla informaţiile de care dispune comunitatea globală atunci cînd ne îndreptăm spre pace, armonie şi unitate?

– Dar cum rămîne cu dreptul de a gîndi pe cont propriu? îl întrebă Buck. Cum rămîne cu acceptarea diversităţii de opinii? Ce se va întîmpla cu instituţia opiniei publice?

– Instituţia opiniei publice doreşte mai mult decît are de oferit Secretarul General, spuse Steve.

Buck fusese învins şi o ştia. Nu se aştepta ca Chaim Rosenzweig să înţeleagă etica jurnalismului, însă dacă un veteran în materie ca Steve Planck putea să susţină o astfel de idee venind din partea unui dictator ce declara că avea intenţii bune, ce mai rămînea de sperat?

– Nu pot să concep că voi fi implicat într-un astfel de proiect, spuse Buck.

– Îl iubesc pe omul ăsta! se entuziasmă Carpathia, iar Planck şi Rosenzweig zîmbiră şi îl aprobară. Gîndeşte-te la oferta mea! Întoarce-o pe toate părţile! Într-un fel sau altul, o voi face legală, astfel încît să o accepţi pînă şi tu, iar atunci nu îţi voi permite să mă mai refuzi. Eu vreau ziarul şi o să-l am. Vreau ca tu să îl conduci şi te voi convinge. Îţi ofer libertatea, Buck Williams, libertatea totală. În ziua în care vei considera că mă amestec în treburile tale, vei putea demisiona, iar eu nu voi încerca să te opresc.

Mulţumindu-i lui Earl Halliday pentru încrederea pe care acesta i-o acordase şi promiţîndu-i că va amîna momentul deciziei – deşi Ray nu îşi putea imagina că va accepta postul – Ray ajunsese în terminal, într-un loc plin de telefoane publice, care, de obicei, era pustiu. Francine, secretara lui Earl, îi confirmase că nu exista nici o persoană numită Jean Garfield care să lucreze pentru Pan-Con. Existau doar şase indivizi cu numele de James Long, dar patru dintre ei erau

hamali, iar ceilalţi doi erau nişte funcţionari lipsiţi de importanţă. Nici unul dintre aceştia nu lucra la Dallas, nu era examinator şi nu avea secretară.

– Oare cine îţi vrea capul?

– Nu pot să-mi închipui.

Francine le spuse că telefonul pe care îl primise în acea dimineaţă fusese dat de la New York.

– Le va lua cîteva ore pînă cînd vor identifica numărul de telefon, spuse ea, însă Ray îşi dădu seama imediat despre cine era vorba.

Nu era sigur în privinţa motivelor pentru care ar fi făcut-o, însă numai Hattie Durham i-ar fi putut juca o astfel de festă. Numai ea ar fi putut afla de la personalul Pan-Con unde se afla el în acea dimineaţă şi ce anume făcea. Dar cum stăteau lucrurile cu avionul prezidenţial?

Rayford sună la informaţii şi obţinu numărul de telefon al Naţiunilor Unite. După ce vorbi cu secretara, apoi cu cineva din partea Serviciului Administrativ, o auzi, în sfîrşit, pe Hattie, ea fiind cea de-a patra persoană cu care discuta la telefon.

– Sînt Rayford Steele, spuse el pe un ton sec.

– Oh, bună, domnule comandant Steele!

Bucuria din glasul ei îi provocă un oarecare disconfort.

– Mă predau, spuse el. Orice ai făcut, să ştii că ai cîştigat!

– Nu înţeleg...

– Hai, Hattie, nu te mai preface!

– Ah! Mesajul meu! Am crezut că va fi amuzant pentru că vorbeam deunăzi cu o prietenă, o controloare de trafic de la Pan-Con, care mi-a spus că vechiul meu prieten dădea examenul pentru reînnoirea atestatului pentru 757 azi-dimineaţă, la Dallas. Nu a fost amuzant că ţi-am lăsat un mesaj? Nu a fost distractiv?

– Da, a fost extrem de amuzant. Ce vrea să însemne asta?

– Mesajul? Ah, nimic special. Ţi-ai dat seama de asta, nu? Toată lumea ştie că noul avion prezidenţial va fi un 757, nu-i aşa?

– Da, aşadar de ce mi-ai reamintit?

– A fost o glumă, Rayford! Glumeam pe seama reatestării tale ca şi cum ai fi intenţionat să te pregăteşti pentru a deveni noul pilot al preşedintelui. Tot nu ai înţeles?

Era cu putinţă? Cum putea să fie atît de naivă? Putuse să facă un gest atît de nepotrivit şi totuşi să nu fi fost departe de adevăr? Dorea să o întrebe cum de ştiuse că postul avea să îi fie oferit, însă dacă ea nu ştia asta, cu siguranţă nu voia să îi spună chiar el.

– Am înţeles... Foarte amuzant... Şi ce ai de spus despre plîngerea falsă?

– Plîngerea falsă?

– Hattie, nu mă face să îmi pierd timpul! Tu eşti unica persoană care ştia unde eram şi ce făceam, iar cînd m-am întors, am dat peste o aiureală referitoare la o hărţuire religioasă.

– Ah, *acea* plîngere! rîse ea. Mi-am dat şi eu cu presupusul. Ai avut un examinator, nu?

– Da, dar nu am...

– Şi a trebuit să îi ţii o predică, nu?

– Nu!

– Hai, Rayford! Mi-ai ţinut şi mie o predică, şi lui Cameron Williams, şi lui Earl Halliday şi tuturor celor cu care ai lucrat de atunci. Chiar aşa? Nu i-ai spus nimic examinatorului?

– Dacă vrei să ştii, chiar nu am făcut-o.

– Bine, atunci m-am înşelat. Dar încă mi se pare amuzant, nu crezi că e? Iar sorţii au fost de partea mea... Ce ai fi crezut dacă ai fi încercat să îl convingi, iar cînd te-ai fi întors ai fi găsit o plîngere? Ţi-ai fi cerut scuze, iar el ar fi negat totul. Îmi plac farsele! Hai, spune-mi că ai apreciat-o!

– Hattie, dacă încerci să te răzbuni pentru felul în care m-am purtat cu tine, presupun că o merit.

– Nu, Rayford, nu am făcut aluzie la asta! Mi-a trecut. Nu mă mai gîndesc la tine. Dacă am fi început o relaţie, nu aş mai fi ajuns unde mă aflu acum şi, crede-mă, eu nu îmi doresc să fiu în altă parte. Dar gluma mea nu trebuie să o interpretezi

ca pe o răzbunare. Pur şi simplu, mi-am imaginat că va fi amuzantă. Dacă nu te-a făcut să rîzi, îmi cer scuze!

– Gluma ta mi-a făcut probleme.

– Hai, hai! Cît de mult ţi-a luat să verifici o astfel de poveste?

– Bine, ai cîştigat. Mai ai şi alte surprize pentru mine?

– Nu prea cred, dar fii pe faţă!

Rayford nu crezu un cuvînt. Carpathia sigur ştia despre oferta Casei Albe. Mesajul lui Hattie şi acea ofertă, gluma ei care aproape că transformase totul în ceva imposibil de realizat constituiau prea multe coincidenţe pentru o farsă. Rayford era într-o dispoziţie proastă atunci cînd se întoarse în parcare. Spera din tot sufletul ca măcar Chloe să nu mai fie supărată. Dacă încă mai era, atunci amîndoi trebuia să se calmeze înainte de a participa la întîlnirea din acea seară.

Chaim Rosenzweig puse mîna sa zbîrcită pe genunchiul lui Buck:

– Te rog să accepţi această înaltă poziţie. Dacă tu nu o vei accepta, altcineva o va face, iar ziarul nu va fi unul la fel de bun.

Buck nu dorea să discute în contradictoriu cu Chaim.

– Mulţumesc, spuse el. Am mai multe lucruri la care să mă gîndesc.

Însă acceptarea ofertei nu se număra printre ele. Dorea să discute despre asta mai întîi cu Chloe, iar apoi cu Bruce şi Rayford.

Atunci cînd Hattie Durham îi întrerupse, cerîndu-şi scuze şi apropiindu-se de birou ca să vorbească cu Carpathia, Steve începu să îi şoptească ceva lui Buck. Însă acesta avea capacitatea să discearnă între ceea ce merita să audă şi ceea ce trebuia să ignore. În acel moment, el hotărî că era mai bine să tragă cu urechea la conversaţia lui Hattie cu Nicolae, decît să îl asculte pe Steve. El se aplecă înspre Steve, prefăcîndu-se atent.

Buck ştia că Steve va încerca să îi prezinte oferta într-o manieră cît mai atractivă, să îl asigure că el însuşi depusese

eforturi pentru ca el să o obţină; îi va spune că, da, pentru un jurnalist, situaţia ar fi părut ciudată la început, dar că astea erau cerinţele lumii noi şi aşa mai departe. Aşadar, Buck dădea din cap şi îl privea în ochi din cînd în cînd însă, de fapt, îi asculta pe Hattie Durham şi pe Carpathia.

– Tocmai am primit un telefon de la persoana vizată, spuse ea.

– Da? Şi?

– Nu i-a luat mult timp pînă şi-a dat seama.

– Cît despre avionul prezidenţial?

– Nu cred că ştie multe...

– Ai făcut o treabă bună. Iar despre celălalt caz ce ai să îmi spui?

– Nu am primit nici un răspuns încă.

„Persoana vizată"! Asta nu suna bine. Buck presupuse că restul conversaţiei avea de-a face cu călătoria lui Carpathia cu avionul prezidenţial din după-amiaza aceea.

Carpathia îşi îndreptă din nou atenţia către invitatul său:

– Buck, măcar discută despre asta cu apropiaţii tăi. Şi dacă te mai poţi gîndi la alte visuri care ar putea deveni realitate în cazul în care banii nu ar fi o problemă, aminteşte-ţi că acum deţii controlul! Tu te afli în postura celui care are ceva de vîndut. Eu mă aflu în postura cumpărătorului şi o voi convinge pe persoana pe care o vreau lîngă mine.

– Mă faceţi să îmi doresc să vă refuz, doar pentru a vă demonstra că eu nu pot fi cumpărat.

– După cum am mai spus în repetate rînduri, tocmai acesta este motivul pentru care consider că eşti omul potrivit pentru acesta slujbă. Nu face greşeala de a da cu piciorul unei oportunităţi care apare o singură dată în viaţă doar pentru a-ţi demonstra ţie ceva.

Buck se simţi încolţit. În dreapta sa, se afla un om pe care îl admirase şi cu care colaborase ani de zile, un jurnalist cu principii, iar, în stînga lui, un om pe care îl iubea ca pe un tată, un savant remarcabil care era îndeajuns de naiv pentru a fi manipulat, unul dintre pionii unui joc de şah a cărui miză

era sfîrşitul lumii. În spatele uşii, se afla o persoană pe care o cunoscuse atunci cînd Dumnezeu coborîse pe pămînt. El i-o prezentase lui Nicolae Carpathia doar pentru a se lăuda şi totuşi iată unde se ajunsese...

În faţa sa se afla Carpathia, care afişa zîmbetul acela irezistibil. Dintre cei patru oameni cu care avea de-a face în acea după-amiază, Buck îl înţelegea cel mai bine pe Carpathia. El înţelegea, de asemenea, că asupra lui avea cea mai mică influenţă. Era prea tîrziu să vorbească cu Steve, să îl avertizeze în legătură cu pericolul în care se afla? Era prea tîrziu să o salveze pe Hattie de consecinţele gestului stupid de a i-o prezenta lui Carpathia? Era Chaim prea pasionat de posibilităţile geopolitice ca să mai asculte vocea raţiunii şi a adevărului?

Şi dacă s-ar fi confesat oricăruia dintre ei, aceasta ar fi însemnat sfîrşitul oricărei speranţe de a ascunde adevărul de Carpathia, sfîrşitul protecţiei divine de care beneficia Buck în faţa puterilor Antihristului?

Buck de-abia aştepta să se întoarcă la Chicago. Apartamentul lui nu mai fusese locuit şi i se părea străin. Prietenii lui erau noi, de asemenea, însă nu avea încredere în nimeni altcineva. Bruce avea să îl asculte, să cerceteze Scriptura, să se roage şi să îl sfătuiască. Rayford, cu mintea lui analitică, pragmatică, de om de ştiinţă, îi va da sugestii, fără a-şi impune punctul de vedere.

Însă Chloe îi lipsea cel mai mult... Era aceasta un semn de la Dumnezeu? Oare, Dumnezeu îi abătuse gîndurile spre Chloe în cel mai vulnerabil moment pe care-l petrecuse în prezenţa lui Carpathia? Buck nu o cunoştea pe femeie aproape deloc. Femeie? De-abia era o fetişcană, dar i se părea... matură? Era mai mult decît matură. Era fascinantă. Atunci cînd ea îl asculta, îl sorbea din priviri. Ea îl înţelegea, simţeau la fel. Ea îi putea da sfaturi şi îi putea împărtăşi opiniile ei, fără să rostească un cuvînt.

Atunci cînd se afla în preajma ei, Buck se simţea bine, încerca un sentiment de siguranţă. De-abia dacă o atinsese de

două ori. O dată o făcuse pentru a-i şterge o urmă de ciocolată de la o prăjitură, iar a doua oară se întîmplase la biserică, în ziua precendentă, ca să îi atragă atenţia. Şi totuşi, acum, cînd se afla la o distanţă de două ore cu avionul de ea, Buck simţea dorinţa copleşitoare de a o îmbrăţişa.

Desigur, nu putea să facă asta. Nu o cunoştea de suficient timp şi nu dorea să o sperie. Totuşi, în mintea lui, Buck de-abia aştepta ziua în care ei doi s-ar fi simţit destul de degajaţi ca să se ţină de mînă sau să se apropie unul de celălalt. El îşi imagina cum ar fi fost să stea undeva şi să se bucure unul de altul, ea stînd cu capul pe pieptul lui, iar el îmbrăţişînd-o.

Abia acum realiză cît de singur era.

Rayford o găsi pe Chloe simţindu-se îngrozitor. El hotărî să nu îi povestească încă ceea ce i se întîmplase peste zi. Ziua fusese prea ciudată pentru el şi se părea că şi ea trecea prin aceeaşi experienţă. O ţinu în braţe, iar ea plînse. Rayford observă un buchet imens de flori răsărind din coşul de gunoi.

– Florile astea au făcut ca totul să fie şi mai rău, tată! Cel puţin reacţia mea mi-a demostrat ceva – şi anume, cît de mult ţin la Buck.

– O afirmaţie raţională din partea ta..., zise Rayford, regretînd de îndată ce rosti cuvintele.

– Vrei să spui că nu pot fi raţională pentru că sînt femeie?

– Scuze! Nu ar fi trebuit să spun aşa ceva.

– Doar pentru că stau şi plîng aici, asta înseamnă că tot ce simt se petrece la nivel emoţional, nu-i aşa? Nu uita, tată, cele cinci semestre de pe lista decanului. Astea nu sînt lucruri emoţionale, ci raţionale. Semăn mai mult cu tine decît cu mama sau nu-ţi mai aminteşti?

– Parcă nu aş şti. De-asta ne aflăm aici: pentru că sîntem aşa cum sîntem.

– Mă bucur că ne avem unul pe celălalt. Cel puţin eu m-am bucurat, pînă în momentul în care m-ai acuzat că sînt o femeie ca oricare altă.

– Nu am spus niciodată aşa ceva.

– Dar asta ai gîndit.

– Acum îmi citeşti pînă şi gîndurile?

– Da, sînt o ghicitoare destul de emotivă.

– Mă dau bătut, spuse Rayford.

– Oh, hai, tată! Nu te da bătut atît de repede! O persoană care se recunoaşte învinsă atît de uşor nu e pe placul nimănui.

În timp ce se afla în avion, tot la clasa întîi, Buck se stăpînea cu greu să nu izbucnească în rîs. Redactor-şef la *Chicago Tribune*! Poate doar peste douăzeci de ani, în cazul în care ziarul nu ar fi fost proprietatea lui Carpathia, iar Iisus nu s-ar întoarce pe pămînt. Buck se simţea ca şi cum ar fi cîştigat la loterie într-o societate în care banii nu aveau nici o valoare.

După ce luă masa de seară, Buck se lăsă pe spate şi admiră apusul de soare. Trecuseră foarte mulţi ani de cînd nu mai simţise că iubeşte un oraş din cauza unei persoane. Avea să ajungă la timp, astfel încît să o vadă înainte de întîlnirea din seara aceea? Dacă traficul ar fi fost destul de lejer, atunci ar fi avut suficientă vreme să îi vorbească aşa cum dorea.

Buck nu dorea să o sperie pe Chloe, dîndu-i prea multe detalii, dar voia să îşi ceară scuze pentru comportamentul lui. Nu dorea să grăbească lucrurile într-o direcţie sau alta. Cine ştie, poate că ea nu era interesată! Era sigur doar de faptul că nu voia ca el să fie cel care să excludă existenţa posibilităţii ca ei să fie împreună. Poate ar fi fost cazul să o sune din avion.

– Bruce mi-a oferit o slujbă astăzi, spuse Chloe.

– Tu glumeşti, spuse Rayford. Despre ce e vorba?

– Despre ceva la care mă pricep. Să studiez, să cercetez, să fac unele pregătiri, să predau.

– Unde? Şi ce anume?

– La biserică. El vrea mărească numărul personalului.

– O slujbă plătită?

– Da. Cu normă întreagă. Aş putea lucra acasă sau la biserică. El mi-ar repartiza treburi de făcut, m-ar ajuta să îmi îmbogăţesc cunoştinţele şi în multe alte privinţe. Vreau să o luăm mai încet în ceea ce priveşte partea cu predatul, de vreme ce nu mă ocup de asta de mult timp. Mulţi dintre cei cărora le voi preda şi-au petrecut vieţile în biserică şi la slujbele de duminica.

– Ce vei preda?

– Ce predă şi el. Cercetările pe care le voi face îl vor ajuta şi la alcătuirea predicilor lui. În cele din urmă, voi preda religia unor grupuri mici, duminica. Bruce intenţionează să vă roage pe tine şi pe Buck să faceţi acelaşi lucru, dar, bineînţeles, nu ştie cum stă treaba cu Buck şi cu logodnica sa.

– Iar tu ai fost suficient de prudentă şi nu i-ai spus nimic.

– Deocamdată, spuse Chloe. Dacă Buck nu îşi dă seama că ceea ce face e greşit – şi poate că nu îşi dă seama – atunci cineva va trebui să i-o spună.

– Iar tu te oferi să faci asta.

– În cazul în care nimeni altcineva nu va fi dispus să o facă. Sînt persoana care a aflat despre întreaga situaţie.

– Dar nu crezi că s-ar crea un conflict de interese?

– Tată, nu aveam nici cea mai vagă idee despre cît de mult îmi doream să se întîmple ceva între mine şi Buck. Acum nu aş mai vrea să am de-a face cu el în acest sens, nici măcar dacă mi s-ar oferi pe tavă.

Telefonul sună. Rayford răspunse, apoi acoperi receptorul.

– Iată că ai şansa să dovedeşti ce ai spus, spuse el. Buck Williams e la telefon. Sună din avion.

Chloe se încruntă ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă era disponibilă sau nu:

– Dă-mi receptorul, spuse ea.

Buck era sigur că Rayford Steele îi comunicase fiicei lui cine era la telefon. Însă salutul ei i se păru sec, iar ea nu îi spuse pe nume, astfel încît se simţi obligat să se recomande:

– Chloe, sînt Buck! Ce mai faci?

– Am avut şi momente mai bune.

– Ce s-a întîmplat? Te simţi rău?

– Mi-e bine... Voiai ceva de la mine?

– Da. Aş fi vrut să te văd în seara asta.

– Ai fi vrut?

– Adică vreau. Ne putem întîlni?

– Ne vedem la întîlnirea de la 8.00 seara, nu-i aşa? făcu ea.

– Da, dar mă întrebam dacă nu ai avea puţin timp liber înainte.

– Nu ştiu. Ce vrei de la mine?

– Vreau doar să stăm de vorbă.

– Te ascult.

– Chloe, s-a întîmplat ceva? Îmi scapă ceva? Mi se pare că eşti supărată.

– Dacă te ajută cu ceva, să ştii că florile sînt la coşul de gunoi, spuse ea.

„Florile sînt la coşul de gunoi", repetă el în minte. Era o expresie pe care nu o mai auzise. Poate că însemna ceva anume pentru cei din generaţia ei. Era el un jurnalist celebru, însă expresia îi scăpase.

– Iartă-mă, dar..., zise el.

– E puţin prea tîrziu pentru asta, spuse ea.

– Vreau să spun, îmi cer scuze, nu am înţeles ce ai zis.

– Nu m-ai auzit?

– Te-am auzit, dar nu am înţeles.

– Ce nu înţelegi în legătură cu faptul că ţi-am spus că florile sînt la coşul de gunoi?

Buck se purtase cam distant cu ea de vineri seara încoace, însă ce anume se întîmplase? Oricum, pentru Chloe merita să facă efortul să afle.

– Hai să detaliem povestea cu florile, spuse el.

– Da, hai! spuse ea.

– Despre ce flori e vorba?

Rayford îşi împreună mîinile în semn că dorea ca fiica lui să se stăpînească. Îi era teamă ca lucrurile să nu scape de sub

control. Indiferent de ceea ce-şi spuneau, Chloe nu îl slăbea deloc pe Buck. Dacă era vreo urmă de adevăr în ceea ce susţinea Chloe, atunci ea nu avea de gînd să îl ajute pe Buck să îşi revină. Poate că acesta mai era ataşat de viaţa sa de odinioară. Poate că mai existau unele situaţii care nu fuseseră rezolvate încă. Dar nu era această afirmaţie valabilă pentru toţi membrii Armatei Pătimirilor?

– Ne vedem diseară, bine? încheie Chloe. Nu, nu înainte de întîlnire. Nu sînt sigură dacă voi avea timp după aceea sau nu... Oricum, presupun că depinde de ora la care ieşim de acolo... Da, Bruce a spus că ţine de la 20.00 la 22.00, dar, Buck, înţelegi că efectiv nu doresc să vorbesc cu tine acum? Şi nu ştiu dacă voi vrea nici mai tîrziu... Da, ne vedem atunci.

Ea puse jos receptorul:

– Of, omul ăsta chiar că e insistent! Acum îmi arată o latură a lui pe care nu aş fi crezut că o are.

– Încă îţi mai doreşti să se întîmple ceva între voi doi?

Ea negă, clătinînd din cap:

– Orice sentimente ar fi existat, acum sînt duse.

– Dar încă te mai doare...

– Bineînţeles. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama cît de mult speram să se întîmple ceva.

– Îmi pare rău, draga mea.

Ea se aşează pe canapea şi îşi ascunse faţa în mîini:

– Tată, ştiu că nu ne datorăm nimic unul altuia, dar nu crezi că eu şi el am vorbit şi ne-am apropiat suficient de mult ca să mi se spună şi mie de existenţa unei persoane în viaţa lui?

– Ba cred că da.

– L-am evaluat greşit? El crede că e în regulă să îmi spună că e atras de mine, uitînd să menţioneze că nu e disponibil?

– Nu îmi pot închipui aşa ceva.

Rayford nu ştia ce altceva să mai spună. Dacă Chloe avea cîtuşi de puţin dreptate, atunci el începea să-şi piardă respectul faţă de Buck. I se păruse a fi un om atît de bun! Rayford nu putea decît să spere că l-ar fi putut ajuta.

Buck se simţea rănit. Încă mai dorea să o vadă pe Chloe, însă circumstanţele nu mai erau aceleaşi. Probabil că făcuse sau spusese ceva nepotrivit şi trebuia acum să facă ceva mai mult decît să îşi ceară scuze pentru confuzia creată ca să afle ce anume se întîmplase.

„Florile sînt la coşul de gunoi", îşi aminti el. Ce însemna asta, oare?

8

Cînd intră în apartamentul său, Buck dădu peste un teanc de cutii. Trebuia să îi trimită un bilet de mulţumire lui Alice. Voia să aibă timpul necesar ca să înceapă să îşi aranjeze biroul de acasă, însă trebuia să plece chiar în acel moment, dacă dorea să o prindă pe Chloe înainte de întîlnire.

Ajunse la biserică cu aproximativ o jumătate de oră mai devreme şi văzu maşina lui Rayford parcată alături de cea a lui Bruce. „Doamne, toată lumea e aici", se gîndi el. Se uită la ceasul de la mînă. Uitase că fusul orar se schimbase? Întîrziase? Se grăbi să intre şi bătu la uşa lui Bruce în timp ce intra în biroul acestuia. Bruce şi Rayford îşi ridicară privirile surprinşi. Numai ei doi se aflau în cameră.

– Îmi cer scuze, se pare că am ajuns mai devreme.

– Da, Buck, spuse Bruce. Noi mai stăm puţin de vorbă şi ne vedem la 20.00, bine?

– Sigur că da. O să vorbesc cu Chloe. E aici?

– Va veni puţin mai tîrziu, zise Rayford.

– Bine, atunci o voi aştepta afară.

– Mai întîi de toate, felicitări! îi ură Bruce lui Rayford. Indiferent de ce vei decide, e o onoare şi o mare realizare. Nu îmi pot închipui că există mulţi piloţi care să refuze această ofertă.

Rayford se lăsă pe spate:

– Sincer să fiu, nu m-am gîndit prea mult la ea din această perspectivă. Cred că ar trebui să fiu recunoscător.

Bruce îl aprobă, dînd din cap:

– Cred că da. Aveai nevoie de un sfat sau pur şi simplu de cineva care să te asculte? Evident, mă voi ruga împreună cu tine pentru lucrul ăsta.

– Orice sfat e bine venit.

– Atunci, mă pui într-o postură delicată, Rayford. Apreciez că vrei să rămîi la Chicago, dar trebuie să reflectezi, de asemenea, asupra faptului că această oportunitate ar putea fi una trimisă de Dumnezeu. Şi eu vreau să rămîn aici, dar simt cum El mă îndeamnă să călătoresc, să iniţiez alte mici grupuri, să vizitez Israelul. Ştiu că nu rămîi aici numai din cauza mea, dar...

– Tu reprezinţi doar o parte din motivele mele, Bruce.

– Şi apreciez modul în care gîndeşti, dar cine ştie cît timp voi mai fi eu aici?

– Avem nevoie de tine, Bruce. Cred că e evident că Dumnezeu te ţine aici cu un motiv.

– Presupun că fiica ta ţi-a povestit că intenţionez să măresc numărul profesorilor de religie.

– Mi-a spus. Şi e foarte încîntată de iniţiativa ta. Iar eu sînt dispus să învăţ.

– În mod normal, o biserică nu ar pune credincioşi „proaspeţi" în posturile de consilieri spirituali sau de profesori de religie, dar acum nu există altă soluţie. Teoretic, şi eu mă număr printre „proaspeţii" credincioşi. Ştiu că tu ai fi un profesor bun, Rayford. Numai că eu nu îmi pot lua gîndul de la oferta pe care ţi-a făcut-o preşedintele. Este o ocazie unică şi cred că ar trebui să te gîndeşti serios la ea. Imaginează-ţi ce influenţă ai avea asupra preşedintelui!

– Oh, dar nu cred că preşedintele şi pilotul avionului interacţionează vreodată.

– Preşedintele nu participă la selecţia piloţilor?

– Mă îndoiesc.

– Eu sînt de părere că ar trebui să vrea să îl cunoască pe omul în mîinile căruia îşi pune viaţa de fiecare dată cînd avionul decolează.

– Sînt convins că are încredere în cei care iau decizia asta în numele lui.

– Dar vor exista, cu siguranţă, ocazii în care veţi vorbi.

Rayford ridică din umeri:

– Poate că da.

– Preşedintele Fitzhugh, oricît de puternic şi de independent ar părea, trebuie să fie la fel de înspăimîntat şi de debusolat ca orice alt cetăţean. Gîndeşte-te că, dacă vei profita de ofertă, vei avea privilegiul de a-i vorbi despre Hristos conducătorului lumii libere.

– Şi de a-mi pierde slujba din această cauză, spuse Rayford.

– Bineînţeles, va trebui să îţi alegi momentele. Însă preşedintele şi-a pierdut multe rude cu ocazia Înălţării la Cer. Ce a spus atunci cînd a fost întrebat despre acest lucru? Ceva de genul că era sigur că nu a fost lucrul lui Dumnezeu, deoarece el a crezut dintotdeauna în El.

– Vorbeşti ca şi cum ai fi convins că voi accepta oferta.

– Rayford, eu nu pot să iau decizii în numele tău, dar trebuie să îţi aduci aminte că loialitatea ta de acum nu se manifestă faţă de Biserică, faţă de Armata Pătimirilor sau faţă de mine. Loialitatea ta este faţă de Hristos. Dacă vei hotărî să nu profiţi de această oportunitate, atunci ar fi bine să te asiguri că ea nu ţi-a fost oferită de Dumnezeu.

Rayford se gîndi că reinterpretarea evenimentului dintr-o perspectivă inedită era caracteristică pentru Bruce.

– Crezi că ar trebui să discut despre asta cu Chloe şi Buck?

– Toţi avem aceleaşi idealuri, zise Bruce.

– Între timp, permite-mi să îţi vorbesc despre altceva. Ce părere ai despre poveştile de dragoste care se desfăşoară în acest moment din istoria omenirii?

Bruce adoptă dintr-o dată o mină stînjenită:

– Bună întrebare. Sincer să fiu, ştiu de ce mă întrebi asta.

Rayford se îndoia de asta.

– Ştiu că, probabil, te simţi singur. Cel puţin o ai pe Chloe lîngă tine, dar, pesemne, ai acelaşi gol în suflet ca şi mine, din

momentul în care mi-am pierdut soţia. M-am gîndit la perspectiva de a înfrunta de unul singur următorii şapte ani. Nu îmi place ideea, dar ştiu că voi fi foarte ocupat. Ca să fiu extrem de sincer cu tine, sper în adîncul sufletului ca Dumnezeu să trimită pe cineva în viaţa mea. Bineînţeles, acum ar fi prea devreme pentru aşa ceva. Îmi voi plînge soţia mult timp de acum înainte, ca şi cum ar fi murit. Ştiu că ea se află în rai, însă pentru mine e ca şi cum ar fi murit. Sînt zile cînd mă simt atît de singur, încît abia mai pot respira.

Momentul acesta era unul dintre cele mai intime dintre toate cele în care Bruce îşi deschisese sufletul în legătură cu ratarea Înălţării la Cer, iar Rayford era uluit de faptul că el fusese cel care vorbise despre astfel de lucruri. El doar întrebase fiindcă era îngrijorat în privinţa lui Chloe. Ea se îndrăgostise de Buck şi, de vreme ce relaţia dintre ei doi nu era posibilă, ar fi trebuit ea să se arate disponibilă faţă de o altă persoană sau nu ar fi fost lucrul cel mai potrivit, avînd în vedere anii care mai rămăseseră pînă la Venirea lui Hristos?

– Mă interesează aspectele practice ale problemei, se explică Rayford. Dacă doi oameni s-ar îndrăgosti unul de altul, cum ar trebui să procedeze? Există vreo menţiune în Biblie referitoare la căsătoria în această perioadă?

– Nu se specifică nimic, din cîte ştiu eu, spuse Bruce. Dar nici nu este interzisă.

– Şi în privinţa copiilor? Ar fi o alegere înţeleaptă pentru un cuplu să aducă pe lume copii în acest moment?

– Nu m-am gîndit la asta, spuse Bruce. Ţi-ai mai dori un alt copil la vîrsta ta?

– Bruce! Eu nu vreau să mă recăsătoresc. Mă gîndeam la Chloe. Nu spun că ar avea vreo ocazie, dar în cazul în care...

Bruce se lăsă pe spate:

– Imaginează-ţi cum ar fi să ai un copil acum, spuse el. Nu ar mai trebui să te îngrijorezi în privinţa şcolii primare, cu atît mai mult în privinţa liceului sau a facultăţii. Ţi-ai educa fiul în spiritul învăţăturii lui Hristos, pregătindu-l pentru Venirea Lui.

– Dar copilul ar avea parte de o viaţă plină de temeri şi de pericole, precum şi şanse de supravieţuire de aproximativ douăzeci şi cinci la sută în timpul judecăţilor ce vor urma.

Bruce îşi acoperi bărbia, punîndu-şi coatele pe masă.

– Ai destulă dreptate, spuse el. Tinerii ar trebui sfătuiţi să fie prudenţi, să se roage mult şi să se regăsească pe sine înainte să ia o astfel de hotărîre.

Lui Buck nu-i plăcuse niciodată să stea să aştepte. El se uita nerăbdător la rafturile aflate în anticamera biroului lui Bruce. Se părea că acesta fusese locul în care fostul pastor îşi depozitase materialele pe care le folosea mai puţin. Erau multe cărţi despre temele ezoterice ale Vechiului Testament. Buck se uită în treacăt prin cîteva şi constată că nu fuseseră atinse.

Apoi descoperi un album foto realizat în urmă cu doi ani. Acolo, în dreptul literei B, se afla o fotografie a unui Bruce Barnes mai tînăr, cu părul mai lung. Arăta ceva mai împlinit la faţă, avea un zîmbet fals, iar în jurul lui se aflau soţia şi copiii săi. Ce comoară pierduse Bruce! Soţia lui avea trăsături frumoase, era plinuţă şi surîdea timid, dar din tot sufletul.

Pe pagina alăturată se afla Vernon Billings, pastorul care acum nu se mai afla printre ei. Părea că avea cel puţin şaizeci de ani şi fusese fotografiat împreună cu soţia sa, cu cei trei copii şi cu soţiile acestora. Bruce spusese că întreaga familie se înălţase la cer. Pastorul avea un aer asemănător cu cel al lui Henry Fonda, cu riduri în jurul ochilor şi un zîmbet stafidit. Părea genul de persoană care i-ar fi plăcut lui Buck.

Răsfoi în continuare albumul şi dădu de familia Steele. În fotografie apărea Rayford, care era îmbrăcat în uniforma lui de aviator şi care arăta la fel ca şi acum, probabil cu ceva mai puţin păr alb şi cu trăsături ceva mai bine conturate, şi Irene. Buck vedea poza ei pentru prima dată. Părea inteligentă şi veselă şi, dacă cineva ar fi crezut în expertizele psihologice efectuate utilizînd fotografiile, dădea impresia că era mult mai devotată soţului ei decît îi era acesta. Ea se sprijinea de el. El avea o ţinută rigidă, dreaptă.

Alături de ei se mai afla Rayford junior, care era notat pe spatele fotografiei cu mențiunea „Raymie, 10 ani". El și mama sa aveau asteriscuri în dreptul numelor. Rayford nu avea. Și nici Chloe, care era notată cu precizarea „18 ani, studentă în anul întîi la Universitatea Stanford, Palo Alto, California (nu este în fotografie)."

Buck se uită la legenda albumului, de unde află că asteriscurile simbolizau faptul că persoanele respective erau enoriași ai bisericii. Restul persoanelor care apăreau acolo participau la slujbe din cînd în cînd, după cum își dădu seama Buck.

Se uită la ceasul de la mînă. Era 19.50. Se uită pe fereastră în parcare. Cea de-a doua mașină a familiei Steele se afla acolo, între cea a lui Rayford și cea a lui Bruce. Buck puse mîna pe geam, în dreptul ochilor, pentru a vedea mai bine afară și o zări pe Chloe așezată la volan. Zece minute nu le-ar fi ajuns să vorbească pe îndelete, dar putea măcar să o salute și să o însoțească înăuntru.

De îndată ce Buck păși afară, Chloe se dădu jos din mașină și se grăbi să ajungă în biserică.

– Hei! spuse el.

– Bună, Buck, spuse ea, evident fără entuziasm.

– Florile încă mai sînt în coșul de gunoi? glumi el, sperînd să primească un indiciu în legătură cu ceea ce se întîmpla cu ea.

– Dacă vrei să știi, încă mai sînt, spuse ea, trecînd de el și deschizîndu-și singură ușa.

El o urmă pe scări, trecură prin foaier și intrară în birouri:

– Nu cred că sînt gata să ne primească, spuse el, în vreme ce ea se duse direct la ușa lui Bruce și bătu în ea.

Se pare că Bruce îi spuse același lucru, iar ea se dădu înapoi, cerîndu-și scuze. În mod evident, Chloe și-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva decît acolo și să se uite la oricine altcineva decît la el. Plînsese, iar fața ei era roșie și umflată. El dorea ca relațiile dintre ei să revină la normal. Ceva îi spunea că ceea ce vedea nu era mărturia unui capriciu, a unei

laturi a personalităţii ei cu care trebuia să se obişnuiască. Ceva anume nu era în ordine, iar Buck reprezenta motivul. Nu dorea nimic altceva decît să afle despre ce era vorba. Dar avea să îi ia ceva timp.

Chloe se aşeză, cu braţele încrucişate, picior peste picior.

– Uite ce am găsit, spuse Buck, vîrîndu-i albumul sub nas.

Ea nici măcar nu îl luă din mîna lui.

– Mda, făcu ea.

Buck deschise albumul în dreptul literei B şi îi arătă familiile lui Bruce şi pastorului Billings. Deodată, ea se îmbună, luă albumul şi se uită cu atenţie.

– Soţia lui Bruce, zise ea încet. Uită-te la copiii aceştia!

– Şi familia ta se află aici, spuse Buck.

Chloe nu se grăbi să ajungă la litera S, studie fiecare pagină ca şi cum s-ar fi uitat după figuri cunoscute.

– Am fost la liceu cu el, spuse ea pe un ton liniştit. Am fost colegă cu ea în clasa a patra. Doamna Schultz a fost învăţătoarea mea.

Atunci cînd ajunse la familia ei, Chloe era deja copleşită de sentimente. Faţa i se schimonosise, iar privirea ei părea că se pierdea undeva, departe, în timp ce lacrimile începuseră să îi curgă pe obraji.

– Uite-l pe Raymie cînd avea zece ani, mai reuşi ea să spună.

Buck puse instinctiv mîna pe umărul ei, iar ea se retrase.

– Te rog, nu face asta!

– Îmi cer scuze, zise el, iar uşa biroului lui Bruce se deschise.

– Gata, spuse Rayford.

El observă aerul jenat al lui Buck şi faptul că ea se afla într-o dispoziţie îngrozitoare. Spera să nu fi vorbit cu el.

– Tată, uite! îi arătă ea, ridicîndu-se în picioare şi înmînîndu-i albumul.

Rayford simţi un nod în gît şi inspiră adînc atunci cînd văzu fotografia. Oftă din adîncul sufletului. Aproape că era mai mult decît putea suporta.

Închise albumul şi i-l dădu lui Buck, dar, în acelaşi timp, auzi scîrţîitul scaunului lui Bruce.

– La ce vă uitaţi?

– La asta, spuse Buck, arătîndu-i coperta şi încercînd să pună albumul la loc pe raft.

Însă Bruce i-l luă din mînă.

– E vechi de doi ani, adăugă Buck.

– Cam de la o lună după ce am început să venim aici, spuse Rayford.

Bruce îl răsfoi pînă ajunse în dreptul fotografiei familiei pilotului, se uită la ea preţ de cîteva secunde, apoi spuse:

– Eşti aici, Rayford?

– Da, răspunse Rayford simplu, iar Buck observă cum încerca să o facă pe Chloe să intre în birou.

Bruce ajunse la poza familiei Steele şi dădu din cap, zîmbind. Luă albumul la el în birou, îl aşeză sub Biblie şi sub notiţele sale, iar, apoi, deschise întîlnirea cu o rugăciune.

Bruce începu puţin emoţionat, dar, mai apoi, ajunse la subiectul pe care dorea să îl abordeze. Dădea paginile înainte şi înapoi, oscilînd între *Apocalipsa după Ioan*, Iezechiel şi Daniel, comparînd pasajele profetice cu ceea ce se întîmpla la New York şi în restul lumii.

– A auzit vreunul dintre voi ştirile de astăzi despre cei doi martori din Ierusalim?

Buck negă, dînd din cap. Rayford făcu la fel. Chloe nu răspunse. Ea nu îşi lua notiţe şi nici nu punea întrebări.

– Un reporter a spus că o bandă de şase răufăcători a încercat să îi atace pe cei doi, însă toţi au sfîrşit prin a fi arşi de vii.

– Arşi de vii? întrebă Buck.

– Nimeni nu a ştiut de unde a venit focul, spuse Bruce. Dar noi ştim, nu-i aşa?

– Ştim?

– Uitaţi-vă la versetul 11 din *Apocalipsa după Ioan*. Îngerul îi spune apostolului Ioan: „Voi da celor doi martiri ai mei să

profeţească îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şaizeci de zile". Aceştia sînt cei doi măslini şi cele două candele care stau în faţa lui Dumnezeu pe pămînt. Şi dacă cineva încearcă să le facă rău, din gura lor iese foc şi, astfel, inamicii lor sînt distruşi. Dacă cineva încearcă să le facă rău, el va fi ucis în acest fel.

– Ei scuipă foc pe gură la fel ca dragonii?

– Scrie chiar aici, în Biblie, răspunse Bruce.

– Aş vrea să văd asta pe CNN, zise Buck.

– Uitaţi-vă în continuare, îi îndemnă Bruce. Vom vedea mai mult decît atît.

Rayford se întreba dacă se va obişnui vreodată cu revelaţiile pe care i le trimitea Dumnezeu. De-abia putea înţelege cît de mult progresase, cît de multe lucruri acceptase în mai puţin de o lună. Modul dramatic în care Dumnezeu intervenise în existenţa omenirii şi, mai ales, în viaţa sa îi schimbase felul de a gîndi. Evoluase de la stadiul de persoană căreia trebuia să îi fie prezentate argumente, la stadiul de persoană care credea fără a se îndoi cele mai ridicole ştiri posibile, atîta timp cît ele erau confirmate de Scriptură. Şi reciproca era valabilă: credea tot ce era scris în Biblie. Mai devreme sau mai tîrziu, ştirile aveau să dea dreptate cuvintelor scrise în Biblie.

Bruce se întoarse către Buck:

– Cum ţi-a mers astăzi?

Rayford simţi că această întrebare era una de ordin personal.

– Am să-ţi spun mai multe decît aş putea-o face aici, zise Buck.

– Nu mai spune! izbucni Chloe.

Aceasta era prima replică pe care o rostea.

Buck se uită la ea şi spuse:

– Te voi informa mîine, Bruce, iar, apoi, vom putea vorbi despre asta în cadrul întîlnirii de mîine seară.

– Oh, hai să vorbim acum! îl îndemnă Chloe. Doar sîntem între prieteni.

Rayford își dorea să fi putut să își facă fiica să tacă, dar ea era acum un om matur. Dacă dorea să insiste asupra unui subiect, fără să îi pese de modul în care ar fi fost privită, atunci era dreptul ei să o facă.

– Tu nici măcar nu știi unde am fost astăzi, observă Buck, fiind, de fapt, destul de tulburat.

– Dar știu cu cine ai fost...

Rayford văzu cum Buck îi aruncă o privire lui Bruce, însă nu înțelese rostul ei. Cu siguranță, cei doi aveau un secret, pe care ceilalți nu-l știau. Îi spusese Bruce lui Chloe despre întîlnirea lui Buck cu Carpathia?

– Tu ai...

Bruce neagă, dînd din cap.

– Nu cred că știi despre ce e vorba, Chloe, o opri Buck. Lasă-mă să discut despre asta mîine cu Bruce, iar apoi ne vom ruga împreună la întîlnirea noastră de seară.

– Da, sigur că da, spuse Chloe. Însă eu am o întrebare și ceva pentru care să ne rugăm în această seară.

Bruce se uită la ceas:

– Bine, spune...

– Mă întrebam ce părere ai despre relațiile amoroase începute în această perioadă.

– Ești a doua persoană care mă întreabă lucrul ăsta, spuse Bruce. Se pare că toți ne simțim îngrozitor de singuri.

Chloe expiră, iar apoi se încruntă la Buck.

„Chloe presupune că Buck este cel care l-a întrebat asta pe Bruce mai devreme", se gîndi Rayford.

– Propun ca subiectul să devină una dintre temele de discuție ale întîlnirilor noastre, spuse Bruce.

– Ce ai zice dacă ar fi următoarea temă de discuție? insistă Chloe.

– Foarte bine. Putem vorbi despre asta mîine seară.

– Și, în plus, poți să numești regulile morale pe care trebuie să le respecte noii credincioși? continuă Chloe.

– Poftim?

– Să vorbeşti despre cum ar trebui să trăim, de vreme ce acum ne numim credincioşi ai lui Hristos. Ştii tu, să abordezi relaţia dintre morală şi sex şi aşa mai departe...

Buck dădu înapoi. Chloe nu părea în apele sale.

– Foarte bine, spuse Bruce. Putem să discutăm şi despre asta. Dar nu cred că vei fi mirată să afli că regulile existente înainte de Înălţarea la Cer încă se mai aplică. Adică, vreau să spun că va fi o predică foarte scurtă. Sîntem îndemnaţi la puritate şi sînt convins că nu vei fi surprinsă...

– S-ar putea ca unii dintre noi să nu fie familiarizaţi cu lucrurile astea, zise Chloe.

– Atunci ne vom ocupa de asta mîine seară. Mai ai ceva de adăugat pentru întîlnirea de astăzi?

Înainte ca altcineva să spună ceva sau să se ofere să termine rugăciunea, Chloe adăugă:

– Nu. Ne vedem mîine seară.

Se ridică şi plecă.

Cei trei bărbaţi se rugară, iar întîlnirea luă sfîrşit într-o atmosferă stranie, cu toţii evitînd să vorbească despre lucrurile stînjenitoare, după cum spuse Carpathia.

Buck ajunse acasă frustrat. Nu era obişnuit să nu reuşească să rezolve o problemă şi ceea ce îl scotea din minţi cel mai tare era că nici măcar nu ştia despre ce era vorba. Se schimbă de hainele în care călătorise şi îşi puse bocancii, nişte pantaloni asemănători celor soldăţeşti, o cămaşă din doc şi jacheta de piele. Dădu telefon la familia Steele. Rayford răspunse la telefon, iar, după cîteva minute, se întoarse şi îi transmise că fiica lui nu era dispusă să-i vorbească. Buck se gîndise că aşa se va întîmpla, însă i se părea că şi Rayford simţea aceeaşi stînjeneală ca şi el în legătură cu comportamentul ei.

– Rayford, ea e cumva lîngă tine?

– Da.

– Ai idee ce anume o deranjează?

– Nu prea...

– Vreau să aflu ce se întîmplă, spuse Buck.

– Sînt de acord cu tine.

– Vreau să spun, în seara asta.

– Sigur că da. Bineînțeles. Poți să încerci să vorbești cu ea și mîine.

– Rayford, încerci cumva să îmi spui că pot să trec pe la voi chiar acum?

– Da, ai dreptate. Nu îți promit că va fi acasă, dar încearcă și mîine.

– Așadar, dacă aș trece pe acolo în seara asta, nu v-aș deranja.

– Deloc. Atunci vorbim mîine.

– Am plecat spre voi.

– Bine, Buck. Mai vorbim.

Lui Rayford nu îi plăcea să o păcălească pe Chloe. Era ca și cum ar fi mințit. Însă îi făcuse plăcere conversația codificată pe care o purtase cu Buck. Își aminti de o mică dispută de pe vremurile cînd se întîlnea cu Irene. Ea era foarte supărată pe el pentru ceva și îi spusese că nu voia să o sune pînă cînd nu-i va spune ea să o facă, iar apoi ieșise intempestiv.

El nu știuse cum să reacționeze, însă mama ei îi dăduse un sfat:

– Du-te după ea chiar acum, găsește-o și las-o să creadă că are dreptate! Ea poate să plece de lîngă tine, însă dacă îți spune să pleci atunci cînd vii după ea, atunci să știi că problema e gravă. Poate că ea nu se cunoaște pe sine însăși, însă în adîncul sufletul meu știu că mai degrabă ar vrea să o urmărești decît să o lași să fugă.

Așadar, într-un fel sau altul, el îl încurajase pe Buck să facă același lucru în privința lui Chloe. Știa că ei doi nu formau un cuplu încă, dar știa că amîndoi doreau să ajungă la acel stadiu. Rayford nu avea idee cum stăteau lucrurile cu cealaltă femeie din viața lui Buck, însă era convins că, dacă Buck insista, Chloe avea să îl întrebe de ea și va afla. Dacă el trăia cu altcineva, atunci chestia asta ar fi fost o problemă

pentru Rayford şi Bruce, şi mai ales pentru Chloe. Deocamdată, dovezile lui Chloe păreau destul de slabe.

– Deci, va încerca să mă sune şi mîine? întrebă Chloe.

– Asta i-am spus.

– Cum a reacţionat?

– Pur şi simplu a încercat să vadă dacă a înţeles bine.

– Dar ai fost destul de explicit.

– Am încercat să fiu.

– Mă duc să mă culc, spuse ea.

– Cum adică, nu stăm şi noi de vorbă un pic înainte de asta?

– Sînt obosită, tată. Şi nu am nimic de spus.

Ea înaintă către scări. Rayford trase de timp.

– Aşadar, crezi că vei răspunde la telefon mîine?

– Mă îndoiesc. Vreau să văd cum reacţionează la predica de mîine a lui Bruce.

– Tu ce crezi că va face?

– Tată! De unde să ştiu?! Tot ce ştiu este ce am văzut azi-dimineaţă. Acum lasă-mă să mă culc!

– Voiam doar să aud ce crezi despre asta, draga mea. Hai, stai de vorbă cu mine!

– Vom discuta mîine.

– Atunci, vrei să stai trează şi să vorbeşti cu mine dacă îţi povestesc despre mine şi problemele mele de la serviciu în loc de tine şi de Buck?

– Tată, nu pronunţa numele meu şi al lui Buck în aceeaşi propoziţie! Iar răspunsul meu e negativ, în afară de cazul în care ai fost concediat sau ţi-ai schimbat serviciul sau ceva de genul ăsta. Aş prefera să discutăm altă dată.

Rayford ştia că îi putea trezi atenţia în legătură cu ceea ce i se întîmplase în ziua aceea, începînd cu biletul de la Hattie, continuînd cu plîngerea falsă şi terminînd cu întîlnirea cu Earl Halliday. Însă nu avea mai mult chef să vorbească despre toate acestea decît avea Chloe.

– Vrei să mă ajuţi să fac curăţenie în bucătărie?

– Tată, bucătăria e curată. Fac mîine tot ce vrei, bine?

– Ai pus cafetiera să funcţioneze la ora stabilită?

– Am programat-o cu secole în urmă, tată. Ce e cu tine?

– Mă simt cam singur. Şi nu vreau să mă culc încă...

– Dacă vrei să stau împreună cu tine, stau, tată! Dar de ce nu te uiţi un pic la televizor ca să te relaxezi?

Rayford nu mai putea trage de timp:

– O să o fac, spuse el. Mă voi uita la televizor jos, în camera de zi, bine?

Ea se uită la el amuzată şi îi răspunse pe acelaşi ton:

– Iar eu voi fi sus, în camera mea de la capătul scărilor, cu lumina stinsă, bine?

El dădu din cap aprobator. Ea făcu la fel.

– De vreme ce amîndoi am dat raportul şi ştim unde vom sta şi ce vom face, pot să plec?

– Poţi să pleci...

Rayford aşteptă pînă cînd Chloe urcă scările, iar, apoi, aprinse lumina de pe verandă. Buck ştia adresa şi cunoştea zona, dar nu mai fusese acolo niciodată.

Ştirile erau pe sfîrşite şi urmau talk-show-urile, însă pe Rayford nu astea îl interesau. Oricum, stătea acolo doar ca să o inducă în eroare. Trase cu ochiul prin perdea, uitîndu-se după maşina lui Buck.

– Tată? strigă Chloe de sus. Poţi să dai sonorul puţin mai încet? Sau poţi să te uiţi la televizor în camera ta?

– Îl dau mai încet, spuse el, în timp ce farurile se făcură văzute pe alee, umplînd camera de lumină timp de o secundă.

Înainte de a da sonorul mai încet, se grăbi la uşă şi îi deschise lui Buck înainte ca acesta să sune la sonerie.

– Eu mă duc sus să mă culc, şopti el. Dă-mi o secundă, iar apoi sună la uşă. Eu mă voi afla în duş, aşa că va trebui să îţi deschidă ea.

Rayford închise uşa fără zgomot. Închise televizorul şi urcă la etaj.

În timp ce trecea prin faţa camerei lui Chloe, auzi:

– Nu trebuia să îl închizi, tată. Era suficient să dai sonorul mai încet.

– Totul e în regulă, zise el. Mă duc să fac un duş şi să mă culc.

– Noapte bună, tată!

– Noapte bună, Chlo'!

Rayford stătea în cabina de duş fără a fi dat drumul la apă şi cu uşa de la baia principală deschisă. De îndată ce auzi soneria, dădu drumul la apă. O auzi pe Chloe strigînd:

– Tată! E cineva la uşă!

– Sînt sub duş!

– Of, tată!

„Ce idee bună!" gîndi Buck, măgulit de faptul că Rayford Steele avea suficient de multă încredere în el să îl lase să vorbească cu fiica lui, mai ales că aceasta avea ceva împotriva lui.

Buck aşteptă un moment, iar apoi sună. Auzi din interior:

– Un moment, vin imediat!

Faţa lui Chloe se ivi în cadrul ferestrei mici a uşii de la intrare. Ea îşi dădu ochii peste cap:

– Buck! spuse ea, fără să deschidă uşa. Vrei să mă suni mîine? Eram în pat deja!

– Trebuie să vorbesc cu tine! spuse Buck.

– Nu în seara asta.

– Ba da, în seara asta, insistă el. Nu plec de aici pînă nu stăm de vorbă.

– Nu pleci? făcu ea.

– Nu.

Chloe intră în jocul lui. Lumina de pe verandă se stinse, iar Buck o auzi urcînd scările. Nu putea să creadă una ca asta. Ea era mai dură decît îşi închipuise. Însă zisese că nu avea să plece, deci nu putea să facă asta. Mai presus de toate lucrurile, Buck îşi respecta promisiunile. Sau, mai degrabă, era un om încăpăţînat. Însă aceasta era calitatea care îl făcuse să fie un bun jurnalist.

Buck încă nu reuşise să îşi aline dorul de Chloe care îl cuprinsese în acea după-amiază, la New York. Se hotărî să o aştepte afară. Avea să o aştepte pînă cînd s-ar fi trezit a doua zi de dimineaţă, dacă ar fi fost nevoie.

Se aşează pe verandă, în capul scărilor, cu spatele la uşă, sprijinindu-se de una dintre frumoasele coloane de la intrare. Ştia că ea avea să îl vadă în cazul în care s-ar fi întors să verifice dacă plecase sau nu. Probabil că aştepta să audă maşina lui pornind, însă asta nu avea să se întîmple.

– Tată! strigă Chloe din faţa uşii dormitorului lui Rayford. Ai terminat?

– Nu chiar! Ce s-a întîmplat?

– Buck Williams e la uşă şi nu vrea să plece!

– Şi ce vrei să fac eu în legătură cu asta?

– Vreau să scapi de el!

– Scapă tu de el! E problema ta!

– Dar tu eşti tatăl meu! E datoria ta!

– Ţi-a făcut vreu rău? Te-a ameninţat în vreun fel?

– Nu! Fă-o acum, tată!

– Chloe, *eu nu vreau ca el să plece!* Dacă tu vrei ca el să plece, atunci spune-i să o facă.

– Mă duc să mă culc! spuse ea.

– Şi eu!

Rayford închise robinetul şi o auzi pe Chloe trîntind uşa de la dormitorul lui, iar apoi pe cea de la dormitorul ei. Avea de gînd să se culce şi să îl lase pe Buck pe verandă? Intenţiona Buck să rămînă acolo? Rayford merse în vîrful degetelor pînă în dreptul uşii şi o întredeschise astfel încît să poate fi cu ochii pe Chloe. Uşa de la dormitorul ei era încă închisă. Se strecură în pat şi nu se mişcă, ascultînd. Îi venea să izbucnească în rîs. Tocmai fusese inclus pe lista piloţilor dintre care urma să fie selectat unul pentru postul de pilot al preşedintelui Statelor Unite, iar el nu avea nimic altceva de făcut decît să tragă cu urechea la ce făcea propria fiică. Acesta era cel mai amuzant moment din ultimele săptămîni.

Buck nu îşi dăduse seama cît de răcoare era pînă cînd nu stătu sprijinit de coloana rece timp de cîteva minute. Jacheta lui foşni atunci cînd se mişcă şi îşi ridică gulerul îmblănit în

jurul gîtului. Mirosul ei îl făcu să își amintească numeroasele locuri din lume în care purtase jacheta aceea. Crezuse de multe ori că avea să își găsească sfîrșitul îmbrăcat cu ea.

Buck își întinse picioarele înainte și își încrucișă gleznele, realizînd imediat cît de obosit era. Dacă trebuia să doarmă pe verandă, o va face.

Deodată, liniștea care îl înconjura fu tulburată de pașii timizi ce se auzeau din interior. Chloe se furișa jos să vadă dacă încă mai era acolo. Dacă ar fi fost Rayford, atunci pașii ar fi fost mult mai hotărîți și mai răsunători. Probabil că i-ar fi spus să renunțe și să se întoarcă acasă, iar, apoi, ar fi încercat să rezolve problema împreună. Buck auzi podeau din dreptul ușii scîrțîind. Ca să o impresioneze, Buck își sprijini capul de coloană și își schimbă poziția ca și cum ar fi fost gata să adoarmă.

Pașii care se auziră pe scară nu mai era la fel de înnăbușiți. Oare, ce se întîmpla?

Rayford o auzi pe Chloe deschizînd ușa și coborînd pe întuneric. Acum ea se întorcea sus. Deschise larg ușa camerei ei și aprinse lumina. Rayford se aplecă suficient de mult, încît să o vadă cînd ieșea din cameră, iar ea o făcu cu cîteva momente înainte de a stinge lumina. Își prinsese părul în coc și era îmbrăcată într-un capot flaușat, lung pînă în pămînt. Aprinse lumina de la capătul scărilor și coborî cu un scop anume. După părerea lui, Rayford credea că Chloe nu avea de gînd să îl alunge pe Buck.

Buck își văzu umbra pe peluză și își dădu seama că fusese aprinsă lumina în spatele lui, însă nu dorea să pară nici prea sigur pe sine și nici prea nerăbdător. Rămase acolo unde se afla, ca și cum ar fi ațipit deja. Ușa fu descuiată și deschisă, însă nu mai auzi nimic altceva în afară de asta. Buck trase cu ochiul. Aparent, acesta era modul în care Chloe îl invita înăuntru. „Am făcut progrese, dar nu e suficient", gîndi Buck. El își reluă poziția, stînd cu spatele la ușă.

Cîteva secunde mai tîrziu, o auzi pe Chloe venind din nou. Ea deschise uşa şi i se adresă:

– Ce doreşti, o invitaţie scrisă?

– Poftim? făcu Buck, prefăcîndu-se surprins şi întorcîndu-se spre ea. E deja dimineaţă?

– Foarte amuzant! Vino încoace! Ai zece minute la dispoziţie.

El se ridică şi dori să intre, însă Chloe lăsă uşa să se închidă singură şi se îndreptă spre canapeaua din camera de zi. Buck deschise singur uşa.

– Nu te deranja, spuse el. Voi sta cu haina pe mine.

– Această vizită a fost ideea ta, nu a mea, zise ea. Scuză-mă dacă nu te tratez ca pe un musafir!

Chloe se aşeză cu picioarele strînse sub ea şi cu braţele încrucişate ca şi cum i-ar fi acordat o audienţă importantă. Buck îşi puse jacheta pe marginea unui scaun şi împinse un taburet în faţa lui Chloe. Se aşeză acolo, uitîndu-se fix la ea ca şi cum s-ar fi gîndit cum să înceapă.

– Nu sînt îmbrăcată pentru a primi vizite, continuă ea.

– Arăţi minunat oricum ai fi îmbrăcată.

– Scuteşte-mă! i-o tăie ea scurt. Ce doreşti?

– De fapt, am vrut să îţi aduc flori, de vreme ce ale tale erau la coşul de gunoi, spuse el.

– Credeai că glumesc? îl întrebă ea, arătîndu-i ceva aflat în spatele lui.

El se întoarse şi se uită. Un buchet imens de flori era îndesat într-un coş de gunoi.

– Nu am crezut că glumeşti. M-am gîndit că expresia are un sens figurat, iar eu nu ştiu care e acela.

– Despre ce vorbeşti?

– Atunci cînd mi-ai spus că florile sînt la coşul de gunoi, am crezut că era o expresie pe care nu o mai auzisem. Suna la fel ca „te-am prins cu mîţa în sac".

– Am spus că florile erau la coş şi asta am vrut să se înţeleagă. Ce spun chiar aşa e, Buck.

El era din ce în ce mai nelămurit. Se părea că vorbeau limbi diferite.

– Hm, poţi să îmi spui de ce se află florile la coşul de gunoi? Poate că asta mă va ajuta să înţeleg ce se întîmplă.

– Pentru că nu le voiam.

– Oh, prostul de mine. Ai dreptate. Şi nu le voiai pentru că...

Buck se opri şi dădu din cap, aşteptînd ca ea să îl lămurească.

– Constituiau o insultă la adresa mea, ţinînd cont de unde veneau.

– Şi de unde au venit?

– Adică din partea persoanei care mi le-a trimis...

– Şi cine ţi le-a trimis?

– Oh, Buck, zău aşa! Nu am timp şi nici chef să mă joc cu tine.

Chloe se mută din faţa lui, cu intenţia de a se ridica în picioare şi, deodată, Buck se înfurie:

– Chloe, stai puţin!

Ea se aşeză din nou şi îşi reluă poziţia, părînd tulburată.

– Îmi datorezi o explicaţie.

– Nu, *tu* îmi datorezi mie o explicaţie!

Buck oftă:

– Îţi voi explica tot ce doreşti, Chloe, dar nu te mai juca cu mine. Era evident că amîndoi ne simţeam atraşi unul de celălalt şi ştiu că te-am lăsat să crezi altceva vineri seară, dar astăzi mi-am dat seama că...

– Azi-dimineaţă, îl întrerupse ea, străduindu-se să nu izbucnească în plîns, am descoperit motivul pentru care, dintr-o dată, ţi-ai pierdut interesul faţă de mine. Te simţeai vinovat pentru că nu-mi spuseseşi tot adevărul şi, dacă ai crezut că florile acelea ar fi ajutat la ceva...

– Chloe! Hai să stăm de vorbă serios! Nu am nimic de-a face cu florile astea.

Pentru prima dată, Chloe tăcu.

Chloe stătea acolo, privindu-l pe Buck cu suspiciune.

– Nu ai nimic de-a face cu ele? reuşi ea să întrebe în cele din urmă.

Buck negă, dînd din cap:

– Se pare că ai un alt admirator.

– Sînt convinsă, spuse ea. Un altul? Ca şi cum asta ar face să am doi admiratori?

Buck îşi întinse mîinile spre ea:

– Chloe, se pare că nu reuşim să comunicăm.

– Evident.

– Poate vei crede că sînt impertinent, însă aveam impresia că ne-am plăcut din momentul în care ne-am cunoscut.

El luă o pauză şi aşteptă un răspuns. Ea dădu din cap aprobator.

– Nu a fost nimic serios, spuse ea. Dar, da, şi eu credeam că a fost o chestie reciprocă.

– Eu m-am aflat cu tine în avion atunci cînd te-ai rugat împreună cu tatăl tău, zise el.

Ea de-abia dacă încuviinţă.

– Momentul acela a fost unul special, continuă el.

– Da, îl aprobă ea.

– Apoi, mi s-au întîmplat multe neplăceri şi de-abia am aşteptat să ţi le povestesc.

Buzele lui Chloe începură să tremure:

– A fost o poveste extraordinară, Buck, şi nu m-am îndoit de tine nici o secundă. Ştiam că aveai multe probleme, dar am crezut că ne înţelegem unul pe altul.

– Nu ştiu cum să numesc ceea ce s-a întîmplat între noi, dar, după cum ţi-am scris duminică în bilet, mă simt atras de tine.

– Şi se pare că nu numai de mine.

Buck rămase fără cuvinte:

– Nu numai de tine? reuşi totuşi să o întrebe.

– Continuă-ţi discursul...

„Discursul? Ea crede că eu îi ţin un discurs? Şi crede că mai există altcineva în afară de ea? Nu m-am mai simţit apropiat de o femeie de ani de zile!" Buck era dezamăgit şi se gîndea să renunţe, însă hotărî că ea merita totuşi efortul. Chloe nu judeca drept, ajungea la concluzii stranii, dar merita ca el să încerce s-o lămurească.

– În intervalul dintre duminică şi vineri seara, m-am gîndit foarte mult la noi doi.

– Acum e altceva, spuse ea, întrerupîndu-l din nou.

Ce credea ea? Că el era gata să doarmă pe veranda ei doar ca să o părăsească pentru altcineva de îndată ce l-ar fi lăsat să intre în casă?

– Îmi dau seama că vineri seara am fost destul de ambiguu, continuă el. Bine, poate nu chiar aşa de mult. Mă apăram.

– Dar nici nu aveai de ce anume să te aperi.

– Dar am fi ajuns şi acolo, nu am dreptate? spuse Buck. Nu credeai că urma să evoluăm la un alt stadiu?

– Sigur că da. Am crezut asta pînă vineri seara.

– Mi-e puţin jenă să recunosc asta..., ezită el.

– Ar trebui să îţi fie, spuse ea.

– ... dar mi-am dat seama că totul ar fi fost destul de prematur, avînd în vedere faptul că tocmai ne cunoscuserăm. Vîrsta ta şi...

– Deci asta, era... Nu te îngrijorează vîrsta ta, nu-i aşa? Vîrsta *mea* e problema.

– Chloe, îmi pare rău. Nu e vorba de vîrsta ta sau de a mea. Problema consta în diferența de vîrstă dintre noi doi. Mai tîrziu, am realizat că, de vreme ce ne-au mai rămas numai șapte ani, totul ar fi fost în zadar. Dar am fost prea derutat. Mă gîndeam la viitorul nostru, știi, la ceea ce s-ar alege de relația noastră. Dar noi nici măcar nu avem o relație în momentul de față.

– Și nici nu vom avea, Buck. Eu nu intenționez să te împart cu altcineva. Dacă noi doi am avea un viitor împreună, atunci ar trebui să avem o relație în doi și nu... dar, mai bine, lasă. Uite cum vorbesc despre lucruri la care nici unul dintre noi nu s-a gîndit vreodată.

– Se pare că am făcut-o, zise Buck. Eu tocmai am mărturisit că am făcut-o și, după toate aparențele, și tu ai privit puțin în viitor, de asemenea.

– Dar am încetat începînd de azi-dimineață.

– Chloe, va trebui să te întreb ceva și nu vreau să mă înțelegi greșit. S-ar putea ca tonul meu să ți se pară prea arogant, poate chiar părintesc, deși nu vreau să fie astfel.

Ea stătea nemișcată, de parcă ar fi așteptat o mustrare din partea lui.

– Te rog să nu spui nimic timp de un minut, bine?

– Poftim? făcu ea. Nu mai am dreptul să vorbesc?

– Nu am spus asta.

– Este exact ceea ce ai afirmat.

Buck mai avea puțin și începea să ridice vocea. Știa că tonul și privirea lui erau impunătoare, dar trebuia să reacționeze într-un fel sau altul.

– Chloe, nu mă asculți. Nu mă lași să termin ce am de spus. Există necunoscute în discuția noastră, iar eu nu mă pot apăra în fața misterelor și fanteziilor. Vorbești întruna despre faptul că nu vrei să mă împarți cu nimeni altcineva: vrei să îmi pui vreo întrebare sau să mă acuzi de ceva înainte de a continua?

Rayford, care între timp stătuse nemișcat și aproape că își ținuse respirația, încercînd să asculte, auzise foarte

puține din conversație pînă cînd Buck ridică tonul. Îl auzi și îl încurajă în gînd. Chloe începu să vorbească pe un ton ridicat, de asemenea:

– Vreau să îmi povestești despre orice altă persoană din viața ta înainte să încep să consider posibilitatea... Oh, Buck, despre ce vorbim? Nu există alte lucruri mai importante la care să ne gîndim în momentul de față?!

Rayford nu putu să audă răspunsul lui Buck, deoarece acesta vorbea în șoaptă, dar renunță. Se duse în hol și strigă la ei:

– Ori vorbiți tare, ori șoptiți! Dacă nu aud nimic, mă duc la culcare!

– Du-te la culcare, tată! spuse Chloe.

Buck surîse. Chloe își înăbuși și ea un zîmbet.

– Chloe, tot week-end-ul m-am gîndit la lucrurile mai importante la care ar trebui să ne stea mintea. Aproape că m-am convins pe mine însumi să îți propun să fim prieteni... pînă cînd ai venit peste mine astăzi la birou.

– *Eu* am venit peste tine? M-ai văzut la birou la *Global Weekly*?

– La *Global Weekly*? Despre ce vorbești?

Chloe ezită:

– Atunci despre care birou vorbeai?

Buck făcu o grimasă. Nu plănuise să vorbească despre întîlnirea lui cu Carpathia.

– Nu putem să lăsăm asta pe mai tîrziu, cînd vom afla tot ce nu știm acum? Voiam să spun că, dintr-o dată, am fost copleșit de dorința de a te vedea, de a vorbi cu tine, de a mă întoarce la tine.

– De a te întoarce de unde anume? Sau poate că ar trebui să întreb de la cine...

– Mai bine nu abordăm subiectul acesta pînă cînd nu voi considera că ești pregătită să mă asculți.

– Dar sînt pregătită, Buck, pentru că deja știu.

– De unde știi?

– Pentru că am fost acolo!

– Chloe, dacă ai fost la biroul din Chicago, atunci ar trebui să ştii că eu nu m-am aflat acolo astăzi, decît dimineaţă.

– Deci, *ai fost* acolo.

– Doar i-am lăsat nişte chei lui Alice.

– Lui Alice? Acesta e numele ei?

Buck dădu din cap, neînţelegînd unde voia să ajungă.

– Care e numele ei de familie, Buck?

– Numele ei de familie? Nu ştiu. Eu i-am spus întotdeauna Alice. E nouă. A înlocuit-o pe secretara Lucindei, care a dispărut.

– Tu vrei să mă faci să cred că nu ştii care este numele ei de familie?

– De ce aş minţi în legătură cu aşa ceva? O cunoşti?

Ochii lui Chloe îl cercetau. Buck ştia că, în sfîrşit, ajungeau la punctul sensibil. Dar nu ştia care era acesta.

– Nu pot spune că o cunosc, spuse Chloe. Doar am vorbit cu ea şi atît.

– Tu ai vorbit cu Alice, repetă el, încercînd să îşi dea seama de ceea ce se întîmplase.

– Mi-a spus că sînteţi logodiţi.

– Oh, nu a spus aşa ceva! strigă Buck, apoi se linişti, uitîndu-se pe furiş în direcţia scărilor. Despre ce vorbeşti?

– Vorbim despre aceeaşi Alice, nu-i aşa? spuse Chloe. Subţirică, cu păr ţepos, îmbrăcată cu o fustă scurtă şi care lucrează la *Global Weekly*, nu?

– Ea e, încuviinţă Buck. Dar nu crezi că aş şti numele ei de familie în cazul în care am fi logodiţi? În plus, asta chiar ar fi o noutate pentru logodnicul ei.

– Aşadar, e logodită, dar nu cu tine? întrebă Chloe cu îndoială.

– Mi-a spus că trebuia să îşi ia logodnicul de la aeroport astăzi, spuse el.

Chloe păru uluită.

– Te deranjează dacă te întreb de ce ai fost la biroul *Global Weekly* şi de ce ai vorbit cu ea? Mă căutai pe mine?

– Ca să fiu sinceră, da, spuse ea. O văzusem mai devreme şi m-a mirat faptul că am întîlnit-o acolo.

– După cum ţi-am spus şi mai devreme, Chloe, eu nu am fost acolo astăzi.

– Dar unde ai fost?

– Eu am întrebat primul. Unde ai văzut-o pe Alice?

Chloe vorbi atît de încet, încît Buck trebui să se aplece spre ea ca să o audă:

– La apartamentul tău.

Buck se relaxă deoarece înţelese totul. Voia să rîdă, dar se gîndi la biata Chloe! Încercă din răsputeri să rămînă serios:

– E vina mea, îi mărturisi el. Eu te-am invitat, planurile mele s-au schimbat şi am uitat să îţi spun.

– Avea cheile tale, şopti Chloe.

Buck dădu din cap răbdător:

– I le-am dat ca să îmi aducă acasă nişte lucruri pe care le aşteptam la birou. A trebuit să ajung la New York astăzi.

Buck uită de frustrarea pe care o simţise mai devreme şi deveni înţelegător. Chloe nu îl mai putea privi în ochi şi, în mod evident, era pe punctul de a izbucni în plîns.

– Deci, chiar nu mi-ai trimis tu florile, şopti ea.

– Dacă aş fi ştiut că trebuia să o fac, aş fi făcut-o.

Chloe îşi ascunse faţa în mîini:

– Buck, mă simt atît de jenată, suspină ea, în timp ce lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Nu am nici o scuză. Am fost îngrijorată după ceea ce s-a petrecut vineri seara, iar, apoi, am făcut atîta tărăboi pentru nimic.

– Nu am ştiut că ţii atît de mult la mine, îi mărturisi Buck.

– Bineînţeles că ţin la tine. Dar nu mă aştept ca tu să mă înţelegi sau să mă ierţi după ce m-am comportat ca o... ca o... Of, dacă nu vei mai dori să mă mai vezi vreodată, voi înţelege...

Ea încă îşi mai ascundea faţa:

– Mai bine ai pleca, adăugă ea. Nu eram prezentabilă atunci cînd ai sosit şi, cu siguranţă, nici acum nu sînt.

– Te deranjează dacă dorm pe veranda voastră? Pentru că aş vrea să mă aflu aici atunci cînd vei fi pregătită.

Ea se uită pe furiş la el, printre degete şi îi zîmbi printre lacrimi:

– Nu trebuie să faci asta, Buck.

– Chloe, pur şi simplu îmi pare rău pentru că am contribuit la această neînţelegere prin faptul că nu ţi-am spus despre călătoria mea.

– Nu, Buck. Vina îmi aparţine în totalitate şi îmi cer scuze.

– Bine, spuse el. Tu îţi cer scuze, iar eu le accept. Putem să încheiem?

– Asta nu o să mă ajute cu nimic şi o să plîng în continuare.

– Ce mă fac eu acum?

– Te porţi prea frumos ţinînd cont de ce s-a întîmplat.

– Se pare că, oricum, eu tot în pierdere ies, nu?

– Poţi să aştepţi un moment, nu-i aşa?

Chloe sări de pe canapea şi urcă scările în grabă.

Din momentul în care le ceruse să vorbească cu voce tare sau să şoptească, Rayford stătuse ascuns în capul scărilor. Încercă să se ridice şi să se furişeze înapoi în dormitorul lui, însă Chloe îl surprinse în timp ce se ridica şi aproape că se împiedică de el.

– Tată! şopti ea. Ce faci?!

– Trag cu urechea. Ce credeai că fac?

– Eşti îngrozitor!

– *Eu* sînt îngrozitor? Uite ce i-ai făcut lui Buck! Spînzuri omul înainte de judecată.

– Tată, am fost o proastă!

– A fost o comedie a erorilor, draga mea, şi, după cum a spus şi Buck, i-ai demonstrat cît de mult ţii la el.

– Ştiai că va trece pe la noi?

Rayford dădu din cap, aprobator.

– În seara asta? Ştiai că va veni în seara asta?

– Recunosc, sînt vinovat.

– Şi ai făcut în aşa fel, încît să răspund eu la uşă...

– Ia-mi capul!

– Ar trebui să o fac.

– Nu, ar trebui să îmi mulţumeşti.

– Ai dreptate. Poţi să te culci acum. Eu mă voi schimba şi îl voi întreba pe Buck dacă vrea să facem o plimbare.

– Vrei să spui că nu pot veni şi eu cu voi? Nici măcar nu vă pot urmări de la distanţă?

Buck auzi şoapte sus, apoi apa curgînd şi sertare deschizîndu-se şi trîntindu-se. Chloe reveni jos, îmbrăcată în blugi, purtînd o bluză cu mîneci lungi, o jachetă, o şapcă şi pantofi sport.

– Vrei să pleci sau vrei să facem o plimbare?

– Deci, nu mă dai afară din casă, pînă la urmă.

– Trebuie să stăm de vorbă în altă parte pentru ca tata să poată dormi.

– Îl ţinem treaz?

– Într-un fel...

Rayford auzi uşa de la intrare închizîndu-se, apoi îngenunche lîngă pat. Se rugă pentru ca Buck şi Chloe să se înţeleagă, indiferent de ceea ce le rezerva viitorul. Rayford ar fi fost mulţumit chiar şi în cazul în care ei ar fi rămas doar buni prieteni. Se strecură în pat şi adormi, aşteptînd momentul cînd Chloe s-ar fi întors acasă şi rugîndu-se pentru a lua o decizie privind propunerea venită în acea zi.

Noaptea era răcoroasă, însă cerul era senin pe măsură ce se apropia miezul ei.

– Buck, spuse Chloe, în timp ce treceau de colţul care îi ducea spre zona mondenă Arlington Heights. Vreau să îţi spun din nou...

Buck se opri şi o prinse pe Chloe de mîneca jachetei:

– Chloe, nu mai spune nimic. Mai avem şapte ani. Nu putem trăi în trecut. Amîndoi am făcut greşeli în acest sfîrşit de săptămînă şi amîndoi ne-am cerut scuze aşadar hai să terminăm cu astea!

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles.

Îşi reluară plimbarea.

– Desigur, va trebui să aflu cine îţi trimite flori.

– M-am gîndit la asta şi am o bănuială.

– Cine?

– E cam jenant, pentru că şi asta s-ar întîmpla tot din vina mea.

– Fostul tău prieten?

– Nu! Ţi-am spus prima dată cînd ne-am întîlnit că am avut o relaţie atunci cînd eu eram în anul întîi de facultate, iar el în ultimul an. El a terminat facultatea şi nu am mai auzit nimic despre el. Acum e căsătorit.

– Atunci ar fi bine să nu fie el. Mai există şi alţi indivizi care şi-ar dori să te întorci la Stanford?

– Nimeni care să-mi trimită flori.

– Tatăl tău?

– Deja mi-a zis că nu el a făcut-o.

– Atunci cine?

– Gîndeşte-te! spuse Chloe.

Buck se încruntă şi se gîndi.

– Bruce!? Oh, nu, crezi cumva...?

– Cine altcineva ar mai putea fi?

– Dar cum l-ai încurajat tu să facă un astfel de gest?

– Nu ştiu. Îmi place mult de el. Îl admir. Mă impresionează onestitatea lui, e devotat muncii lui şi e atît de sincer...

– Ştiu. Şi probabil că se simte singur. Dar nu au trecut decît cîteva săptămîni de cînd şi-a pierdut familia. Nu mi-l pot imagina în această ipostază.

– I-am spus că îmi plac mesajele lui, spuse Chloe. Poate că sînt mai prietenoasă cu el decît ar trebui să fiu. Dar nu m-am gîndit niciodată la el în sensul ăsta.

– Dar ai putea să o faci? E tînăr şi inteligent.

– Buck! E mai în vîrstă decît tine!

– Nu foarte...

– Da, dar vîrsta ta se află la limita a ceea ce pot eu să accept.

– Mulţumesc din suflet! Cît de mult mai e pînă cînd mă vei interna într-un azil de bătrîni?

– O, Buck, e atît de jenant! Am nevoie de Bruce în calitate de prieten şi de mentor!

– Eşti sigură că nu vei vrea nimic mai mult decît atît?

Ea negă, dînd din cap.

– Nu pot concepe aşa ceva. Nu încape vorbă că e un bărbat atrăgător, dar nu mi-l pot imagina într-o altfel de postură. Ştii, m-am rugat să lucrez împreună cu el, cu normă întreagă. Nu m-am gîndit deloc că ar putea avea un alt motiv.

– Nu trage concluzii pripite, Chloe!

– Chiar mă pricep la asta, nu-i aşa?

– Nu-s persoana potrivită care să-ţi răspundă.

– Ce mă fac, Buck? Nu vreau să îl rănesc. Nu pot să îi spun că nu mă gîndesc la el în sensul acela. Toate astea sînt, pesemne, o reacţie la pierderile pe care le-a suferit. E ca şi cum ar încerca să treacă peste astea.

– Nu îmi pot imagina cum este să îţi pierzi soţia, spuse Buck.

– Şi copiii...

– Da.

– Odată mi-ai spus că nu ai avut intenţii serioase în legătură cu nimeni.

– Aşa este. Bine, de cîteva ori am crezut că aveam, dar m-am înşelat. O fată, care era cu un an mai mare decît mine – asta era în facultate – m-a părăsit pentru că nu mă grăbeam într-un anumit sens.

– Nu se poate aşa ceva!

– Presupun că sînt de modă veche în această privinţă.

– Lucrul acesta e încurajator.

– A încetat să îmi pese de ea destul de repede.

– Îmi imaginez. Aşadar, nu ai fost ca majoritatea studenţilor?

– Vrei să afli adevărul?

– Nu ştiu. Ar trebui să vreau?

– Depinde... Ţi-ar plăcea să auzi că am avut tot felul de experienţe pentru că sînt un tip formidabil sau că pentru sînt virgin?

– Ai de gînd să îmi spui ceea ce vreau să aud?

– Îţi voi spune adevărul. Dar nu m-ar deranja să aflu opinia ta înainte de a-ţi spune.

– Experimentat sau virgin, repetă Chloe. Nu trebuie să mă gîndesc prea mult. Alerg cea de-a doua variantă.

– Punct ochit, punct lovit! spuse Buck pe un ton delicat, mai degrabă ruşinîndu-se decît lăudîndu-se.

– E ceva de care trebuie să fii mîndru în ziua de astăzi, spuse Chloe.

– Trebuie să-ţi spun că mă simt, mai degrabă, recunoscător decît mîndru. Motivele mele nu au fost atît de pure pe cît ar fi astăzi. Adică, ştiu că nu ar fi fost bine să am multe partenere, dar nu am practicat abstinenţa urmînd principiile moralei. Atunci cînd am avut ocazii, nu am profitat de ele. Şi am fost atît de concentrat asupra studiilor şi viitorului meu, încît nu mi s-au ivit prea multe ocazii. Adevărul e că lumea a presupus întotdeauna că mă descurcam din cauza anturajului în care eram văzut. Dar, cînd venea vorba de aşa ceva, eram total pe dinafară. Eram destul de conservator.

– Acum îţi cauţi scuze.

– Poate că da... Dar nu vreau să o fac. E destul de jenant să ai vîrsta pe care o am eu şi să fii total lipsit de experienţă în acest domeniu. Eu întotdeauna am fost cu un pas înaintea generaţiei mele, dar în cu totul alte direcţii.

– E puţin spus, zise Chloe. Crezi că Dumnezeu te proteja, chiar şi înainte de a descoperi credinţa?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta, dar s-ar putea să se fi întîmplat aşa. Nu a trebuit să mă îngrijorez niciodată în legătură cu bolile sau cu problemele afective legate de relaţiile intime.

Buck îşi scărpina ceafa, stînjenit de ceea ce îi mărturisea.

– Aceste lucruri te pun într-o postură incomodă, nu-i aşa? spuse Chloe.

– Da, destul de incomodă.

– Deci, presupun că nu ai vrea să auzi despre experienţa mea sexuală sau despre lipsa ei.

Buck se strîmbă:

– Dacă nu te-ar deranja. Vezi, eu am doar treizeci de ani, dar mă simt ca un bătrîn atunci cînd spui cuvîntul... *sex*. Aşa că poate ar fi mai bine să nu o faci.

– Dar Buck, dacă relaţia noastră se va consolida? Nu vei fi curios?

– Cred că îţi voi spune atunci.

– Dar dacă atunci vei fi extrem de îndrăgostit de mine şi vei afla ceva ce nu vei putea accepta?

Buck se ruşina de el însuşi. E o chestie să recunoşti în faţa unei femei că eşti virgin, de vreme ce asta te face membru al unei minorităţi! Însă ea era atît de directă! El nu dorea să vorbească despre acel subiect, să asculte poveşti pe această temă, să ştie, mai ales, dacă ea avea mai multă experienţă decît el. Şi totuşi, Chloe avea dreptate. Ea părea că se simţea mai confortabil decît el atunci cînd vorbea despre viitor, însă el era cel care iniţiase relaţia.

În loc să îi răspundă la întrebare, Buck ridică din umeri.

– Voi înlătura misterul, spuse ea. Eu şi prietenii mei din liceu, precum şi prietenul meu din anul întîi de facultate, nu am fost modele de – cum îi spunea mama – bună-cuviinţă, dar mă bucur că pot spune că nu m-am culcat cu nimeni, niciodată. Acesta este motivul pentru care relaţiile mele nu au rezistat.

– Hm, Chloe, asta e o veste bună, dar am putea vorbi despre altceva?

– Eşti un bătrîn excentric, nu-i aşa?

– Bănuiesc că da, se îmbujoră Buck. Pot să iau interviuri şefilor de stat, dar genul acesta de franchete este nou pentru mine...

– Hai, Buck, auzi aşa ceva şi mult mai mult de atît în fiecare zi la televizor...

– Dar tu nu intri în categoria aparitiilor de la televizor.

– Sînt prea insensibilă?

– Nu fac prea des confesiuni şi nici nu mă prea pricep la asta.

Chloe chicoti:

– Care erau, oare, şansele ca doi oameni necăsătoriţi, care se plimbă la miezul nopţii, undeva în America, să fie virgini?

– Mai ales după ce majoritatea creştinilor a ajuns în rai.

– E uimitor! spuse ea. Dar tu doreai să vorbim despre altceva.

– Oh, da!

– Povesteşte-mi de ce a trebuit să pleci la New York...

Era ora 1.00 atunci cînd Rayford tresări, auzind uşa de la intrare. Ea fusese deschisă, dar nu şi închisă. Îi auzi pe Chloe şi pe Buck stînd de vorbă în pragul uşii.

– Chiar trebuie să plec, spuse Buck. Aştept un răspuns de la New York referitor la articolul meu şi vreau să fiu suficient de odihnit ca să îl primesc mîine dimineaţă.

După ce Buck plecă, Rayford auzi cum Chloe închise uşa. Paşii ei pe scări păreau mai uşori decît fuseseră mai devreme în acea seară. El o auzi mergînd pe vîrfuri. Apoi, aruncă o privire în camera lui.

– Sînt treaz, draga mea. E totul în regulă?

– Ba chiar mai mult decît atît, spuse ea, intrînd şi aşezîndu-se pe marginea patului. Mulţumesc, tată, spuse ea pe întuneric.

– Aţi discutat pe îndelete?

– Da. Buck e incredibil.

– Te-a sărutat?

– Nu! Tată!

– V-aţi ţinut de mînă?

– Nu! Încetează! Am stat de vorbă doar. Nu o să-ţi vină să crezi ce ofertă a primit astăzi.

– Ce ofertă?

– Nu am timp să îţi povestesc în seara asta. Ai cursă mîine?

– Nu.

– Vorbim despre asta dimineaţă.

– Şi eu vreau să îţi povestesc despre oferta pe care am primit-o eu astăzi, zise Rayford.

– Despre ce e vorba?

– E o poveste mult prea complicată pentru momentul asta. Oricum, nu am de gînd să o accept. Putem să vorbim despre asta dimineaţă.

– Tată, spune-mi încă o dată că nu tu mi-ai trimis florile cu scopul de a mă înveseli. M-aş simţi îngrozitor dacă aş şti că tu le-ai trimis, iar eu le-am aruncat.

– Nu am fost eu, Chlo'.

– Bine. Dar nici Buck nu a fost.

– Eşti convinsă?

– Sînt absolut convinsă de data asta.

– Vai de mine!

– Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu, tată?

– M-am tot întrebat dacă nu a fost Bruce cel care ţi le-a trimis din momentul în care l-am auzit pe Buck spunînd că nu a fost el.

– Ce mă fac, tată?

– Dacă intenţionezi să lucrezi împreună cu Bruce, atunci ar fi bine să vorbeşti cu el.

– Dar de ce tocmai eu? Nu eu am început toată povestea asta! Nu l-am încurajat în nici o privinţă sau cel puţin nu am vrut să o fac.

– Ai putea să ignori întîmplarea. La urma urmei, nu şi-a deconspirat numele. Cum ţi-ai fi putut da seama din partea cui ar fi venit florile?

– Da. De fapt, nu ştiu cine le-a trimis, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

– Trebuie să mă întîlnesc cu Bruce mîine după-amiază ca să vorbim despre slujba mea, spuse Chloe.

– Atunci, vorbeşte despre slujbă.

– Şi să ignor florile?

– Dar deja ai făcut-o, nu?

Chloe rîse.

– Dacă va avea curajul să recunoască faptul că el este cel care le-a trimis, atunci vom vorbi despre semnificaţia gestului.

– Mi se pare o idee bună.

– Dar, tată, dacă eu şi Buck ne vom întîlni în continuare, atunci situaţia va fi clară.

– Tu nu vrei să ştie lumea că vă vedeţi?

– Nu vreau să ne vadă Bruce, mai ales că ştiu ce simte el pentru mine.

– Dar tu *nu ştii*...

– Ai dreptate! Dacă nu îmi spune, nu am cum să ştiu.

– Noapte bună, Chloe!

– Dar va fi destul de ciudat să lucrez împreună cu el sau pentru el, nu-i aşa, tată?

– Noapte bună, Chloe!

– Pur şi simplu nu vreau să...

– Chloe! Ziua de mîine deja a început!

– Noapte bună, tată!

Buck fu trezit în dimineaţa de marţi de un telefon din partea lui Stanton Bailey.

– Cameron! ţipă el. Eşti treaz?

– Da, domnule.

– Nu prea pari treaz!

– Sînt extrem de treaz, domnule.

– Ai avut o noapte albă?

– Da, dar sînt treaz acum, domnule...

– Întotdeauna ai fost atît de sincer, încît aproape că ajungi să te învinovăţeşti singur, Cam. Din cauza asta nu înţeleg de ce insişti asupra faptului că ai asistat la acea întrevedere de vreme ce... Ah, dar am renunţat la subiect. Tu eşti „exilat", iar eu îmi doresc ca tu să îl înlocuieşti pe Planck aici, dar, ce e făcut e bun făcut, am dreptate?

– Da, domnule.

– Încă mai ai...

– Poftim?

– Încă mai ai talent. Cum te-ai simţi dacă ai şti că ai mai scris un articol demn de un premiu?

– Mă bucur că vă place, domnule Bailey, dar nu l-am scris pentru a fi premiat.

– Nu facem asta niciodată, nu-i aşa? Ai scris vreodată un articol doar ca să îl faci să intre într-o categorie din cadrul unei competiţii? Nici eu... Totuşi, am văzut indivizi care o făceau. Nu merge niciodată. Ar putea să înveţe cîte ceva de la tine. Eşti riguros, scrii mult, dar nu exagerezi, dai citate, prezinţi toate aspectele problemei, expui fiecare punct de vedere. Cred că ai făcut bine că nu i-ai ridiculizat pe nebunii care cred în extratereştri şi pe bigoţi. Fiecare are dreptul la o opinie, nu-i aşa? Iar aceştia reprezintă inima Americii, indiferent dacă ei cred în ceva verde, venit de pe Marte, sau în Iisus venind călare.

– Domnule?

– Mă rog, sau cum o veni El... Ştii ce vreau să spun... Oricum, articolul ăsta e o capodoperă şi apreciez, ca de obicei, efortul pe care l-ai depus şi faptul că nu te-ai lăsat cuprins de depresie din pricina noii funcţii. Ţine-o tot aşa, stai la Chicago suficient de mult, astfel încît să pară că încă mai am control asupra vedetei mele şi te vei întoarce la New York cît ai bate din palme. Cînd îţi expiră contractul de închiriere?

– Peste un an, dar chiar îmi place aici şi...

– Foarte amuzant! Sună-mă atunci cînd se vor face presiuni asupra ta în legătură cu contractul de închiriere şi te vom aduce înapoi aici. Nu ştiu dacă te vom aduce în calitate de redactor-şef, deoarece postul va fi ocupat între timp şi nu ar avea rost să îţi limităm libertatea proaspăt dobîndită. Dar cel puţin îţi vom mări salariul şi te vei întoarce la vechea ta slujbă.

– Oricum, vă mulţumesc.

– Hei, ia-ţi liber astăzi! Articolul tău va apărea de ieri într-o săptămînă şi vei fi pe buzele tuturor timp de cîteva zile.

– Va trebui să vă dau crezare în această privinţă.

– Ascultă, Cameron, nu o mai necăji pe fata aia. Cum o cheamă?

– Pe Verna Zee?

– Da, Verna. Se va descurca ea, dar las-o în pace! Nu trebuie să treci pe acolo decît dacă e necesar să fii la birou dintr-un motiv special. Ce ai de gînd să faci în continuare?

– Steve încearcă să mă convingă să plec în Israel săptămîna viitoare pentru semnarea tratatului dintre Israel şi O.N.U.

– O mulţime de oameni se duc acolo, Cameron. Mă gîndeam să îl desemnez pe redactorul pe probleme religioase să scrie un articol de fond pe această temă.

– Pe Jimmy Borland?

– E vreo problemă?

– Mai întîi de toate, nu cred că evenimentul are caracter religios, mai ales că, în acelaşi timp, se va desfăşura la New York o întrevedere între conducătorii spirituali ai tuturor religiilor lumii; evreii vor vorbi despre reconstruirea Templului, iar catolicii vor alege un nou papă. Şi, deşi vi se va părea că îmi pledez cauza, chiar credeţi că Jimmy poate scrie un articol de fond?

– Probabil că nu. Mi s-a părut că se va putea descurca. A fost acolo de atîtea ori pentru probleme legate de domeniul lui şi, orice se întîmplă în Israel poate fi considerat drept un eveniment religios, nu?

– Nu neapărat...

– Întotdeauna mi-a plăcut că eşti direct, Cameron. Sînt prea mulţi oameni care-mi dau dreptate. Aşadar, tu nu consideri că întrevederea ar avea un caracter religios doar pentru că se petrece în Ţara Sfîntă.

– Tot ce are de-a face cu Carpathia ţine de domeniul geopoliticii, chiar dacă are şi unele conotaţii religioase. Singurele subiecte religioase ar fi reconstruirea Templului şi cei doi profeţi de la Zidul Plîngerii.

– Ce e cu nebunii ăia? Cei doi au spus că nu va ploua în Israel timp de trei ani şi jumătate şi, pînă acum, nu a plouat! Zona este şi aşa aridă, dar, dacă nu va ploua atît de mult timp, totul se va usca şi se va transforma în pulbere.

Cît de dependentă de ploaie e soluţia savantului acela – hm! – Rosenzweig?

– Nu prea ştiu, domnule. Ştiu că necesită mai puţină ploaie decît în mod normal, dar cred că are nevoie de ceva apă ca să fie eficientă.

– Aş vrea ca Jimmy să obţină un interviu în exclusivitate din partea celor doi; nu sînt periculoşi, nu? îl întrebă Bailey.

– Pardon?

– Adică, doi indivizi au încercat să îi asasineze şi au fost omorîţi pe loc... Şi ce a mai însemnat ceea ce s-a petrecut zilele trecute? Alţi indivizi au fost arşi de vii. Unii spun că aştia doi au pogorît focul divin asupra lor.

– Alţii spun că scuipă flăcări.

– Am auzit şi eu asta! spuse Bailey. Au probleme cu respiraţia?

Bailey rîdea, însă Buck nu se putea preface. El credea povestea aceea deoarece aşa spunea şi Scriptura şi nici nu îi punea în aceeaşi categorie pe cei care credeau în Înălţarea la Cer cu cei care dădeau credit O.Z.N.-urilor.

– Oricum, continuă Bailey, nu i-am spus lui Borland că reportajul de fond urma să îi revină, însă cred că se zvoneşte că el ar fi cel care ar trebui să îl scrie. Ţi l-aş putea da ţie, şi chiar aş face-o, dar altcineva trebuie să suporte condiţiile modeste în care se va desfăşura călătoria, deoarece am depăşit bugetul. Poate că aş putea să renunţ la fotoreporter.

Buck îşi dorea un fotoreporter care să imortalizeze imaginile minunilor.

– Nu, nu faceţi asta, zise el. Planck mi-a spus că aş putea să zbor acolo în calitate de membru al misiunii O.N.U.

Urmă o tăcere adîncă.

– Domnule?

– Nu ştiu nimic despre asta, Cameron. Sînt impresionat de faptul că te-au iertat pentru că i-ai tras pe sfoară data trecută, dar cum îţi vei păstra obiectivitatea, de vreme ce vei fi finanţat de ei?

– Va trebui să aveţi încredere în mine, domnule. Nu am făcut niciodată schimb de favoruri.

– Eu ştiu că nu ai făcut-o şi Planck, de asemenea. Dar Carpathia înţelege ce înseamnă jurnalismul?

– Nu sînt prea sigur...

– Nici eu. Tu ştii de ce mă tem.

– De ce anume?

– Că încearcă să te atragă de partea lui.

– Nu are şanse să o facă, spuse Buck.

– Totuşi, credeam că era mai supărat pe tine decît mine. Acum vrea să îl însoţeşti la semnarea tratatului?

– De fapt, vrea să mă alătur delegaţiei lui.

– Dar ar fi total nepotrivit.

– Ştiu.

– Doar dacă ai putea să specifici că nu faci parte din delegaţia lui. Ce poziţie importantă! Singurul reprezentant al presei la masa tratativelor!

– Da, dar cum să fac asta?

– Simplu. Ai putea să porţi un ecuson care să evidenţieze faptul că eşti reprezentantul *Global Weekly*.

– Aş putea face asta.

– Ai ţine ecusonul la tine şi ţi l-ai pune de îndată ce toată lumea s-ar aşeza.

– Mi se pare totuşi incorect.

– Oh, nu te amăgi, fiule! Carpathia este politician pînă în măduva oaselor şi are tot felul de motive pentru care te vrea prezent acolo. Unul dintre ele – şi nu cel mai lipsit de importanţă – ar putea fi îndepărtarea ta de *Global Weekly*.

– Nu am astfel de planuri, domnule.

– Ştiu că nu ai... Ascultă, crezi că ai putea ajunge la masa tratativelor, adică, să te afli chiar acolo în momentul semnării tratatului, împreună cu părţile implicate şi să nu mai fie prezent nici un reprezentant al presei, chiar dacă nu ai face parte din delegaţia O.N.U.?

– Nu ştiu. Pot să întreb.

– Întreabă! Pentru că eu, unul, voi încerca mai bine să fac rost de un bilet în plus pe o cursă obișnuită decît să te văd plecînd acolo sponsorizat de O.N.U. Nu vreau să îi datorezi nimic lui Carpathia, dar nu pot să fac suficient de multe ca să te văd trăgînd cu ochiul peste umărul lui atunci cînd va semna tratatul.

10

Pe Buck îl atrăgea ideea de a-şi lua o zi liberă şi, oricum, nu avea cine ştie ce planuri ambiţioase de îndeplinit. Se învîrti prin dormitorul liber şi îşi aranjă biroul. De îndată ce toată aparatura fu conectată şi testată, îşi verifică mesajele primite prin poşta electronică şi găsi un mesaj lung din partea lui James Borland, redactorul pe probleme religioase al revistei *Global Weekly*.

„Vai", gîndi el.

Mesajul era următorul:

„Te-aş fi sunat şi am fi discutat despre asta la telefon, dar mă exprim mai bine în scris şi voiam să-ţi spun tot ce îmi trece prin minte înainte să ai ocazia de a-mi prezenta scuzele tale obişnuite. Ştiai foarte bine că eu eram următorul pe listă pentru redactarea reportajului pe tema semnării tratatului. Evenimentul va avea loc în capitala religioasă a lumii, Cameron. Cine credeai că urma să se ocupe de subiect?

Doar pentru că nu sînt genul tău de redactor şi pentru că nu am mai scris niciodată un articol de fond, nu înseamnă cu nu aş fi putut să mă descurc. Poate că aş fi apelat la tine pentru un sfat legat de articol, dar cu siguranţă că ai fi pretins să devii cosemnatar, iar numele tău să fie menţionat primul.

Bătrînul îmi spune că a fost ideea lui ca tu să preiei articolul, dar să nu îţi imaginezi că vei reuşi să mă dai la o

parte chiar atît de uşor! Şi eu voi pleca spre Israel. Eu nu te voi incomoda atîta timp cît nici tu nu o vei face."

Buck îl sună pe Borland imediat:

– Jimmy, Buck la telefon, zise el.

– Ai primit mesajul meu?

– Da.

– Nu am să îţi spun nimic în plus.

– Îmi imaginez, spuse Buck. Ai fost destul de explicit.

– Atunci ce mai doreşti?

– Vreau să clarificăm situaţia.

– Da, vrei să mă convingi că versiunea ta e identică cu cea a lui Bailey, că nici măcar nu i-ai cerut să îţi repartizeze subiectul.

– Ca să fiu sincer, Jim, într-adevăr i-am spus lui Bailey că evenimentul este mai degrabă politic decît religios şi chiar m-am întrebat cu voce tare dacă ai fi putut să îi faci faţă sau nu.

– Şi nu crezi că, făcînd asta, m-ai îndepărtat pe mine în favoarea ta?

– Poate că am făcut-o, Jimmy, dar nu intenţionat. Îmi cer scuze şi, dacă înseamnă atît de mult pentru tine, insist ca tu să scrii articolul.

– Sigur că da. Care e şmecheria?

– Eu îţi voi prelua toate subiectele şi, în plus, vreau un subiect nou.

– Vrei să îmi iei slujba?

– Doar pentru cîteva săptămîni. Din punctul meu de vedere, poziţia ta este una dintre cele mai vînate la *Global Weekly*.

– De ce nu am încredere în tine, Buck? Parcă ai fi Tom Sawyer încercînd să mă convingi să vopsesc gardul în locul tău.

– Sînt foarte serios, Jim. Tu mă laşi să investighez subiectele referitoare la religia unică, la reconstruirea Templului, la cei doi profeţi de la Zidul Plîngerii, la alegerea noului papă şi încă un subiect aparţinînd domeniului tău, unul despre care să nu fi auzit nimeni, iar eu voi face în aşa fel încît tu să primeşti articolul de fond despre semnarea tratatului.

– Voi muşca momeala. Şi ce anume pierd?

– Nu ai ratat nimic. Pur şi simplu am un prieten care s-a aflat la locul potrivit, la momentul potrivit.

– Cine? Despre ce e vorba?

– Nu îţi voi dezvălui sursa, dar am aflat că rabinul Tsion Ben-Judah...

– Îl cunosc.

– Îl cunoşti?

– Bine, am auzit de el. Toată lumea a auzit. E un individ impresionant.

– Ai aflat ce planuri are?

– Parcă era vorba despre un proiect de cercetare, nu-i aşa? O chestie neinteresantă, nu?

– Aşadar, este un alt subiect pe care nu ţi l-ai dori. Sună ca şi cum ţi-aş cere Baltic Avenue şi Mediterranean şi ţi-aş oferi în schimb Boardwalk şi Park Place.

– Exact aşa sună, Buck. Crezi că sînt fraier?

– Bineînţeles că nu, Jimmy. Nu mă înţelegi... Eu nu sînt duşmanul tău.

– Eşti doar adversarul meu, care păstrează articolele importante pentru el însuşi.

– Dar tocmai ţi-am oferit unul!

– Ceva nu e în ordine, Buck. Întîlnirea pe tema religiei unice e destul de insipidă şi, oricum, proiectul acela nu va funcţiona. Evreii nu vor întîmpina nici un obstacol în calea reconstruirii Templului lor pentru că ei sînt singurii cărora le pasă de asta. Trebuie să fiu de acord cu tine că cei doi profeţi de la Zidul Plîngerii ar fi un subiect grozav, dar vreo opt oameni au murit încercînd să se apropie de ei. Sînt convins că fiecare jurnalist din lume le-a cerut un interviu în exclusivitate, dar nimeni nu a avut curajul să se ducă acolo. Toată lumea ştie cine va fi noul papă. Şi cui îi pasă despre cercetările rabinului?!

– Stai un pic, Jim, spuse Buck. Vezi, acum ai un avantaj asupra mea pentru că tu ştii cine va fi noul papă, iar eu nu.

– Hai să fim serioşi, Buck. Unde ai fost pînă acum? Toate pariurile făcute cu cap mizează pe arhiepiscopul Mathews de...

– Cincinnati? Chiar aşa? I-am luat un interviu pentru...

– Ştiu, Buck. L-am văzut. Toţi cei de aici au văzut articolul care îţi va aduce următorul Pulitzer.

Buck tăcu. Oare, invidia nu avea limite?

Se părea că Borland realizase că mersese prea departe.

– Sincer vorbind, Buck, te admir. Articolul merită să fie citit. Dar tu nu ai auzit că este pe cale de a fi ales papă?

– Nu.

– E un individ destul de isteţ. Are adeziunea tuturor, iar eu zic că va cîştiga cu siguranţă. Mulţi cred acelaşi lucru.

– Aşadar, de vreme ce îl cunosc, iar el are încredere în mine, nu te deranjează ca acest subiect să facă parte din înţelegere?

– Oh, tu vrei ca acum să perfectăm înţelegerea, nu? îl întrebă Jimmy.

– De ce nu?! Cît de tare îţi doreşti să scrii articolul de fond?

– Buck, crezi că eu nu ştiu că vei face parte din delegaţia O.N.U. pentru semnarea tratatului şi că vei purta o bluză, o pălărie sau orice altceva care să aibă sigla *Global Weekly*?

– Aşadar, vei include asta în editorialul tău şi remarca: „Redactorul temporar pe probleme religioase a avut şansa de a sta alături de Secretarul General."

– Nu e amuzant. Bailey nu îţi repartiza un subiect pentru ca, mai apoi, să accepte ca altcineva să scrie articolul în locul tău.

– Vorbesc serios, Jimmy! Chiar insist.

– Nu ar mai trebui să fii capabil să porţi negocieri după ce ai ratat întrevederea aceea cu Carpathia. Ce te face să crezi că Bailey te va asculta? Acum eşti un simplu jurnalist, care lucrează la biroul din Chicago.

Buck simţi că nu îşi mai putea stăpîni orgoliul şi, înainte să se gîndească de două ori, deschise gura:

– Da, sînt un simplu ziarist care deja a scris reportajul cel mai important de săptămîna viitoare şi care a fost desemnat să îl scrie şi pe următorul.

– Punct ochit, punct lovit!

– Îmi cer scuze, Jimmy. Am cam luat-o razna... Dar vorbesc serios în legătură cu această ofertă. Nu exagerez ca să te fac să crezi că subiectele tale sînt mai importante decît reportajul meu. Cred într-adevăr că incidentele pe teme religioase sînt subiecte mult mai interesante decît semnarea tratatului.

– Stai un pic, Buck! Nu te numeri printre fraierii care cred în teoriile profetice, apocaliptice, de genul „toate acestea au fost prezise în Biblie", nu-i aşa?

„Sînt chiar unul dintre aceştia", îşi spuse Buck, însă nu îşi permise să rostească asta cu voce tare.

– Cît de popular este acest punct de vedere? îl întrebă Buck.

– Tu ar trebui să ştii... Tu ai scris editorialul pe această temă.

– Articolul meu prezintă toate punctele de vedere.

– Da, dar i-ai inclus şi pe nebunii care cred în Înălţarea la Cer. Le-ar plăcea să fie infirmate toate celelalte teorii, astfel încît să fie validată varianta planului divin.

– Tu eşti redactorul pe probleme religioase, Jim. Au dreptate?

– Mie nu mi se pare că dispariţiile ar fi fost provocate de Dumnezeu.

– Deci, există Dumnezeu...

– E un fel de a spune...

– De a spune ce anume?

– Dumnezeu este în noi toţi, Buck. Tu ştii părerea mea...

– Părerea ta nu s-a schimbat o dată cu dispariţiile?

– Nu.

– Se afla Dumnezeu în oamenii care au dispărut?

– Sigur că da.

– Aşadar, o parte din Dumnezeu s-a dus?

– Buck, iei totul cuvînt cu cuvînt. Probabil că în continuare îmi vei spune că tratatul cu Israelul demonstrează faptul că Nicolae Carpathia este Antihristul.

„Mi-ar plăcea la nebunie să reuşesc să te conving. Şi voi încerca să te conving într-o bună zi", gîndi Buck.

– Ştiu că tratatul este deodebit de important, zise el. Poate că este mai important decît şi-ar imagina unii, însă

semnarea lui reprezintă doar un spectacol. Existența unui acord a reprezentat știrea de senzație, iar aceasta deja a fost prezentată.

– Semnarea poate fi un spectacol, însă merită să i se consacre un reportaj, Buck. De ce nu ai crezut că i-aș face față?

– Spune-mi că ești de acord ca eu să îți preiau toate celelalte subiecte și voi face în așa fel încît să primești articolul de fond.

– Sînt de acord.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles că vorbesc serios. Sînt convins că tu crezi că m-ai tras în piept, însă nu sînt un copil, Buck. Nu îmi pasă de importanța acestui editorial în raport cu toate celelalte pe care le-ai scris. Mi-ar face plăcere să îl am în carnețelul meu de amintiri, să îl arăt nepoților mei, știi tu...

– Te înțeleg.

– Da, mă înțelegi. Tu ai toată viața înainte și vei scrie de două ori mai multe articole de fond decît ai scris deja.

– Chloe! Vino încoace!

Rayford stătea în camera de zi, fiind prea șocat pentru a putea să se așeze jos. Deschisese televizorul și dăduse de o ediție specială a știrilor.

Chloe coborî scările în grabă.

– Trebuie să ajung la biserică, spuse ea. Ce se întîmplă?

Rayford îi făcu semn să tacă și ascultară și priviră știrile împreună. Un reporter C.N.N. se afla la Casa Albă, de unde relata.

– Se pare că acest gest deosebit este rezultatul unei întîlniri care s-a desfășurat mai devreme, în cursul serii trecute, între Nicolae Carpathia, Secretarul General al Națiunilor Unite, și președintele Gerald Fitzhugh. Fitzhugh deja s-a dovedit a fi un deschizător de drumuri în rîndul șefilor de state datorită sprijinului constant pe care l-a acordat noului Secretar General, însă împrumutarea noului avion prezidențial reprezintă fixarea unui nou standard. Ieri

după-amiază, Casa Albă a trimis actualul avion prezidențial la New York, pentru a-l aduce pe Carpathia la Washington, iar astăzi oficialii au anunțat că primul zbor al noii aeronave prezidențiale va avea misiunea de a-l transporta pe Carpathia, nu pe președinte.

– Ce?! întrebă Chloe.

– E vorba despre semnarea tratatului în Israel, spuse Rayford.

– Dar președintele va participa și el, nu-i așa?

– Da, dar va pleca la bordul vechii aeronave prezidențiale.

– Nu înțeleg.

– Nici eu.

Reporterul C.N.N. continuă:

– Persoanele sceptice spun că există o înțelegere neoficială, însă președintele însuși a făcut această afirmație la Casa Albă, cu cîteva momente în urmă.

C.N.N.-ul prezentă un material filmat. Președintele Fitzhugh părea tulburat:

– Negativiștii și politicienii rapace vor comenta acest gest, spuse președintele, însă americanii doritori de pace și cei care s-au săturat de convenționalismul politic, îl vor aplauda. Noul avion este minunat. L-am văzut. Sînt mîndru de el. Este suficient de spațios, astfel încît să cuprindă atît delegația Statelor Unite ale Americii, cît și pe cea a Națiunilor Unite, însă am considerat că ar fi potrivit ca misiunea O.N.U. să se afle la bordul lui în cursul acestui zbor inaugural. Pînă cînd actualul *Air Force One* va deveni *Air Force Two*, vom boteza noul 757 *Global Community One* și i-l vom oferi Secretarului General împreună cu urările noastre de bine. A sosit momentul ca lumea să se alăture acestui susținător al păcii, iar eu sînt mîndru să fiu cel care deschide această cale prin intermediul acestui gest neînsemnat. De asemenea, doresc să îi îndemn pe colegii mei de pe întreg mapamondul să se gîndească serios la propunerea de dezarmare a lui Carpathia. În țara noastră, apărarea a fost un domeniu privilegiat timp de generații,

dar sînt convins că sîntem cu toţii de acord că a venit vremea unei păci durabile, care să nu fie menţinută pe calea armelor. În această privinţă, sper să vă comunic decizia ţării noastre cît de curînd.

– Tată, asta înseamnă că tu...

Însă Rayford îi făcu lui Chloe din nou semn să tacă deoarece C.N.N.-ul întrerupea materialul pentru a prezenta în direct răspunsul lui Carpathia de la New York.

Nicolae se uita direct la camera de luat vederi, de parcă ar fi vrut să-l privească în ochi pe fiecare telespectator. Vocea lui era calmă şi emoţionată.

– Aş dori să îi mulţumesc preşedintelui Fitzhugh pentru gestul lui generos. Noi, membrii Naţiunilor Unite, ne simţim onoraţi şi îi sîntem recunoscători. De asemenea, aşteptăm cu nerăbdare minunata ceremonie care va avea loc lunea viitoare la Ierusalim.

– Dar e extrem de şiret, spuse Rayford, dînd din cap.

– Asta este slujba despre care îmi vorbeai. Tu vei pilota acel avion?

– Nu ştiu. Presupun că da. Nu mi-am dat seama că vechiul *Air Force One* va deveni *Air Force Two*, avionul vicepreşedintelui. Mă întreb dacă îl pensionează cu adevărat pe actualul pilot. Dacă el va pilota în continuare un 747, care va deveni *Air Force Two*, ce se va întîmpla cu actualul pilot al *Air Force Two*?

Chloe ridică din umeri.

– Eşti sigur că nu vei accepta să pilotezi noul avion?

– Mai mult ca niciodată. Nu vreau să am de-a face cu Carpathia.

Buck primi un telefon din partea lui Alice, secretara de la biroul revistei *Global Weekly* din Chicago.

– Ar fi bine dacă ţi-ai putea instala două linii telefonice, de vreme ce vei lucra acasă, spuse ea.

– Am două linii, spuse Buck. Dar una din ele este pentru computerul meu.

– Domnul Bailey a tot încercat să te găsească, dar telefonul tău era permanent ocupat.

– Dar de ce a mai sunat şi acolo? Ştie foarte bine că sînt acasă.

– Dar nu te-a sunat aici. Marge Potter vorbea la telefon cu Verna şi i-a spus că Bailey te căuta fără succes.

– Pun pariu că Vernei i-a făcut plăcere chestia asta...

– Cu siguranţă. Numai că nu a dansat de bucurie. Crede că ai din nou necazuri mari cu şeful.

– Mă îndoiesc.

– Ştii ce crede?

– De-abia aştept să aflu.

– Ea presupune că lui Bailey nu i-a plăcut articolul tău de fond şi că are de gînd să te concedieze.

Buck izbucni în rîs.

– Nu e adevărat? întrebă Alice.

– Dimpotrivă, spuse Buck. Dar fă-mi un serviciu şi nu îi spune asta Vernei!

Buck îi mulţumi lui Alice pentru că îi adusese lucrurile acasă în ziua precendentă, nu îi spuse nimic despre confuzia pe care o făcuse Chloe, crezînd că Alice era logodnica lui, şi încheie convorbirea pentru că dorea să îl sune pe Bailey. Dar, mai întîi de toate, vorbi cu Marge Potter.

– Buck, deja îmi e dor de tine, spuse ea. Ce s-a întîmplat?

– Într-o zi îţi voi povesti totul, spuse el. Am auzit că şeful a încercat să dea de mine.

– De fapt, am încercat eu în locul lui. Momentan, este ocupat cu Jim Borland şi aud că se discută pe un ton cam ridicat. Nu cred că l-am mai auzit vreodată pe Jim ridicînd tonul.

– Dar pe Bailey l-ai auzit făcînd lucrul ăsta?

Marge rîse.

– Nu mai mult de două ori pe zi, îi răspunse. Oricum, îi voi spune că l-ai căutat şi te va suna el.

– Poate că ar trebui să îi deranjezi, Marge. Întîlnirea lor ar putea fi motivul pentru care a încercat să vorbească cu mine.

Stanton Bailey preluă apelul aproape imediat:

– Williams, ai mult tupeu de vreme ce te comporţi ca un redactor-şef, deşi nu eşti.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule?

– Repartizarea subiectelor pentru reportaje nu intră în atribuţiile tale. Mai întîi, i-ai spus lui Borland că iniţial mă gîndisem să îi dau lui articolul pe tema semnării tratatului, iar, apoi, te-ai dat bine pe lîngă el, oferindu-te să preiei subiectele lui de doi bani în schimbul articolului tău.

– Nu am făcut aşa ceva!

– Nu a făcut aşa ceva! strigă Borland.

– Nu pot ţine pasul cu voi doi, spuse Bailey. Spune-mi: ce se întîmplă?

Chloe plecase să discute despre noua ei slujbă de la biserică, iar Rayford se gîndi să îl sune pe superiorul său. Earl Halliday dorea să aibă veşti de la el cît mai repede şi, dacă Rayford nu l-ar fi sunat cît de curînd, Earl ar fi făcut-o în locul lui.

Ştirile de astăzi fuseseră elementul decisiv pentru răspunsul lui Rayford. El nu putea să treacă cu vederea prestigiul de care ar fi beneficiat în calitate de pilot al preşedintelui. Iar, în cazul în care ar fi devenit pilotul lui Carpathia, acesta ar fi fost şi mai mare. Însă motivele şi visurile lui Rayford se schimbaseră radical. El nu dorea să devină pilotul avionului *Air Force One* – sau *Global Community One* – pentru următorii şapte ani de zile.

Pe Rayford îl deranjase mărimea casei chiar şi pe vremea cînd acolo locuiau patru oameni. Uneori însă se simţise mîndru de ea. Casa îi scotea în evidenţă statutul, poziţia sa socială, realizările. Acum, ea era doar un loc pustiu. Era mulţumit pentru că o avea pe Chloe acasă. Deşi nu ar fi avut nimic împotrivă dacă ea s-ar fi întors la facultate, el nu ar fi ştiut ce să facă în timpul său liber. Una era să se gîndească la tot ce era necesar ca să transporte în siguranţă sute de oameni în timp ce se afla în aer şi altceva lipsa altor activităţi acasă, exceptînd masa şi somnul. Fără Chloe, locul putea să devină de nesuportat.

Fiecare cameră, fiecare ornament, fiecare detaliu îi aminteau de Irene. Din cînd în cînd, ceva anume îi ieşea în cale şi Raymie îi reapărea în minte, de asemenea. Odată găsise una dintre bomboanele preferate ale lui Raymie sub o pernă de pe canapea, altă dată descoperise nişte cărţi de-ale lui sau o jucărie ascunsă în spatele unui ghiveci cu flori.

Rayford devenise sentimental, însă acest lucru nu îl mai deranja. Suferinţa lui era acum mai degrabă melancolică, decît dureroasă. Cu cît se apropia mai mult de învăţăturile Domnului, cu atît îşi dorea mai mult să fie alături de El, de Irene şi de Raymie, după A Doua Venire.

Amintirile îl făceau să se simtă mai aproape de cei dragi cu mintea şi cu sufletul. De vreme ce acum le împărtăşea credinţa, îi înţelegea şi îi iubea şi mai mult. Atunci cînd regretele începeau să îl copleşească, atunci cînd se simţea ruşinat de comportamentul său din trecut, în calitate de soţ şi tată, Rayford se ruga pentru a-i fi iertată ignoranţa.

Rayford se hotărî să gătească pentru Chloe în seara aceea. Urma să îi pregătească unul dintre felurile de mîncare preferate – creveţi cu sos de usturoi şi paste. Zîmbi. În ciuda defectelor pe care le moştenise de la el, Chloe chiar era o persoană minunată. Chloe era un exemplu clar al influenţei lui Hristos asupra oamenilor. Dorea să îi spună asta, iar pregătirea cinei era unul din modurile de a o face. Ar fi fost prea uşor să îi cumpere cadouri sau să o scoată în oraş. Acum, Rayford dorea să facă el însuşi ceva pentru ea.

Rayford petrecu o oră cumpărînd ingredientele necesare şi încă o oră şi jumătate în bucătărie, preparînd masa de seară şi aşteptînd ca ea să ajungă acasă. Îşi dădu seama că se comporta la fel ca Irene şi îşi aminti expresia optimistă cu care ea îl întîmpina aproape în fiecare seară. Presupunea că îi mulţumise şi o complimentase pentru acest lucru de nenumărate ori. Însă doar acum realiza că Irene făcuse toate lucrurile acelea pentru el datorită aceloraşi sentimente de dragoste şi devotament, pe care el le nutrea acum faţă de Chloe.

Niciodată nu înţelesese acest lucru, iar tentativele lui nereuşite de a-i face complimente fuseseră, probabil, văzute ca fiind de complezenţă. Acum nu mai avea cum să se revanşeze faţă de Irene, decît dacă ar fi ajuns şi el în rai, însoţit de Chloe.

Buck încheie conversaţia telefonică simultană cu Stanton Bailey şi Jim Borland, întrebîndu-se de ce nu acceptase oferta lui Carpathia de a conduce *Chicago Tribune*, aşa încît să evite astfel de situaţii. Îşi convinsese interlocutorii că era sincer şi, în cele din urmă, reuşi să obţină aprobarea lipsită de entuziasm a bătrînului, însă se întreba dacă merita să fie dezavantajat încă o dată. Scopul lui era să realizeze conexiuni între subiectele religioase ca să îi demonstreze lui Borland cum ar fi trebuit să îşi facă slujba şi, totodată, să îl facă pe Bailey să realizeze cum ar fi trebuit să fie noul redactor-şef.

Buck nu îşi dorea această poziţie, după cum nu şi-o dorise nici atunci cînd Steve Planck demisionase, iar el se lăsase convins să îl înlocuiască. Cu toate acestea, spera din tot sufletul ca Bailey să găsească pe cineva care să transforme din nou munca în plăcere.

Scrise cîte ceva la computer, schiţînd unele dintre subiectele pe care le primise în urma schimbului cu Jim Borland. Buck pornise de la aceleaşi premise ca şi Borland atunci cînd investigase subiecte senzaţionale. Dar lucrul acesta se întîmplase înainte de a studia Scriptura, înainte de a afla rolul pe care Carpathia îl juca în istoria omenirii.

Acum spera că toate acestea se vor întîmpla în momentul potrivit. Era posibil ca el să se afle în faţa evenimentelor care urmau să ducă la împlinirea profeţiilor vechi de mii de ani. Indiferent dacă acestea constituiau subiecte de prima pagină sau nu, evenimentele ar fi contribuit în egală măsură la desfăşurarea istoriei ulterioare a omenirii la fel ca şi tratatul cu Israelul.

Buck îl sună pe Steve Planck.

– Ai ceva să-mi spui? spuse Steve. Pot să îi comunic ceva Secretarului General?

– Aşa îi spui? îl întrebă Buck uimit. Nu poţi nici măcar să îi pronunţi numele?

– Am ales să nu o fac. E o chestiune de respect, Buck. Pînă şi Hattie îi spune „domnule Secretar General" şi, dacă nu mă înşel, ei doi petrec la fel de mult timp împreună în particular ca şi la serviciu.

– Nu răsuci cuţitul în rană. Ştiu foarte bine că eu am fost cel care le-a făcut cunoştinţă unul cu celălalt.

– Îţi pare rău? I-ai oferit liderului mondial o persoană pe care o adoră, iar lui Hattie i-ai schimbat viaţa în mod radical.

– De asta mă tem şi eu, spuse Buck, realizînd că era pe cale de a-şi exprima sentimentele adevărate în faţa unuia dintre confidenţii lui Carpathia.

– Ea era o anonimă, Buck, iar acum participă la scrierea istoriei.

Buck nu dorea să audă aşa ceva, dar nici nu avea de gînd să îi spună lui Steve ce anume voia să audă.

– Aşadar, cum stau lucrurile, Buck?

– Nu sînt pe punctul de a lua o decizie astăzi, spuse Buck. Tu ştii care e punctul meu de vedere.

– Nu te înţeleg, Buck. Care e problema? În ce constă dificultatea? Oferta lui Carpathia reprezintă visul tău de o viaţă.

– Steve, eu sînt jurnalist, nu specialist în relaţii publice.

– Aşa îmi spui tu mie?

– Asta eşti, Steve. Nu e vina ta, dar nu pretinde că eşti altceva.

Buck îşi jignise în mod evident prietenul.

– Da, bine, cum spui tu, spuse Steve. Tu m-ai sunat, deci ce doreşti?

Buck îi povesti despre înţelegerea lui cu Borland.

– Mare greşeală, zise Steve, încă enervat. Îţi aminteşti că eu nu i-am repartizat niciodată un articol de fond.

– Subiectul acesta nu ar trebui să constituie un articol de fond. Celelalte, cele de care mă voi ocupa eu, sînt cu adevărat importante.

Steve ridică tonul:

– Acesta ar fi fost cel mai important articol de fond pe care l-ai fi putut scrie vreodată! Evenimentul acesta va fi cel mai mediatizat din istorie.

– Îmi spui una ca asta şi susţii în continuare că nu eşti un specialist în relaţii cu publicul?

– Ce?! Cum?!

– O.N.U. semnează un tratat de pace cu Israelul, iar tu consideri că este un subiect mai important decît dispariţiile a miliarde de oameni de pe glob?

– A, da, asta era... Sigur...

– „A, da, asta era... Sigur..." îl imită Buck. Şi te mai şi superi, Steve! Adevăratul subiect este tratatul, şi nu ceremonia. Tu ştii asta.

– Deci, vii?

– Bineînţeles că vin, dar nu voi veni împreună cu voi.

– Nu vrei să te afli la bordul avionului *Air Force One*?

– Poftim?

– Hai, domnule ziarist de renume internaţional. Pune-te la curent cu noutăţile, omule!

Rayford aştepta cu nerăbdare ca fiica sa să ajungă acasă şi, în acelaşi timp, de-abia aştepta ca nucleul de bază al Armatei Pătimirilor să se reunească în acea seară. Chloe îi spusese că Buck nu dorea să accepte slujba pe care i-o oferise Carpathia, după cum nici Rayford nu dorea să accepte oferta Casei Albe. Dar nu se ştia niciodată ce avea să decidă, pînă la urmă, Buck. Uneori, el privea lucrurile dintr-o perspectivă diferită şi, de multe ori, chiar avea dreptate. Rayford nu îşi putea imagina modul în care aceste schimbări aveau să îşi facă loc în noua lor viaţă, însă dorea să discute despre ele şi să se roage în legătură cu ele. Rayford se uită la ceas. Cina ar fi trebuit să fie gata peste o

jumătate de oră. Şi tot atunci Chloe spusese că avea să ajungă acasă.

– Nu, spuse Buck. Nu aş vrea să călătoresc nici cu vechiul şi nici cu noul *Air Force One*. Apreciez invitaţia de a face parte din delegaţia O.N.U. şi voi accepta să iau loc la masa tratativelor, dar pînă şi Bailey e de acord asupra faptului că ar trebui să fiu trimis acolo din partea revistei *Global Weekly*.

– *I-ai spus lui Bailey despre propunerea noastră?*

– Nu despre oferta de lucru, bineînţeles. Dar în ceea ce priveşte oferta de a vă însoţi la semnarea tratatului, desigur.

– De ce crezi că excursia ta la New York s-a desfăşurat în secret, Buck? Crezi că doream ca la *Global Weekly* să se ştie despre ea?

– Am crezut că nu doreaţi ca la revistă să se ştie că mi-aţi oferit o slujbă şi nu ştie nimeni. Dar cum aş fi explicat prezenţa mea în Israel şi participarea mea la semnarea tratatului?

– Ne-am închipuit că atunci nu ar mai fi contat pentru cel care ar fi trebuit să devină fostul tău angajator.

– Nu îţi mai da cu presupusul, Steve, zise Buck.

– Nici tu.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu te aştepta ca o astfel de ofertă, care apare o dată în viaţă, să mai rămînă valabilă dacă vei refuza o invitaţie, la fel cum ai făcut-o data trecută.

– Aşadar, oferta rămîne valabilă doar în cazul în care voi accepta să fac parte din departamentul de relaţii publice.

– E un mod de a spune...

– Nu prea mă ajuţi să văd partea bună a lucrurilor, Steve.

– Ştii, Buck, nu sînt convins că eşti făcut pentru politica şi jurnalismul de acest nivel.

– Sînt de acord cu tine în sensul că nivelul a scăzut considerabil.

– Nu asta am vrut să spun. Oricum, îţi aduci aminte predicţiile tale referitoare la moneda unică? Spuneai că nu

ce va întîmpla niciodată? Uită-te mîine la ştiri, amice! Şi adu-ţi aminte că talentul diplomatic al lui Nicolae Carpathia a făcut totul posibil.

Buck văzuse cum acţiona aşa-zisul talent diplomatic a lui Carpathia. Probabil că în acelaşi fel îl convinsese pe preşedintele Statelor Unite să îi cedeze noul 757, ca să nu mai vorbim despre felul în care îi convinsese pe martorii unei crime să creadă că au asistat la o sinucidere.

Venise timpul să îi povestească lui Bruce despre călătoria sa la New York.

– Rayford, poţi să vii aici?

– Cînd, Earl?

– Chiar acum. Se întîmplă lucruri importante legate de noul *Air Force One*. Ai auzit?

– Da, ştirile numai despre asta vorbesc.

– Tu trebuie numai să spui „da" şi vei pilota avionul spre Israel, avîndu-l pe Nicolae Carpathia la bord.

– Încă nu pot să iau o hotărîre.

– Ray, am nevoie de tine aici! Poţi să vii sau nu?

– Nu astăzi, Earl. Tocmai făceam ceva aici, deci care va trebui să ne vedem mîine.

– Ce poate fi atît de important?

– E o problemă personală.

– Vrei să îmi spui că tocmai te gîndeai la vreo altă ofertă?

– Mă gîndeam la ceva, dar nu la o altă ofertă. Pregăteam cina pentru fiica mea.

Rayford nu auzi nimic preţ de o clipă. În cele din urmă, Earl zise:

– Ray, sînt de acord că familia are prioritate. Numai Dumnezeu ştie cîţi piloţi au căsnicii proaste şi copii care le fac probleme. Dar fiica ta...

– Chloe.

– Aşa, e destul de mare, încît să meargă la facultate, nu-i aşa? Ar înţelege, n-am dreptate? Nu ar putea să amîne cina cu

tata pentru cîteva ore, dacă ar şti că s-ar putea ca el să obţină cea mai bună slujbă din domeniul aviaţiei?

– Ne vedem mîine, Earl. Am cursa spre Baltimore mîine dimineaţă şi mă întorc după-amiază, tîrziu. Putem să ne vedem înainte de asta.

– La ora 9.00?

– Bine.

– Rayford, dă-mi voie să te avertizez: dacă ceilalţi indivizi care apar pe listă îşi doreau postul acela, acum cred că ar face orice pentru noua ofertă. Poţi să pui pariu că îşi sună toate cunoştinţele, că îşi adună toate recomandările, că încearcă să-şi pună pile şi tot tacîmul.

– Bine. Poate că unul dintre ei va primi postul, iar eu nu va mai trebui să mă îngrijorez în privinţa asta.

Earl Halliday părea agitat:

– Acum, Rayford..., începu el, însă Rayford nu îl lăsă să continue.

– Earl, începînd de mîine dimineaţă, hai să cădem de acord să nu ne mai irosim reciproc timpul. Tu ştii răspunsul meu şi unicul motiv pentru care nu ţi-am spus că acesta este definitiv îl constituie faptul că m-ai rugat, în numele prieteniei noastre, să nu o fac. M-am gîndit la propunere, m-am rugat şi am vorbit despre ea cu apropiaţii mei. Nu am de gînd să mă las hărţuit sau să îmi fie ruşine pentru decizia mea. Dacă voi refuza o slujbă pe care toţi ceilalţi şi-o doresc, iar, mai apoi, îmi va părea rău, asta va fi problema mea.

Buck tocmai intra în parcarea Bisericii Oraşului Noii Speranţe în timp ce Chloe ieşea. Cei doi îşi apropiară maşinile şi deschiseră geamurile.

– Hei, fetiţo, ştii ceva despre biserica aceasta?

Chloe zîmbi.

– Doar că e aglomerată în fiecare duminică.

– Foarte bine. Voi veni şi eu să văd cum este. Aşadar, accepţi slujba?

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

– Dar eu am deja o slujbă.

– Se pare că şi eu am una, spuse ea. Astăzi am învăţat mai multe decît am învăţat la facultate anul trecut.

– Cum a mers cu Bruce? Adică, i-ai spus că ştii că el ţi-a trimis florile?

Chloe se uită peste umăr, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Bruce ar fi putut-o auzi.

– Trebuie să îţi povestesc totul cînd vom avea timp, zise ea.

– După întîlnirea din seara asta?

Ea dădu din cap:

– M-am culcat tîrziu aseară. Ştii tu, din cauza unui tip...

– Chiar aşa?

– Da... Nu am putut să scap de el. Mi se întîmplă din ce în ce mai des.

– Ne vedem mai tîrziu, Chloe.

Buck nu îl putea învinovăţi pe Bruce pentru interesul pe care acesta îl manifesta faţă de Chloe. Pur şi simplu, i se părea ciudat faptul că trebuia să concureze pentru o femeie cu noul său prieten şi pastor.

– Miroase a ceea ce cred eu că miroase? îl întrebă Chloe entuziasmată atunci cînd veni din garaj. Nu cumva ai gătit creveţi cu sos de usturoi?

Intră în bucătărie şi îşi sărută tatăl.

– Mîncarea mea preferată! Cine vine în vizită?

– Oaspetele de onoare tocmai a sosit, spuse el. Nu ai prefera să luăm masa în sufragerie? Ne-am putea muta acolo cu uşurinţă.

– Nu, aici e perfect. Cu ce ocazie?

– Cu ocazia noii tale slujbe. Povesteşte-mi totul!

– Tată! Ce se întîmplă cu tine?

– Pur şi simplu, îmi explorez latura feminină a personalităţii, spuse el.

– Hai, te rog! se strîmbă ea. Orice numai asta nu!

În timpul cinei, Chloe îi spuse despre sarcinile pe care i le repartizase Bruce şi despre investigaţiile şi studiile pe care deja le făcuse.

– Aşadar, ai de gînd să faci asta?

– Să studiez şi să fiu plătită pentru că o fac? Cred că e o decizie destul de uşoară, tată.

– Şi ce ai să îmi spui despre Bruce?

Ea dădu din cap, întrebătoare.

– Ce să-ţi spun despre Bruce?

11

Pînă cînd Rayford şi Chloe ajunseră să spele vasele, Rayford aflase totul despre ciudata ei întrevedere cu Bruce.

– Şi nu a spus că el a trimis florile? o întrebă Rayford.

– A fost atît de ciudat, tată! spuse ea. Am tot încercat să aduc vorba despre singurătate şi despre cît de mult însemnăm unul pentru celălalt, noi, toţi cei patru, şi nu părea interesat de subiect. Era de acord că toţi avem nevoi, dar, apoi, schimba subiectul şi îmi vorbea despre studiu sau despre cum aş fi putut să îl ajut. În cele din urmă, i-am spus că voiam, pur şi simplu, să aflu cum stăteau lucrurile cu relaţiile romantice în această perioadă şi mi-a spus că s-ar putea să dezbatem subiectul diseară. Mi-a zis că şi alţii l-au întrebat acelaşi lucru în ultima vreme şi că el însuşi avea unele nelămuriri, deci a cercetat problema.

– Poate că va recunoaşte diseară.

– Nu e o faptă pe care s-o recunoşti, tată. Nu mă aştept să îmi mărturisească în faţa ta şi a lui Buck că el este cel care mi-a trimis florile. Dar poate că vom putea să ne dăm seama şi vom afla de ce a făcut-o.

Buck încă se mai afla în biroul lui Bruce atunci cînd Chloe şi Rayford sosiră. Bruce începu şedinţa nocturnă a Armatei Pătimirilor, cerînd permisiunea tuturor celor de faţă pentru a discuta evenimentele din viaţa fiecăruia dintre ei. Toţi fură de acord.

După ce prezentă în cîteva cuvinte ofertele primite de Buck şi de Rayford, Bruce spuse că simţea nevoia de a mărturisi că experimenta un sentiment de incompatibilitate cu rolul de pastor al unei biserici pline de proaspeţi credincioşi.

– Mă simt stînjenit aproape zilnic. Ştiu că am fost iertat şi că m-am îndreptat, dar faptul de a trăi o minciună treizeci de ani te consumă şi, deşi Dumnezeu spune că păcatele nostre sînt separate unele de altele la fel ca estul de vest, mie îmi este greu să uit...

El recunoscu, de asemenea, că se simţea singur şi extenuat.

– Îmi este cu atît mai greu, cu cît simt nevoia să călătoresc şi să iniţiez mici grupuri de „sfinţi ai pătimirilor", cum îi numeşte Biblia.

Buck ar fi vrut să îl întrebe de ce nu îi trimisese lui Chloe o felicitare împreună cu florile, dar ştia că aşa ceva nu se cădea. Bruce abordă tema ofertelor de muncă pe care Rayford şi Buck le primiseră.

– Cred că vorbele mele vă vor şoca, deoarece încă nu mi-am exprimat punctul de vedere, dar, dragii mei, cred că amîndoi ar trebui să vă gîndiţi serios să acceptaţi aceste propuneri.

Această afirmaţie provocă reacţii neaşteptate printre cei de faţă. Era pentru prima dată cînd cei patru vorbeau atît de direct despre probleme personale. Buck susţinea că nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi abdicat de la principiile lui de jurnalist în favoarea manipulării ştirilor şi a lui însuşi de către Nicolae Carpathia. De asemenea, se arătă uimit de faptul că Rayford nu părea impresionat de oferta ce i se făcuse şi era de acord cu Bruce în privinţa faptului că ar fi trebuit să o accepte.

– Domnule, spuse Buck, însuşi faptul că nu ai urmărit să obţii un astfel de post este un semn bun. Dacă l-ai fi dorit, ştiind ceea ce ştii acum, cu toţii am fi fost îngrijoraţi pentru soarta ta. Dar gîndeşte-te la oportunitatea de a te afla aproape de cei ce conduc.

– Care ar fi avantajul? îl întrebă Rayford.

– Poate că avantajul personal ar fi unul minim, spuse Buck, cu excepţia remuneraţiei. Dar nu crezi că ar fi în avantajul nostru dacă am avea o cale de acces la preşedinte?

Rayford îi spuse lui Buck că toţi se înşelau dacă credeau că pilotul avionului prezidenţial ştia ceva mai multe decît cei care citeau ziarele.

– Poate că ai dreptate în momentul de faţă, spuse Buck. Dar, dacă Nicolae Carpathia chiar va cumpăra cele mai importante trusturi de presă, un apropiat al preşedintelui s-ar afla printre puţinii oameni care ar şti ce se întîmplă în realitate.

– Acesta este un motiv în plus pentru ca *tu* să accepţi să lucrezi pentru Carpathia, spuse Rayford.

– Poate că eu ar trebui să accept oferta ta, iar tu pe a mea, spuse Buck şi, în sfîrşit, atmosfera se destinse.

– Vedeţi voi ce se întîmplă aici? făcu Bruce. Cu toţii evaluăm mai clar şi mai raţional situaţia în care se află ceilalţi decît cea în care sîntem fiecare dintre noi.

Rayford chicoti:

– Vrei să spui că ne aflăm cu toţii în plin proces de autonegare.

Bruce zîmbi:

– Poate că da... Este posibil ca Dumnezeu să vă fi trimis toate astea doar pentru a vă testa motivaţiile şi loialitatea faţă de El, ţinînd cont că ofertele par mult prea importante pentru a fi trecute cu vederea.

Buck se întreba dacă Rayford ezita la fel de mult ca şi el în acel moment. Fusese extrem de sigur că nu va accepta o astfel de propunere venind din partea lui Carpathia. Acum nu ştia ce să mai creadă. Chloe îi scoase din impas:

– Eu cred că amîndoi ar trebui să acceptaţi ofertele.

Buck găsi ciudat faptul că Chloe aşteptase să ajungă la întîlnire ca să îşi exprime opinia şi era evident că şi tatăl ei era mirat.

– Mi-ai spus că ar trebui să fiu deschis în privinţa tuturor posibilităţilor, Chlo', spuse Rayford. Crezi, cu adevărat, că ar trebui să accept postul?

Chloe aprobă printr-o mişcare din cap:

– Problema nu o constituie preşedintele, ci Carpathia. Dacă este cine credem noi că este – şi cu toţii ştim cine este –, Carpathia va deveni în scurt timp mai puternic decît preşedintele Statelor Unite. Unul dintre voi sau amîndoi ar trebui să se apropie de el cît mai mult cu putinţă.

– Am mai fost în apropierea lui, zise Buck. Şi mi-a fost de-ajuns!

– De vreme ce te referi la integritate şi la siguranţa ta personală, insistă Chloe, nu pot să nu ţin cont de îngrozitoarea experienţă pe care ai avut-o, dar, dacă nu vom avea o persoană în interior, atunci Carpathia va putea înşela pe oricine.

– Însă, de îndată ce voi dezvălui ceea ce se întîmplă cu adevărat, el mă va elimina, spuse Buck.

– Poate că da. Dar poate că Dumnezeu te va ţine în paza Lui. Poate că tot ce vei putea face va fi să ne spui ce se întîmplă cu adevărat ca să le putem transmite credincioşilor.

– Ar trebui să renunţ la toate principiile mele ca jurnalist.

– Iar acestea sînt mai presus de responsabilităţile pe care le ai faţă de fraţii şi surorile tale întru Hristos?

Buck nu ştiu cum să-i răspundă. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau atît de mult la Chloe. Însă independenţa şi integritatea îi fuseseră temeinic insuflate încă de la începutul carierei lui de jurnalist, încît îi era aproape imposibil să creadă că ar putea deveni cu totul altcineva. Ideea de a poza în publicist, cînd, de fapt, ar fi fost doar angajatul lui Carpathia, depăşea puterea imaginaţiei sale.

Bruce interveni şi se concentră asupra lui Rayford. Buck se bucura pentru că nu mai era în centrul atenţiei, dar înţelegea perfect ce simţea pilotul în momentele acelea.

– Eu cred că decizia ta e mult mai simplă, Rayford, zise Bruce. Tu poţi să pui nişte condiţii, cum ar fi, de exemplu,

să ţi se permită să locuieşti aici, de vreme ce asta contează atît de mult pentru tine, şi vei vedea cît de serioşi sînt în privinţa ofertei.

Rayford era tulburat. Se uită la Buck:

– Dacă am vota în această privinţă, raportul voturilor ar fi de trei la unu în favoarea voastră?

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse Buck. Se pare că sîntem singurii care consideră, fiecare pentru sine, că nu ar trebui să acceptăm aceste posturi.

– Poate că tu ar trebui să o faci, făcu Rayford, pe jumătate în glumă.

Buck izbucni în rîs:

– Să zicem că aş putea accepta faptul că am fost orb sau cel puţin miop.

Rayford nu ştia ce anume ar fi fost dispus să accepte şi spuse asta cu voce tare. Bruce sugeră ca ei toţi să îngenuncheze şi să se roage – ceea ce fiecare făcu, însă pe cont propriu, nu în grup. Pastorul îşi aduse scaunul în faţa biroului şi cu toţii se întoarseră şi îngenunchează. Faptul că îi auzea pe ceilalţi rugîndu-se îl mişca profund pe Rayford. Îşi dorea ca Dumnezeu să îi spună cu voce tare ce anume să facă, dar, atunci cînd se ruga, el Îi cerea să simplifice lucrurile pentru ei toţi.

În timp ce Rayford îngenunchea, el realiză că voinţa sa trebuia să se supună – din nou – lui Dumnezeu. Trebuia să facă asta în fiecare zi, să renunţe la tabieturile sale, cărora le rezerva atît de mult timp.

Rayford se simţea atît de mic, atît de neînsemnat în faţa lui Dumnezeu, încît i se părea că nu reuşea să dea dovadă de suficientă umilinţă. Se chircea, se ghemuia, îşi îndesa bărbia în piept şi totuşi se simţea mîndru, orgolios. Bruce se ruga cu vocea tare, dar, deodată, se opri, iar Rayford îl auzi plîngînd în tăcere. Simţi un nod în gît. Îi era dor de familia sa, dar era profund recunoscător pentru că o avea pe Chloe, pentru şansa care i se oferise, pentru aceşti prieteni.

Rayford îngenunchease acolo, în faţa scaunului lui, acoperindu-şi faţa cu mîinile şi rugîndu-se tăcut. Dorinţa lui Dumnezeu era şi dorinţa lui, chiar dacă el, ca om, nu reuşea s-o înţeleagă. Sentimentul copleşitor al nimicniciei aproape că îl strivea şi se întinse pe podea, zăcînd cu faţa în jos, pe covor. Gîndul că ar arăta ridicol îi trecu prin minte, dar îl îndepărtă de îndată. Nimeni nu îl privea, nimeni nu era curios. Iar dacă cineva ar fi crezut că experimentatul pilot de avion îşi mortificase simţurile, nu s-ar fi înşelat.

Rayford era întins pe podea, cu dosul palmelor pe covorul aspru şi cu faţa ascunsă în mîini. Din cînd în cînd, unul dintre cei prezenţi se ruga cu voce tare pentru scurt timp, iar Rayford realiza că toţi se aflau cu faţa la pămînt.

Rayford pierdu şirul clipelor, dîndu-şi seama vag că timpul trecea fără ca nimeni să rostească vreun cuvînt. Niciodată nu mai simţise atît de acut prezenţa lui Dumnezeu. Aşadar, acesta era sentimentul de a te afla într-un loc plin de sfinţenie; era ceea ce simţise Moise atunci cînd Dumnezeu i-a spus să îşi scoată încălţările. Rayford dorea să se afunde în covor, să intre într-o crăpătură din podea şi să se ascundă acolo, în faţa sfinţeniei şi puterii nelimitate a lui Dumnezeu.

Nu ştia prea bine cît de mult timp petrecuse acolo, rugîndu-se şi ascultînd. După o vreme, îl auzi pe Bruce ridicîndu-se şi aşezîndu-se, murmurînd un imn. În curînd, toţi începură să cînte şi îşi reluară locurile pe scaune. Toţi aveau lacrimi în ochi. În cele din urmă, Bruce vorbi:

– Am trăit cu toţii o experienţă neobişnuită, spuse el. Cred că ar trebui să întărim aceasta cu un nou jurămînt în faţa lui Dumnezeu şi a noastră. Dacă mai există ceva de mărturisit şi care să fie iertat, să nu plecăm de aici înainte de a o face! Chloe, seara trecută ai făcut nişte supoziţii dure, dar ambigue.

Rayford o privi pe Chloe.

– Îmi cer scuze, zise ea. A fost o neînţelegere care s-a rezolvat acum.

– Nu trebuia să purtăm o discuţie despre puritatea sexuală în timpul Pătimirilor?

Ea zîmbi:

– Nu, cred că avem cu toţii o idee despre acest subiect. Totuşi, ar mai fi ceva de clarificat şi îmi pare rău că trebuie să fac asta de faţă cu toată lumea...

– E în ordine, o linişti Bruce. Spune ce ai de spus.

– Am primit nişte flori din partea unei persoane anonime şi vreau să aflu dacă au fost trimise de cineva care se află în această încăpere.

Bruce îşi mută privirea:

– Buck?

– Nu am fost eu, spuse Buck, făcînd o grimasă. Eu am fost cu ceva timp în urmă suspectat.

Atunci cînd Bruce se uită la el, Rayford zîmbi şi negă, dînd din cap.

– În această situaţie, mai rămîn eu, spuse Bruce.

– Tu? spuse Chloe.

– Nu am dreptate? Nu ai limitat lista suspecţilor la cei prezenţi în această cameră?

Chloe fu de acord.

– Cred că ar fi cazul să investighezi în continuare, spuse Bruce, roşind. Nu am fost eu, dar mă simt flatat pentru că m-ai suspectat. Aş vrea să-mi fi trecut prin cap aşa ceva...

Mirarea lui Rayford şi a lui Chloe fu evidentă, deoarece Bruce începu imediat să se explice:

– O, nu am intenţionat să spun ceea ce credeţi voi. Pur şi simplu... Cred că a trimite flori cuiva e un gest minunat şi sper că a fost un gest încurajator, indiferent cine ţi le-a trimis.

Bruce păru uşurat atunci cînd schimbă subiectul şi reveni la predica sa. O lăsă pe Chloe să le prezinte cîteva dintre rezultatele investigaţiilor ei din acea zi. La ora 22.00, atunci cînd toţi se pregăteau să plece, Buck se întoarse spre Rayford şi îi spuse:

– Oricît de minunat a fost momentul rugăciunii, nu am primit nici o indicaţie referitoare la ce ar trebui să fac.

– Nici eu.

– Voi doi sînteţi singurii.

Bruce se uită la Chloe, care dădu din cap:

– Nouă ne este foarte clar ce ar trebui să faceţi. Şi fiecăruia dintre voi îi este clar ceea ce ar trebui să facă celălalt. Dar nimeni nu poate să ia decizii în locul vostru.

Buck o conduse pe Chloe afară din biserică.

– A fost fantastic, spuse ea.

El o aprobă:

– Nu ştiu ce m-aş face fără voi toţi.

– Fără *noi* toţi? Chloe zîmbi: Nu puteai să te abţii şi să nu vorbeşti la plural, nu-i aşa?

– Cum aş putea să fac o afirmaţie atît de îndrăzneaţă în faţa unei persoane care are un admirator secret?

Ea îi făcu cu ochiul:

– Poate că ar trebui să o faci.

– Acum serios, cine crezi că ar putea fi?

– Nici nu ştiu de unde să încep.

– Există chiar atît de multe variante?

– Vrei să spui atît de puţine. De fapt, nu există nici măcar una.

Rayford începuse să se întrebe dacă Hattie Durham nu cumva avea de-a face cu florile pe care le primise Chloe, însă nu intenţiona să îi sugereze un asemenea lucru fiicei sale. Ce fel de idee trăsnită îi trecuse lui Hattie prin minte ca să justifice un astfel de gest? Să fi fost doar o altă farsă?

Miercuri dimineaţă, în biroul lui Earl Halliday din Aeroportul O'Hare, Rayford avu surpriza de a-l întîlni pe însuşi preşedintele companiei Pan-Con, Leonard Gustafson. El îl mai văzuse de două ori înainte. Ar fi trebuit să îşi dea seama că se întîmpla ceva ciudat de îndată ce coborîse din lift la etajul inferior. Locul arăta altfel. Birourile era mai curate, cravatele tuturor perfect aranjate, lumea părea mai ocupată, teancurile de dosare şi dezordinea dispăruseră. Oamenii atotştiutori ridicară din sprîncene atunci cînd Rayford înaintă spre biroul lui Earl.

Gustafson, fost militar de carieră, era mai scund decît Rayford şi mai subţire decît Earl, dar chiar şi pentru el biroul lui Earl era prea mic. În încăpere fusese adus un scaun în plus însă, atunci cînd Rayford intră, Gustafson sări în picioare, cu trenciul atîrnîndu-i pe unul din braţe, şi îi strînse mîna lui Rayford:

– Steele, băiete, ce mai faci? îl întrebă el, arătîndu-i un scaun de parcă s-ar fi aflat în biroul său. A trebuit să vin astăzi la Chicago pentru altă problemă, dar atunci cînd am aflat că trebuie să te vezi cu Earl, am vrut să fiu aici, să te felicit, să te degrevez de obligaţii şi să îţi urez toate cele bune.

– De obligaţii?

– Nu te concediez, bineînţeles, însă vreau să te linişteşti. Poţi să fii sigur că nu îţi vom purta resentimente. Ai avut o carieră remarcabilă, ba nu, glorioasă, la Pan-Con şi îţi vom simţi lipsa, dar sîntem mîndri de tine.

– Comunicatul este deja redactat? întrebă Rayford.

Gustafson rîse puţin prea tare:

– Asta se aranjează imediat şi, desigur, vom face anunţul. Slujba aceasta reprezintă încununarea carierei tale şi, totodată, a noastră. Tu eşti omul nostru, iar acum vei fi omul lui. Mai mult nu se poate, nu-i aşa?

– Ceilalţi candidaţi au renunţat?

– Nu, însă este suficient să spun că avem informaţii din interior că postul îţi aparţine dacă îl vrei.

– Cum de s-au întîmplat toate astea? Cineva vă datora ceva?

– Nu, Rayford! Asta-i nebunia. Trebuie să ai prieteni în locuri sus-puse.

– Nu chiar. Nu am avut nici un contact cu preşedintele şi nu cunosc pe nimeni care să facă parte din personalul lui.

– Se pare că ai fost recomandat din partea administraţiei lui Carpathia. Îl cunoşti?

– Nu l-am văzut niciodată.

– Dar ştii pe cineva care îl cunoaşte?

– Da, de fapt, cunosc pe cineva, murmură Rayford.

– Atunci ai jucat cartea la momentul potrivit, spuse Gustafson.

El îl bătu pe umăr pe Rayford:

– Eşti potrivit pentru postul acesta, Steele. Te asigur de gîndurile noastre bune.

– Aşadar, nu voi putea refuza oferta nici dacă aş vrea să o fac?

Gustafson se aşeză, aplecîndu-se înainte şi rezemîndu-şi coatele pe genunchi:

– Earl mi-a spus că ai avut unele ezitări. Nu face greşeala vieţii tale, Rayford! E ceea ce îţi doreşti! Ştii că îţi doreşti asta! De tine depinde. Oricare persoană de pe listă ar da orice pentru postul ăsta.

– E prea tîrziu ca să mai fac greşeala vieţii mele, zise Rayford.

– Şi care a fost aceea? îl întrebă Gustafson, însă Rayford văzu cum Earl îi atinse acestuia braţul, de parcă i-ar fi reamintit că avea de-a face cu un fanatic religios, care credea că ratase oportunitatea de a ajunge în rai. Ah, da, aceea... Vreau să spun, cea mai mare greşeală pe care ai face-o după aceea, adăugă Gustafson.

– Domnule Gustafson, cum poate Nicolae Carpathia să îi spună preşedintelui Statelor Unite cine ar trebui să îi piloteze avionul?

– Nu ştiu! Cui îi pasă?! Politica e politică, indiferent dacă la putere sînt democraţii sau republicanii în această ţară sau social-democraţii ori comuniştii în alta.

Rayford se gîndi că analogia era cam anapoda, dar nu putu să conteste logica ei:

– Aşadar, cineva cedează ceva în schimbul a altceva. Iar eu sînt un simplu angajat.

– Dar asta nu e valabil pentru noi toţi? se miră Gustafson. Carpathia este agreat de toţi. Se pare că el se află undeva, deasupra jocurilor politice. Dacă ar fi să îmi dau cu părerea, aş spune că preşedintele i-a împrumutat noul 757 numai pentru că îi place de el.

„Da, iar eu sînt iepurașul de Paște", gîndi Rayford.

– Deci, vei accepta oferta?

– Niciodată nu s-au făcut presiuni asupra mea pentru a părăsi un serviciu.

– Dar nu se fac presiuni asupra ta, Rayford! Noi, cei de aici, te iubim. Pur și simplu, nu putem concepe ca unuia dintre cei mai buni piloți ai noștri să nu îi revină cea mai bună slujbă din domeniul aviației.

– Dar cum rămîne cu dosarul meu? A fost înregistrată o plîngere împotriva mea.

Gustafson zîmbi cu complicitate:

– O plîngere? Nu știu nimic despre asta... Nu-i așa, Earl?

– Nu a ajuns nimic pe biroul meu, domnule, zise el. Și, dacă ar fi ajuns, sînt convins că nu ar fi fost periculoasă și ar fi fost clasată în cel mai scurt timp posibil.

– Apropo, Rayford, spuse Gustafson, îl cunoști pe Nicholas Edwards?

Rayford aprobă, dînd din cap.

– Sînteți prieteni?

– Mi-a fost secund de cîteva ori. Da, mi-ar plăcea să cred că sîntem prieteni.

– Ai auzit că a fost promovat la gradul de căpitan?

Rayford negă. „Politica asta..." gîndi el, dezamăgit.

– Frumos, nu-i așa? spuse Gustafson.

– Foarte frumos, spuse Rayford, în timp ce simțea că totul se învîrte cu el.

– Mai există vreun alt obstacol în calea ta? îl întrebă Gustafson.

Rayford văzu cum opțiunile dispăreau una cîte una:

– Deși nu vreau să spun că voi accepta, cel puțin vreau să locuiesc la Chicago.

Gustafson făcu o grimasă și dădu din cap:

– Earl mi-a povestit despre asta. Nu înțeleg... Credeam că vei dori să pleci de aici, că vei dori să te afli cît mai departe de locurile ce-ți amintesc de soția ta și de cealaltă fiică.

– Fiu...

– Da, băiatul care era la facultate.

Rayford nu îl mai corectă, dar îl văzu pe Earl cum se retrăgea.

– Oricum, vei putea să o îndepărtezi pe fiica ta de persoana care o urmăreşte, indiferent cine ar fi aceasta, şi...

– Poftim?

– ... şi îţi vei putea cumpăra o casă frumoasă în apropierea Washington-ului.

– Cineva o urmăreşte?

– Ei, bine, poate că nu e chiar atît de evident încă, Rayford, dar eu, unul, nu aş vrea ca fiica mea să primească mesaje din partea unei persoane anonime, de orice fel ar fi acele mesaje...

– Cum se face că dumneavoastră...?

– Vreau să spun, Rayford, că nu ţi-o vei ierta niciodată dacă ceva i s-ar întîmpla fetiţei tale, mai ales dacă ai fi avut şansa de a o îndepărta de persoana care o ameninţa.

– Fiica mea nu e urmărită sau ameninţată! Despre ce vorbiţi?

– Mă refer la trandafiri sau la ce fel de flori au fost ele. Ce a vrut să spună gestul?

– Şi eu aş vrea să ştiu asta. Din cîte ştiu eu, numai trei oameni, în afară de persoana care a trimis trandafirii, ştiu că a primit flori. *Cum aţi aflat dumneavoastră*?

– Nu îmi aduc aminte. Cineva pur şi simplu a menţionat că, uneori, o persoană are un motiv de a pleca, după cum are un motiv de a profita de o oportunitate.

– Dar, dacă nu mă forţaţi, eu nu am nici un motiv să plec.

– Nici chiar dacă fiica ta ar fi hărţuită de cineva?

– Dacă cineva ar încerca să o hărţuiască, atunci ar putea să o găsească la Washington la fel de uşor ca aici, observă Rayford.

– Totuşi...

– Nu-mi miroase a bine că dumneavoastră ştiţi toate astea.

– Nu renunţa la slujba vieţii tale pentru un mister nesemnificativ.

– Pentru mine nu e nesemnificativ.

Gustafson se ridică în picioare:

– Nu sînt obişnuit să mă rog de oameni ca ei să facă ceea ce doresc.

– Aşadar, dacă nu accept această ofertă, mă concediaţi?

– Aşa ar trebui, dar presupun că ne-ar da bătăi de cap un proces intentat de tine după ce te-am încurajat să accepţi slujba de pilot al preşedintelui.

Rayford nu avea nici cea mai mică dorinţă de a intenta un proces, dar nu spuse nimic.

Gustafson se aşează din nou:

– Fă-mi o favoare, spuse el. Du-te la Washington! Vorbeşte cu oamenii aceia, poate chiar cu şefii de personal. Spune-le că vei efectua cursa spre Israel pentru semnarea tratatului de pace. Apoi, ia o decizie. Vrei să faci asta pentru mine?

Rayford ştia că Gustafson nu i-ar fi spus niciodată de unde aflase despre florile pe care le primise Chloe şi îşi dădu seama că cel mai bine ar fi fost dacă ar fi iscodit-o pe Hattie.

– Da, spuse Rayford în cele din urmă. Voi face asta.

– Bine! zise Gustafson, dînd mîna atît cu Rayford, cît şi cu Earl. Cred că situaţia este pe jumătate rezolvată. Earl, fă în aşa fel încît cursa de azi spre Baltimore să fie ultima pentru Rayford înainte de călătoria spre Israel. De fapt, va fi atît de aproape de Washington, încît putem să punem pe altcineva să piloteze în locul lui la întoarcere, pentru ca el să se poată întîlni cu cei de la Casa Albă. Putem să aranjăm asta?

– Deja am făcut-o, domnule.

– Earl, dacă ai fi cu zece ani mai tînăr, tu ai fi potrivit pentru slujba asta, observă Gustafson.

Rayford văzu regretul întipărit pe faţa lui Earl. Gustafson nu avea de unde să ştie cît de mult îşi dorise Halliday slujba asta. În drum spre avion, Rayford îşi verifică cutia poştală. Acolo, printre colete şi memorii, se găsea un bilet:

„Mulţumesc pentru sprijinul acordat promovării mele. Apreciez asta foarte mult. Îţi urez noroc!

Comandantul Nicholas Edwards."

Cîteva ore mai tîrziu, Rayford părăsi carlinga Boeingului 747, ajungînd la Baltimore şi fiind întîmpinat de un agent de la Pan-Con care îi înmînă documentele care aveau să îl ajute să intre la Casa Albă. La sosire, Rayford traversă în grabă terminalul. Un agent de pază îl întîmpină, spunîndu-i pe nume, şi îi ură noroc. Atunci cînd ajunse, în cele din urmă, în biroul asistentului unuia dintre şefii de personal, Rayford specifică faptul că era de acord să piloteze avionul numai pentru cursa spre Israel de lunea viitoare.

– Foarte bine, i se spuse. Noi deja am început să completăm fişele personale, testul FBI şi interviul pentru serviciile secrete. Ne va lua ceva timp pînă vor fi gata, aşadar ne veţi putea impresiona atît pe noi, cît şi pe preşedinte fără a răspunde pentru viaţa acestuia pînă în momentul cînd veţi trece toate probele.

– Mă puteţi autoriza să pilotez avionul pentru Secretarul General al O.N.U. avînd la dispoziţie mai puţine date despre mine decît aţi avea nevoie pentru preşedinte?

– Exact. Oricum, deja aţi fost acceptat de cei de la O.N.U.

– Am fost acceptat?

– Da.

– De către cine?

– De către însuşi Secretarul General.

Buck vorbea la telefon cu Marge Potter, care se afla la sediul din New York al revistei *Global Weekly*, cînd auzi ştirile. Comunitatea internaţională avea să adopte dolarul drept monedă unică în decurs de un an; planul avea să fie iniţiat şi patronat de către Naţiunile Unite şi finanţat de o zecime din cota de unu la sută pentru fiecare dolar, taxă percepută de O.N.U.

– Pare rezonabil, nu? întrebă Marge.

– Întreabă-l pe editorul financiar, Marge, spuse Buck. Asta reprezintă cam un trilion de dolari pe an.

– Şi cam cît înseamnă un trilion de dolari?

– Mai mult decît ar putea număra oricare dintre noi, oftă Buck. Trebuia să faci nişte investigaţii referitoare la persoanele care ne-ar putea aranja nişte întrevederi pentru interviurile pe teme religioase.

El o putea auzi cum răsfoia printre hîrtii.

– Poţi să îi prinzi pe indivizii cu religia unică chiar aici, la New York, zise ea. Vor pleca vineri, dar foarte puţini dintre ei se vor duce în Israel. Cei cu problema privitoare la Templu vor fi în Israel săptămîna viitoare. Vom încerca să îi contactăm pe cei doi nebuni de la Zidul Plîngerii, dar nu te baza prea mult pe asta.

– Voi risca.

– Şi unde doreşti să îţi trimitem rămăşiţele?

– Voi supravieţui.

– Toţi cei care au încercat au murit.

– Dar eu nu îi ameninţ, Marge. Eu îi ajut să îşi facă public mesajul.

– Oricare ar fi acesta...

– Vezi de ce avem nevoie de un articol despre ei?

– Faci ce vrei cu viaţa ta, Buck.

– Mulţumesc.

– Şi ai face bine să îl găseşti pe Cardinalul Mathews aici. Acum se tot plimbă pe la reuniunile de la New York pe tema religiei unice, apoi revine la Arhiepiscopia din Cincinatti, iar, imediat după semnarea tratatului de lunea viitoare, se va îndrepta spre Vatican pentru alegerea papei.

– Dar se va afla la Ierusalim?

– O, da! Se zvoneşte că, în eventualitatea în care el va fi viitorul papă, încearcă de pe acum să îşi creeze legături la Ierusalim pentru a reuşi să înalţe un altar imens sau ceva de genul ăsta. Dar catolicii nu vor părăsi niciodată Vaticanul, nu-i aşa?

– Nu se ştie niciodată, Marge...

– Da, ai dreptate... De-abia dacă mai am timp să mă gîndesc la astfel de lucruri, de vreme ce fac cercetări pentru tine şi pentru oricine altcineva de aici care nu îşi poate îndeplini munca de teren.

– Eşti formidabilă, Marge!

– Linguşeala o să te ajungă, Buck.

– Cum adică o să mă ajungă?

– Pur şi simplu o să te ajungă.

– Ce poţi să îmi spui despre rabin?

– Rabinul tău spune că refuză orice fel de întrevedere pînă în momentul în care îşi va prezenta descoperirile.

– Şi cînd se va întîmpla asta?

– Astăzi a ajuns vestea că C.N.N.-ul îi acordă o oră întreagă de emisie prin intermediul satelitului lui internaţional. Evreii vor putea să îl vadă în întreaga lume în acelaşi timp, dar, bineînţeles, pentru unii dintre ei asta se va întîmpla în toiul nopţii.

– Şi cînd ar veni asta?

– Luni după-amiază, după semnarea tratatului, care va avea loc la ora 10.00 dimineaţa, ora Israelului. Rabinul Ben-Judah intră în emisie timp de o oră începînd cu ora 14.00.

– E destul de viclean, de vreme ce va face prezentarea în timp ce întreaga elită a presei mondiale se va afla la Ierusalim.

– Indivizii ăştia fundamentalişti sînt vicleni, Buck. Cel care, probabil, va fi ales drept noul papă va participa la semnarea tratatului, gudurîndu-se pe lîngă evrei. Acest rabin se crede atît de important, încît semnarea tratatului va fi pusă în umbră de citirea proiectului lui de cercetare... Fii convins că nu îmi voi schimba preferinţele în materie de programe de televiziune, Buck. Vreau să fiu absolut sigură că voi rata această transmisiune.

– Hai, fii serioasă, Marge! Ne va spune cum să îl identificăm pe Mesia!

– Dar eu nu sînt evreică!

– Nici eu, dar vreau să fiu capabil să îl recunosc pe Mesia. Tu nu ai vrea?

– Vrei să devin serioasă şi să îţi spun adevărul de data asta, Buck? Eu cred că l-am văzut pe Mesia. Eu cred că ştiu cine e. Dacă, într-adevăr, există un trimis al lui Dumnezeu

pentru a salva lumea, atunci acesta este noul Secretar General al Națiunilor Unite.

Buck se cutremură.

Rayford fusese înscris pe lista pasagerilor la clasa întîi, avînd prioritate pentru următoarea cursă Baltimore-Chicago. El o sună pe Chloe din aeroport și îi comunică motivul pentru care avea să ajungă mai tîrziu decît se aștepta.

– Hattie Durham tot încearcă să te găsească.

– Ce dorește?

– Încearcă să aranjeze o întîlnire între tine și Carpathia înainte ca tu să devii comandant de zbor pe avionul lui.

– Eu doar voi pilota cursa de Tel Aviv dus-întors. De ce trebuie să mă mai și întîlnesc cu el?

– Mai degrabă, el simte că trebuie să te cunoască. Hattie i-a spus că ești creștin.

– Minunat! Nu va avea niciodată încredere în mine.

– Probabil că o să fie cu ochii pe tine.

– Oricum, intenționam să vorbesc personal cu Hattie. Cînd vrea să mă vadă?

– Mîine.

– Viața mea devine prea complicată dintr-o dată. Ce s-a mai întîmplat cu tine?

– Astăzi am mai primit ceva din partea admiratorului meu secret, zise ea. De data asta, sînt niște bomboane.

– Bomboane! exclamă Rayford, înspăimîntat de insinuările lui Leonard Gustafson. Nu ai mîncat nici una, nu?

– Nu încă. De ce?

– Nu te atinge de bomboanele alea pînă cînd nu afli de la cine sînt.

– Of, tată!

– Nu se știe niciodată, scumpa mea... Te rog, nu îți asuma riscuri inutile.

– Bine, dar să știi că sînt bomboanele mele preferate. Și sînt apetisante.

– Nici măcar să nu le deschizi pînă cînd nu aflăm, mă auzi?

– Bine, dar şi tu vei vrea cîteva. Sînt exact bomboanele pe care mi le aduci tu întotdeauna de la magazinul acela.

– Bomboane cu mentă marca Windmill, de la Holman Meadows?

– Exact.

Asta era culmea impertinenţei! Rayford îi spusese de nenumărate ori lui Hattie că trebuia să cumpere bomboane cu mentă de la acel magazin în timpul escalelor pe care le făceau la New York. Ea chiar îl însoţise de cîteva ori. Aşadar, Hattie nici măcar nu încerca să mascheze faptul că ea îi trimitea lui Chloe cadourile misterioase. Dar ce sens aveau toate astea? Gestul ei nu părea un răspuns adecvat la comportamentul lui elegant faţă de ea. Şi ce legătură avea totul cu Chloe? Se afla Carpathia în spatele acestor lucruri atît de lipsite de imaginaţie?

Un singur lucru era sigur: Rayford trebuia să afle totul.

Buck se simţea din nou ca odinioară. Viaţa lui fusese atît de agitată din momentul dispariţiilor, încît se întrebase dacă va mai reveni vreodată la ritmul frenetic cu care era obişnuit. Itinerarul lui spiritual reprezentase ceva, însă retrogradarea şi mutarea lui fuseseră chestiuni de un cu totul alt calibru. Însă acum se părea că reintra în graţiile conducerii revistei *Global Weekly* şi se folosise de instinct pentru a obţine subiectele pe care el le considera drept cele mai importante din lume.

Buck stătea în proaspătul lui birou de acasă şi trimitea faxuri, e-mail-uri, dădea telefoane, lucra cu Marge şi cu reporterii de la *Weekly* şi, în acelaşi timp, îşi făcea rost de oameni de legătură. Avea de intervievat foarte mulţi oameni într-o perioadă foarte scurtă şi toate evenimentele păreau că se desfăşoară simultan.

Deşi o parte din el era îngrozită de ceea ce se întîmplase, Buck se bucura de repeziciunea cu care se petrecea totul. El dorea cu disperare să dezvăluie şi familei sale adevărul. Tatăl şi fratele lui nu voiau să audă absolut nici un cuvînt şi, dacă nu ar fi avut o ocupaţie care să îl solicite

şi care să fie interesantă în acelaşi timp, acest fapt l-ar fi scos din minţi.

Buck avea la dispoziţie doar cîteva zile înainte de şi după semnarea tratatului pentru a-şi definitiva articolele. Se părea că întreaga lui viaţă se derula accelerat, în timp ce încerca să facă toate pe care le putea face în cei şapte ani care mai rămăseseră. Nu ştia cum aveau să arate raiul sau lumea, deşi Bruce încerca să le explice asta şi lui, şi lui Rayford sau lui Chloe. Aştepta cu nerăbdare A Doua Venire şi domnia de o mie de ani a lui Hristos pe pămînt. Însă, în mintea lui, pînă cînd avea să afle şi să înveţe mai multe, orice lucru normal pe care ar fi încercat să îl realizeze – cum ar fi să facă investigaţii şi să scrie reportaje, să se lase în voia iubirii, să se căsătorească, poate să aibă un copil – trebuia făcut cît de curînd posibil.

Chloe era cel mai bun lucru care i se întîmplase în noua lui viaţă. Dar avea de acordat timp unei relaţii care promitea să fie mai mult decît tot ceea ce experimentase el vreodată? Ea era deosebită faţă de orice altă femeie pe care o cunoscuse, dar nu putea să spună exact în ce consta diferenţa. Credinţa ei o îmbogăţise spiritual şi o transformase într-o persoană nouă, dar el fusese atras de ea înainte ca vreunul dintre ei să Îl descopere pe Hristos.

Ideea că întîlnirea lor făcea parte din planul divin îl copleşea. Cît de mult îşi dorea să o fi întîlnit în urmă cu ani de zile, astfel încît să fi fost împreună în momentul Înălţării la Cer! Dacă era să îşi petreacă timpul cu ea înainte de a pleca spre Israel, atunci trebuia să o facă chiar din ziua aceea.

Buck se uită la ceas. Mai avea timp să dea un telefon, apoi avea să o sune pe Chloe.

Rayford moţăia cu căştile pe urechi la clasa întîi. Imaginile de la ştiri umpleau ecranul din faţa sa, dar îşi pierduse interesul faţă de reportajele referitoare la valurile de crime din Statele Unite. În sfîrşit, numele lui Carpathia îl trezi. Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite se întrunise

timp de cîteva ore în fiecare zi pentru a finaliza planurile referitoare la moneda unică şi la dezarmarea în masă promovate de Secretarul General. Iniţial, ideea era ca nouăzeci la sută dintre arme să fie distruse, iar restul de zece la sută să fie donat Naţiunilor Unite. Acum, fiecare ţară membră urma să contribuie cu soldaţii proprii la forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite.

Carpathia îl rugase pe preşedintele Statelor Unite să accepte funcţia de preşedinte al comisiei pentru verificări, fapt ce provocase controverse. Fitzhugh declarase că inamicii Statelor Unite erau părtinitori şi că nu erau demni de încredere şi se asigurase că aceştia distrugeau armamentul de care dispuneau, în timp ce Statele Unite îl depozita pe al său.

Carpathia însuşi abordase aceste subiecte în felul lui direct şi plin de înţelegere. Rayford tremura şi asculta. Cu siguranţă că ar fi avut încredere în acest om şi l-ar fi susţinut dacă nu ar fi fost creştin.

– Statele Unite întotdeauna au apărat pacea, spuse Carpathia. Încă o dată, ele vor servi drept exemplu prin distrugerea armamentului pe care îl posedă şi prin expedierea restului de zece la sută la Noul Babilon. Naţiunile lumii vor putea veni şi inspecta Statele Unite pentru a se asigura că acestea au respectat în totalitate prevederile pactului de dezarmare, iar, apoi, vor proceda în mod similar. Aş dori să mai adaug că acest proiect de mare amploare şi importanţă va fi îndeplinit în ani de zile. Vor exista ţări unde lenta desfăşurare a planului de dezarmare va fi motivată prin faptul că se respectă un anumit protocol procedural, însă noi nu trebuie să permitem ca aşa ceva să se întîmple. Statele Unite ale Americii vor constitui exemplul şi nici o altă ţară nu va beneficia de mai mult timp pentru a neutraliza armele de distrugere şi pentru a dona cantitatea corespunzătoare decît S.U.A. Pînă la inaugurarea sediului Naţiunilor Unite de la Noul Babilon, armele se vor afla deja acolo. Domnia păcii este aproape şi, în sfîrşit, lumea se află pe punctul de a deveni o comunitate globală.

Declarația lui Carpathia fu întîmpinată de aplauze frenetice, chiar și din partea reprezentanților presei.

Mai tîrziu, în timpul aceleiași emisiuni informative, Rayford văzu un scurt reportaj despre noul *Air Force One*, un avion Boeing 757 care avea să fie adus pe Aeroportul Dulles din Washington, iar, apoi, urma să fie trimis la New York, unde ar fi așteptat zborul inaugural „sub comanda unui nou comandant, a cărui identitate va fi dezvăluită în curînd. Noul pilot a fost ales dintr-o listă a celor mai buni piloți ai companiilor de zbor importante".

În cadrul altor jurnale de știri, Carpathia fu citat cu o referire pe care o făcuse la faptul că el și membrii Consiliului Ecumenic ce-i reunea pe toți conducătorii religioși de pe glob vor face un anunț spectaculos în după-amiaza următoare.

Buck vorbi cu asistenta personală a arhiepiscopului de Cincinatti, Peter Mathews.

– Da, este aici, dar se odihnește. Va pleca mîine dimineață la New York pentru a participa la întîlnirea finală a Consiliului Ecumenic, iar, apoi, spre Israel și Vatican.

– Pot să vin unde și cînd va dori, spuse Buck.

– Vă voi suna peste o jumătate de oră și vă voi da un răspuns ferm, afirmativ sau negativ.

Buck o sună pe Chloe:

– Momentan am la dispoziție doar cîteva minute, dar ne putem întîlni numai noi doi, înainte de întrunirea din această seară?

– Sigur că da, dar ce s-a întîmplat?

– Nimic deosebit, zise el. Vreau doar să petrec puțin timp cu tine, acum cît mai sînt disponibil.

– Disponibil? Așa te autocaracterizezi?

– Da! Tu cum te autocaracterizezi?

– Presupun că și eu sînt disponibilă. Asta înseamnă că avem ceva în comun...

– Ți-ai făcut planuri pentru diseară?

– Nu. Tata va întîrzia puțin. A avut un interviu la Casa Albă astăzi.

– Adică va accepta oferta?

– Va pilota avionul în timpul cursei inaugurale şi, apoi, va lua o hotărîre.

– M-aş fi putut afla la bordul avionului...

– Ştiu.

– Vin să te iau la ora 18.00? întrebă Buck.

– Mi-ar plăcea la nebunie.

12

După cum promisese, asistenta arhiepiscopului Mathews îi telefonă lui Buck şi veştile fură de bun augur. Cardinalul fusese atît de impresionat de interviul pe care i-l luase Buck pentru articolul care urma să fie publicat, încît fusese de acord ca Buck să îl însoţească în călătoria sa la New York de a doua zi dimineaţa.

Buck îşi rezervă un loc la ultima cursă de avion care pleca de pe Aeroportul O'Hare spre Cincinnati în acea seară. El o surprinse în mod plăcut pe Chloe, prezentîndu-se la întîlnire la ora 18.00 şi aducîndu-i mîncare chinezească. Îi povesti planurile lui pentru sfîrşitul de săptămînă care se apropia şi adăugă:

– Nu am vrut să pierdem timpul căutînd un loc pentru a lua masa.

– Tatăl meu va fi gelos atunci cînd va ajunge acasă, spuse ea. Mîncarea chinezească îi place la nebunie.

Buck căută ceva în rucsacul lui voluminos, scoase o porţie în plus şi zîmbi:

– Trebuie să îl facem fericit şi pe tatăl tău.

Buck şi Chloe se aşezară în bucătărie unde mîncară şi vorbiră mai mult de o oră. Cei doi discutară despre multe lucruri – despre copilăria lor, despre familiile lor, despre evenimentele importante din viaţa lor, despre speranţele, temerile şi visurile lor. Pe Buck îl încînta că o auzea pe Chloe vorbind pentru că nu numai ideile ei îi plăceau, ci chiar şi

vocea ei. El nu ştia dacă ea era cel mai bun interlocutor pe care îl avusese vreodată sau, pur şi simplu, se îndrăgostea de ea. „Probabil că ambele", hotărî.

Rayford ajunse acasă şi îi găsi pe Buck şi pe Chloe aşezaţi în faţa computerului lui Raymie, care nu mai fusese pus în funcţiune de cînd se petrecuseră dispariţiile. În doar cîteva momente, Buck şi Chloe se conectaseră la Internet şi creaseră o adresă de e-mail.

– Acum poţi să mă găseşti oriunde m-aş afla, spuse el.

Rayford îi lăsă pe Buck şi pe Chloe în faţa computerului şi se uită cu atenţie la bomboanele cu mentă de la Holman Meadows. Încă mai erau învelite în staniol; fuseseră livrate de o companie cu o reputaţie serioasă. Fuseseră trimise pe numele lui Chloe, dar nu erau însoţite de nici un mesaj. Rayford observă că bomboanele nu fuseseră atinse şi, chiar dacă veneau din partea lui Hattie Durham, indiferent de motiv, ar fi fost lipsit de sens să nu se bucure de ele.

– Oricine ar fi persoana îndrăgostită de fiica ta, cu siguranţă are gusturi rafinate, spuse Buck.

– Mulţumesc, îi răspunse Chloe.

– Voiam să spun că se pricepe la dulciuri.

Chloe se înroşi.

– Ştiu ce ai vrut să spui, făcu ea.

La insistenţa lui Rayford, Buck acceptă să îşi lase maşina în garajul familiei Steele pe toată durata călătoriei. Buck şi Chloe plecară devreme de la întrunirea Armatei Pătimirilor pentru a ajunge la aeroport. Traficul era mai lejer decît se aşteptaseră, aşadar ajunseră cu o oră mai devreme de decolare.

– Am mai fi putut sta la biserică, spuse el.

– Totuşi, trebuia să fim siguri, nu-i aşa? spuse ea. Nu îmi place deloc să las lucrurile pe ultima sută de metri.

– Nici mie, spuse el, dar mi se întîmplă adesea. Poţi să mă laşi la intrare.

– Nu mă deranjează să te conduc, atîta timp cît plătești tu taxa pentru parcare.

– Vei putea ajunge la mașină în siguranță la ora asta tîrzie?

– Am făcut-o de nenumărate ori, spuse ea. Sînt foarte mulți paznici aici.

Ea parcă mașina și se plimbară împreună prin sala de așteptare. Își aruncă peste umăr geanta de piele, care cuprindea toată averea lui. Chloe se simțea stingheră, însă Buck n-o putea ruga să îl ajute cu nimic. Nu ajunseseră să se țină de mînă. Își continuară plimbarea. De fiecare dată cînd el se întorcea pentru ca ea să audă ce-i spunea, geanta lui se mișca și baiera îi aluneca de pe umăr și, în cele din urmă, conveniră să nu mai discute pînă cînd ajungeau la poarta de îmbarcare.

Buck termină cu toate formalitățile legate de călătorie și află că avionul avea să fie aproape gol.

– Mi-ar plăcea să poți veni cu mine, spuse el în șoaptă.

– Mie mi-ar plăcea..., începu ea, dar se gîndi că poate nu ar fi trebuit să se oprească.

– Ce anume?

Ea dădu din cap.

– Și tu ai vrea să poți veni cu mine?

Ea încuviință, tot din cap.

– Dar nu pot și nu o voi face și să nu mai discutăm despre asta.

– Dar ce m-aș face cu tine? o întrebă. Te-aș băga în geantă?

Ea izbucni în rîs.

Se așezară în dreptul ferestrelor, uitîndu-se la hamalii și la controlorii de zbor de pe pistă. Buck se prefăcea că se uită pe fereastră, dar, de fapt, se uita la imaginea lui Chloe reflectată în geam, care se afla la cîțiva centimetri de a lui. De cîteva ori sesiză că privirea ei se muta de la pistă, iscodind imaginea lui, iar el își închipuia că se uitau unul în ochii altuia. „Ce visător sînt", decise el.

– Zborul va avea o întîrziere de douăzeci de minute, îl anunță persoana de la ghișeu.

– Nu trebuie să te simţi obligată să rămîi, Chloe, spuse Buck. Vrei să te conduc la maşină?

Ea rîse din nou:

– Te îngrijorează aşa de tare parcarea aia mare? Uite cum stă treaba, eu te aduc aici, aştept pînă cînd vei trece prin poarta de îmbarcare, astfel încît să nu te plictiseşti între timp, iar, apoi, voi aştepta pînă cînd te vei afla în siguranţă în avion. Îţi voi face din mînă cînd avionul va decola, mă voi preface că nu vreau să mai plec, iar, apoi, cînd nu voi mai vedea urma avionului în aer, mă voi aventura spre maşină.

– Ce faci, inventezi poveşti pe măsură ce vorbeşti?

– Bineînţeles. Acum ia loc, relaxează-te şi gîndeşte-te că eşti un om care călătoreşte frecvent!

– Mi-aş dori să îmi pot imagina că nu sînt un astfel...

– Şi ai fi la fel de neliniştit gîndindu-te la zbor. Ai mai avea nevoie de mine aici?

– Oricum am nevoie de tine aici.

Ea privi în altă parte. „Ia-o mai uşor!" îşi spuse Buck. Era amuzantă cînd îi evita privirea, dar simţea şi un fel de nesiguranţă. El nu dorea să îi facă declaraţii pentru simplul motiv că pleca pentru cîteva zile.

– Şi eu am nevoie de tine aici, de asemenea, şopti ea, dar acum mă părăseşti.

– Nu voi face aşa ceva niciodată.

– Ce anume, să mă părăseşti?

– Niciodată.

El adoptase un ton glumeţ, ca să nu o sperie.

– E încurajator. Nu suport despărţirile, zise ea.

În timp ce îşi împacheta lucrurile pentru scurta lui excursie la New York din după-amiaza următoare, Rayford era atent ca să o audă pe Chloe intrînd. Earl îl sunase la telefon, dorind să afle dacă fusese contactat din partea biroului lui Carpathia.

– Şi e aceeaşi Hattie Durham care a lucrat la noi? întrebă Earl.

– Una şi aceeaşi.

– Ea e secretara lui Carpathia?

– Ceva de genul ăsta...

– Ce mică e lumea!

– Presupun că nu aş părea ridicolă dacă ţi-aş spune să ai grijă de tine la Cincinatti, New York şi în Israel, avînd în vedere experienţele pe care le-ai trăit, spuse Chloe.

Buck îi zîmbi:

– Nu îţi lua la revedere decît atunci cînd vei fi pregătită să pleci.

– Nu plec de aici decît atunci cînd nu voi mai vedea avionul tău, zise ea. Ţi-am spus asta.

– Avem timp să mîncăm o prăjitură, îi propuse, arătînd spre vînzătorul care se afla pe coridor.

– Deja am luat desertul. Am mîncat bomboane şi o prăjitură.

– Prăjiturelele cu răvaş nu se pun la socoteală, făcu el. Haide! Nu îţi mai aduci aminte de prima prăjitură?

În ziua în care se cunoscuseră, Chloe tocmai mîncase o prăjitură, iar el îi ştersese cu degetul o bucăţică de ciocolată de la colţul gurii. Neştiind ce să facă cu ciocolata de pe deget, Buck o linsese.

– Îmi aduc aminte că am fost neglijentă. Iar tu ai încercat un truc foarte vechi.

– Da, dar erai foarte dulce, spuse el, jucîndu-se cu ea la fel cum ea o făcuse cu el în acea zi la New York.

– Ţi se pare că semăn cu o prăjitură?

Buck rîse, nu din cauză că gluma era mai amuzantă acum decît fusese prima dată, ci pentru că era gluma lor şi pentru că n-avea nici un sens.

– Nu prea îmi este foame, spuse ea, uitîndu-se în continuare pe fereastră, în timp ce un adolescent plictisit aştepta comanda lor.

– Nici mie, spuse Buck. Să lăsăm pe mai tîrziu.

– Mai tîrziu în seara asta sau mai tîrziu mîine? întrebă ea.

– Trebuie să ne sincronizăm ceasurile.

– Le vom mînca împreună? Vreau să spun, în acelaşi timp?

– Nu ţi se pare o idee bună?

– Imaginaţia ta nu oboseşte niciodată.

Buck comandă două prăjituri ambalate separat.

– Nu pot să fac asta, spuse adolescentul.

– Atunci eu vreau o prăjitură, ceru Buck, întinzîndu-i banii şi dîndu-i cîţiva şi lui Chloe.

– Şi eu vreau o prăjitură, spuse ea, punîndu-i banii în mînă.

Adolescentul făcu o grimasă, împachetă prăjiturile separat, apoi le dădu restul.

– Există mai multe modalităţi de a face acelaşi lucru, zise Buck.

Cei doi se îndreptară agale spre poarta de îmbarcare. Între timp, se mai adunaseră cîţiva pasageri, iar persoana de la ghişeu îi anunţă că avionul sosise, în cele din urmă. Buck şi Chloe se aşezară, privind cum se perindau prin faţa lor pasagerii obosiţi.

Buck aranjă cu atenţie ambalajul prăjiturii sale şi o strecură în bagajul de mînă.

– Mîine dimineaţă, la ora 8.00, mă voi afla în drum spre New York, spuse el. Voi mînca prăjitura atunci cînd îmi voi bea cafeaua şi mă voi gîndi la tine.

– Asta înseamnă că va fi 7.00 aici, calculă Chloe. Eu încă mă voi afla în pat, gîndindu-mă la prăjitură şi visînd la tine.

„Încă ne mai jucăm unul cu celălalt", gîndi Buck. „Nici unul din noi nu vrea să spună ceva serios."

– Atunci voi aştepta pînă te trezeşti. Spune-mi cînd vei mînca prăjitura.

Chloe se uită în sus.

– Hmm, se gîndi ea. Cînd te vei afla în mijlocul celei mai importante întîlniri?

– Probabil că dimineaţă, spre prînz, într-un hotel din New York. Carpathia vine acolo pentru a face o declaraţie comună împreună cu arhiepiscopul Mathews şi cu alte personalităţi religioase.

– Oricînd ar fi asta, atunci voi mînca prăjitura, zise Chloe. Şi te provoc să o mănînci şi tu atunci.

– Vei învăţa tu să nu mă mai provoci.

Buck zîmbi, însă glumea numai pe jumătate:

– Nu ştiu ce-i frica.

– Ha! exclamă ea. Ţi-e teamă din cauza parcării de aici şi nici măcar nu eşti tu cel care o va traversa de unul singur!

Buck începu să caute prăjitura.

– Ce faci? spuse ea. Nu mi-e foame, ai uitat?

– Miroase asta. Aromele împrospătează amintirile.

Ea desfăcu ambalajul prăjiturii ei şi o ridică în dreptul feţei.

– Mmm, făcu el. Aluat, ciocolată, nuci, unt şi tot ce pofteşti.

El întinse prăjitura spre Chloe, iar ea se aplecă să o miroasă.

– Chiar îmi place aroma ei, zise ea.

Buck îi atinse obrazul cu cealaltă mînă. Ea nu se feri şi îl privi în ochi.

– Să îţi aduci aminte de acest moment! o rugă el. Mă voi gîndi la tine cît timp voi fi plecat.

– Şi eu mă voi gîndi la tine, spuse ea. Acum împacheteaz-o la loc. Prăjitura asta trebuie să se menţină proaspătă, iar aroma ei îţi va aminti de mine.

Rayford se trezi mai devreme decît Chloe şi coborî în bucătărie. El ridică de pe contor punguţa în care se afla prăjitura. „Nu a mai rămas decît una“, gîndi el şi se simţi ispitit. Însă în loc să o mănînce imediat, Rayford scrise un bilet pentru Chloe. „Sper să nu te superi. Nu am putut rezista.“ Pe spatele hîrtiei scrise „Am glumit doar“ şi puse biletul peste punguţă. Rayford bău cafea şi suc, apoi se schimbă în echipamentul de sport şi ieşi să alerge.

Buck stătea la clasa întîi împreună cu arhiepiscopul Mathews, amîndoi aflîndu-se la bordul cursei de dimineaţă Cincinnati-New York. Prelatul era un om trecut de cincizeci de ani, cu o constituţie atletică şi obrajii lăsaţi, iar părul lui negru era tuns scurt, părînd a avea culoarea lui naturală. Numai

gulerul îi scotea în evidenţă statutul de om al Bisericii. Nu se despărţise nici un moment de o servietă scumpă şi un laptop, iar Buck observă că pe biletul lui fuseseră trecute patru bagaje.

Mathews călătorea însoţit de un asistent, care evita contactul cu alte persoane şi vorbea foarte puţin. Acesta se mutase cu un scaun mai în faţă pentru ca Buck să se aşeze lîngă arhiepiscop.

– De ce nu mi-aţi spus că eraţi unul dintre candidaţii la fotoliul de papă? începu Buck.

– Aşadar, vom trece direct la subiect? îl întrebă Mathews. Nu doreşti puţină şampanie aşa, de dimineaţă?

– Nu, mulţumesc.

– Atunci, dacă nu te deranjează, eu mă voi bucura de acest mic stimulent.

– Cum doriţi. Să-mi spuneţi-mi cînd veţi fi dispus să stăm de vorbă.

Asistentul lui Mathews auzi schimbul de replici şi îi făcu semn însoţitoarei de zbor, care imediat îi aduse arhiepiscopului un pahar cu şampanie.

– Băutura dumneavoastră obişnuită? întrebă ea.

– Mulţumesc, Caryn, făcu el de parcă ar fi stat de vorbă cu un vechi cunoscut.

Sau poate că tocmai asta făcea. Cînd ea se îndepărtă, el şopti la urechea lui Buck:

– Familia Litewski din parohia mea. Eu însumi am botezat-o. Lucrează pe cursa asta de ani de zile. Unde rămăseserăm?

Buck nu îi răspunse. Ştia că arhiepiscopul auzise întrebarea şi îşi aducea aminte. Dacă dorea să i se repete întrebarea doar pentru orgoliul lui, atunci putea să o facă el însuşi.

– Ah, da, m-ai întrebat de ce nu ţi-am spus despre propunerea ca eu să fiu ales papă. Am crezut că toată lumea ştia acest lucru. Carpathia ştia.

„Pun pariu că ştia, gîndi Buck. Probabil că el a regizat totul."

– Carpathia speră să fiţi ales dumneavoastră?

– Îţi spun asta neoficial, şopti Mathews. Nimeni nu mai speră nimic. Avem toate voturile.

– Avem?

– E pluralul auctorial. Noi, voi, tu, eu avem voturile. Mă înţelegi?

– Cum puteţi fi sigur?

– Sînt arhiepiscop de peste zece ani. Niciodată nu am fost surprins de cum a decurs votarea vreunui papă. Ştii cum se referă Nicolae la mine? Îmi spune P.M.

Buck ridică din umeri a neştiinţă.

– Se referă la dumneavoastră utilizînd nişte iniţiale? Au vreo semnificaţie aparte?

Asistentul lui Mathews îi făcu cu ochiul printre scaune şi dădu din cap aprobator. „Aşadar, trebuie să aflu care e", presupuse Buck. Niciodată nu îi fusese frică să pună o întrebare stupidă cuiva.

– *Pontifex Maximus*, jubilă Mathews. Conducătorul religios suprem.

– Felicitări! spuse Buck.

– Mulţumesc, dar cred că ştii că Nicolae se aşteaptă la mai multe de la mine în postura de papă decît doar să conduc Sfînta Biserică Romano-Catolică.

– Spuneţi-mi...

– Declaraţia va fi făcută ceva mai tîrziu în această dimineaţă şi, dacă nu mă vei cita cu exactitate, îţi voi spune despre ce este vorba.

– De ce aţi face asta?

– Pentru că îmi place de tine.

– Dar de-abia dacă mă cunoaşteţi.

– Dar îl cunosc pe Nicolae.

Buck se cufundă în scaun.

– Iar Nicolae mă agreează.

– Exact.

– Aşadar, faptul că acum călătoresc alături de dumneavoastră nu se datorează în totalitate insistenţelor mele.

– Ah, nu! spuse Mathews. Carpathia te-a sprijinit. El vrea să îţi spun totul. Numai să nu întorci afirmaţiile împotriva

mea, astfel încît să nu mai fiu bine văzut sau să fiu catalogat drept un om care îşi urmăreşte propriile interese.

– Declaraţia vă va face să păreţi astfel?

– Nu, deoarece Carpathia însuşi o va face.

– Vă ascult.

– Biroul domnului Secretar General Carpathia, vorbiţi cu domnişoara Durham.

– Rayford Steele la telefon.

– Rayford! Ce mai...

– Permite-mi să trec direct la subiect, Hattie.Vreau să ajung mai devreme în după-amiaza asta ca să pot discuta cu tine în particular preţ de cîteva minute.

– Ar fi minunat, domnule comandant. Totuşi, trebuie să îţi spun de pe acum că mă văd cu cineva.

– Nu e amuzant.

– Nici nu am vrut să fie.

– Vei fi disponibilă?

– Bineînţeles. Domnul Secretar General Carpathia te poate primi la ora 16.00. Ne vedem la 15.30?

Rayford puse receptorul în furcă tocmai cînd Chloe intra în bucătărie, îmbrăcată pentru a pleca la biserică. Ea văzu biletul.

– O, tată! Doar n-ai făcut aşa ceva! strigă ea, iar Rayford crezu că se afla pe punctul de a izbucni în plîns.

Ea apuca punguţa şi o scutură. Expresia feţei ei se destinse atunci cînd întoarse biletul pe cealaltă parte şi rîse:

– Maturizează-te, tată. Măcar o dată în viaţa ta poartă-te aşa cum ar trebui să o facă un om de vîrsta ta.

El se pregătea să plece spre aeroport, iar ea spre serviciu, cînd C.N.N.-ul prezentă în direct conferinţa de presă organizată la New York de conducătorii tuturor religiilor lumii.

– Să urmăreşti asta, tată. Buck e acolo.

Rayford îşi puse jos geanta şi se aşeză lîngă Chloe, care ţinea cu ambele mîini o cană cu cafea. Corespondentul C.N.N. era entuziasmat de ceea ce avea să urmeze:

– Aşteptăm o declaraţie comună din partea consilierului conducătorilor religioşi ai lumii şi a Naţiunilor Unite în persoana Secretarului General al O.N.U., Nicolae Carpathia. Se pare că el este personalitatea momentului, deoarece a contribuit la definitivarea propunerilor şi la convocarea reprezentanţilor unor credinţe care diferă semnificativ între ele. Din clipa în care a preluat această funcţie, fiecare zi a fost marcată de un eveniment important. Zvonurile de aici spun că toţi conducătorii spirituali ai religiilor lumii se află pe cale de a relua încercarea de a rezolva unele probleme globale în mod unanim şi sub semnul unei toleranţe fără precedent. Principiile ecumenice nu au reuşit să facă aceasta în trecut, dar, în curînd, vom afla dacă va fi posibil de această dată. Acum urcă pe podium arhiepiscopul Peter Mathews. Înaltul prelat al arhidiocezei romano-catolice din Cincinnati este considerat drept succesorul papei Ioan al XXIV-lea, care s-a aflat în această funcţie timp ce cinci luni înainte de a se anunţa că se numără printre persoanele care au dispărut în urmă cu cîteva săptămîni.

Camera de luat vederi oferi o panoramă a platformei pe care se desfăşura conferinţa, unde se aflau cam douăzeci şi cinci de conducători ai religiilor lumii, toţii fiind îmbrăcaţi în vestimentaţia specifică, fiecare dintre ei fiind urmărit de către un operator. În timp ce arhiepiscopul Mathews îşi făcea drum spre microfoane, Rayford o auzi pe Chloe exclamînd:

– Uite-l pe Buck, tată! Uite-l! E chiar acolo!

Ea îi arătă un reporter care nu stătea împreună cu restul ziariştilor şi care părea că păşea înainte şi înapoi la marginea platformei. Aparent, Buck încerca să îşi păstreze echilibrul. De două ori coborî de pe platformă pentru a se urca din nou.

În timp ce Mathews insista asupra cooperării internaţionale, Rayford şi Chloe îl urmăreau pe Buck, care se afla în colţul îndepărtat al cadrului. Nimeni nu l-ar fi remarcat.

– Ce are acolo? întrebă Rayford. E un fel de aparat, de reportofon?

Chloe se uită mai cu atenţie şi inspiră adînc. Ea fugi în bucătărie şi se întoarse cu punguţa în care se afla prăjitura.

– E prăjitura lui! spuse ea. Trebuie să mîncăm prăjiturile în acelaşi timp!

Rayford nu înţelegea nimic, dar era extrem de bucuros că nu mîncase prăjitura aceea.

– Ce...? începu el, dar Chloe îi făcu semn să tacă.

– Miroase la fel ca aseară! spuse ea.

Rayford pufni:

– Şi cum mirosea aseară?

– Ssst!

Într-adevăr, în timp ce ei îl priveau, Buck îşi băgă mîna în geantă rapid şi, în linişte, scoase prăjitura pe furiş şi fără să fie remarcat, o duse la gură şi muşcă din ea. Chloe îi imită fiecare gest, iar Rayford observă că ea rîdea şi plîngea în acelaşi timp.

– Ţi s-au aprins călcîiele rău de tot, spuse el şi plecă spre aeroport.

Buck nu ştia dacă trucul fusese remarcat de toată lumea, inclusiv de Chloe. Ce anume îi făcuse fata asta? Deodată, dintr-o vedetă de talie internaţională a jurnalismului, devenise un romantic incurabil care ar fi făcut orice gest pentru a atrage atenţia. Dar, spera el, nu prea multă atenţie. Puţini oameni observau pe cineva aflat în planul secund al imaginii. Era posibil ca nici Chloe, urmărind transmisiunea, să nu îl fi văzut.

Mult mai important decît eforturile lui era subiectul pe care i-l oferea evenimentul ce fusese caracterizat în prealabil drept o conferinţă internaţională obişnuită. Într-un fel sau altul, Nicolae Carpathia, fie promiţîndu-i sprijinul său lui Mathews pentru alegerea în calitate de papă, fie prin misterioasa sa capacitate de a fermeca pe oricine, îi convinsese pe toţi conducătorii spirituali să facă o afirmaţie deosebit de importantă.

Ei recunoşteau nu numai faptul că aveau să depună eforturi în vederea cooperării, ci şi necesitatea unei noi

religii, care avea să reunească principiile tuturor celorlalte de pînă atunci.

– Şi, în afară de cazul în care vi s-ar părea imposibil să îi convingem pe adepţii noştri de acestea, spuse Mattews, noi toţi sîntem de acord. Religiile noastre, alături de diversele forme de guvernare, armată şi mijloacele de distrugere, s-au numărat printre motivele care au provocat diviziunea şi permanentele vărsări de sînge de pe glob. De astăzi înainte, noi ne vom uni sub stindardul Credinţei Comunităţii Globale. Însemnul nostru va include simbolurile sacre ale tuturor religiilor şi, de acum înainte, vom încerca să integrăm toate religiile. Indiferent dacă unii dintre noi cred că Dumnezeu este o persoană reală sau că este un simplu concept, El se află în toate, este mai presus de toate şi în toate lucrurile. Dumnezeu este în noi. Dumnezeu este reprezentat de noi. Noi sîntem Dumnezeu.

Atunci cînd atenţia se îndreptă asupra presei, mulţi jurnalişti interesaţi de probleme religioase puseră întrebări.

– Şi ce se va întîmpla cu excelenţa între religii, ca să îi spunem aşa, deţinută de romano-catolicism? Vom mai avea nevoie de un papă?

– Vom alege un papă, spuse Mathews. Şi ne aşteptăm ca şi celelalte religii importante să continue să îşi desemneze conducători. Dar aceşti conducători se vor supune Credinţei Comunităţii Globale şi li se va cere ca loialitatea şi devotamentul tuturor credincioşilor lor să fie dedicate acestui scop superior.

– Există un principiu major asupra căruia împărtăşiţi acelaşi punct de vedere?

Această întrebare fu întîmpinată cu rîsete din parte tututor celor prezenţi acolo. Mathews îl rugă pe un adept al rastafarianismului să răspundă. Prin intermediul unui interpret, acesta spuse:

– Noi credem, de fapt, în două lucruri. Mai întîi de toate, noi credem că natura umană este, în esenţă, bună. În al doilea rînd, dispariţiile au constituit o purificare religioasă. Unele

culte au pierdut mulţi adepţi, altele mai puţini, iar multe dintre ele nu au pierdut nici un credincios. Însăşi existenţa atîtor religii dovedeşte faptul că nici una dintre ele nu a fost mai bună decît alta. Noi vom tolera orice altă religie şi credem că cea mai bună va supravieţui.

Buck ajunse în faţă şi ridică mîna:

– Mă numesc Cameron Williams şi reprezint revista *Global Weekly*, spuse el. Adresez următoarea întrebare domnului care a luat cuvîntul, arhiepiscopului Mathews sau oricui altcuiva. Cum se reconciliază convingerea că natura umană este, în esenţă, bună cu ideea că oamenii răi au fost eliminaţi? De ce ei nu au beneficiat de această natură umană bună în esenţă?

Nimeni nu dori să răspundă la această întrebare. Rastafarianul îl privi pe Mathews, care se uita fix la Buck şi care, în mod evident, nu dorea să recunoască faptul că era supărat, dar, în acelaşi timp, dorea să pară luat prin surprindere.

În cele din urmă, Mathews veni la microfon:

– Nu ne aflăm aici pentru a discuta probleme teologice, spuse el. Eu mă număr printre cei care cred că aceste dispariţii au fost purificatoare şi că natura umană bună este o trăsătură comună tuturor celor care au supravieţuit. Iar această natură umană bună se regăseşte în cea mai mare măsură în nimeni altul decît în Secretarul General al Naţiunilor Unite, Nicolae Carpathia. Vă rog să îl întîmpinaţi cum se cuvine!

Podiumul pe care se aflau reprezentanţii religiilor lumii izbucni în urale. Unii dintre membrii presei aplaudară şi Buck realiză atunci cît de mulţi spectatori se aflau în spatele jurnaliştilor. El nu îi văzuse de pe platformă din cauza reflectoarelor şi nu îi auzise pînă în momentul în care Carpathia îşi făcu apariţia.

Acesta afişa aceeaşi imagine de lider, spunînd însă că toate meritele revin Consiliului Ecumenic şi sprijinind „această măreaţă şi istorică idee, care ar fi trebuit dusă la îndeplinire cu mult timp în urmă".

El răspunse la cîteva întrebări, inclusiv la cea referitoare la ceea ce se va întîmpla în Israel după reconstruirea Templului evreiesc:

– Mă bucur să spun că acest lucru se va realiza. După cum mulţi dintre voi ştiu, foarte mulţi bani au fost donaţi pentru această cauză vreme de ani de zile, iar unele replici ale Templului au fost construite în toată lumea. Reclădirea lui se va face în cel mai scurt timp cu putinţă.

– Dar ce se va întîmpla cu Moscheea lui Omar?

– Mă bucur că aţi pus această întrebare, spuse Carpathia, iar Buck se întreba dacă nu cumva Carpathia premeditase asta. Fraţii noştri musulmani au fost de acord nu numai în privinţa amplasării ei în Noul Babilon, ci şi a pietrei sfinte, lăsîndu-i, astfel, pe evrei să îşi reconstruiască Templul pe locul unde se presupune că s-ar fi aflat. Iar acum, dacă veţi mai avea puţină răbdare, aş dori să menţionez că, în mod evident, ne aflăm la cea mai importantă răscruce a istoriei. Laolaltă cu stabilirea unei monede unice, cu cooperarea între cele mai importante religii şi cu toleranţa reciprocă pe care acestea şi-o acordă una alteia, reunindu-se, de fapt, într-una singură, cu dezarmarea globală şi hotărîrea de a instaura pacea, lumea devine, cu adevărat, unită. Mulţi dintre voi m-aţi auzit folosind expresia de „Comunitate Globală". Această denumire este una potrivită pentru noua noastră cauză. Putem comunica unii cu alţii, vom avea acelaşi obiect al adorării, putem să încurajăm diversele schimburi. Cu ajutorul progreselor înregistrate în domeniile comunicaţiilor şi transportului, nu mai formăm un conglomerat de state şi naţiuni, ci o comunitate globală perfectă, care este alcătuită din cetăţeni egali între ei. Le mulţumesc pe această cale persoanelor care au participat la această minunată întîlnire şi aş dori să fac un anunţ în onoarea lor. O dată cu mutarea sediului Naţiunilor Unite la Noul Babilon, organizaţia va primi un nou nume. Organizaţia Naţiunilor Unite va deveni Comunitatea Globală!

Atunci cînd aplauzele încetară, Carpathia continuă:

– Astfel, denumirea noii religii unice, Credinţa Comunităţii Globale, se justifică cu atît mai mult!

Carpathia fu escortat de acolo, iar echipele de jurnalişti ce asiguraseră transmisiunile în direct începură să părăsească locul conferinţei de presă. Nicolae îl zări pe Buck şi se opri, spunîndu-le bodyguarzilor săi că dorea să vorbească cu cineva. Ei formară un zid uman împrejurul celor doi, în timp ce Carpathia îl îmbrăţişă pe Buck. Buck se stăpîni; era tot ce putea face ca să nu reacţioneze violent.

– Îmi puneţi sub semnul întrebării independenţa mea ca jurnalist, îi şopti el la ureche lui Carpathia.

– Ai vreo veste bună pentru mine? îl întrebă Carpathia, ţinîndu-l pe Buck la distanţă de un braţ şi privindu-l în ochi.

– Nu încă, domnule.

– Te voi vedea la Ierusalim?

– Bineînţeles.

– Vei ţine legătura cu Steve?

– O voi face.

– Comunică-i condiţiile tale, iar noi ţi le vom îndeplini. E o promisiune.

Buck se alătură unui mic grup în cadrul căruia Peter Mathews ţinea un discurs. Aşteptă pînă cînd arhiepiscopul îl văzu, iar, apoi, se aplecă spre el şi îl întrebă:

– Ce am ratat?

– Ce vrei să spui? Ai fost acolo.

– Mi-aţi spus că Nicolae Carpathia va face un anunţ referitor la rolul extins al noului papă, privitor la nişte chestiuni mai importante şi decît Biserica Romano-Catolică.

Mathews dădu din cap, dezaprobîndu-l:

– Poate că te-am supraestimat, prietene. Eu nu sînt papă încă, dar nu ai înţeles din declaraţia Secretarului General că noua religie va avea nevoie de un conducător? Care ar fi locul adecvat pentru acesta, dacă nu Vaticanul? Şi cine ar putea să joace acest rol, în afară de noul papă?

– Aşadar veţi fi un fel de papă al papilor.

Mathews zîmbi şi îl aprobă, dînd din cap:

– P.M., spuse el.

Două ore mai tîrziu, Rayford Steele ajungea la sediul Naţiunilor Unite. Se rugase în tăcere din momentul în care îi telefonase lui Bruce Barnes cu cîteva clipe înainte să urce la bordul avionului.

– Mă simt de parcă m-aş întîlni cu diavolul, spuse Rayford. Nu mă sperie multe pe lumea asta, Bruce. Întotdeauna am fost mîndru de asta. Dar trebuie să îţi spun că e îngrozitor.

– Mai întîi de toate, Rayford, doar dacă te-ai întîlni cu Antihristul în cea de-a doua parte a perioadei Patimilor, ai avea, într-adevăr, de-a face cu persoana care este pe de-a-ntregul posedată de Satana.

– Aşadar, cine e Carpathia? Un demon de mîna a doua?

– Nu, dar ai nevoie de ajutorul rugăciunilor. Ştii ce s-a întîmplat în prezenţa lui Buck.

– Buck e cu zece ani mai tînăr decît mine şi e într-o formă fizică mai bună, îi zise Rayford. Simt că mi se face rău aici.

– Nu ţi se va face rău. Fii tare! Dumnezeu ştie unde te vei afla şi va interveni în momentul potrivit. Eu mă voi ruga pentru tine şi ştii că Buck şi Chloe o vor face şi ei.

Aceste cuvinte îl linişteau pe Rayford şi faptul că Buck se afla şi el acolo îl încuraja şi mai mult. Însăşi ideea că el era prin apropiere făcea ca el să se simtă mai puţin singur. Cu toată neliniştea provocată de întîlnirea cu Carpathia, nu dorea să treacă peste confruntarea cu Hattie Durham.

Ea îl aştepta în faţa liftului. Rayford sperase să se obişnuiască cu atmosfera, să îşi revină, să ia o gură de aer proaspăt. Ea îl întîmpină cu farmecul ei tineresc, fiind mai frumoasă ca niciodată deoarece se bronzase şi purta haine făcute pe comandă, care se potriveau perfect trupului ei. El nu se aştepta la aşa ceva şi simţi răul care plutea în aer atunci cînd se simţi atras de ea preţ de o secundă.

Amintirile îi redeşteptară motivele pentru care simţise mai mult decît ar fi trebuit în privinţa ei, tocmai cînd căsnicia

lui traversa o perioada mai tensionată. El se rugă în tăcere, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru că îl oprise să facă o greşeală pe care ar fi regretat-o pentru tot restul vieţii lui. Şi, de îndată ce Hattie deschise gura, Rayford fu adus la realitate. Dicţia ei era mai bună, însă ea încă mai era o femeie superficială, iar aceasta se putea ghici din vocea ei.

– Domnule comandant Steele, izbucni ea. Ce bine îmi pare că te văd! Ce mai fac ceilalţi?

– Ceilalţi?

– Ştii tu, Chloe, Buck şi restul lumii.

„Chloe, Buck *sînt* restul lumii", se gîndi el, fără a o spune.

– Toţi sînt bine.

– O, asta e minunat.

– Există un loc mai retras unde am putea sta de vorbă?

Ea îl conduse în dreptul biroului ei, care era extrem de expus. Nimeni nu se afla prin preajmă să îi asculte, iar tavanele erau foarte înalte. Biroul şi fişierele ei erau situate într-o zonă deschisă, care nu avea pereţi despărţitori, aşa încît te simţeai ca în gară. Paşii se auzeau cu ecou, iar Rayford avea impresia că se aflau departe de birourile Secretarului General.

– Şi ce s-a mai întîmplat în viaţa ta în ultima vreme, domnule comandant Steele?

– Hattie, nu vreau să fiu nepoliticos, dar poţi să încetezi să îmi spui „domnule comandant Steele" şi să te prefaci că nu ştii ce s-a mai întîmplat în viaţa mea. Ultimele noutăţi constau în faptul că tu şi şeful tău vă amestecaţi în cariera şi în viaţa mea de familie, iar eu nu pot să fac nimic în această privinţă.

13

Stanton Bailey se sprijini de braţele fotoliului său imens şi se lăsă pe spate, studiindu-l pe Buck Williams.

– Cameron, spuse el, niciodată nu am putut să te înţeleg. Ce a însemnat prînzul acela improvizat?

– A fost doar o prăjitură... Îmi era foame...

– Mie îmi este foame permanent, dar nu mănînc în prezenţa camerelor de filmat! tună Bailey.

– Nu ştiam că voi fi văzut.

– Uite, acum ştii... Iar dacă Planck şi Carpathia te vor mai lăsa să iei loc la masa tratativelor de la Ierusalim, trebuie să renunţi la astfel de gustări inoportune.

– Era o prăjitură...

– Gata cu prăjiturile!

După ce fusese şeful lui Hattie Durham ani de zile, Rayford se simţea acum în postura de subordonat al ei în timp ce stătea de cealaltă parte a biroului ei impunător. După toate aparenţele, modul incisiv în care el abordase problema o făcuse să devină serioasă.

– Rayford, ascultă-mă, încă îmi mai placi, deşi m-ai părăsit în felul în care ai făcut-o, spuse ea. Nu ţi-aş face nici un rău.

– Încercarea ta de a depune o plîngere la dosarul meu nu a însemnat nimic rău?

– A fost doar o glumă. Ţi-ai dat imediat seama de asta...

– Dar mi-a provocat destule neplăceri. Iar, apoi, mai e şi biletul de la Dallas în care îmi spuneai că noul avion prezidenţial va fi un 757.

– După cum ţi-am spus, a fost acelaşi lucru. Am glumit.

– Nu a fost amuzant. Evenimentele au coincis.

– Bine, Rayford, dacă nu suporţi să fii tachinat, atunci eu nu mă mai obosesc să o fac. Pur şi simplu, m-am gîndit că nu ar strica puţină distracţie între doi prieteni.

– Zău, Hattie! Chiar crezi că pot să cred aşa ceva? Nu e stilul tău. Tu nu le faci poante prietenilor tăi. Nu îţi stă în fire.

– Bine, îmi cer scuze.

– Nu e suficient.

– Scuză-mă, dar nu mă sînt în subordinea ta.

Hattie Durham avea darul de a-l enerva pe Rayford mai mult decît oricine altcineva. Rayford inspiră adînc şi se strădui să îşi păstreze calmul.

– Hattie, vreau să îmi spui cum stă treaba cu florile şi bomboanele.

Hattie nu ştia să mintă bine.

– Florile şi bomboanele? se miră ea după ce tăcu un moment, simţindu-se vinovată.

– Nu te mai juca, spuse Rayford. Acceptă faptul că am aflat că tu ai fost cea care le-ai trimis şi zi-mi de ce ai făcut-o.

– Eu fac ceea ce mi se spune, Rayford.

– Vezi? Asta chiar mă depăşeşte. Ar trebui să îl întreb pe cel mai puternic om din lume de ce i-a trimis flori şi bomboane fiicei mele, adică unei persoane pe care nu a mai văzut-o niciodată? Îi face curte? Şi, dacă e aşa, de ce nu se semnează?

– Nu îi face curte, Rayford! El deja se vede cu cineva.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că are o relaţie cu cineva.

– Cu cineva cunoscut?

Rayford îi aruncă o privire dezgustată. Hattie părea că se străduieşte să nu zîmbească.

– Pot să spun că formăm un cuplu, însă presa nu știe acest lucru și am aprecia dacă...

– Voi face o înțelegere cu tine. Tu vei înceta să îi mai trimiți cadouri anonime lui Chloe, îmi vei spune motivele pentru care ai făcut-o, iar eu voi păstra micul vostru secret. Cum ți se pare?

Hattie se aplecă spre el și îi spuse pe un ton confidențial:

– Bine, uite ce cred eu, zise ea. De fapt, nu știu... După cum am mai spus, eu fac ceea ce mi se spune. Iar el este un om extrem de inteligent.

Rayford nu se îndoia de asta. El doar se întreba de ce Nicolae Carpathia își pierdea timpul cu astfel de lucruri lipsite de importanță.

– Continuă.

– El vrea ca tu să fii pilotul lui.

– Bine, făcu Rayford cu intenția de a o provoca.

– Ești de acord?

– Cu ce? Pur și simplu, am spus asta în semn că te-am urmărit, deși nu prea sînt sigur că înțeleg. El vrea ca eu să fiu pilotul lui și...?

– Dar știe că ești fericit acolo unde te afli acum.

– Cred că înțeleg...

– El vrea să îți prezinte nu numai o ofertă atrăgătoare, ci să te facă să demisionezi.

– Iar el crede că, dacă îi trimite atenții fiicei mele, eu o voi face?

– Nu, istețule. Tu nu trebuia să afli cine era persoana care făcea toate astea!

– Înțeleg. Aș fi fost îngrijorat de faptul că ar fi putut fi cineva din Chicago, iar atunci aș fi fost dispus să mă mut de acolo și să îmi găsesc o altă slujbă.

– Exact.

– Am o mulțime de întrebări să-ți pun, Hattie.

– Spune.

– De ce m-ar neliniști un pretendent al fetei mele? Ea are aproape douăzeci și unu de ani. Chiar e timpul să aibă un prieten.

– Dar noi am acționat anonim. Asta ar fi trebuit să pară că totul poate să devină destul de periculos, să te deranjeze destul de mult.

– Chiar așa a și fost.

– Atunci misiunea noastră a fost îndeplinită.

– Hattie, chiar credeai că nu o să-mi dau seama atunci cînd i-ai trimis lui Chloe bomboanele ei preferate, care se găsesc numai la magazinul Holman Meadows din New York?

– Hmm! spuse ea. Poate că nu am fost chiar atît de subtilă.

– Bine, hai să spunem că ar fi mers. Eu aș fi crezut că fiica mea este hărțuită sau curtată de un psihopat. Avînd în vedere că Nicolae e atît de apropiat de președinte, nu știe că cei de la Casa Albă vor să devin pilotul avionului prezidențial?

– Rayford! Zău așa! *Asta* e slujba pe care Carpathia vrea să o accepți.

Rayford se posomorî și oftă:

– Hattie, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se întîmplă! Eu primesc indicii de la Casa Albă și de la Pan-Con care îmi spun că Nicolae Carpathia vrea să accept postul ăsta. Mi s-a permis să transport delegația O.N.U. în Israel fără să mă prezint la vreun interviu. Carpathia vrea ca eu să fiu pilotul lui, dar, mai întîi, vrea să accept postul de comandant de zbor pe *Air Force One?*

Hattie îi zîmbi cu înțelegere și superioritate:

– Rayford Steele, îi spuse ea pe un ton profesoral, tu chiar nu înțelegi, nu? Tu nu știi cine este Nicolae Carpathia cu adevărat.

Rayford fu uimit pentru un moment. El știa mai bine decît ea cine era Nicolae Carpathia în realitate. Problema era dacă ea avea idee despre ce vorbea:

– Spune-mi. Ajută-mă să înțeleg.

Hattie privi în spate, de parcă s-ar fi așteptat ca Nicolae Carpathia să apară dintr-o clipă în alta. Rayford știa că nimeni nu îi putea surprinde într-un astfel de birou pardosit cu marmură, în care fiecare pas stîrnea ecoul.

– Nicolae nu intenţionează să înapoieze avionul.

– Poftim?

– M-ai auzit. Avionul deja a fost trimis la New York. Tu îl vei vedea astăzi. Tocmai este vopsit.

– Vopsit?

– Ai să vezi.

Rayford se zăpăcise. Avionul trecuse prin acest proces la Seattle, înainte de a fi adus la Washington. De ce ar fi trebuit să fie vopsit din nou?

– Şi cum va reuşi să nu îl înapoieze?

– El îi va mulţumi preşedintelui pentru cadou şi...

– Deja i-a mulţumit ieri. L-am auzit.

– Însă de data asta el intenţionează să evidenţieze faptul că îi mulţumeşte *pentru cadou, şi nu pentru împrumut.* Mai întîi de toate, tu vei fi angajat de Casa Albă şi vei veni împreună cu avionul şi vei fi plătit din bugetul preşedintelui. Ce poată să facă preşedintele, să pozeze în omul înşelat? Să spună că Nicolae minte? El va trebui să găsească o cale, astfel încît să pară la fel de generos pe cît îl va face Nicolae să arate. Nu-i aşa că e un plan minunat?

– E necinstit. E o escrocherie. De ce aş dori să lucrez pentru un astfel de om? De ce vrei tu să lucrezi pentru el?

– Voi lucra cu şi pentru Nicolae atîta timp cît el mi-o va permite, Rayford. Am învăţat atît de multe în atît de puţin timp! Şi nu e o escrocherie. Nicolae spune că Statele Unite caută acum modalităţi de a sprijini Naţiunile Unite, iar aceasta este una dintre ele. Ştii că lumea tinde să devină una singură, iar cineva va trebui să conducă noul guvern al lumii unite. Renunţînd la avion, preşedintele Fitzhugh îl deleagă pe Secretarul General Carpathia.

Hattie părea a fi un papagal. Carpathia cel puţin o învăţase să creadă orbeşte dacă nu reuşea să şi înţeleagă.

– Bine, reluă Rayford. Carpathia va convinge cumva compania Pan-Con şi Casa Albă să mă pună în capul listei de potenţiali piloţi ai avionului prezidenţial. El te-a pus să îmi faci probleme ca să îmi doresc să mă mut. Eu voi accepta

postul, el va lua avionul şi nu îl va mai da înapoi. Eu voi fi pilotul lui, însă voi fi plătit de guvernul Statelor Unite. Iar toate acestea vor culmina cu alegerea lui Carpathia în funcţia de conducător al lumii noi.

Hattie îşi puse coatele pe masă, îşi sprijini bărbia în palme şi îşi înclină capul.

– Nu e prea complicat, nu-i aşa?

– Nu înţeleg de ce sînt atît de important pentru el.

– El m-a întrebat care a fost cel mai bun pilot cu care am lucrat vreodată.

– Şi eu eram acela, spuse Rayford.

– Tu...

– I-ai spus că am fost la un pas de a avea o relaţie?

– Chiar am fost?

– Nu mai contează.

– Bineînţeles că nu i-am spus asta şi nici tu nu o vei face dacă doreşti să îţi păstrezi serviciul.

– Dar i-ai spus că sînt creştin.

– Sigur că da, de ce nu?! Tu le spui tuturor asta. Oricum, cred că şi el e creştin.

– Nicolae Carpathia?!

– Bineînţeles! Cel puţin trăieşte conform principiilor creştine. E întotdeauna preocupat de bunăstarea generală. Asta e una dintre expresiile lui favorite. Aşa e şi cu afacerea asta cu avionul... El ştie că preşedintele Statelor Unite vrea să îi dăruiască avionul, chiar dacă nu s-a gîndit încă la asta. S-ar putea să se simtă un pic dezamăgit la început, dar, de vreme ce totul e în virtutea bunăstării generale a lumii, va înţelege, în cele din urmă, şi va fi bucuros că a făcut gestul acesta. El va părea un erou generos, care acţionat în interesul omenirii. Nu asta înseamnă să fii un bun creştin?

Buck scria cu furie. Îşi uitase reportofonul în geanta pe care o lăsase la hotel şi spera să îl recupereze atunci cînd se va întoarce de la biroul revistei *Global Weekly* ca să îi ia un interviu rabinului Marc Feinberg, unul dintre cei care

inițiaseră reconstruirea Templului. Însă, atunci cînd Buck intrase în holul hotelului, el aproape că se ciocnise de Feinberg, care trăgea după el o valiză imensă.

– Îmi cer scuze, prietene. Am reușit să găsesc un loc la o cursă care plecă mai devreme și mă duc. Condu-mă!

Buck își scoase carnețelul dintr-un buzunar și pixul din celălalt.

– Ce părere aveți despre declarații? îl întrebă Buck.

– Permite-mi să îți spun numai atît: astăzi m-am comportat ca un politician. Oare, cred eu că Dumnezeu este doar un simplu concept? Nu! Eu cred că Dumnezeu este o persoană! Cred că toate religiile lumii pot colabora și deveni una singură? Nu, probabil că nu. Dumnezeul meu este un Dumnezeu gelos și nu își va împărți gloria cu nici o altă divinitate. Totuși, ne putem tolera unii pe alții? Cu siguranță. Dar poate că mă vei întreba de ce m-am transformat într-un politician? Pentru că sînt dispus să fac compromisuri pentru reconstruirea Templului. Atîta timp cît nu sînt nevoit să renunț la credința mea în unicul Dumnezeu adevărat al lui Avraam, Isaac și Iacov, voi fi tolerant și voi coopera cu oricine se va dovedi binevoitor. Nu sînt de acord cu ei sau cu multe dintre practicile lor, dar, dacă ei doresc să ajungem la o înțelegere, și eu sînt dispus să ajungem la o înțelegere. Mai presus de toate, eu doresc ca Templul să fie reconstruit pe locul lui inițial. Asta se va face, în principiu, începînd de astăzi. Anticipez că toată operațiunea va dura cam un an.

Rabinul ieși grăbit pe ușile principale și îl rugă pe portar să îi cheme un taxi.

– Dar, domnule, spuse Buck, de vreme ce conducătorul noii religii unice se consideră creștin...

Feinberg îl întrerupse pe Buck:

– Ah! Toți știm că acesta va fi Mathews și probabil că tot el va fi și viitorul papă! El este creștin pînă în măduva oaselor! El crede că Iisus a fost Mesia. Eu, mai curînd, cred că Mesia este Carpathia.

– Vorbiţi serios?

– Crede-mă, m-am tot gîndit la asta. Mesia va aduce dreptate şi pace îndelungată. Uite ce a făcut Carpathia în cîteva săptămîni! Îndeplineşte toate criteriile? Vom afla asta luni. Ştii că rabinul Tsion Ben-Judah este...

– Da, voi fi cu ochii pe el...

Existau nenumăraţi oameni cu care Buck putea discuta despre Carpathia. Acum dorea să vorbească personal cu Ben-Judah. Dinspre partea lui Feinberg nu voia altceva decît să îi povestească despre Templu. Buck reveni la subiect.

– De ce este atît de importantă reconstruirea Templului?

Rabinul Feinberg făcu vreo cîţiva paşi, se învîrti şi se uită la şirul de taxiuri, îngrijorat că întîrzia. Însă, deşi nu îl privea direct pe Buck, el continuă să îi vorbească şi îi făcu lui Buck o expunere scurtă, cu elementele pe care le-ar fi predat unor profani interesaţi de istoria poporului evreu:

– Regele David a vrut să construiască un templu în cinstea lui Dumnezeu, spuse el. Dar Dumnezeu a considerat că David vărsase mult prea mult sînge în războaie, aşadar l-a lăsat pe fiul lui, Solomon, să îl construiască. Templul era magnific. Ierusalimul urma să fie oraşul lui Dumnezeu unde oamenii ar fi venit să Îl venereze. Pecetea lui Dumnezeu era Templul, care a devenit simbolul protecţiei Lui acordate poporului evreu. Oamenii se simţeau în siguranţă. Chiar şi atunci cînd şi-au întors faţa de la Dumnezeu, ei au crezut că Ierusalimul era protejat de invadatori atîta vreme cît Templul rezista.

Un taxi se opri în faţa hotelului, iar portarul puse valiza voluminoasă în portbagaj.

– Dă-i un bacşiş şi vino cu mine! spuse Feinberg.

Buck zîmbi forţat în timp ce scotea o bancnotă din buzunar şi o punea în mîna portarului. Chiar şi dacă ar fi trebuit să plătească taximetristul, acest interviu ar fi fost unul obţinut ieftin.

– La Aeroportul Kennedy, îi comandă Feinberg şoferului.

– Aveţi un telefon? îl întrebă Buck pe şofer.

Şoferul îi întinse un telefon celular:

– Acceptăm numai convorbiri achitate cu carte de credit.

Buck îi ceru lui Feinberg să îi arate nota de plată de la hotel ca să afle numărul de telefon. El o sună pe recepţioneră şi îi spuse că dorea ca bagajul lui să fie ţinut acolo pentru ceva mai mult timp decît anticipase.

– Cineva v-a luat geanta, domnule.

– Ce anume s-a întîmplat?

– Cineva v-a luat geanta. Mi-a spus că este un prieten de-al dumneavoastră şi că va avea grijă să o primiţi înapoi.

Buck era uimit:

– Aţi lăsat o persoană care *pretindea* că mă cunoaşte să îmi ia geanta?

– Domnule, situaţia nu este chiar atît de rea pe cît pare. Cred că persoana respectivă poate fi localizată cu uşurinţă dacă va fi cazul. Domnul respectiv apare la ştiri în fiecare seară.

– Domnul Carpathia?

– Da, domnule. De fapt, o persoană din anturajul său, un anumit domn Planck, care a promis că o va aduce înapoi.

Feinberg păru fericit că Buck terminase conversaţia:

– Să revenim la Templu! strigă el, iar şoferul îşi luă piciorul de pe acceleraţie. Nu vorbeam cu tine! zise Feinberg. Vorbeam cu domnul!

Buck se întreba ce ar fi făcut un om atît de energic şi entuziast dacă ar fi avut o altă profesie.

– Aţi fi putut fi un jucător strașnic de *racquet-ball!* spuse el.

– Sînt un jucător strașnic de *racquet-ball!* exclamă Feinberg. Aproape că fac parte din liga profesionistă. Tu?

– Eu fac parte din liga pensionarilor.

– Şi eşti atît de tînăr!

– Sînt prea ocupat.

– Nu sînt niciodată prea ocupat pentru a face sport, spuse rabinul, lovindu-se peste mijlocul plat şi ferm. Ah, dar să vorbim despre Templu!

În scurt timp, taxiul fu blocat în trafic, iar Buck continuă să scrie.

Atunci cînd Hattie se scuză şi răspunse la telefonul aflat pe biroul ei, Rayford scoase din buzunar, pe furiş, Noul Testament şi Psalmii. El memorase versete din Psalmi şi, pe măsură ce neliniştea sa provocată de întîlnirea cu Carpathia creştea, el şi le amintea pe cele favorite şi le recita în minte.

Găsi *Psalmul 90* şi citi versetele pe care le subliniase: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul în care mă încred.» O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. De aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se apropia de cortul tău".

Atunci cînd îşi ridică privirea, Hattie nu mai vorbea la telefon şi îl privea de parcă aştepta ceva.

– Scuze, spuse el, închizînd Biblia.

– Nu-i nimic, spuse ea. Secretarul General te poate primi.

Fiind asigurat de şoferul de taxi că nu avea să piardă avionul, Feinberg începu să detalieze:

– Templul şi oraşul au fost distruse de regele Nabucodonosor. Şaptezeci de ani mai tîrziu, s-a hotărît printr-un decret ca oraşul şi Templul să fie reconstruite. Noul Templu, sub conducerea lui Zorobabel şi a marelui preot Iosua, era o copie palidă a Templului lui Solomon, încît, atunci cînd l-au văzut, unii bătrîni au plîns. Totuşi, a rezistat în Israel pînă cînd a fost profanat de Antioh Epiphanes, un conducător greco-roman. În jurul anului 40 î.Hr., Irod cel Mare a demolat Templul şi l-a refăcut. Noua construcţie a devenit cunoscută sub numele de Templul lui Irod. Şi ştii ce s-a întîmplat după aceea.

– Nu, nu ştiu.

– Eşti redactor pe probleme religioase şi nu ştii ce s-a întîmplat cu Templul lui Irod?

– De fapt, eu nu fac decît să punctez în numele redactorului pe probleme religioase.

– Să punctezi!?

Buck zîmbi:

– Sînteţi un jucător de *racquet-ball* demn de liga profesionistă şi nu ştiti ce înseamnă a puncta?

– Ştiu că expresia nu ţine de *racquet-ball*, spuse rabinul Feinberg. Şi nu prea îmi plac alte sporturi cu excepţia fotbalului. Permite-mi să îţi povestesc ce s-a întîmplat cu Templul lui Irod... Titus, un general roman, a asediat Ierusalimul şi, deşi dăduse ordin ca Templul să nu fie distrus, evreii nu l-au crezut. Ei au considerat de cuviinţă să dea mai degrabă foc Templului decît să îl lase să cadă în mîinile păgînilor. Astăzi, locul sfînt al Templului este al musulmanilor şi găzduieşte o moschee, numită Moscheea lui Omar.

Buck îşi manifestă curiozitatea:

– Cum au fost convinşi musulmanii să mute Moscheea lui Omar?

– Acest lucru este o dovadă a diplomaţiei lui Carpathia, zise Feinberg. Cine altul în afară de Mesia ar fi putut să le ceară credincioşilor musulmani să mute sanctuarul a cărui importanţă este depăşită doar de Mecca, locul unde s-a născut Mohamed? Dar, vezi tu, locul sfînt al Templului, Moscheea lui Omar, este chiar muntele Moria, unde se presupune că Avraam s-a arătat dispus să îl jertfească pe fiul său, Isaac, lui Dumnezeu. Bineînţeles, noi nu credem că Mohamed e un sfînt, aşadar, atît timp cît moscheea se află pe locul Templului, noi îl considerăm pîngărit.

– Deci, această zi e specială pentru Israel.

– O zi festivă! Începînd cu naşterea noastră ca naţiune, au fost adunate milioane din toată lumea pentru reconstruirea Templului. Lucrul a început. Prefabricatele pentru pereţi vor fi trimise deja în Israel. Voi fi martorul reconstruirii Templului, care va fi mai spectaculos decît pe vremea lui Solomon!

– În sfîrşit, ne întîlnim, spuse Nicolae Carpathia, ridicîndu-se în picioare şi ocolind biroul pentru a da mîna cu Rayford Steele. Mulţumesc, domnişoară Durham. Vom sta chiar aici.

Hattie părăsi încăperea şi închise uşa. Nicolae îi arătă un scaun şi se aşeză în faţa lui Rayford.

– Aşadar, am reuşit să ne vedem.

Rayford se simţea ciudat de calm. Apropiaţii lui se rugau pentru el, iar mintea îi era plină de cuvintele psalmilor.

– Poftim?

– Mi se pare interesant că lumea este atît de mică. Poate că, din această cauză, cred că devenim cu adevărat o comunitate globală. V-ar veni să credeţi că am ajuns să vă cunosc prin intermediul unui horticultor pe nume Chaim Rosenzweig?

– Bineînţeles, îmi este cunoscut numele, dar nu ne-am întîlnit niciodată.

– Într-adevăr, nu v-aţi cunoscut. Dar vă veţi cunoaşte. Dacă nu acum, cît vă aflaţi aici, asta se va întîmpla sîmbătă, în timpul călătoriei spre Israel. El m-a prezentat unui ziarist tînăr, care a scris un articol despre el. Acel ziarist a cunoscut-o pe însoţitoarea dumneavoastră de zbor, pe domnişoara Durham, în timp ce se afla în avion şi, în cele din urmă, ne-a făcut cunoştinţă unul cu celălalt. Ea este acum asistenta mea şi mi-a făcut cunoştinţă cu dumneavoastră. Ce mică e lumea!

Earl Halliday spusese acelaşi lucru cînd auzise că Hattie Durham, fosta angajată a companiei Pan-Con, lucra pentru cel care dorea ca Rayford să devină pilotul aeronavei prezidenţiale. Rayford nu îi răspunse lui Carpathia. El nu credea că se cunoscuseră datorită unei simple coincidenţe. Lumea nu era chiar atît de mică. Era posibil ca toţi cei care fuseseră menţionaţi să se fi aflat acolo unde dorise Dumnezeu, iar Rayford era în acea zi acolo din acelaşi motiv. Nu îşi dorise asta, dar, în cele din urmă, acceptase situaţia.

– Aşadar, vreţi să fiţi pilotul avionului prezidenţial.

– Nu, domnule, nu asta este dorința mea. La cererea Casei Albe, sînt dispus să pilotez avionul spre Israel, cu delegația dumneavoastră la bord, iar apoi voi lua o hotărîre în această privință.

– Nu v-ați dorit această slujbă?

– Nu, domnule.

– Dar sînteți dispus să o acceptați.

– Sînt dispus să încerc.

– Domnule Steele, vreau să fac o predicție. Vreau să cred că veți vedea acest avion, că veți avea ocazia să folosiți tehnologia de ultimă oră și că nu veți mai dori să pilotați nici un alt avion.

– S-ar putea să fie așa.

„Dar nu pentru acest motiv, gîndi Rayford. Numai dacă va vrea Dumnezeu."

– De asemenea, vreau să vă împărtășesc un mic secret, un lucru care încă nu a fost făcut public. Domnișoara Durham m-a asigurat că sînteți un om în care pot avea încredere, un om care își respectă promisiunile și care, de curînd, a devenit un om evlavios.

Rayford dădu din cap, fără să spună nimic.

– Atunci voi presupune că beneficiez de discreția dumneavoastră absolută pînă în momentul în care această informație va fi făcută publică. *Air Force One* a fost împrumutat Națiunilor Unite în semn de adeziune din partea președintelui Statelor Unite.

– Știrile deja au spus asta, domnule.

– Bineînțeles, dar nu a fost anunțat faptul că avionul și inclusiv personalul acestuia ne vor fi cedate pentru a le folosi în exclusivitate.

– Ce gest frumos din partea președintelui Fitzhugh!

– Gestul este într-adevăr frumos, zise Carpathia. Și generos.

Rayford înțelese de ce lumea era fermecată de Carpathia: stînd în fața lui, doar pentru că știa că Nicolae minte reușea să reziste farmecului acestuia.

– Cînd vă întoarceți acasă? spuse Carpathia.

– Nu am fixat o dată anume. Sînt la dispoziţia dumneavoastră. Dar va trebui să ajung neapărat acasă înainte de plecarea noastră de sîmbătă.

– Îmi place felul cum puneţi problemele. Sînteţi la dispoziţia mea... E drăguţ! Desigur, realizaţi că, dacă veţi accepta această ofertă – şi o veţi face – nu veţi putea practica prozelitismul.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să spun că Naţiunile Unite, care vor deveni Comunitatea Globală, şi eu, în special, militează împotriva sectelor de orice fel.

– Eu cred în Hristos, spuse Rayford. Merg la biserică. Citesc Biblia. Le împărtăşesc oamenilor credinţele mele.

– Dar nu în timpul serviciului.

– Dacă dumneavoastră veţi deveni superiorul meu, iar acesta va fi un ordin, voi fi obligat să mă supun.

– Toate acestea se vor întîmpla, zise Carpathia. Am avut această discuţie ca să ne înţelegem dintru început.

– Evident.

– Îmi place de dumneavoastră şi cred că vom putea colabora.

– Eu nu vă cunosc, domnule, dar cred că pot colabora cu oricine.

De unde venise această replică? Rayford aproape că zîmbi. Dacă putea colabora cu Antihristul, atunci cu cine n-ar fi putut să o facă?

Atunci cînd taxiul se opri în faţa Aeroportului Internaţional Kennedy, rabinul Marc Feinberg spuse:

– Sînt convins că nu te va deranja să incluzi costul călătoriei mele în cheltuielile tale, de vreme ce tot mi-ai luat un interviu.

– Sigur că nu, spuse Buck. Revista *Global Weekly* este mai mult decît bucuroasă să vă plătească drumul la aeroport, cu condiţia să nu trebuiască să călătorim pînă în Israel.

– Dacă tot ai adus vorba despre asta..., îl întrerupse el şi îi făcu cu ochiul, dar nu sfîrşi propoziţia.

Rabinul de-abia îşi luă rămas-bun, că îşi şi recuperă valiza de la taximetrist şi se grăbi spre aeroport.

Nicolae Carpathia apăsă butonul interfonului.

– Domnişoară Durham, ai aranjat să ne transporte o maşină la hangar?

– Da, domnule. Vă aşteptă la intrarea din spate.

– Sîntem gata.

– Vă voi anunţa cînd vor sosi bodyguarzii.

– Mulţumesc.

Nicolae se întoarse spre Rayford:

– Vreau să vedeţi avionul.

– Sigur, spuse Rayford, deşi mai degrabă ar fi dorit să se îndrepte spre casă.

De ce spusese că se afla la dispoziţia lui Carpathia?

– Ne întoarcem la hotel, domnule?

– Nu, zise Buck. La sediul Naţiunilor Unite, vă rog. Şi, vă rog, permiteţi-mi să mai folosesc o dată telefonul mobil.

– Acceptăm numai convorbiri...

– Ştiu, numai convorbiri achitate cu carte de credit.

Buck îl sună pe Steve Planck la sediul O.N.U.:

– De ce ai dispărut cu geanta mea?

– Am încercat doar să îţi fac un serviciu, amice. Eşti la Hotelul Plaza? Ţi-o aduc.

– Acolo stau, dar vreau să vin eu la tine. De fapt, asta ai urmărit, nu-i aşa?

– Exact.

– Voi ajunge peste o oră.

– S-ar putea ca Nicolae să nu fie aici.

– Nu vin ca să îl văd pe el. Vin să te văd pe tine.

Atunci cînd Hattie îl anunţă prin interfon, Carpathia se ridică în picioare, iar uşa biroului lui se deschise. Doi bodyguarzi îi încadrară pe Nicolae şi pe Rayford în timp ce străbăteau holurile, dorind să ajungă la un ascensor de marfă,

care avea să îi ducă la primul nivel de la subsol, iar, apoi, să ajungă în parcare, unde îi aştepta o limuzină. Şoferul sări să deschidă portiera pentru Carpathia. Rayford fu condus spre cealaltă parte a limuzinei, unde îl aştepta o portieră deschisă.

I se păru ciudat că, deşi nu i se oferise nimic în birou, Carpathia insista acum să îi arate toate băuturile din barul limuzinei, de la whisky şi pînă la vin, bere şi răcoritoare. Rayford acceptă să bea o Coca-Cola.

– Nu vă place să beţi?

– Nu prea mai îmi place.

– Dar înainte?

– Niciodată nu am fost un băutor înrăit, dar, din cînd în cînd, am mai întrecut măsura. Nu m-am mai atins de alcool de cînd mi-am pierdut familia.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Mulţumesc, dar m-am resemnat în această privinţă. Îmi este extrem de dor de ei...

– Bineînţeles.

– Dar m-am împăcat cu situaţia.

– Religia dumneavostră explică dispariţiile prin faptul că Iisus Hristos i-a luat în rai pe cei care credeau în El, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

– Nu voi pretinde că împărtăşesc acest punct de vedere, dar îl respect datorită liniştii pe care v-o aduce.

Rayford dori să îl contrazică, dar se întreba dacă ar fi fost recomandabil să facă ceea ce Bruce Barnes numea „a te mărturisi Antihristului".

– Nici eu nu sînt un băutor, spuse Carpathia, sorbind din apa minerală.

– Aşadar, de ce nu m-ai lăsat să vin la tine? spuse Steve Planck. Aş fi făcut-o.

– Am nevoie să-mi faci un serviciu.

– Putem să facem schimb de servicii, Buck. Acceptă oferta lui Carpathia şi nu vei mai avea nevoie de nimic pentru tot restul vieţii tale.

– Ca să îţi spun adevărul, Steve, acum am prea multe subiecte interesante de investigat, încît nici nu mă gîndesc să renunţ la ele.

– Ocupă-te de ele pentru noi.

– Nu pot să fac asta. Dar ajută-mă dacă poţi! Vreau să îi văd pe cei doi oameni de la Zidul Plîngerii.

– Nicolae nu poate să îi suporte pe ăştia doi. Crede că sînt nebuni. Evident, chiar sînt nebuni.

– Atunci nu ar trebui să îl deranjeze că voi încerca să le iau un interviu.

– Voi vedea ce pot face. Acum se află împreună cu un candidat la postul de comandant de zbor.

– Nu mai spune!

Carpathia şi Rayford se dădură jos din limuzină în faţa unui hangar imens de pe Aeroportul Kennedy. Carpathia îi spuse şoferului:

– Spune-i lui Frederick că am dori să vedem spectacolul obişnuit.

Atunci cînd uşile hangarului se deschiseră, avionul era luminat de reflectoare. Pe partea care se afla în faţa lui Rayford erau inscripţionate cuvintele *Air Force One* şi se puteau vedea însemnele preşedintelui Statelor Unite. Atunci cînd ajunseseră pe cealaltă parte, Rayford văzu echipa de vopsitori căţărată pe schele. Însemnele şi denumirea fuseseră şterse. În locul lor era simbolul Naţiunilor Unite, iar numele „Comunitatea Globală" se afla în locul vechii inscripţionări. Cît despre denumirea aeronavei, muncitorii tocmai retuşau sigla cu *Global Community One*.

– Cît va mai dura pînă cînd ambele părţi vor fi gata? strigă Carpathia către şeful de echipă.

– Se va usca pînă la miezul nopţii! veni răspunsul. Partea asta ne-a luat aproape şase ore. Cealaltă parte va merge mai uşor. Va fi gata pînă sîmbătă!

Carpathia le făcu un semn că totul era în regulă, iar muncitorii din hangar aplaudară.

– Am dori să urcăm la bord, şopti Carpathia şi, în cîteva minute, erau în liftul care le facilită accesul în avionul nou-nouţ prin intrarea din spate. Rayford vizitase nenumărate avioane noi şi, de obicei, era impresionat. Dar aşa ceva nu mai văzuse niciodată.

Fiecare detaliu era bine finisat, totul era scump, uşor de manevrat şi foarte aspectuos. Spre coada avionului se aflau băi cu duşuri. Apoi urma secţiunea dedicată presei, care era suficient de spaţioasă pe ambele părţi. Fiecare scaun avea telefon, modem, video şi televizor. Restaurantul era situat la mijlocul aeronavei, fiind ideal conceput şi dispunînd de suficient spaţiu ca să permită tranzitarea.

Mai aproape de botul aeronavei se aflau apartamentele prezidenţiale şi sala de conferinţe. Una dintre camere conţinea sisteme de securitate de ultimă generaţie şi echipamente de supraveghere, mijloace de telecomunicaţie şi diverse dispozitive care permiteau avionului să menţină legătura de oriunde s-ar fi aflat.

Chiar în spatele carlingii se aflau camerele celor din echipaj şi un apartament pentru pilot.

– Nu veţi dori să locuiţi în avion atunci cînd vom ateriza undeva şi vom sta timp de cîteva zile, spuse Nicolae. Însă nimic nu e mai confortabil decît ce vedeţi aici.

Buck se afla în biroul lui Steve atunci cînd Hattie Durham trecu pe acolo ca să îl informeze pe Steve că Nicolae ieşise puţin.

– O, domnule Williams! exclamă ea. Nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru că m-aţi prezentat domnului Carpathia.

Buck nu ştiu cum să îi răspundă. Nu voia să îi spună că nu avea pentru ce să îi mulţumească. În realitate, el se simţea îngrozitor. Dădu din cap.

– Ştiţi cine a venit aici astăzi? îl întrebă ea.

Buck ştia, însă nu dori să prelungească momentul:

– Cine?

Buck realiză că trebuia să fie atent în preajma ei şi a lui Steve şi, mai ales, în prezenţa lui Carpathia. Ei nu trebuiau

să afle cît de apropiaţi erau el şi Rayford şi, dacă ar fi putut să păstreze secretul asupra relaţiei lui cu Chloe, totul ar fi fost minunat.

– Rayford Steele. El era pilotul avionului în ziua în care ne-am cunoscut.

– Îmi aduc aminte, spuse el.

– Ştiţi că se află pe lista de piloţi pentru noul *Air Force One*?

– E o onoare, nu-i aşa?

– O meritä. E cel mai bun pilot cu care am lucrat vreodată.

Buck nu se simţea bine vorbind despre noul său prieten şi frate întru Hristos ca şi cum nu l-ar fi cunoscut prea bine.

– Ce îl face să fie un pilot aşa de bun? întrebă Buck.

– Decolările şi aterizările line, comunicarea cu pasagerii şi modul în care face ca membrii echipajului să se simtă egalii lui, şi nu doar nişte subordonaţi.

– Impresionant, spuse Buck.

– Vrei să vezi avionul? îl întrebă Steve.

– Pot să îl văd?

– Se află într-un hangar de pe Aeroportul Kennedy.

– Tocmai vin de acolo.

– Vrei să te întorci?

Buck ridică din umeri:

– Altcineva a fost desemnat să investigheze subiectul despre noul avion şi pilot, dar, bineînţeles, mi-ar plăcea să îl văd.

– Încă mai e valabilă invitaţia de a te urca la bordul lui pentru călătoria spre Israel.

– Nu, nu pot, îl refuză Buck. Şeful meu a fost ferm în această privinţă.

Atunci cînd Rayford ajunse acasă în acea seară, el ştiu că fiica lui îşi va da seama că era cam îngrijorat.

– Bruce a contramandat întîlnirea de diseară, spuse ea.

– Foarte bine, spuse Rayford. Sînt extenuat.

– Hai, povesteşte-mi despre Carpathia!

Rayford încercă. Ce era de spus? Omul era prietenos, fermecător, un fin diplomat şi, dacă nu ar fi minţit, Rayford s-ar fi întrebat dacă nu cumva se înşelaseră în privinţa lui.

– Dar nu există îndoieli în privinţa identităţii lui, nu-i aşa? o întrebă el.

– În ceea ce mă priveşte, nu, îi răspunse Chloe. Dar eu nu l-am întîlnit.

– După cum te ştiu, nu te-ar fi păcălit nici măcar pentru o secundă.

– Sper, spuse ea. Dar Buck a recunoscut că a fost impresionant.

– Ai ceva veşti de la el?

–.Ar trebui să mă sune pe la 12.00 noaptea, ora NewYork-ului.

– Trebuie să stau şi eu treaz ca să mă asigur că nu adormi?

– Nu prea cred. Nici măcar nu ştie că am mîncat prăjiturile în acelaşi timp. Vreau să îi spun asta cu orice preţ.

14

Buck Williams îşi punea la bătaie toate atuurile de jurnalist. După ce încercase să scape de efectele diferenţei de fus orar odihnindu-se în Hotelul King David sîmbătă dimineaţa, el le lăsase mesaje lui Chaim Rosenzweig, lui Marc Feinberg şi chiar lui Peter Mathews. Conform informaţiilor pe care i le furnizase Steve Planck, Nicolae Carpathia refuzase sec cererea lui Buck de a-l ajuta să ajungă la cei doi predicatori de la Zidul Plîngerii.

– Ţi-am spus eu, îi zise Steve. El crede că indivizii ăia sînt nebuni de legat şi a fost dezamăgit să afle că tu consideri că merită să scrii un articol despre ei.

– Aşadar, nu cunoaşte pe nimeni care m-ar putea ajuta să ajung acolo?

– E o zonă cu acces limitat.

– Asta îţi spun şi eu. În sfîrşit, Nicolae cel Mare nu poate face ceva?

Steve se înfurie.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că ar putea cumpăra Zidul Plîngerii, zise el dintr-o suflare. Dar nu te vei aproia de locul ăla cu ajutorul lui! El nu vrea ca tu să te duci acolo, Buck! Pentru prima dată în viaţa ta, fii deştept şi nu te apropia!

– Da, asta chiar mă caracterizează!

– Buck, permite-mi să te întreb ceva. Dacă îl sfidezi pe Carpathia, iar apoi îi vei refuza oferta sau îl vei enerva atît de tare încît se va răzgîndi în privinţa ei, unde vei mai lucra?

– Voi mai lucra.

– Unde? Nu vezi că influenţa lui se face simţită pretutindeni? Oamenii îl iubesc! Ar face orice pentru el. După o întrevedere cu el, unii fac lucruri pe care nici măcar nu ar fi visat să le facă.

„Mie îmi spui?!" îşi zise Buck.

– Am treburi de dus la bun sfîrşit, spuse Buck. Mulţumesc, oricum...

– Acum ai treburi de făcut... Să ştii că nimic nu ţine o veşnicie.

Steve nu spusese niciodată lucruri mai adevărate, însă nu era conştient de asta.

Buck mai încercă o dată, tot fără succes, apelînd, de această dată, la Peter Mathews. Acesta se ascundea într-un apartament situat la etajele superioare ale unui hotel de cinci stele din Tel Aviv şi, deşi răspunse la telefonul lui Buck, fu expeditiv:

– Williams, eu te admir, îi spuse el, dar ţi-am spus tot ce aveam de spus, oficial şi neoficial. Nu-i cunosc pe cei de la Zidul Plîngerii, dar îţi voi da o declaraţie, dacă asta doreşti.

– Ceea ce doresc este să găsesc pe cineva care să mă ajute să mă pot apropia suficient de mult de cei doi ca să stau de vorbă cu ei. Dacă vor vrea să mă omoare, să mă ardă de viu sau să mă ignore, atunci e dreptul lor să o facă.

– Eu mă pot apropia de Zidul Plîngerii datorită poziţiei mele, dar nu vreau să te ajut să ajungi acolo. Îmi pare rău... Oficial, eu cred că cei doi sînt nişte indivizi care au studiat Tora şi care pretind că sînt reîncarnările lui Moise şi Ilie. Costumele lor sînt de proastă calitate, iar predicile lor sînt chiar mai rău de-atît. Nu am nici cea mai vagă idee de ce au murit cei care au vrut să le facă rău. Poate că ăştia au complici ascunşi în mulţime, care îi anihilează pe cei care ar putea constitui ameninţări la adresa lor. Acum trebuie să închid... Vei lua parte la semnarea tratatului luni, nu-i aşa?

– Din această cauză mă aflu aici, domnule.

– Ne vom vedea acolo. Fă-ţi un serviciu şi nu îţi strica reputaţia scriind un articol despre indivizii ăştia! Dacă vrei să scrii un articol interesant, ar trebui să mă însoţeşti în această după-amiază în timp ce voi vizita potenţiale locuri asupra cărora Vaticanul ar trebui să îşi pună amprenta.

– Dar, domnule, ce părere aveţi despre faptul că nu a mai plouat în Ierusalim de cînd cei doi au început să predice?

– Nu am nici o părere, cu excepţia faptului că nici măcar norii nu sînt interesaţi să audă ce au ei de spus. Oricum, aici plouă foarte rar.

Lui Rayford îi fusese prezentat echipajul avionul *Global Community One* cu doar cîteva ore înainte de decolare. Nici unul dintre membrii acestuia nu lucraseră vreodată la Pan-Continental. În timpul scurtului discurs de încurajare, Rayford sublinie că siguranţa pasagerilor era întotdeauna prioritară.

– De aceea ne aflăm cu toţii aici. Desfăşurarea corectă a procedurilor şi a celorlalte manevre se află pe locul al doilea ca importanţă. Vom face totul ca la carte şi ne vom completa jurnalele de bord şi listele, pe măsură ce ne vom îndeplini sarcinile. Vom avea o înfăţişare impecabilă, vom veghea în mod discret şi ne vom servi pasagerii. În timp ce îi vom trata cum se cuvine pe demnitari, ne vom gîndi permanent la faptul că securitatea lor constituie obiectivul nostru primordial. Un bun echipaj de avion este unul invizibil. Oamenii se vor simţi confortabil şi în siguranţă atunci cînd vor vedea uniforme, şi nu persoane.

Copilotul lui Rayford era mai în vîrstă decît el şi probabil că îşi dorise să ocupe postul de comandant al aeronavei. Cu toate acestea, el se dovedea a fi cooperant şi eficient. Asistentul lui era un tînăr pe care Rayford nu l-ar fi ales pentru această funcţie. Membrii echipajului lucraseră împreună pe vechiul *Air Force One* şi păreau deosebit de impresionaţi de noul avion, iar Rayford nu le putea reproşa asta. Avionul chiar era o bijuterie a

tehnologiei, însă ei aveau să se obişnuiască în curînd cu el şi aveau să se comporteca şi cum l-ar fi avut la dispoziţie dintotdeauna.

După cum îi spusese examinatorului său la Dallas, atunci cînd Rayford pilota un 757, era ca şi cum ar fi condus un Jaguar. Iar emoţia dispăru pentru că zborul se desfăşura normal. După un timp, Rayford lăsă avionul pe mîna copilotului şi se duse în apartamentul său. Se întinse pe pat şi, deodată, îşi dădu seama cît de singur era. Irene ar fi fost atît de mîndră în acel moment, cînd deţinea cea mai importantă funcţie din domeniul aviaţiei! Însă aceasta însemna foarte puţin pentru el, deşi simţea că făcea ceea ce îi dictase Dumnezeu. Nu cunoştea motivele pentru care El dorise asta. Însă, în adîncul sufletului său, Rayford avea certitudinea că efectuase ultima cursă în numele companiei Pan-Con.

El o sună pe Chloe şi o trezi din somn:

– Îmi pare rău, Chlo', spuse el.

– Nu-i nimic, tată. Îţi place ce faci?

– Oh, da, nu pot să spun că nu.

Ei discutaseră despre posibilitatea ca mijloacele de comunicaţie între avion şi sol să fie supravegheate, deci nu aveau să vorbească despre Carpathia sau despre persoanele din anturajul acestuia. De asemenea, ei nu trebuiau să pomenească numele lui Buck.

– Cunoşti pe cineva de acolo?

– O cunosc numai pe Hattie. Mă simt cam singur.

– Şi eu. Nu am veşti de la nimeni încă. Ar trebui să primesc un telefon luni dimineaţă devreme. Cînd vei ajunge la Ierusalim?

– Peste aproximativ trei ore vom ateriza la Tel Aviv şi vom fi transportaţi la Ierusalim cu nişte maşini luxoase.

– Nu veţi zbura cu avionul direct la Ierusalim?

– Nu. Un 757 nu poate ateriza acolo. Tel Aviv-ul se află la numai cincizeci şi cinci de kilometri de Ierusalim.

– Cînd vii acasă?

– Ar fi trebuit să plecăm din Tel Aviv marţi dimineaţă, dar acum ni s-a transmis că vom zbura la Bagdad luni după-amiază şi că vom pleca de acolo marţi dimineaţă. Asta înseamnă încă vreo nouă sute cincizeci de kilometri de parcurs în aer, adică zborul se prelungeşte cu o oră.

– Dar ce e la Bagdad?

– Unicul aeroport de lîngă Babilon pe care poate să aterizeze un avion de asemenea dimensiuni. Carpathia vrea să viziteze Babilonul şi să prezinte lumii planurile sale.

– Îl vei însoţi?

– Presupun că da. Babilonul se află la şaptezeci şi cinci de kilometri sud de Bagdad. Dacă accept această slujbă, atunci voi vedea Orientul Mijlociu destul de des în anii următori.

– Deja mi-e dor de tine. Aş vrea să fiu şi eu acolo.

– Ştiu de cine îţi e dor, Chloe.

– Şi de tine mi-e dor, tată.

– Într-o lună nici nu îţi va mai păsa de soarta mea. Văd în ce direcţie vă îndreptaţi tu şi prietenul tău.

– A sunat Bruce. Mi-a spus că a primit un telefon ciudat din partea unei femei pe nume Amanda White, care pretindea că o ştie pe mama. I-a spus lui Bruce că a cunoscut-o la unul din cercurile de lectură organizate de biserică şi că tocmai şi-a adus aminte de numele ei. A spus că şi l-a amintit deoarece suna deosebit.

– Hm! făcu Rayford. Irene Steele. Nu m-am gîndit niciodată că sună interesant... Ce dorea?

– A spus că tocmai s-a pocăit, în mare parte datorită celor pe care i le-a spus mama la cercurile de lectură, şi că acum căuta o biserică. Ea se întreba dacă Biserica Oraşul Noii Speranţe încă mai există.

– Dar ce s-a întîmplat cu ea?

– Şi-a plîns soţul şi cele două fiice pe care i-a pierdut în timpul Înălţării la Cer.

– Mama ta a jucat un rol important în viaţa ei şi tocmai acum şi-a adus aminte de ea?

– Ca să vezi....

Buck dormea de mai bine de o oră şi jumătate, cînd primi un telefon din partea lui Chaim Rosenzweig, care tocmai sosise.

– Va trebui să mă adaptez şi eu la fusul orar, Cameron, spuse Rosenzweig. Indiferent cît de des călătoresc în Israel, fusul orar îmi vine de hac. De cît timp eşti în ţară?

– Am ajuns ieri dimineaţă. Am nevoie de ajutorul tău.

Buck îi povesti lui Rosenzweig că dorea să ajungă la Zidul Plîngerii.

– Am tot încercat, dar nu m-am putut apropia nici măcar la o sută de metri. Cei doi îşi ţineau predica, iar mulţimea era mai impresionantă ca niciodată.

– Da, vin mai mulţi oameni acum, de vreme ce ne apropiem de semnarea tratatului. Pesemne că, din cauza acestuia, cei doi şi-au intensificat activitatea. Din ce în ce mai multă lume vine să îi asculte şi se pare că din ce în ce mai mulţi evrei se convertesc la creştinism. E foarte ciudat... Nicolae a întrebat de ei în timp ce venea încoace şi a văzut un reportaj despre ei la televizor. Nu l-am văzut niciodată atît de furios.

– Ce a spus?

– Asta a fost ciudăţenia... Nu a spus nimic. Eu am văzut că era roşu de furie şi că avea fălcile încleştate. Vezi tu, eu nu îl cunosc prea bine, dar îmi pot da seama cînd e nervos.

– Am nevoie de ajutorul tău, Chaim.

– Cameron, eu nu sînt un mozaic fervent. Eu nu merg la Zidul Plîngerii şi, chiar dacă aş putea să o fac, nu aş risca. Nici ţie nu îţi recomand asta. Subiectul cel mai important de aici este semnarea tratatului luni dimineaţă. Nicolae, delegaţia izraeliană şi cu mine am pus totul la punct de vineri, de la New York. Nicolae a fost genial. E un tip uimitor, Cameron. De-abia aştept ziua în care vom lucra amîndoi pentru el.

– Te rog! Ştiu că orice jurnalist din lume şi-ar dori să le ia celor doi predicatori un interviu în exclusivitate, iar eu nu am să renunţ pînă nu voi reuşi sau nu voi muri încercînd să o fac.

– Cam aşa ceva te aşteaptă.

– Nu ţi-am cerut niciodată nimic, în afară de a-mi acorda puţin din timpul tău, şi ai fost întotdeauna generos.

– Nu ştiu ce pot face pentru tine, Cameron. Eu însumi te-aş duce acolo dacă aş avea acces. Dar, oricum, nu vei putea intra acolo.

– Dar trebuie să ştii şi tu pe cineva care are acces acolo.

– Bineînţeles că ştiu! Cunosc mulţi rabini, dar...

– Ce spuneţi despre Ben-Judah?

– O, Cameron! El e prea ocupat. Proiectul lui va fi prezentat în direct luni după-amiază. Pun pariu că acum e emoţionat ca un şcolar înainte de extemporal.

– Dar s-ar putea să nu fie. Poate că a făcut atît de multe cercetări, încît ar putea să vorbească despre asta timp de o oră fără a avea nevoie de notiţe. Poate că acum e bine pregătit şi caută ceva cu care să îşi ocupe timpul ca să nu repete la infinit acelaşi lucru sau să se emoţioneze peste măsură în aşteptarea momentului.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea, iar Buck se rugă ca Rosenzweig să cedeze rugăminţilor sale.

– Nu ştiu ce să spun, Cameron... Eu, personal, nu aş vrea să fiu deranjat înainte de un astfel de eveniment important.

– Nu aţi dori să îi daţi un telefon, să îi uraţi toate cele bune şi să îi aflaţi programul pentru acest sfîştit de săptămînă? Eu pot veni oriunde, oricînd, dacă îmi poate facilita accesul la Zidul Plîngerii.

– Bine, îl voi suna, dar îi voi spune numai dacă va fi dispus să facă ceva care să îl distragă de la activităţile lui, zise Rosenzweig. Dar, dacă voi simţi că este cufundat în studiu, nici măcar nu voi aborda subiectul.

– Vă mulţumesc, domnule! Mă sunaţi dumneavoastră de îndată ce veţi avea veşti?

– Neapărat! Dar, Cameron, nu îţi face prea multe speranţe şi nu te supăra pe mine dacă Ben-Judah nu va fi disponibil.

– Nici nu mă gîndesc la aşa ceva.

– Ştiu. Dar, totodată, îmi dau seama cît de important e lucrul ăsta pentru tine.

Buck parcă era în altă lume; nu avea idee de cît timp suna telefonul. El stătea în pat în capul oaselor şi observase că soarele după-amiezei devenise portocaliu, iar una dintre razele lui lăsa pe pat o dîră ciudată de lumină. Buck se zări în oglindă pentru un moment şi se întinse după telefon. Obrazul lui era roşu şi pielea păstra urmele cutelor pernei, ochii îi erau umflaţi şi întredeschişi, iar părul îi stătea în toate direcţiile. Avea un gust ciudat în gură; adormise îmbrăcat.

– Alo?

– Cameron Williams? întrebă o voce cu un accent evreiesc puternic.

– Da, domnule...

– Sînt Tsion Ben-Judah.

Buck sări în picioare de parcă ilustrul om de ştiinţă s-ar fi aflat în cameră.

– Da, domnule Ben-Judah! E o onoare să vă aud, domnule!

– Mulţumesc, spuse doctorul. Sun din faţa hotelului.

Buck încerca din răsputeri să înţeleagă ce spunea.

– Da?

– Am o maşină şi un şofer.

– Da, o maşină şi un şofer, domnule.

– Eşti pregătit să mergem?

– Să mergem?!

– La Zidul Plîngerii...

– O, da, domnule – de fapt, nu, domnule. Voi avea nevoie de zece minute. Puteţi aştepta zece minute?

– Ar fi trebuit te sun înainte să vin. Prietenul nostru comun m-a lăsat să cred că era o chestiune urgentă pentru tine.

Buck reluă în minte fraza care suna ciudat:

– O chestiune urgentă, da! Acordaţi-mi zece minute! Vă mulţumesc, domnule!

Buck îşi smulse hainele de pe el şi intră în duş. Nu aşteptă ca apa să se încălzească. Se săpuni şi se clăti, iar, apoi, se rase în grabă.

Nu avu răbdare să își găsească adaptorul pentru foehn, ci luă un prosop de pe raft și și-l trecu peste părul lui lung, simțind că își smulge jumătate din fire.

Se pieptănă la repezeală și se spălă pe dinți. Ce trebuia să poarte cineva care se ducea la Zidul Plîngerii? El știa că nu va avea acces direct acolo, dar, oare, și-ar fi jignit gazda dacă nu s-ar fi îmbrăcat cu sacou și cravată? Nu își pusese în bagaj astfel de articole vestimentare. Nu plănuise să se îmbrace elegant nici măcar la ceremonia de semnare a tratatului de a doua zi dimineață.

Buck se îmbrăcă cu obișnuita cămașă de doc, cu blugi, cu bocanci pînă la gleznă și cu o jachetă din piele. Își puse reportofonul și aparatul de fotografiat în cea mai mică geantă de piele pe care o avea, iar, apoi, coborî scările în fugă. După ce ieși valvîrtej pe ușă, Buck se opri. Nu avea nici cea mai vagă idee despre înfățișarea rabinului. Oare, arăta precum Rosenzweig sau Feinberg sau ca nici unul dintre aceștia?

Rabinul nu arăta ca niciunul dintre ei. Tsion Ben-Judah, care purta un costum negru și o pălărie de aceeași culoare, din fetru, îl întîmpină ieșind dintr-un Mercedes și îi făcu timid semn cu mîna.

– Domnul Ben-Judah? întrebă el, strîngîndu-i mîna.

Părea a fi între două vîrste, avea o condiție fizică bună și părea, mai degrabă, tînăr, avînd trăsături puternice și regulate și doar cîteva fire de păr alb.

Rabinul i se adresă lui Buck într-o engleză stricată:

– În limba ta, numele meu mic se pronunță la fel ca cel al orașului Sion. Îmi poți spune așa.

– Sion? Sînteți sigur?

– Mă întrebi dacă sînt sigur de propriul nume? îl întrebă rabinul, zîmbind. Sînt sigur.

– Nu, v-am întrebat dacă sînteți convins că pot să vă spun...

– Știu ce ai vrut să spui, domnule Williams. Îmi poți spune Sion.

În opinia lui Buck, „Sion" nu suna diferit față de „Tsion" decît atunci cînd îl pronunța Ben-Judah.

– Vă rog să îmi spuneți Buck.

– Buck?

Rabinul deschise ușa din față a mașinii, iar Buck se așeză lîngă șofer.

– E o poreclă.

– Bine atunci, Buck. Șoferul nu înțelege engleza.

Buck se întoarse spre șofer și văzu că acesta îi întinde mîna. Buck îi strînse mîna, iar omul îi spuse ceva neinteligibil. Buck zîmbi și dădu din cap. Doctorul Ben-Judah îi vorbi șoferului în idiș, iar acesta demară.

– Așadar, Buck, spuse rabinul atunci cînd ziaristul se răsuci pe scaun ca să stea față în față cu el, doctorul Rosenzweig mi-a spus că dorești să mergi la Zidul Plîngerii, ceea ce știi că este imposibil. Eu pot să te duc suficient de aproape de cei doi martori, astfel încît să le atragi atenția dacă ai curaj.

– Cei doi martori? Îi numiți martori? Eu și prietenii mei le spunem așa...

Doctorul Ben-Judah ridică ambele mîini și se uită în altă parte, semn că nu intenționa să răspundă sau să comenteze o astfel de întrebare.

– Întrebare mea este: ai curaj?

– Am curaj.

– Și nu mă vei face responsabil pentru orice ți s-ar putea întîmpla...

– Bineînțeles că nu, dar mi-ar plăcea să vă iau un interviu și dumneavoastră.

Rabinul ridică din nou mîinile:

– Am anunțat atît presa, cît și pe doctorul Rosenzweig, că nu acord interviuri.

– Atunci, poate că îmi veți da niște informații despre dumneavoastră. Nu vă voi întreba nimic despre proiectul dumneavoastră pentru că sînt convins că, după ce ați muncit

timp de trei ani de zile pentru o prezentare de o oră, vă veţi expune concluziile pe larg mîine după-amiază.

– Exact. Iată şi informaţiile personale... Am patruzeci şi patru de ani. Am crescut în Haifa, fiind fiul unui rabin ortodox. Am două doctorate, unul în istoria poporului evreu şi celălalt în limbile clasice. Toată viaţa am studiat şi am predat, dar mă consider mai mult om de litere şi istoric decît profesor, deşi aprecierile studenţilor mei au fost încurajatoare în acest sens. În majoritatea a timpului, gîndesc şi citesc în ebraică şi îmi este jenă că vorbesc atît de prost engleza, mai ales într-o ţară care promovează această limbă. Cunosc gramatica engleză mai bine decît cei mai mulţi englezi şi, cu siguranţă, mai bine decît mulţi americani, cu excepţia persoanei de faţă, bineînţeles, dar nu am avut niciodată ocazia să îmi exersez şi să îmi perfecţionez dicţia. M-am căsătorit în urmă cu şase ani şi am doi copii vitregi, un băiat şi o fată, aflaţi la vîrsta adolescenţei. Acum trei ani, am fost desemnat de o agenţie guvernamentală să fac un studiu referitor la pasajele mesianice pentru ca evreii să îl recunoască pe Mesia atunci cînd va veni pe pămînt. Aceasta a fost activitatea care mi-a oferit cele mai mari satisfacţii. În timpul cercetărilor, am învăţat greaca şi arameica, iar acum ştiu douăzeci şi două de limbi. Sînt extrem de încîntat pentru că am definitivat studiul şi doresc să împărtăşesc lumii descoperirile mele prin intermediul televiziunii. Nu cred că emisiunea mea va concura cu orice alt program cu scene de sex, violenţă sau divertisment, dar mă aştept să stîrnească controverse.

– Nu ştiu ce să vă mai întreb, recunoscu Buck.

– Atunci putem să încheiem interviul şi să ne vedem de treburi.

– Mă intrigă faptul că aţi cedat rugăminţilor mele.

– Doctorul Rosenzweig este mentorul meu şi unul dintre colegii pe care îi respect cel mai mult. Prietenul lui este şi prietenul meu.

– Vă mulţumesc.

– Te admir. Am citit articolele pe care le-ai scris despre doctorul Rosenzweig şi despre alţii. În plus, cei de la Zidul Plîngerii m-au făcut şi pe mine curios. Poate că, datorită limbilor pe care le cunosc, vom reuşi să stăm de vorbă cu ei. Pînă acum, eu nu i-am văzut făcînd nimic altceva în afară de a vorbi cu mulţimea adunată. Ei le vorbesc direct celor care îi ameninţă însă, în afară de aceştia, nu cunosc pe nimeni care să fi stat de vorbă cu ei.

Mercedes-ul parcă în apropierea unor autobuze folosite pentru excursii, iar şoferul îi aşteptă, în timp ce Ben-Judah şi Buck urcară nişte trepte pentru a vedea Zidul Plîngerii, locul Templului şi tot ce se afla acolo.

– Nu am mai văzut niciodată atît de mulţi oameni la un loc, spuse rabinul.

– Oamenii sînt atît de liniştiţi! şopti Buck.

– Cei doi predicatori nu folosesc microfoane, îi explică Ben-Judah. Oamenii care fac zgomot o fac pe propria răspundere. Atît de mulţi vor să audă ce spun cei doi, încît unii îi ameninţă pe cei care îi distrag de la asta.

– Cei doi fac vreodată pauză?

– Da. Din cînd în cînd, unul dintre ei se duce la umbra clădirii mici şi se întinde pe pămînt, aproape de gard. Adesea renunţă la odihnă în favoarea predicilor. Indivizii care au ars de vii de curînd au încercat să îi atace din spatele gardului în timp ce amîndoi se odihneau. Din această cauză, nimeni nu se apropie de ei atunci cînd se află acolo.

– Asta ar fi şansa mea, zise Buck.

– Aşa mă gîndeam şi eu.

– Vreţi să mă însoţiţi?

– Doar în cazul în care le vom da de înţeles că nu avem de gînd să le facem rău. Ei au ucis cel puţin şase oameni şi au ameninţat multă lume. Un prieten de-al meu s-a aflat chiar aici în ziua în care i-au ars de vii pe cei patru atacatori şi jură că i-a văzut scoţînd flăcări pe gură.

– Credeţi aşa ceva?

– Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de prietenul meu, deşi era la o distanţă apreciabilă de ei.

– Oare, ar trebui să îi abordăm într-un anumit moment?

– Mai întîi de toate, propun să ne alăturăm mulţimii.

Coborîră şi se îndreptară către Zidul Plîngerii. Buck era impresionat de faptul că mulţimea avea o atitudine atît de respectuoasă. La cîţiva metri de cei doi predicatori se aflau rabinii ortodocşi, care se prosternau, se rugau şi strecurau rugăciuni scrise în crăpăturile Zidului. Din cînd în cînd, unul dintre rabini se întorcea spre cei doi martori, ridica pumnul şi striga ceva în idiş, dar apoi mulţimea îl făcea să tacă. Uneori, unul din predicatori îi răspundea direct.

În timp ce Buck şi Ben-Judah se apropiau de mulţime, unul dintre rabinii aflaţi în faţa zidului căzu în genunchi, îşi înălţă ochii spre cer şi spuse o rugăciune pe un ton plin de durere.

– Linişte! strigă unul din predicatori, iar rabinul începu să plîngă cu amărăciune.

Predicatorul se întoarse spre mulţime:

– El îl roagă pe Dumnezeu cel Atotputernic să ne omoare pentru că I-am pîngărit numele! Însă el este precum fariseii de odinioară! El nu Îl recunoaşte pe Cel care a fost, este şi va fi Dumnezeu acum şi pururea! Noi mărturisim dumnezeirea lui Iisus Hristos din Nazaret!

La aceste cuvinte, rabinul căzu la pămînt şi îşi ascunse faţa, legănîndu-se neputincios în faţa blasfemiei pe care o auzise.

Ben-Judah îi şopti lui Buck:

– Vrei să îţi traduc?

– Ce să îmi traduceţi? Rugăciunea rabinului?

– Şi răspunsul predicatorului.

– L-am înţeles pe predicator.

Doctorul Ben-Judah se arătă uimit.

– Dacă aş fi ştiut că vorbeşti idiş fluent, mi-ar fi fost mult mai uşor să comunic cu tine.

– Dar nu vorbesc ebraica. Nu am înţeles rugăciunea, însă predicatorul a vorbit mulţimii în limba engleză.

Ben-Judah dădu din cap.

– M-am înşelat, zise el. Uneori nu îmi mai dau seama ce limbă aud. Dar iată! Chiar acum! El vorbeşte acum în idiş. Spune că...

– Domnule, îmi cer scuze că vă contrazic, dar vorbeşte în engleză. Are accent ebraic, dar spune: „Şi întru El, Cel care vă poate izbăvi..."

– Ai înţeles asta?

– Bineînţeles.

Rabinul părea tulburat:

– Buck, îi şopti el uimit, dar se vorbeşte în ebraică.

Buck se întoarse şi se uită fix la cei doi martori. Ei vorbeau pe rînd, fiecare spunînd cîte o propoziţie. Buck înţelegea fiecare cuvînt, ca şi cum ar fi fost rostit în limba engleză. Ben-Judah îl atinse uşor, iar el îl urmă pe rabin prin mulţime.

– Vorbiţi engleza? îl întrebă el pe un hispanic care se afla acolo împreună cu soţia şi trei adolescenţi.

– Spaniola, îi răspunse omul, cerîndu-şi scuze.

Ben-Judah începu imediat să se converseze cu el în spaniolă. Omul tot dădea din cap şi îi răspundea afirmativ. Rabinul îi mulţumi şi trecu mai departe. Găsi un norvegian şi îi vorbi în limba lui maternă, apoi discută cu nişte asiatici. Îl strînse de braţ pe Buck şi îl trase afară din mulţime, apropiindu-se de predicatori. Se opriră la cîţiva metri de cei doi martori, între ei aflîndu-se un gard metalic.

– Oamenii aceştia îi aud pe predicatori vorbind în limba lor natală, îi spuse Ben-Judah tremurînd. Într-adevăr, este un act divin!

– Sînteţi sigur?

– Nu încape îndoială! Eu îi aud în idiş. Tu îi auzi în engleză. Familia din Mexic ştie ceva engleză, dar nu ştie idiş. Norvegianul ştie puţină germană şi engleză, dar nu ştie idiş. El îi aude în norvegiană. Doamne, Dumnezeule, adăugă rabinul, iar Buck îşi dădu seama că spusese asta în semn de veneraţie.

Lui Buck îi fu teamă că Ben-Judah avea să cedeze nervos.

– Aha!

Un tînăr încălţat cu bocanci şi purtînd o pereche de pantaloni cazoni şi un tricou alb străbătu mulţimea urlînd. Oamenii se aruncară la pămînt atunci cînd îl văzură agitînd în aer o armă automată. El purta un lanţ de aur, iar părul şi barba lui negre erau neîngrijite. Ochii lui închişi la culoare se aprinseră atunci cînd trase cîteva rafale în aer, ceea ce făcu mulţimea să se retragă şi să îi lase un culoar care ducea direct la cei doi predicatori.

El strigă ceva într-o limbă necunoscută pe care Buck nu o înţelegea însă, în timp ce se culca la pămînt uitîndu-se pe furiş, rabinul Ben-Judah îi spuse în şoaptă:

– Spune că are de îndeplinit o misiune de la Allah.

Buck îşi scoase reportofonul din geantă şi îi dădu drumul în timp ce tînărul se îndrepta spre partea din faţă a mulţimii. Cei doi martori îşi întrerupseră predica şi se aşezară umăr lîngă umăr, privindu-l fix pe omul înarmat, pe măsură ce acesta se apropia de ei. El alerga şi, în acelaşi timp, trăgea cu arma, însă predicatorii nu se clintiră şi nu scoaseră un cuvînt, stînd cu braţele încrucişate peste veşmintele lor zdrenţăroase. Atunci cînd tînărul ajunse extrem de aproape de ei, el păru că se loveşte de un zid invizibil. Se dădu înapoi şi căzu pe spate, scăpînd arma din mînă. Se lovi cu capul de pămînt, apoi zăcu acolo gemînd.

Deodată, unul dintre predicatori strigă:

– Nu vei mai putea să te apropii de robii lui Dumnezeu cel Atotputernic! Domnul ne apără pînă ce se va împlini vremea, iar cei care se vor apropia fără permisiunea Lui să ia aminte!

După ce termină de spus acestea, celălalt predicator suflă foc pe gură, iar hainele tînărului se aprinseră şi flăcările îi mistuiră trupul, astfel încît în cîteva secunde pe pămînt se putea zări un schelet carbonizat care încă mai fumega. Arma fusese topită şi făcută una cu pavajul, iar prin coastele lui picura aurul din lanţul tînărului.

Buck stătea întins pe burtă cu gura larg deschisă şi cu mîna pe spatele rabinului, care tremura fără a se putea controla. În depărtare, familiile fugeau spre maşinile şi autocarele lor, în vreme ce soldaţii izraelieni se apropiau încet de zid, cu armele pregătite.

Unul din predicatori vorbi:

– Cei care au venit să asculte mărturia noastră despre Dumnezeu Cel Viu nu trebuie să se teamă de noi! Mulţi au ascultat şi au crezut cuvintele noastre! Vor muri numai cei care vor încerca să ne facă rău! Nu vă temeţi!

Buck îl credea. El nu era sigur că rabinul îi împărtăşea credinţa. Se ridicară în picioare şi se mişcară în timp ce martorii erau cu ochii pe ei. Soldaţii strigară la ei din centrul pieţei în care se aflau.

– Soldaţii ne spun să ne mişcăm încet, îi traduse Ben-Judah.

– Eu vreau să rămîn, spuse Buck. Vreau să vorbesc cu oamenii ăştia.

– Nu ai văzut ce s-a întîmplat?

– Ba da, dar am auzit, de asemenea, că nu le vor face rău celor care doresc să îi asculte cu adevărat.

– Iar tu vrei să îi asculţi sau eşti un jurnalist în căutarea senzaţionalului?

– Ambele, recunoscu Buck.

– Dumnezeu să te binecuvînteze! zise rabinul.

El se întoarse spre cei doi martori şi le vorbi în idiş în timp ce soldaţii izraelieni strigau în continuare la el şi la Buck. El şi Ben-Judah se retraseră din faţa predicatorilor, care acum tăceau.

– Le-am spus că ne vom întîni cu ei la ora 22.00 în spatele clădirii unde se odihnesc de obicei. Vei putea să mă însoţeşti?

– Nu pot refuza o astfel de invitaţie, spuse Buck.

Rayford tocmai se întorsese de la o cină liniştită în compania unei părţi a echipajului şi găsi un mesaj urgent de la Chloe. Îi luă ceva timp pînă cînd reuşi să vorbească cu ea

la telefon, timp în care îşi dori ca ea să îi fi dat mai multe amănunte în legătură cu problema care apăruse. Ea nu spunea că era ceva urgent decît în cazul în care chiar era aşa. Chloe ridică receptorul imediat.

– Alo? spuse ea. Buck? Tată?

– Da, ce s-a întîmplat?

– Ce face Buck?

– Nu ştiu. Încă nu l-am văzut.

– Ai de gînd să te vezi cu el?

– Da, presupun că da.

– Ştii la ce spital se află?

– Ce?!

– Nu ai văzut?

– Ce să văd?

– Tată, ştirea tocmai a fost prezentată azi-dimineaţă. Cei doi martori de la Zidul Plîngerii l-au incendiat pe un individ, iar toată lumea de acolo s-a aruncat la pămînt. Unul din ultimii doi care s-au ridicat de acolo a fost Buck.

– Eşti convinsă?

– Nu am nici o îndoială.

– Ştii sigur că a fost rănit?

– Nu! Am presupus doar. Era la pămînt lîngă un individ care purta un costum negru şi căruia i-a căzut pălăria.

– Unde locuieşte?

– La Hotelul King David. I-am lăsat un mesaj. Mi s-a spus că aveau cheia lui, deci era plecat. Ce înseamnă asta?

– Unii oameni îşi lasă cheia la recepţie atunci cînd ies. Nu e nimic special. Sînt sigur că o să te sune.

– Nu poţi să afli cumva dacă a fost rănit?

– Voi încerca. Hai să facem o înţelegere: dacă aflu ceva, orice, te sun. Cel puţin, lipsa veştilor poate fi un semn bun.

Lui Buck i se înmuiaseră genunchii.

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Sînt bine, dar aproape că sînt copleşit, spuse Ben-Judah.

– Cunosc sentimentul.

– Vreau să cred că aceşti oameni sînt trimişii lui Dumnezeu.

– Eu cred că sînt, zise Buck.

– Chiar crezi? Studiezi Scriptura?

– De puţină vreme.

– Vino. Vreau să îţi arăt ceva.

Atunci cînd reveniră la maşină, şoferul rabinului stătea cu portiera deschisă, fiind palid la faţă. Ben-Judah îl linişti vorbindu-i în idiş, însă omul continuă să se uite pierdut la Buck. El încercă să-i zîmbească.

Buck ocupă locul din faţă, iar Ben-Judah îi spuse şoferului pe un ton liniştit să parcheze cît putea de aproape de Poarta de Aur situată la est de locul unde fusese Templul. El îl invită pe Buck să facă o plimbare spre poartă împreună cu el ca să îi citească inscripţiile în ebraică.

– Vezi? făcu el. Aceasta spune: „Veni-va Mesia", iar aici: „Ne va lua", iar acolo: „Va veni trimfător". Poporul meu şi-a dorit ca Mesia să vină, s-a rugat pentru asta şi L-a aşteptat timp de secole. Însă iudaismul, chiar şi cel practicat pe Pămîntul Sfînt, s-a laicizat şi s-a îndepărtat de Scriptură. În mod inevitabil, proiectul meu de cercetare a devenit o necesitate. Oamenii au uitat ce sau pe Cine caută şi mulţi dintre ei au renunţat să o mai facă. Şi ca să-ţi demonstrez cît de puternice sînt resentimentele pe care musulmanii şi evreii şi le poartă reciproc, priveşte acest cimitir musulman care a fost construit chiar în spatele acestei porţi.

– Ce semnificaţie are?

– Tradiţia evreiască spune că, la sfîrşitul tuturor timpurilor, Mesia şi Ilie vor conduce triumfători poporul lui Israel spre Templu, trecînd prin poarta de est. Însă Ilie este profet, iar mersul prin cimitir l-ar înjosi, aşadar musulmanii au înfiinţat aici un cimitir ca să facă intrarea triumfală imposibilă.

Buck îşi scoase reportofonul şi dorea să îl roage pe rabin să repete povestea, însă îşi dădu seama că reportofonul încă mai înregistra.

– Ia te uită, am înregistrat atacul! spuse Buck.

El derulă caseta pînă la secvenţa în care se auzeau focurile de armă şi ţipetele mulţimii. Apoi auziră cum tînărul se prăbuşise şi cum scăpase arma din mînă. Buck revăzu în minte momentul în care unul din martori scosese flăcări pe gură. Caseta reda asta ca şi cum ar fi fost o pală puternică de vînt. Se auziră mai multe ţipete. Apoi predicatorii strigaseră cu voce tare ceva într-o limbă pe care Buck nu o înţelegea.

– Este în ebraică! spuse rabinul Ben-Judah. Ţi-ai dat seama!

– Ei au vorbit în ebraică, recunoscu Buck, iar reportofonul le-a înregistrat spusele întocmai. Dar eu i-am auzit vorbind în engleză.

– Chiar ai spus că i-ai auzit atunci cînd au promis să nu facă nici un rău celor care veniseră să le audă mărturia.

– Am înţeles fiecare cuvînt în parte.

Rabinul închise ochii:

– Acest moment este esenţial pentru prezentarea mea.

Buck se întoarse împreună cu el la maşină.

– Trebuie să vă spun ceva, zise el. Cred că Mesia pe care Îl aşteptaţi deja a venit.

– Nu ştiu, tinere... Vreau să văd ce vor avea de zis cei doi martori atunci cînd le vei spune – asta.

Rayford îl sună pe Steve Planck ca să afle dacă oamenii săi ştiau ceva despre o a doua persoană care murise la Zidul Plîngerii. El nu întrebă nimic despre Buck deoarece încă nu dorea să se afle despre prietenia ce-i lega.

– Am aflat tot ce s-a întîmplat, îi răspunse Planck furios. Secretarul General crede că cei doi ar trebui arestaţi şi judecaţi pentru crimă. El nu înţelege de ce armata izraeliană se dovedeşte a fi atît de neputincioasă.

– Poate că le este frică să nu fie arşi de vii.

– Ce şansă ar avea cei doi în faţa unui lunetist dotat cu o armă de mare precizie? Locul ar trebui să fie golit,

privitorii nevinovaţi îndepărtaţi, iar cei doi împuşcaţi. Poate chiar ar trebui să se folosească o grenadă sau o rachetă în caz de nevoie.

– Aceasta e părerea lui Carpathia?

– L-am citat cu exactitate, confirmă Planck.

– A vorbit ca un pacifist adevărat.

Rayford urmărise ştirile şi era convins că fiica lui nu se înşelase. Într-adevăr, cel care se ridicase de la pământ printre ultimii era Buck Williams, care se aflase la cîţiva metri de martori şi chiar mai aproape de atacator, care acum era doar o mînă de oase carbonizate răspîndite pe pavaj. Televiziunea izraeliană zăbovi asupra acestei imagini şi, după ce privi de cîteva ori întîmplarea înfiorătoare, Rayford putu să îşi ia ochii de la martorii care scoteau flăcări pe gură şi să privească marginea cadrului. Buck se ridicase repede în picioare şi îl ajutase şi pe omul îmbrăcat în negru care se afla lîngă el. Nici unul din ei nu părea a fi rănit.

Rayford sună la Hotelul King David. Buck încă nu se întorsese, aşadar pilotul luă un taxi spre hotel şi se aşeză în hol, aşteptînd. Ştiind că nu trebuia să fie văzut împreună cu Buck, el avea de gînd să se furişeze într-o cabină de telefon de îndată ce acesta ar fi ajuns.

– De-a lungul istoriei poporului evreu, spunea rabinul Ben-Judah, au existat multe dovezi referitoare la intervenţia lui Dumnezeu. Cele mai multe întîmplări s-au petrecut în timpurile biblice, desigur, dar protejarea Israelului în perioada războaielor moderne constituie un exemplu în plus. Distrugerea forţelor aeriene ruseşti, care a prevenit invadarea Pămîntului Sfînt, a fost lucrarea lui Dumnezeu.

Buck se întoarse către el:

– Am fost aici cînd s-a întîmplat.

– Am citit relatarea ta, zise Ben-Judah. Dar, în acelaşi timp, evreii au învăţat să se arate sceptici în ceea ce priveşte intervenţia divină în vieţile lor. Cei care au studiat Scriptura ştiu că, deşi Moise avea puterea de a transforma un băţ într-un şarpe, magicienii faraonului puteau să facă şi ei acelaşi lucru. De asemenea, ei puteau să îl imite pe Moise atunci cînd acesta transforma apa în sînge. Daniel a fost unica persoană de la curtea regelui care putea interpreta visurile. Îţi spun toate acestea doar ca să îţi explic de ce predicatorii sînt priviţi cu atîta suspiciune. Faptele lor sînt impresionante şi înspăimîntătoare, însă mesajul lor este o blasfemie pentru mintea oricărui evreu.

– Dar ei vorbesc despre Mesia! exclamă Buck.

– Şi se pare că au şi argumente, spuse Ben-Judah. Însă ideea că Iisus a fost Mesia e veche de mii de ani. Însuşi numele lui reprezintă o profanare pentru evrei, la fel cum sînt considerate injuriile şi epitetele rasiale de către unele minorităţi.

– Unii dintre cei de aici au devenit credincioşi, zise Buck. Am văzut oameni care se închinau şi se rugau în faţa porţii, care deveniseră credincioşi ai lui Hristos.

– Dar nu o făceau fără sacrificii, opină rabinul. Ei constituie o minoritate. Indiferent cît de impresionanţi ar fi aceşti martori, nu vei vedea un număr mare de evrei convertindu-se la creştinism.

– I-aţi numit martori pentru a doua oară, remarcă Buck. Ştiţi că Biblia spune despre aceasta...

– Domnule Williams, îl întrerupse rabinul Ben-Judah, nu mă confundaţi cu un simplu cercetător al Torei. Trebuie să realizezi că studiul meu a inclus operele sacre ale tuturor religiilor lumii.

– Dar ce spuneţi dumneavoastră despre toate astea, avînd în vedere că aţi studiat şi Noul Testament?

– În primul rînd, cred că exagerezi atunci cînd spui că am studiat Noul Testament. Nu pot pretinde că îl ştiu mai bine decît scrierile pe care eu le consider sacre, deoarece am început

să studiez Noul Testament în urmă cu trei ani. În al doilea rînd, ai întrecut măsura din punctul de vedere al jurnalistului.

– Dar nu v-am întrebat toate astea în calitate de ziarist! spuse Buck. Vă întreb în calitate de creştin!

– Nu confunda postura de „neevreu" cu cea de creştin, spuse rabinul. Foarte mulţi oameni se consideră creştini deoarece nu sînt evrei.

– Eu cunosc diferenţa, spuse Buck. Ca de la prieten la prieten sau cel puţin ca de la cunoştinţă la cunoştinţă, dacă mă gîndesc la cît de mult aţi studiat, sînt convins că aveţi unele păreri referitoare la Iisus ca Mesia.

Rabinul vorbi cu precauţie:

– Tinere, eu nu am spus nimănui nimic din ceea ce am aflat în aceşti trei ani. Pînă şi persoanele care m-au propus şi m-au sponsorizat nu ştiu ce concluzii am tras. Eu te respect. Îţi admir curajul. Te voi duce să îi vezi pe martori în această seară. Dar nu îţi voi dezvălui nimic din ceea ce voi spune mîine la televizor.

– Înţeleg, zise Buck. Vă vor urmări mai mulţi oameni decît credeţi.

– Poate. Şi poate că am dat dovadă de falsă modestie atunci cînd am spus că emisiunea nu se va compara cu altele. C.N.N.-ul şi agenţia guvernamentală care m-a desemnat pentru întocmirea studiului au cooperat la nivel internaţional pentru a-i informa pe evreii de pe fiecare continent în legătură cu emisiunea. Mi s-a spus că audienţa din Israel va reprezenta doar o părticică din totalul privitorilor de pe glob.

Rayford citea ziarul *International Tribune* atunci cînd Buck trecu în grabă pe lîngă el, se opri la recepţie şi îşi ridică cheia împreună cu un mesaj. Rayford făcu intenţionat zgomot cu ziarul în timp ce îl lăsă în jos şi, atunci cînd Buck se uită la el, îi făcu semn că îl va suna. Buck dădu din cap şi urcă.

– Ai face bine să o suni pe Chloe, îi spuse Rayford lui Buck atunci cînd acesta din urmă îi răspunse la telefonul din cameră cîteva momente mai tîrziu. Te simţi bine?

– Sînt bine. Rayford, am fost acolo!

– Te-am văzut.

– Rabinul care mă însoţea este un prieten de-al lui Rosenzweig. El este cel care va apărea la televizor mîine după-amiază. Pune-i pe toţi cunoscuţii tăi să îl urmărească! E un om cu adevărat interesant.

– O voi face. I-am promis lui Chloe că unul din noi o va suna de îndată ce voi fi aflat ceva.

– A văzut şi ea?

– Da, în timpul ştirilor de dimineaţă.

– O sun chiar acum.

Buck îi dădu comanda telefonistei din hotel şi puse receptorul jos, aşteptînd să fie anunţat atunci cînd interlocutoarea lui ar fi fost pe fir. Între timp, el se aşeză pe marginea patului şi îşi lăsă capul într-o parte. Se cutremură atunci cînd îşi aduse aminte ce văzuse. Cum putuse rabinul să vadă ceea ce văzuse şi el, să audă ceea ce auzise şi el, iar, apoi, să insinueze că aceşti oameni ar fi putut, mai degrabă, să fie magicieni decît profeţi trimişi de Dumnezeu?

Telefonul sună.

– Da!

– Buck!

– Sînt la hotel, Chloe, şi sînt bine.

– Ce să spun, mulţumesc!

Chloe avea o voce emoţionată:

– Buck, martorii aceia pot să facă diferenţa între credincioşi şi duşmani, nu-i aşa?

– Aşa sper. Voi afla diseară. Rabinul mă duce din nou acolo ca să îi cunosc.

– Care rabin?

Buck îi povesti despre Tsion Ben-Judah.

– Crezi că e bine să faci aşa ceva?

– Chloe, e şansa vieţii mele! Nimeni nu a mai vorbit cu ei personal.

– Ce părere are rabinul?

– El este un ultraortodox, dar cunoaşte învăţăturile Noului Testament sau, cel puţin, l-a citit. Tu şi Bruce să vă uitaţi mîine după-amiază – mă rog, emisiunea se va difuza cu şase ore mai devreme acolo. Spune-le să se uite tuturor celor de la biserică. Va fi interesant. Dacă vrei să urmăreşti semnarea tratatului, va trebui să te trezeşti mai devreme.

– Buck, mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine. Mai mult decît îţi poţi închipui.

Rayford se întoarse la hotel şi găsi un plic din partea lui Hattie Durham. Mesajul suna aşa:

„Domnule comandant Steele, aceasta nu e o farsă. Secretarul General a dorit să îţi trimită invitaţia alăturată pentru a participa la festivităţile de mîine dimineaţă şi să îţi arate cît de impresionat a fost de modul în care ai pilotat *Global Community One*. Nu va putea vorbi cu tine personal pînă mîine după-amiază, dar îţi mulţumeşte pentru servicii. Şi eu îţi mulţumesc.

Hattie D."

Rayford puse biletul în port-documentul său şi aruncă plicul la coşul de gunoi.

Buck încercă să doarmă cîteva ore înainte de masa de seară deoarece încă mai era zăpăcit de schimbarea de fus orar şi de întîmplarea din acea dimineaţă. El luă masa de unul singur, cerînd să mănînce ceva uşor şi întrebîndu-se dacă trebuia să se poarte într-un anumit fel faţă de cei doi trimişi ai lui Dumnezeu. Erau ei oameni? Erau duhuri? Erau ei Moise şi Ilie, aşa cum credea Buck? Ei îşi spuneau Moishe şi Eli. Puteau ei să aibă vîrste de cîteva mii de ani? Buck dorea să vorbească cu ei mai mult decît îşi dorise să ia interviuri unor şefi de state sau chiar lui Nicolae Carpathia.

Seara avea să fie răcoroasă. Buck se îmbrăcă cu o jachetă din stofă de lînă, care avea o căptuşeală groasă şi buzunare

suficient de mari, aşa că nu mai avea nevoie de geantă. El luă numai un pix, un carneţel şi un reportofon şi îşi aminti că trebuia să vorbească cu Jim Borland şi cu ceilalţi de la *Global Weekly* pentru a se asigura că fotografii făcuseră fie şi nişte poze neclare cu cei doi martori.

La ora 21.45 Rayford stătea întins în pat. Adormise îmbrăcat în timp ce se uita la televizor, însă ceva îi trezise atenţia. Auzise cuvîntul Chicago, pesemne în formularea *Chicago Tribune*, şi tresărise. Se schimbă în pijama şi ascultă. Reporterul prezenta o ştire importantă din Statele Unite.

– Secretarul General este plecat din ţară la sfîrşitul acestei săptămîni şi nu ne poate răspunde la întrebări, însă magnaţii trusturilor de presă din toată lumea vorbesc numai despre acest subiect. O lege neaşteptată le va permite demnitarilor şi organizaţiilor non profit să deţină în mod legal instituţii de presă, oferind astfel oportunitatea Naţiunilor Unite, care în scurt timp vor deveni Comunitatea Globală, de a achiziţiona şi controla ziarele, revistele, radioul, televiziunea, programele prin cablu şi comunicaţiile prin satelit. Impedimentul va fi unul de natură financiară, însă se presupune că următoarele organe de presă se află pe lista de potenţiale achiziţii ale Comunităţii Globale: *New York Times, Long Island News Day, U.S.A. Today, Boston Globe, Baltimore Sun, Washington Post, Atlanta Journal and Constitution, Tampa Tribune, Orlando Sentinel, Houston...*

Prezentatoarea continuă să citească lista:

– *Turner Network News, Cable News Network, Entertainment and Sport Network, Columbia Broadcast System, American Broadcasting Corporation, Fox Television Network, National Broadcasting Corporation, The Christian Broadcasting Network, Family Radio Network, Trinity Broadcasting Network, Time-Warner, Disney, U.S. News and World Report, Global Weekly, Newsweek, Reader's Digest* şi alte reţele de televiziune şi

publicaţii. Reacţia iniţială a actualilor proprietari a fost una şocantă, deoarece mulţi dintre aceştia au întîmpinat cu bucurie aportul de capital şi spun că au încredere deplină în cuvîntul Secretarului General al Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, atunci cînd acesta afirmă că nu vor exista presiuni asupra presei.

Rayford se gîndi să îl sune pe Buck. Însă, cu siguranţă, acesta auzise veştile înainte ca ele să fie date la televizor. Buck fusese, probabil, informat de un membru al personalului revistei *Global Weekly* sau auzise asta de la vreunul dintre sutele de ziarişti care erau prezenţi în Israel cu prilejul semnării tratatului. Dar poate că toată lumea îl suna pe Buck. Rayford nu voia să se numere printre ultimii care ar fi vorbit cu el.

El formă numărul de telefon, însă nu îi răspunse nimeni.

Un grup destul de mic aştepta în întuneric la cîţiva metri de Zidul Plîngerii. Rămăşiţele potenţialului asasin fuseseră luate de acolo, iar comandantul poliţiei locale le declarase jurnaliştilor că el şi subordonaţii lui nu puteau să acţioneze „împotriva a doi oameni care nu au arme, nu au atins pe nimeni şi care au fost, de fapt, victimele unui atac".

Nici o persoană din mulţime nu era dispusă să se apropie, deşi cei doi predicatori puteau fi zăriţi în lumina slabă stînd la unul din capetele zidului. Nici unul din ei nu se mişca şi nu spunea un cuvînt.

În timp ce şoferul lui Tsion Ben-Judah ocupa un loc în parcarea goală, Buck dori să îl întrebe pe rabin dacă el crede în puterea rugăciunii. Buck ştia că rabinul i-ar fi răspuns afirmativ, însă Buck dorea să se roage cu voce tare ca Hristos să îl protejeze, iar acest lucru nu ar fi fost pe placul unui rabin ultraortodox. Buck se rugă în tăcere.

El şi Tsion se dădură jos din maşină şi ocoliră încet şi cu atenţie grupul de oameni. Rabinul mergea cu mîinile împreunate, iar Buck nu se putu abţine să nu îl imite. Acest gest părea a fi neobişnuit de pios şi era aproape ostentativ –

mai ales din cauză că Ben-Judah se dovedea a fi extrem de umil pentru o persoană care deţinea o astfel de poziţie în rîndul clerului.

– De obicei, această poziţie demonstrează respect şi o atitudine paşnică, îi explică rabinul. Nu vreau să fiu greşit interpretat. Siguranţa noastră depinde de umilinţa şi curiozitatea de care vom da dovadă. Noi nu dorim să le facem rău.

Buck se uită în ochii rabinului:

– Adevărul este că sîntem speriaţi de moarte şi nu dorim să le dăm nici un motiv ca să ne omoare.

Lui Buck i se păru că rabinul zîmbise.

– Ai darul de a spune lucrurilor pe nume, zise Ben-Judah. Mă rog ca amîndoi să ne întoarcem sănătoşi şi să fim în stare să povestim prin ce-am trecut.

„Şi eu", îşi spuse Buck în sinea lui, dar nu rosti nimic cu voce tare.

Trei soldaţi izraelieni se aşezară în faţa lui Buck şi a rabinului, iar unul dintre ei le vorbi în idiş pe un ton aspru. Buck începu să îşi caute legitimaţia de ziarist însă apoi îşi dădu seama că nu ar fi avut nici o relevanţă aici. Tsion Ben-Judah făcu un pas înainte şi îi vorbi cu sinceritate şi liniştit soldatului în aceeaşi limbă. Acesta îi puse cîteva întrebări, fiind mai puţin ostil şi mai curios decît atunci cînd li se adresase prima oară. În cele din urmă, dădu din cap aprobator, iar Buck şi rabinul îşi continuară drumul.

Buck se uită înapoi. Soldaţii nu se mişcaseră de acolo.

– Despre ce aţi vorbit? întrebă el.

– Ei spun că numai ortodocşii pot să treacă de un anumit loc. Eu i-am asigurat că eşti cu mine. Întotdeauna mă amuză faptul că armata încearcă să impună reguli religioase aici. El m-a avertizat în legătură cu ceea ce s-a petrecut mai devreme, dar eu i-am spus că avem o întîlnire şi că sîntem dispuşi să ne asumăm riscul.

– Şi sîntem? îl chestionă Buck.

Rabinul ridică din umeri:

– Poate că nu... Dar, oricum, o vom face, nu-i aşa? Am spus că o vom face şi nici unul din noi nu ar rata ocazia asta...

Pe măsură ce se apropiau, cei doi martori îi urmăreau cu privirea de la capătul Zidului Plîngerii, aflîndu-se acum la cîţiva metri de ei.

– Ne îndreptăm spre gardul de acolo, spuse Ben-Judah, arătîndu-i o parte a unei clădiri mici. Dacă încă vor mai dori să vorbească cu noi, vor veni acolo şi vom fi separaţi de gard.

– Nu ne va fi de prea mare ajutor, avînd în vedere ce s-a întîmplat cu atacatorul de astăzi.

– Noi nu sîntem înarmaţi.

– Dar de unde îşi pot da seama?

– Nu au de unde.

Atunci cînd Buck şi Ben-Judah ajunseseră foarte aproape de gard, unul din martori ridică o mînă, iar ei se opriră. El vorbi, însă nu ridică vocea aşa cum Buck îl auzise făcînd-o mai devreme, dar vorbele lui răsunară destul de puternic:

– Ne vom apropia şi ne vom prezenta, spuse el.

Cei doi oameni merseră încet şi se apropiară de barele de metal.

– Eu mă numesc Eli, spuse el. Iar el este Moishe.

– Vorbesc în engleză? şopti Buck.

– În idiş, îi răspunse Ben-Judah.

– Linişte! spuse Eli pe un ton aspru.

Buck tresări. El îşi aminti cum unul din cei doi strigase la rabin mai devreme în acea zi. Cîteva minute mai tîrziu, un om murise carbonizat.

Eli le făcu semn să se apropie. Buck şi Tsion făcură întocmai. Buck era impresionat de hainele lor zdrenţăroase. În aer plutea mirosul de cenuşă de la focul de mai devreme. În lumina obscură braţele lor uscăţive păreau acum destul de puternice. Aveau mîini mari şi osoase şi erau desculţi.

Eli zise:

– Nu vă vom spune cine sîntem şi de unde venim. Dumnezeu o va face la timpul potrivit.

Tsion Ben-Judah dădu din cap şi se înclină în faţa lor. Buck se căută prin buzunare şi scoase reportofonul. Deodată, Moishe se apropie şi îşi băgă faţa bărboasă printre gratii. El se uită la rabin, avînd ochii larg deschişi şi faţa brăzdată de dîre de sudoare.

Apoi vorbi foarte liniştit şi cu o voce joasă şi profundă, iar fiecare cuvînt îi răsuna lui Buck în creier. El de-abia aştepta să îl întrebe pe Tsion dacă acesta îl auzea pe Moishe vorbind în engleză sau în idiş.

Moishe li se adresă de parcă tocmai îi trecuse prin minte ceva foarte interesant, însă vorbele lui îi erau familiare lui Buck:

– În urmă cu mulţi ani, trăia un fariseu pe nume Nicodim. La fel ca tine, acest om a devenit credincios peste noapte.

Rabinul Ben-Judah le spuse în şoaptă:

– Eli şi Moishe, noi ştim că voi sînteţi trimişii lui Dumnezeu, deoarece nimeni nu ar putea face ceea ce faceţi voi dacă Dumnezeu nu ar fi cu el.

Eli vorbi:

– Fără îndoială, dar vă spun că omul nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu decît dacă se naşte din nou.

– Dar cum se poate naşte un om atunci cînd este bătrîn? întrebă rabinul Ben-Judah, iar Buck realiză că acesta cita din Noul Testament. Poate intra el iarăşi în pîntecele mamei sale ca să se nască?

Moishe îi răspunse:

– Fără îndoială, vă spun că nimeni nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu decît dacă acela se naşte din apă şi din Sfîntul Duh. Cel care se naşte din carne este carne, iar cel care se naşte din Sfîntul Duh este duh. Să nu vă miraţi dacă vă spun că trebuie să vă naşteţi din nou.

Eli vorbi din nou:

– Vîntul bate unde vrea, iar omul aude vuietul lui, însă nu poate să spună de unde vine şi unde se duce. La fel şi cu Sfîntul Duh.

Rabinul îl întrebă cu promptitudine:

– Cum este posibil aşa un lucru?

Moishe îşi înalţă capul:

– Sînteţi învăţătorul poporului lui Israel şi nu ştiţi aceste lucruri? Adevărat vă spun că noi propovăduim ceea ce ştim şi împărtăşim lumii ceea ce am văzut, iar voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă v-am spus lucruri lumeşti, iar voi nu le-aţi crezut, cum ne veţi crede atunci cînd vă vom spune despre cele de sus?

Eli îl aprobă, dînd din cap.

– Nimeni nu a ajuns în rai în afară de Cel care a coborît de acolo, adică Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Şi, precum Moise a înălţat şarpele în deşert, aşa şi Fiul Domnului trebuie să se înalţe, iar cel care crede în El nu va pieri, ci va trăi de-a pururea. Pentru că Dumnezeu a iubit lumea atît de mult, încît i-a dăruit pe unicul Lui Fiu, iar cel care crede în El nu va pieri, ci va primi darul vieţii veşnice.

Buck era în extaz. Se simţea de parcă s-ar fi întors în timp, iar acel dialog pe timp de noapte îi părea drept cel mai important purtat vreodată. Nu uită nici un moment că însoţitorul lui nu era Nicodim, cel din vremurile vechi, nici că nici unul din cei doi nu era Iisus. Adevărul şi Scriptura erau noi pentru el, însă el ştia ce avea să urmeze.

– Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a o osîndi, ci pentru ca El să o salveze prin jertfa Sa. Cel care crede în El nu va fi osîndit, însă cel care nu crede va fi osîndit pentru că nu a crezut în numele Fiului lui Dumnezeu.

Deodată, rabinul începu să se agite. Gesticula, ridicîndu-şi braţele în aer şi întinzîndu-le larg. Schimbă sensul întregii convorbiri, de parcă ar fi fost o piesă de teatru:

– Şi ce înseamnă a fi osîndit? întrebă el.

Cei doi îi răspunseră în acelaşi timp:

– Lumina s-a pogorît deja pe pămînt.

– Iar oamenii de ce nu au văzut-o?

– Oamenilor le-a plăcut întunericul mai mult decît lumina.

– De ce?

– Pentru că faptele lor au fost necurate.

– Dumnezeu să ne ierte! spuse rabinul.

Cei doi martori spuseră:

– Dumnezeu să te ierte! Asta am avut de spus.

– Nu vreţi să ne mai vorbiţi? se miră Ben-Judah.

– Nu, zise Eli, însă Buck văzu că buzele nu i se mişcaseră.

El crezu că se înşelase şi că probabil Moishe vorbise în locul lui, însă Eli continuă, vorbind clar, dar nu răspicat:

– Moishe şi cu mine nu vom mai vorbi pînă în zori, cînd ne vom relua predica despre Venirea Domnului.

– Dar am atît de multe întrebări! spuse Buck.

– Nu vă mai răspundem, rostiră amîndoi într-un glas, deşi nici unul nu deschisese gura. Dumnezeu să vă binecuvînteze, paçea lui Hristos să fie asupra voastră, iar Sfîntul Duh să vă aibă în pază. Amin.

Lui Buck i se înmuiară genunchii atunci cînd cei doi se îndepărtară. În timp ce el şi rabinul nu îşi puteau lua ochii de la ei, Eli şi Moishe se îndreptară spre clădire şi se rezemară de perete.

– Mulţumim şi rămîneţi cu bine, zise Buck, simţindu-se oarecum stînjenit.

Rabinul Ben-Judah cîntă un imn minunat, un fel de binecuvîntare pe care Buck nu o înţelese. Eli şi Moishe păreau că se rugau, iar apoi adormiră pe locul unde se aflau.

Buck rămăsese fără cuvinte. El îl urmă pe Ben-Judah, mergînd în direcţia unui gard mic. Păşi peste el şi se îndepărtă de locul unde fusese Templul şi traversă strada, mergînd spre o pădurice. Se întreba dacă rabinul nu dorea să rămînă singur, însă i se părea că ar vrea ca Buck să rămînă cu el.

Atunci cînd ajunseră lîngă nişte copaci, rabinul se opri şi se uită spre cer. El îşi acoperi faţa cu mîinile şi plînse, suspinînd adînc. Buck se simţea de asemenea copleşit şi nu îşi putea opri lacrimile. El ştia că ei doi se aflaseră pe pămînt sfînt. Ceea ce nu ştia era modul în care rabinul interpretase toate acestea. Era, oare, posibil ca el să nu fi înţeles mesajul dialogului dintre Nicodim şi Iisus atunci cînd îl citise în Scriptură şi nici acum, cînd dialogul fusese reluat?

Buck înţelesese totul. Cei din Armata Pătimirilor nu aveau să creadă că el avusese acest privilegiu. Nu avea să ascundă acest lucru sau să se poarte ca un egoist. De fapt, el îşi dorise ca toţi apropiaţii lui să fie prezenţi acolo.

Ben-Judah începu să îi vorbească, de parcă ar fi simţit că Buck dorea să discute:

– Nu trebuie să reducem experienţa noastră la cuvinte. Cel puţin pînă mîine, prietene.

Rabinul se întoarse şi văzu că maşina şi şoferul îi aşteptau. El îi deschise portiera din dreapta. Buck se strecură în interior şi îi mulţumi. Rabinul se duse în faţa maşinii şi îi şopti ceva şoferului, care demară, lăsîndu-l pe Ben-Judah în mijlocul drumului.

– Ce se întîmplă? întrebă Buck întorcîndu-se şi văzînd costumul negru al rabinului dispărînd în noapte. Vrea să se întoarcă singur?

Şoferul nu îi răspunse.

– Sper că nu l-am ofensat în vreun fel.

Şoferul îi aruncă lui Buck o privire prin care îşi cerea scuze şi ridică din umeri:

– Nu engleză, zise el şi îl conduse pe Buck înapoi la Hotelul King David.

Recepţionerul îi dădu lui Buck un mesaj din partea lui Rayford Steele, dar, de vreme ce nu scria că era urgent, Buck se hotărî să îl sune a doua zi de dimineaţă. Dacă nu l-ar fi sunat, atunci avea să îl caute la semnarea tratatului.

Stinse lumina în camera lui, deschise uşa din sticlă a balconului şi păşi afară. Printre ramurile copacilor, zări luna pe cerul senin. Nu adia nici o boare de vînt, însă noaptea devenise răcoroasă. Îşi ridică gulerul şi se bucură de frumuseţea nopţii. Se simţea cel mai norocos om de pe faţa pămîntului. În afară de cariera lui profesională înfloritoare şi de talentul pe care şi-l exploatase cît putuse, Buck fusese martorul unora dintre cele mai impresionate acte divine din istoria lumii.

El fusese de faţă atunci cînd ruşii atacaseră Israelul în urmă cu un an şi jumătate. În mod evident, Dumnezeu

înlăturase pericolul care amenința poporul ales. Se aflase în avion atunci cînd se petrecuse Înălțarea la Cer, aeronava fiind pilotată de un om pe care nu îl mai văzuse niciodată, iar el fiind servit de o stewardesă a cărei soartă depindea în acel moment de acel pilot. Iar dacă lui Buck îi fusese dat să afle ce e dragostea, asta se întîmplase alături de fiica acelui comandant de zbor.

Buck își încovoie umerii și își acoperi mîinile cu mînecile, apoi își încrucișă brațele. Scăpase dintr-un atentat cu bombă în Anglia și fusese protejat de forțe supranaturale atunci cînd fusese martorul a două crime comise de însuși Antihristul. În acea zi, el văzuse cuvîntul Scripturii adeverindu-se atunci cînd un potențial asasin fusese cuprins de flăcările care ieșeau din gura unuia din cei doi martori.

Iar acum, îi auzise pe cei doi rostind cuvintele lui Iisus către Nicodim! Buck vru să se prosterneze, să îi spună Creatorului și Salvatorului său cît de nedemn și totodată cît de recunoscător se simțea pentru cinstea pe care Eli i-o făcuse.

– Tot ce pot face, spuse el încet în liniștea nopții, este să mă dăruiesc Ție pentru tot restul zilelor mele. Voi face ceea ce dorești Tu, mă voi duce oriunde mă vei trimite și mă voi supune tuturor poruncilor Tale.

Scoase reportofonul din buzunar și derulă caseta. Atunci cînd reascultă dialogul, fu uimit de faptul că nu auzi nici un cuvînt în limba engleză, dar realiză că, de fapt, asta nu ar fi trebuit să îl surprindă. Acest lucru fusese laitmotivul zilei. Buck auzi cel puțin trei limbi. El recunoscu ebraica, deși nu o înțelegea. Greaca, deși nu o înțelegea nici pe aceasta. Cealaltă limbă, pe care era sigur că nu o mai auzise, era vorbită de martori atunci cînd aceștia îl citaseră pe Iisus. Trebuie să fi fost arameica.

La sfîrșitul casetei, Buck îl auzi pe Ben-Judah întrebînd ceva în ebraică și își aminti că aceasta fusese întrebarea: „Nu vreți să ne mai vorbiți?“, dar nu mai auzi nici un răspuns.

Apoi era vocea lui spunînd: „Dar am atît de multe întrebări!“ şi, după o pauză: „Mulţumim şi rămîneţi cu bine“. Cuvintele care îi merseseră la inimă nu fuseseră înregistrate.

Buck luă un creion şi rupse mica siguranţă de plastic a casetei, făcînd în aşa fel încît nimic să nu mai poată fi înregistrat peste conţinutul ei preţios.

Unicul lucru care ar fi întregit semnificaţia momentului ar fi fost împărtăşirea acelor clipe cu Chloe. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii în Israel, ceea ce însemna că era aproape ora 6.00 la Chicago. El reuşi să îi povestească întîmplările de peste zi, printre lacrimi, iar Chloe plînse împreună cu el.

– Buck, zise ea, ne-am irosit atît de mulţi ani trăind fără Hristos. Mă voi ruga pentru rabin...

Cîteva minute mai tîrziu, Rayford fu trezit de un telefon. Era convins că era din partea lui Buck şi spera ca el să nu fi auzit de la altcineva veştile despre planurile lui Carpathia.

– Tată, sînt Chloe. Tocmai am vorbit cu Buck, dar nu am avut curaj să îi povestesc despre achiziţiile acelor trusturi de presă. Tu ai auzit?

Rayford îi răspunse afirmativ şi o întrebă dacă era sigură că Buck nu aflase nimic. Ea îi povesti cum îşi petrecuse Buck seara.

– O să încerc să îl găsesc mîine dimineaţă, zise Rayford. Cu siguranţă va afla de la altcineva dacă nu îi spun eu primul.

– Era atît de copleşit, tată! Nu era momentul potrivit pentru a-i da o astfel de veste. Nu am ştiut cum o să reacţioneze. Ce crezi că se va întîmpla cu el?

– O să se descurce. Va trebui să renunţe la orgoliu, de vreme ce va trebui să lucreze pentru Carpathia. Dar îi va trece. După cum îl cunosc, va găsi o cale de a spune lumii adevărul, fie camuflîndu-l în publicaţiile lui Carpathia, fie implicîndu-se în nişte activităţi ale căror rezultate vor fi difuzate clandestin.

– Se pare că Nicolae Carpathia va controla totul.

– Da, aşa e...

Rayford încercă să îl sune pe Buck la ora 6.30 dimineaţa, dar acesta deja părăsise hotelul.

De ani de zile Buck nu îl mai văzuse pe Steve Planck atît de grăbit.

– Slujba asta a fost amuzantă şi interesantă pînă astăzi, spuse Steve în timp ce grupul începuse să se adune în holul hotelului pentru scurta călătorie în Oraşul Vechi. Carpathia s-a trezit cu faţa la cearşaf, iar eu sînt de vină pentru asta.

– Ce s-a întîmplat?

– O, nimic deosebit. Pur şi simplu, trebuie ca totul să iasă perfect, atîta tot.

– Şi tu vrei să mă convingi să lucrez pentru el? Nu prea cred că ai să reuşeşti.

– Ba o să reuşesc eu.

Buck zîmbi ca pentru sine. El se hotărîse să refuze oferta ziarului *Chicago Tribune* şi să rămînă la *Global Weekly*.

– Vii cu noi la Bagdad, nu-i aşa?

– Voi încerca să ajung acolo, dar nu împreună cu voi.

– Buck, nu există prea multe modalităţi de a ajunge acolo. Noi dispunem de spaţiu şi deja lucrezi pentru Carpathia din motive obiective. Vino cu noi. Îţi vor plăcea ideile lui pentru Noul Babilon şi, dacă putem da crezare rapoartelor, lucrurile se desfăşoară cum trebuie.

– Eu lucrez pentru Carpathia? Am crezut că am fost destul de explicit în această privinţă.

– Eu o chestiune de timp, băiete.

– Visează în continuare, zise Buck, încercînd să găsească o explicaţie pentru privirea uimită a lui Planck.

Buck îl găsi pe Jim Borland în timp ce acesta îşi făcea ordine printre notiţe.

– Hei, Jim!

Borland de-abia dacă îşi ridică privirea.

– L-ai intervievat pe Carpathia?

– Da, spuse Borland. Nu a fost mare lucru. Momentan e preocupat de găsirea unui alt loc pentru semnarea tratatului.

– Un alt loc?

– Îi este frică de ciudaţii ăia de la Zidul Plîngerii. Soldaţii pot limita accesul turiştilor în zonă, însă indivizii de la Zidul Plîngerii vor profita de auditoriul venit pentru semnarea tratatului.

– Va veni multă lume, îşi dădu ziaristul cu părerea.

– Nu mai spune... Nu trebuie decît să-i ia de-acolo pe vagabonzii ăia. Nu înţeleg de ce n-o fac...

– Nu înţelegi?

– Ce, Buck? Crezi că nenorociţii aia vor scoate foc pe nări atunci cînd o să îi vadă pe soldaţi? Fii serios! Crezi povestea cu focul?

– L-am văzut pe omul acela, Borland. A fost perpelit rău de tot.

– Pun pariu că şi-a dat singur foc.

– Nu a fost un caz de autoincendiere, Jim. A fost trîntit la pămînt, iar cei doi i-au dat foc.

– Scoţînd flăcări pe gură...

– Exact asta am văzut.

– Bine că nu scrii tu articolul de fond, Buck! Ai început s-o iei razna! Şi ai obţinut şi un interviu în exclusivitate cu ei?

– Nu a fost chiar în exclusivitate şi nu e propriu-zis un interviu.

– Cu alte cuvinte, ai dat-o în bară, nu?

– Nu, am stat de vorbă cu ei azi-noapte. Tot ce pot să spun e că nu i-am convins să colaboreze în acest sens.

– Eu îţi spun că, dacă ai de gînd să scrii literatură *science fiction*, atunci ar trebui să închei un contract pentru o carte şi să îi dai bătaie. Oricum, ai putea publica la una dintre companiile editoriale lui Carpathia, dar cel puţin vei fi ceva mai departe de el...

– Nu aş putea lucra pentru Carpathia, zise Buck.

– Atunci nu vei avea acces la public.

– Despre ce vorbeşti?

Borland îi povesti despre anunţ. Buck se albi la faţă:

– Inclusiv *Global Weekly*?

– Inclusiv?! Este una dintre achiziţiile principale.

Buck clătină din cap. Aşadar, la urma urmei, el scria articole pentru Carpathia.

– Nu e de mirare că toată lumea este şocată. Aşadar, dacă semnarea tratatului nu va avea loc lîngă zid, unde va avea loc?

– La Knesset.

– În interior?

– Nu cred.

– Zona din jurul lui e potrivită pentru aşa ceva?

– Nu cred...

– Ascultă, Jimmy, ai de gînd să urmăreşti emisiunea rabinului Ben-Judah după-amiază?

– Dacă o vor transmite în avionul spre Bagdad.

– Ai rezervare?

– Plec cu *Global Community One*.

– Ai trecut de partea cealaltă?

– Nu poţi să nu fii de partea şefului, Buck.

– Încă nu este şeful nostru.

– E o chestiune de timp, amice.

Chaim Rosenzweig ajunse acolo agitat şi se opri brusc:

– Cameron! strigă el. Vino, vino!

Buck îl urmă pe bătrînul adus de spate pînă într-un colţ.

– Stai cu mine, te rog! Nicolae nu e în toane bune în dimineaţa asta. Ne mutăm la Knesset, totul e dat peste cap; el vrea ca toată lumea să meargă la Babilon, iar cîţiva refuză să o facă. Ca să fiu sincer, cred că i-ar omorî cu mîna lui pe cei doi de la Zidul Plîngerii dacă ar avea ocazia. Toată dimineaţa au strigat despre nedreptatea pe care o face semnarea tratatului, despre faptul că asta este o alianţă satanică între lumea care l-a refuzat pe Mesia prima dată şi conducătorul care neagă existenţa lui Hristos. Dar, Cameron, Nicolae nu e ateu... În cel mai bun caz e agnostic, dar şi eu sînt!

– Dar nu mai sînteţi agnostic de la invazia rusească încoace!

– Bine, poate că nu mai sînt, dar afirmaţiile acestea la adresa lui Nicolae sînt foarte grave.

– Credeam că nimeni nu va avea acces în zona din faţa zidului în această dimineaţă. Cine era vizat?

– Presa se află acolo cu microfoane cu tot, iar oamenii ăştia urlă cît îi ţin plămînii! Azi-dimineaţă, Nicolae a vorbit la telefon cu C.N.N.-ul şi a insistat să nu se mai acorde spaţiu de emisie acestui subiect, mai ales astăzi. C.N.N.-ul a refuzat, bineînţeles. Însă atunci cînd va deveni proprietarul postului, cei de acolo nu vor mai avea curaj să o facă. Va fi o uşurare.

– Chaim! *Îţi doreşti* un astfel de monopol? Îţi doreşti controlul total al presei?

– Sînt sătul de presă, Cameron! Tu ştii că te apreciez foarte mult. Tu te afli printre puţinii în care eu am încredere. Restul sînt tendenţioşi, atît de dornici de a critica, atît de negativişti! Trebuie să unim lumea odată pentru totdeauna şi, în sfîrşit, o organizaţie de presă condusă de către stat va ajuta la acest lucru.

– E un lucru înspăimîntător, spuse Buck.

Lui îi păru rău pentru prietenul lui mai în vîrstă, care văzuse atît de multe şi care acum se arăta dispus să-i cedeze totul unui om în care nu ar fi trebuit să aibă încredere.

16

Ziua lui Rayford fusese deja stabilită şi, după presimţirile lui, viitorul lui fusese pus la cale, de asemenea. El urma să participe la festivităţi, apoi avea să ia un taxi spre Aeroportul Internaţional Ben Gurion din Lod, care se afla la doisprezece kilometri distanţă de Tel Aviv. Cînd ar fi ajuns acolo, avionul trebuia să fie deja pregătit, iar el ar fi urmat să înceapă procedurile de dinaintea zborului. În programul de după-amiază figura un zbor la Bagdad, iar, apoi, întoarcerea la New York. Să zboare spre vest în acel moment al zilei însemna să contrazică practica şi teoria curentă în domeniul aviaţiei, dar, în cazul acelei călătorii – şi probabil, pentru toată cariera lui viitoare – Carpathia era cel care decidea.

Rayford urma să petreacă noaptea la New York înainte să se întoarcă acasă, astfel încît să se hotărască dacă putea să facă această meserie fără a pleca din Chicago. Poate că el şi Chloe ar fi trebuit să se mute la New York. Evident, postul de pilot al preşedintelui era o diversiune. Misiunea lui era să îl transporte pe Nicolae Carpathia oriunde ar fi dorit acesta şi, într-un fel sau altul, Rayford se simţea obligat să renunţe la dorinţele lui, la voinţa lui, la motivaţiile lui. Dumnezeu îi oferise această şansă pentru un scop anume şi, atîta timp cît nu trebuia să trăiască în minciună, avea să se supună.

Învăţăturile lui Bruce şi descoperirile pe care le făcuse citind Biblia îi spuneau că se apropia ziua în care

Antihristul nu avea să se mai prefacă. El urma să își arate adevărată față și să conducă lumea în chip despotic. Avea să își zdrobească dușmanii și să îi ucidă pe cei care nu i-ar fi fost loiali. Toate acestea i-ar fi transformat pe credincioșii lui Hristos în adevărați martiri. Rayford întrevedea posibilitatea că, într-o bună zi, ar fi trebuit să renunțe la slujba oferită de Carpathia, devenind un fugar, încercînd să supraviețuiască și să îi ajute pe ceilalți credincioși să facă același lucru.

Buck văzu un agent al serviciilor secrete americane îndreptîndu-se direct spre el.

– Cameron Williams?

– Cine întreabă?

– Sînt din partea serviciilor secrete și știți asta. Puteți să îmi arătați un act de identitate?

– Dar am fost verificat de sute de ori, spusese Buck, în timp ce își căută acreditările.

– Știu...

Agentul se uită cu atenție la actele lui Buck.

– Fitz dorește să vă vadă și trebuie să mă asigur că îi aduc omul potrivit.

– Președintele dorește să mă vadă?

Agentul închise port-documentul lui Buck și i-l înapoie, dînd din cap în semn că acesta avea dreptate:

– Urmați-mă!

Într-un birou mic, situat în spatele clădirii Knesset-ului, aproximativ douăzeci și cinci de reprezentanți ai presei se luptau pentru un loc cît mai aproape de ușă, așteptînd să se arunce asupra președintelui Gerald Fitzhugh de îndată ce acesta ar fi ieșit pentru a participa la ceremonie. Încă doi agenți, purtînd insigne și căști și avînd mîinile încleștate în față, stăteau de pază în fața ușii.

– Cînd va veni? erau întrebați.

Însă agenții nu răspundeau. Relațiile cu presa nu se numărau printre responsabilitățile lor decît în cazul în care

jurnaliştii trebuia ţinuţi la distanţă. Agenţii ştiau mai bine decît însuşi secretarul de presă cînd preşedintele urma să plece dintr-o parte în alta, dar această informaţie nu trebuia divulgată.

Buck de-abia aştepta să îl vadă din nou pe preşedinte. Trecuseră cîţiva ani de cînd scrise reportajul pentru care Fitzhugh primise distincţia „Omul Anului", titlu care îi fusese acordat cînd fusese reales şi pe care îl primise pentru a doua oară din partea revistei *Global Weekly*. Buck se părea că fusese agreat de către preşedinte, care semăna cu Lyndon Johnson în a doua tinereţe. Fitzhugh avea cincizeci şi doi de ani atunci cînd fusese ales pentru primul mandat, iar acum se apropia de vîrsta de cincizeci şi nouă de ani. Era un om robust şi sprinten, exuberant şi cu picioarele pe pămînt. Uneori se dovedea a fi slobod la gură şi, deşi Buck nu se aflase niciodată în preajma lui atunci cînd Fitz era furios, izbucnirile lui erau legendare printre membrii administraţiei prezidenţiale.

În acea dimineaţă de luni, Buck experimentă pe viu, pentru prima dată, furia preşedintelui.

Buck fu condus prin mulţime şi ajunse în dreptul uşii, unde agenţii îşi recunoscură colegul şi se dădură la o parte pentru ca Buck să poată intra. Jurnaliştii americani îşi manifestară nemulţumirea faţă de modul în care acesta reuşise să pătrundă înăuntru.

– Cum face asta?

– Niciodată nu dă greş!

– Nu e vorba de informaţiile pe care le ai sau de cît de multe reuşeşti să deduci! E vorba de persoanele pe care le cunoşti!

– Celor care n-au nevoie de nimic li se serveşte totul pe tavă.

Buck îşi dorea ca ei să fi avut dreptate. Îşi dorea să fi reuşit să obţină pe cont propriu o astfel de întrevedere, să îi ia un interviu în exclusivitate preşedintelui. Însă el nu ştia mai multe decît ceilalţi în privinţa motivului pentru care se afla acolo.

Escorta lui Buck îl lăsă în grija asistentului preşedintelui, care îl luă de mînecă şi îl trase într-un colţ al camerei unde preşedintele şedea pe marginea unui fotoliu imens, descheiat la haină şi vorbea în şoaptă cu doi consilieri.

– Domnule preşedinte, a sosit Cameron Williams din partea revistei *Global Weekly*, îl anunţă asistentul.

– Scuzaţi-mă cîteva momente, spuse Fitzhugh, iar asistentul şi cei doi consilieri încercară să părăsească încăperea.

Preşedintele îl apucă pe unul din consilieri.

– Nu şi tu, Rob! Cît mai trebuie să mai lucrezi pentru mine ca să te prinzi?! Am nevoie de tine aici. Atunci cînd am cerut să fiu scuzat pentru cîteva momente nu mă refeream şi la tine.

– Îmi cer scuze, domnule.

– Şi încetează să îţi mai ceri scuze.

– Mă scuzaţi...

De îndată ce spuse asta, Rob îşi dădu seama că nu trebuia să îşi mai fi cerut scuze, dar se scapă iarăşi:

– Scuze pentru scuze...

Fitzhugh îşi dădu ochii peste cap:

– Vreţi să îi aduceţi un scaun lui Williams? Pentru numele lui Dumnezeu, să începem odată! Avem la dispoziţie doar cîteva minute.

– Unsprezece, spuse Rob pe un ton spăsit.

– Bine, atunci unsprezece să fie...

Buck îi întinse mîna:

– Domnule preşedinte, zise.

Fitzhugh îi strînse mîna în treacăt, dar nu îl privi în ochi:

– Ia loc aici, Williams!

El era roşu la faţă, iar fruntea începuse să i se umple de picături de sudoare.

– Mai întîi de toate, nimic nu e oficial, bine?

– Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

– Nu, nu e cum spun eu! Am mai auzit asta şi am fost tras pe sfoară.

– Dar nu de către mine, domnule.

– Nu, nu de către tine, dar îmi aduc aminte că ţi-am spus odată ceva neoficial şi mi-ai ţinut un discurs despre ce înseamnă „oficial" din punct de vedere legal.

– Din cîte îmi amintesc, domnule, nu am fost chiar atît de ferm.

– Aşa ai spus!

– Practic nu puteţi spune că declaraţia este neoficială după ce aţi făcut-o. Puteţi face aceasta doar înainte.

– Da, cred că am avut şansa de cîteva ori să învăţ lecţia asta. Aşadar, ne-am înţeles: ce îţi voi spuse e neoficial din capul locului, da?

– Am înţeles foarte bine, domnule.

– Williams, vreau să ştiu ce naiba se întîmplă cu Carpathia. Tu ai petrecut ceva timp cu el. L-ai intervievat. Se zvoneşte că vrea să te angajeze. Îl cunoşti?

– Nu prea bine, domnule.

– Mă cam presează, ca să fiu sincer, dar este cel mai popular om din lume de la Hristos încoace. Şi, în plus, cine sînt eu să mă pun cu el?

Buck fu uimit de adevărul acelei afirmaţii:

– Am crezut că sînteţi unul dintre susţinătorii lui, domnule, ştiţi... America deschizătoare de drumuri...

– Păi, sînt! De fapt, am fost. L-am invitat la Casa Albă! A vorbit în timpul şedinţei comune. Îmi plac ideile lui. Eu nu am fost pacifist pînă în momentul în care l-am auzit vorbind despre subiect, şi, pe cuvînt, cred că poate să reuşească cu asta. Însă sondajele spun că poate concura la preşedinţie împotriva mea chiar acum! Numai că el nu vrea să facă asta. El vrea ca eu să rămîn la putere şi să fiu propriul arbitru.

– V-a spus el asta?

– Nu fi naiv, Williams! Nu te-aş fi adus aici dacă aş fi crezut că vei crede totul cuvînt cu cuvînt. Dar, uite, îmi ia avionul prezidenţial de sub nas şi acum ai văzut ce a făcut? A scris pe el *Global Community One*, iar în după-amiaza asta va ţine un discurs prin care le va mulţumi cetăţenilor Statelor Unite pentru că i l-au făcut cadou. Tare aş vrea să

mă uit în ochii lui şi să îi spun că e un mincinos şi să întorc presa împotriva lui!

– Nu ar merge, domnule, interveni servil Rob. Vreau să spun că ştiu că nu m-aţi întrebat nimic, dar declaraţia va face să pară că el a încercat să refuze, dumneavoastră aţi insistat, iar el a cedat, în cele din urmă.

Preşedintele se întoarse din nou către Buck:

– Vezi, Williams? Vezi ce face? Nu cumva intru la apă pentru că îţi spun toate astea? Eşti deja pe statul lui de plată şi probabil că ai de gînd să mă dai de gol...

Buck vru să îi povestească ce văzuse, ce ştia despre Carpathia, cine spunea Biblia că era el.

– Nu pot să spun că sînt un admirator al lui Carpathia, zise Buck.

– Atunci eşti un admirator al lui Fitzhugh? Nu o să te întreb cu cine ai votat...

– Nu mă deranjează să vă spun. Prima dată cînd aţi candidat, am votat pentru adversarul dumneavoastră. A doua oară, am votat pentru dumneavoastră.

– Te-am făcut să treci de partea mea, nu-i aşa?

– Da.

– Deci, care e problema ta cu Carpathia? E atît de subtil, de convingător, de credibil... Eu cred că-i înşală pe toţi tot timpul...

– Aceasta ar fi una dintre probleme, spuse Buck. Nu ştiu cum reuşeşte, dar se pare că îi merge. Obţine ce vrea atunci cînd vrea şi pozează într-un erou plin de scrupule.

– Asta e! exclamă preşedintele, lovindu-l pe Buck peste genunchi suficient de tare ca să îl doară. Asta mă enervează şi pe mine!

Trase o înjurătură, apoi încă una. În curînd începu să adauge cîte o expresie vulgară la fiecare propoziţie. Lui Buck îi era frică să nu cumva să înceapă să i se spargă vasele de sînge congestionate.

– Trebuie să îl fac să înceteze, răcni el. Chestia asta mă scoate din sărite. Astăzi va apărea ca un sfînt, iar eu ca un

papă-lapte. E una ca Statele Unite să dea exemplu lumii, dar modul în care ne prezentăm acum demonstrează că sîntem doar una dintre marionetele lui. Eu sînt un individ puternic, un conducător puternic, capabil de a lua singur decizii. Şi el reuşeşte să mă facă să arăt ca un linguşitor.

Inspiră adînc:

– Williams, ştii ce probleme avem cu forţele de ordine?

– Îmi imaginez...

– Îţi spun că au dreptate şi că nu îi pot contrazice! Serviciile noastre secrete îmi spun că au început să se regrupeze şi să ascundă stocuri importante de arme, deoarece sînt împotriva planului meu de a distruge nouăzeci la sută din ele şi de a ceda zece la sută Naţiunilor Unite sau Comunităţii Globale sau cum i-o mai fi spunînd săptămîna asta. Aş vrea să cred că motaţia lui este onestă şi că acesta constituie un pas important spre obţinerea păcii, dar există mici amănunte care mă pun pe gînduri, cum ar fi, de exemplu, problema cu avionul. Noi aveam un avion nou şi aveam nevoie de un pilot nou. Nu îmi păsa cine anume îl pilotează atîta timp cît era capabil să o facă. Noi am primit o listă din partea unor oameni în care avem încredere, dar, dintr-o dată, această listă a fost redusă la un singur nume care ar fi fost acceptat de acest lider al întregului univers, iar individul a acceptat poziţia. Acum ar trebui să îmi pese şi mai puţin pentru că i-am dat avionul lui Carpathia cu echipaj cu tot! spuse Fitzhugh şi trase iarăşi nişte înjurături.

– Domnule, nu ştiu ce să vă spun, dar îmi pare rău că nu veţi putea beneficia de serviciile noului pilot. Îl cunosc şi este unul dintre cei mai buni.

– Minunat! Nu-i aşa că ar trebui să am cel mai bun pilot din ţară? Nu! Şi nu am exagerat cu noul titlu al lui Carpathia. Există o rezoluţie a O.N.U., pardon, a Comunităţii Globale, care va fi votată de Consiliul de Securitate în scurt timp. Scopul ei este găsirea „unui titlu adecvat" pentru Secretarul General, avînd în vedere că, în curînd, va deveni comandantul suprem al forţelor armate care au mai rămas şi preşedintele

Băncii Mondiale. Partea cea mai proastă a lucrurilor este că rezoluţia a fost propusă de propriul nostru ambasador, iar eu nu am ştiut nimic, pînă în momentul în care aceasta a fost examinată de comisie. Singura modalitate de a o revoca este să insist ca el să voteze împotriva propriei propuneri, să o retragă sau să demisioneze. Cum voi fi privit atunci cînd îl voi concedia pentru simplul motiv că vrea să îi confere un titlu de excelenţă şefului Comunităţii Globale, pe care toată lumea îl iubeşte?

Preşedintele nu îl lăsa pe Buck să îi răspundă, ceea ce îi convenea de minune acestuia, deoarece nu avea idee ce trebuia să îi spună.

Fitzhugh se aplecă spre el şi îi şopti:

– Şi mai e şi treaba cu presa! Noi am căzut de acord împreună cu el că legislaţia noastră referitoare la incompatibilitatea funcţiilor era destul de severă, la fel ca şi în celelalte state. Noi nu doream să privăm Naţiunile Unite de dreptul de a-şi extinde activităţile în presă acum, cînd sîntem atît de aproape de pace. Aşadar, am făcut o mică excepţie pentru el şi uite unde s-a ajuns! Va achiziţiona toate ziarele, revistele, posturile de radio şi de televiziune, înainte ca noi să avem ocazia de a ne răzgîndi! De unde are atîţia bani, Williams!? Poţi să îmi spui?

Remuşcările puseseră stăpînire instantaneu pe conştiinţa lui Cameron. El îşi aduse aminte că îi promisese lui Carpathia că nu avea să spună nimic despre moştenirea pe care acesta o primise de la Stonagal. Dar, oare, trebuia să îşi respecte promisiunile făcute unui diavol? Nu ar fi la fel ca atunci cînd un intrus ţi-ar fi cerut să îi spui unde se aflau persoanele dragi ţie?

– Nu pot să vă spun, zise Buck.

El nu îi era loial lui Carpathia, dar nu îşi putea permite ca acesta să afle că destăinuise cuiva un secret atît de important. Trebuia să îşi conserve libertatea cît mai mult timp posibil.

– Ştii ce ne spun serviciile secrete? continuă Fitzhugh. Ne spun că se urmăreşte ca, în cele din urmă, şefii statelor membre

în Consiliul de Securitate să răspundă în faţa ambasadorilor ţărilor lor. Asta înseamnă că cei zece ambasadori vor conduce lumea sub supravegherea directă a lui Carpathia.

Buck se strîmbă, dezgustat:

– Cu alte cuvinte, dumneavoastră, ambasadorul Mexicului şi prim-ministrul Canadei veţi răspunde în faţa ambasadorului Americii de Nord la O.N.U.?

– Exact, Williams! Dar trebuie să uiţi de Organizaţia Naţiunilor Unite. Acum se numeşte Comunitatea Globală.

– Da, am greşit...

– E o greşeală, într-adevăr, dar nu a ta.

– Domnule, vă pot ajuta cu ceva?

Preşedintele Fitzhugh se uită în tavan şi se şterse de transpiraţie cu mîna:

– Nu ştiu. Presupun că am vrut numai să mă descarc şi m-am gîndit că tu ai putea avea ceva veşti din interior, că ai fi ştiut ceva care să îl domolească pe Carpathia. Trebuie să aibă el un punct slab.

– Aş fi vrut să vă fiu de un mai mare ajutor, zise Buck, dîndu-şi seama de neadevărul spuselor sale.

Ar fi dat orice să dezvăluie adevărata faţă a lui Carpathia, să spună lumii că era un mincios, un individ care se folosea de hipnoză, Antihristul în persoană! Şi, deşi Buck i se împotrivea, nici unul dintre cei care nu credeau în Hristos nu ar fi înţeles şi nu ar fi fost de acord cu el. În plus, Scriptura nu spunea că adepţii lui Hristos ar fi putut face ceva mai mult împotriva lui Antihrist decît să nu îl susţină. Se împlinea o profeţie veche de mii de ani, iar ei trebuia să trăiască tragedia pînă la capăt.

Nicolae Carpathia avea să îl înlăture din calea sa pe preşedintele Statelor Unite şi pe oricine altcineva. Urma să preia puterea supremă, ceea ce ar fi declanşat adevărata luptă, cea dintre rai şi iad. Această ultimă bătălie avea să fie purtată pe viaţă şi pe moarte. Pe Buck îl liniştea gîndul că sfîrşitul era cunoscut încă de la început..., chiar dacă el aflase asta în urmă cu doar cîteva săptămîni.

Asistentul care îl anunţase pe preşedintele Fitzhugh că Buck ajunsese acolo îi întrerupse politicos:

– Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar Secretarul General vă cere să îi acordaţi cinci minute înainte de începerea ceremoniei.

Fitzhugh înjură din nou:

– Williams, cred că am încheiat conversaţia. Oricum, îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat şi apreciez discreţia ta.

– Fiţi fără grijă, domnule. Dar ar fi bine dacă Nicolae nu m-ar vedea aici. Mă vă întreba despre ce am vorbit.

– Da, bine... Ascultă, Rob! ieşi şi spune-le aghiontanţilor lui Carpathia că biroul acesta nu este potrivit pentru a purta o discuţie şi că mă voi vedea cu el peste un minut în orice altă parte. Şi găseşte-l pe Pudge[1].

Se părea că Pudge era porecla agentului care îl însoţise pe Buck prima dată. Apelativul nu i se potrivea tînărului care era într-o formă fizică excelentă.

– Pudge, condu-l pe Buck, astfel încît să nu fie văzut de oamenii lui Carpathia!

Preşedintele îşi refăcu nodul de la cravată şi se încheie la haină, apoi fu escortat spre o altă încăpere pentru a se întîlni cu Carpathia. Buck merse în umbra agentului secret pe nume Pudge pînă cînd fu în afara oricărui pericol. Apoi, Buck îşi făcu loc spre scena unde avea să fie prezentat ca făcînd parte din delegaţia americană.

Permisul de trecere al lui Rayford îi îngăduia să ocupe un loc în primele rînduri, în apropierea oficialilor americani. El se afla printre puţinii oameni care ştiau că martorii de la Zidul Plîngerii spuneau adevărul atunci cînd afirmau că acest eveniment simboliza o alianţă satanică. Ştia asta, dar se simţea neputincios. Nimeni nu putea schimba cursul istoriei.

Bruce Barnes îl învăţase măcar atît.

---

[1] Grăsuţ (engl.) (n.tr.).

Iar Rayford deja îi simţea lipsa. Începuseră să îi placă întîlnirile lor nocturne şi faptul că începuse să înţeleagă lucrurile. Iar Bruce avusese dreptate. Acum era momentul potrivit pentru a fi în Ţara Sfîntă. Dacă de aici aveau să vină cei 144 000 de evrei convertiţi, atunci Bruce trebuia să ajungă aici.

După cum le citise Bruce din Scriptură, oameni din toate colţurile lumii aveau să fie convertiţi, iar numărul lor avea să atingă o cifră impresionantă – poate chiar un miliard. Cei 144 000 aveau să fie evrei, cîte 12 000 de oameni pentru fiecare dintre neamurile lui Israel şi aveau să fie aduşi din toată lumea pentru a simboliza unitatea lor de-a lungul istoriei. Rayford îşi imagină cum evreii ar fi propovăduit în propria ţară şi în limba lor maternă, atrăgînd milioane de oameni de partea lui Mesia, întruchipat de Iisus.

În ciuda nenorocirilor şi a suferinţelor care ar fi urmat, aveau să existe numeroase momente de glorie pe care Rayford le aştepta cu nerăbdare. Însă el nu era încîntat de desfiinţarea şi împrăştierea Armatei Pătimirilor. Cine ştie unde ar fi ajuns Buck dacă Nicolae Carpathia achiziţiona toate trusturile de presă? În cazul în care relaţia dintre Buck şi Chloe ar fi devenit serioasă, atunci ei ar fi plecat împreună undeva, departe.

El se întoarse şi cercetă mulţimea. Sute de oameni îşi ocupau locurile. Gărzile de corp erau numeroase şi aplicau un regulament sever. După o oră, Rayford văzu beculeţele roşii ale camerelor de luat vederi aprinzîndu-se. Muzica începu să cînte, reporterii să vorbească în şoaptă la microfoane, în timp ce mulţimea dorea să se facă linişte. Rayford stătea drept pe scaun, întrebîndu-se dacă, oare, Chloe îl vedea de acasă, de undeva, din suburbiile oraşului Chicago. Acolo era miezul nopţii, iar ea nu s-ar fi uitat după el, ci mai mult după Buck. Era uşor de depistat. Ocupa un loc chiar în spatele unuia dintre semnatari, doctorul Chaim Rosenzweig.

Demnitarii fură prezentaţi pe fondul unor aplauze moderate – ei erau membrii vechi ai Knesset-ului, ambasadori

din toată lumea, politicieni şi foşti preşedinţi americani, conducători izraelieni.

În sfîrşit, cei care stăteau în rîndul din spatele semnatarilor fură prezentaţi. Buck fu introdus drept „Domnul Cameron «Buck» Williams, fostul redactor-şef şi actual reporter pentru birourile teritoriale din vest, din Statele Unite ale Americii". Rayford reacţionă la fel atunci cînd Buck zîmbi la reacţia slabă a publicului. În mod evident, toată lumea se întreba cine era şi de ce era considerat a fi unul dintre demnitari.

Aplauzele cele mai zgomotoase fură rezervate ultimilor cinci: rabinul-şef al Israelului, cîştigătorul premiului Nobel, botanistul Chaim Rosenzweig, prim-ministrul Israelului, preşedintele Statelor Unite şi Secretarul General al Comunităţii Globale.

Auditoriul deja se ridicase în picioare atunci cînd Carpathia îşi făcu apariţia, afişînd obişnuita lui atitudine umilă. Rayford se ridică fără plăcere şi bătu din palme fără să scoată un sunet, în timp ce îşi ţinea pălăria sub braţ. Îl deranja faptul că mulţimea îl aplauda pe duşmanul lui Hristos.

Chaim Rosenzweig se întoarse spre Buck jubilînd, iar acesta îi zîmbi. Buck dorea să îşi salveze prietenul de la dezastrul care avea să urmeze, însă momentul nu era potrivit. Tot ce putea să facă era să îl lase să se bucure de acea clipă, deoarece, ulterior, nu ar mai fi avut parte de multe altele.

– Asta e ziua cea mare, Cameron, îi şopti el, cuprinzînd mîna lui Buck cu ambele sale mîini; îl mîngîie de parcă ar fi fost fiul lui.

Timp de o secundă, Buck aproape că îşi dori ca Dumnezeu să nu îl poată vedea. Bliţurile aparatelor de fotografiat nu mai conteneau, imortalizînd momentul în care demnitarii îşi investeau încrederea în acel tratat istoric. Buck era singurul om care ştia cine era Carpathia cu adevărat, unicul care ştia că semnarea tratatului semnifica începutul Pătimirilor.

Deodată Buck îşi aminti de emblema revistei *Global Weekly* pe care o avea în buzunar. În timp ce o scotea pentru a o lipi pe buzunarul de la piept, ariciul de pe spatele emblemei se prinse de marginea buzunarului şi nu mai putu fi dezlipit. În timp ce Buck trăgea de el, haina lui se ridică deasupra curelei şi, atunci cînd îi dădu drumul, emblema i se prinse de cămaşă. Pînă cînd îşi netezi haina şi trase cu ambele mîini de emblemă astfel încît să o dezlipească, Buck fusese fotografiat de nenumărate ori în postura de contorsionist.

Atunci cînd aplauzele încetară, iar mulţimea se aşeză, Carpathia se ridică în picioare, ţinînd în mînă un microfon:

– Această zi este una istorică, spuse el zîmbind. Deşi acest eveniment a fost organizat într-un interval de timp foarte scurt, adunarea resurselor necesare finanţării lui s-a realizat cu un efort extrem de mare. Astăzi le vom mulţumi multora dintre cei prezenţi. Mai întîi de toate, îi voi mulţumi bunului meu prieten şi mentor, celui care îmi este ca un tată, genialul doctor Chaim Rosenzweig!

Mulţimea răspunse cu entuziasm, iar Chaim se ridică clătinîndu-se, făcînd din mînă şi zîmbind ca un copil. Buck dori să îl bată pe umăr, să îl felicite pentru realizările lui, însă îi părea rău pentru prietenul lui. Rosenzweig era manipulat. El era doar un pion din scenariul unui complot care avea să tranforme lumea într-un loc nesigur pentru el şi apropiaţii lui.

Carpathia îi felicită pe rabinul-şef al Israelului, pe prim-ministrul izraelian şi, în cele din urmă, pe Gerald Fitzhugh, „preşedintele Statelor Unite ale Americii, cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată Israelul".

Aplauzele izbucniră din nou. Fitzhugh se ridică spre a mulţumi pentru modul în care fusese întîmpinat şi, exact în momentul în care se pregătea să se aşeze din nou, Carpathia însuşi întreţinu atmosfera, ţinînd microfonul sub braţ şi dîndu-se cîţiva paşi înapoi pentru a-l aplauda.

Fitzhugh era copleşit, aproape se dezechilibră şi se uită la Carpathia ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă. Carpathia radia de fericire, părînd că se bucura pentru prietenul lui,

președintele. Ridică din umeri și îi oferi microfonul lui Fitzhugh. La început, președintele nu avu nici o reacție, apoi dori să îl refuze pe Carpathia. În cele din urmă, acceptă să vorbească, spre bucuria mulțimii.

Buck era uimit de modul în care Carpathia manipula mulțimea. Evident, el regizase acest moment. Dar ce avea de gînd Fitzhugh? Bineînțeles, cel mai adecvat ar fi fost să mulțumească publicului și să îi elogieze pe bunii săi prieteni izraelieni. Și, deși Fitzhugh începea să conștientizeze ceea ce urmărea Nicolae Carpathia, el trebuia să recunoască rolul pe care acesta îl jucase în procesul de pace.

Scaunul lui Fitzhugh scîrțîi în timp ce se ridică în picioare și îl împinse în spate, înghesuindu-și propriul secretar de stat. Trebui să aștepte ca mulțimea să se calmeze, iar asta dură ceva timp. Carpathia se îndreptă către Fitzhugh și îi ridică mîna în aer, la fel cum procedează arbitrul cu boxerul cîștigător, iar mulțimea izraelienilor aclamă în continuare.

În cele din urmă, Carpathia se retrase, iar președintele Fitzhugh rămase singur în mijlocul scenei, fiind obligat să țină un mic discurs. De îndată ce începu să vorbească, Buck își dădu seama că planul lui Carpathia fusese pus în aplicare. Și, deși nu se aștepta să fie martorul unei a doua crime, la fel ca la New York, el fu imediat convins de faptul că Nicolae Carpathia înfăptuise ceva la fel de sinistru, deoarece președintele Gerald Fitzhugh care vorbea acum mulțimii entuziaste era același cu omul frustrat pe care Buck îl întîlnise cu cîteva momente în urmă.

Buck simți cum îl treceau căldurile și cum i se înmuiau genunchii în timp ce Fitzhugh își ținea discursul. El se aplecă înainte și se ținu de scaunul lui Rosenzweig, încercînd din răsputeri să se oprească din tremurat. Simțea acut prezența răului și i se făcuse rău:

– Ultimul lucru pe care l-aș face în acest moment ar fi să nu profit de ocazia care mi s-a acordat, spuse președintele Fitzhugh. Totuși, cu voia dumneavoastră și a

preşedintelui organizaţiei pe drept redenumită Comunitatea Globală, aş dori să subliniez unele aspecte. Mai întîi de toate, e un privilegiu să fiu martorul schimbărilor pe care le-a înfăptuit Nicolae în numai cîteva săptămîni. Sînt convins că sîntem cu toţii de acord că lumea a deveni un loc mai paşnic datorită lui.

Carpathia încercă să îi ia microfonul, însă preşedintele se împotrivi:

– Acum ţin un discurs, domnule, dacă nu vă supăraţi!

Această replică stîrni rîsetele publicului.

– După cum am mai afirmat în repetate rînduri, ideea dezarmării globale a Secretarului General este genială. Eu îi acord sprijinul meu deplin şi sînt mîndru să fiu un exemplu în cazul distrugerii a nouăzeci la sută din armamentul nostru şi al cedării restului de zece la sută Comunităţii Globale, conform recomandărilor domnului Carpahtia.

Lui Buck îi alunecă capul într-o parte, iar el se luptă să îşi menţină echilibrul.

– Ca o expresie personală a sprijinului meu personal şi a sprijinului naţiunii noastre, conducerea Casei Albe a făcut cadou Naţiunilor Unite noul avion prezidenţial. Noi am finanţat vopsirea şi redenumirea lui, iar acum acesta poate fi văzut pe Aeroportul Internaţional Ben Gurion. Acum, îi voi ceda microfonul omului predestinat pentru a conduce, cel al cărui titlu nu exprimă îndeajuns influenţa de care dispune, bunului meu prieten, Nicolae Carpathia!

Nicolae păru că acceptă microfonul fără prea mare bucurie şi că se simţea jenat de atenţia acordată. Părea tulburat, de parcă nu ar fi ştiut ce atitudine să adopte faţă de preşedintele Statelor Unite, care fusese recalcitrant şi lipsit de simţul măsurii.

Atunci cînd aplauzele încetară, Carpathia adoptă un ton plin de umilinţă şi spuse:

– Îmi cer scuze în numele prietenului meu exuberant, care a dat dovadă de prea multă bunătate şi generozitate şi căruia Comunitatea Globală îi datorează multe.

Rayford îl supraveghea pe Buck cu atenţie. Acesta nu părea că se simţea prea bine. Buck aproape că leşinase, iar Rayford se întreba dacă asta se întîmplase din cauza căldurii sau din cauza discursurilor de admiraţie reciprocă, care probabil că îi provocaseră greaţă.

Oficialii izraelieni, cu excepţia lui Rosenzweig, desigur, păreau a se simţi uşor stînjeniţi din cauza discuţiei pe tema dezarmării şi a distrugerii armamentului. Politica lor de înarmare fusese mai intensă vreme de ani de zile şi, dacă nu ar fi existat tratatul cu Comunitatea Globală, le-ar fi fost greu să accepte planul de dezarmare propus de Carpathia.

Restul ceremoniei se desfăşură pe un ton diferit faţă de cel al discursului efervescent – şi deplasat, după părerea lui Rayford – al preşedintelui. Fitzhugh păruse încîntat de Carpathia acum mai mult ca niciodată. Însă punctul lui de vedere era identic cu cel al majorităţii populaţiei din lume. Dacă nu ar fi cercetat profeţiile Bibliei în prealabil şi nu ar fi fost atent la nuanţe, s-ar fi putut crede cu uşurinţă că Nicolae Carpathia era un dar pe care Dumnezeu îl trimisese într-un moment crucial din istoria omenirii.

Buck îşi reveni în timp ce alţi şefi de state îşi ţinură discursurile inocente despre importanţa istorică a documentului pe cale de a fi semnat. În prim-planul oferit de televiziune au apărut, pe rînd, diverse stilouri. Acestea erau pasate dintr-o parte în alta, iar momentele semnării actului de către fiecare invitat erau imortalizate. Tratatul fu pecetluit cu strîngeri de mîini, îmbrăţişări şi săruturi pe ambii obraji.

Toţi semnatarii tratatului, cu excepţia unuia, nu păreau să conştientizeze implicaţiile lui, nu îşi dădeau seama că pecetluiseră o alianţă satanică.

Tratatul fusese semnat. Poporul ales al lui Dumnzeu, care plănuia să reconstruiască Templul şi să reia obiceiul sacrificiilor pînă la venirea lui Mesia, făcuse un pact cu diavolul.

Numai doi oameni de pe acea scenă ştiau că semnarea tratatului simboliza începutul sfîrşitului. Unul din ei spera

cu disperare, iar celălalt tremura la gîndul a ceea ce avea să urmeze.

Aflați în fața faimosului Zid al Plîngerii, cei doi martori vesteau Adevărul. Ei strigau din răsputeri, iar sunetul vocii lor trecea de locul unde fusese Templul mai departe, tot mai departe: „Astfel începe ultima săptămînă de groază a Domnului!"

„Săptămîna" de șapte ani – Perioada Patimilor – începuse.

17

Rayford Steele intră într-o cabină telefonică de pe Aeroportul Ben Gurion. El ajunsese mai devreme cu o oră față de delegația condusă de Carpathia. Echipajul lui avea treabă la bordul lui *Air Force One*, iar el avea acum timp să aștepte ca telefonista să îi facă legătura cu Chloe.

– Te-am văzut, tată! rîse ea. Au încercat să asocieze imaginile cu numele celor care apăreau. L-au cam greșit pe al tău. Au scris că te cheamă Raymond Steel, fără *e*-ul final, și că ești pilotul avionului prezidențial.

Rayford zîmbi, bucuros că auzea vocea fiicei sale.

– Au fost pe-aproape. Și presa se mai întreabă de ce nimeni nu are încredere în reprezentații ei!

– Nu au știut ce să scrie în dreptul lui Buck, spuse Chloe. Primele prim-planuri cu el nu au avut subtitrare. Apoi se pare că cineva a auzit prezentările și l-au botezat „Duke Wilson, fost publicist, din partea ziarului *Newsweek*".

– Perfect, zise Rayford.

– Buck de-abia așteaptă să îl audă pe rabinul care va apărea la televizor peste cîteva ore. Vei avea ocazia să îl urmărești?

– Emisiunea va fi difuzată în avion.

– Se poate așa ceva?

– Trebuie să vezi tehnologia de care dispunem, Chlo'. Transmisia va fi mai bună decît cea prin cablu. Sau cel puțin la fel de bună.

Buck se simţi copleşit de tristeţe. Chaim Rosenzweig îl îmbrăţişase de cel puţin trei ori după ceremonie, spunîndu-i că era cea mai fericită zi pe care o trăise. El îl rugă pe Buck să îl însoţească la bordul avionul *Global Community One* pentru zborul spre Bagdad.

– Oricum, vei lucra pentru Nicolae de acum într-o lună, spuse Chaim. Nimeni nu va spune că e un conflict de interese la mijloc.

– Eu spun că e şi o voi spune şi peste o lună, atunci cînd va cumpăra şi publicaţia asta amărîtă pentru care lucrez.

– Nu fi pesimist tocmai astăzi, zise Chaim. Vino cu noi! O să te minunezi. Simte-te ca acasă! Am văzut planurile. Noul Babilon va fi nemapomenit.

Buck ar fi vrut să plîngă pentru prietenul lui. Cînd avea să îşi dea seama Chaim? Trebuia să moară fără să realizeze că fusese înşelat şi manipulat? Poate că aşa ar fi fost mai bine. Dar Buck se temea pentru sufletul lui Chaim.

– Îl veţi urmări pe Ben-Judah astăzi în direct?

– Bineînţeles! Sîntem prieteni de pe vremea cînd studiam împreună la Universitatea Ebraică. Am înţeles că emisiunea se va difuza în avion în timp ce vom zbura spre Bagdad. Ai încă un motiv să vii cu noi.

Buck refuză, dînd din cap:

– Eu mă voi uita la emisiune de aici. Însă de îndată ce prietenul dumneavoastră îşi va prezenta teza, noi doi ar trebui să discutăm despre implicaţiile acesteia.

– Ah, dar eu nu sînt un om religios, Cameron. Şi tu ştii asta. E foarte puţin probabil să fiu surprins de ceea ce va spune Tsion. E un om de litere strălucit, un cercetător minuţios, aş putea zice chiar genial, şi un vorbitor captivant. Într-un fel îmi aminteşte de Nicolae.

„Of, Doamne! Orice, numai asta nu!“ gîndi Buck.

– Ce credeţi că va spune?

– La fel ca majoritatea evreilor ortodocşi, va trage concluzia că Mesia e pe cale să vină. Există unele grupuri extremiste, care, după cum ştii, cred că Mesia deja a venit,

dar adevăraţii mesianişti nu se mai află în Israel. Unii dintre ei au murit, alţii au emigrat. Nici unul dintre ei nu a reuşit să instaureze justiţia şi pacea prevăzute de Tora. Aşadar, la fel ca mulţi dintre noi, Tsion va prezenta pe larg profeţiile şi ne va încuraja să aşteptăm şi să căutăm în continuare. Discursul lui va fi moralizator şi îi va inspira pe mulţi, iar eu, unul, cred că asta a urmărit proiectul lui de la început. S-ar putea să vorbească despre iminenta venire a lui Mesia. Unii s-au mutat în vechile aşezări evreieşti, crezînd că au dreptul să stea acolo şi că asta va duce la îndeplinirea unor profeţii, determinînd apariţia lui Mesia. Alţii sînt atît de supăraţi pentru sacrilegiul pe care l-au făcut musulmanii pe locul Templului, încît au ridicat sinagogi în apropierea cimitirului lor, astfel încît să fie cît mai aproape de locul iniţial al Templului.

– Ştiţi că există laici care, de asemenea, cred că Mesia deja a venit, spuse Buck cu atenţie.

Chaim se uita peste umărul lui Buck pentru a se asigura că nu va fi lăsat în urmă atunci cînd însoţitorii lui s-ar fi îndreptat spre maşinile ce aveau să îi ducă înapoi la hotel sau spre Aeroportul Ben Gurion pentru a se îmbarca pentru zborul spre Bagdad.

– Da, da, ştiu, Cameron. Dar cred că Mesia reprezintă, mai degrabă, o idee decît o persoană.

El începu să se îndepărteze, iar Buck se simţi dintr-o dată deznădăjduit. El îl apucă pe Chaim de braţ:

– Doctore, Mesia e mai mult decît o idee!

Rosenzweig se opri şi se uită direct în ochii prietenului lui:

– Cameron, putem să discutăm despre asta, dar dacă ai de gînd să fii atît de pătimaş, permite-mi să îţi spun ceva. Dacă Mesia este o persoană, dacă va aduce lumii pace, justiţie şi speranţă, atunci sînt de acord cu cei care cred că deja se află printre noi.

– Sînteţi de acord?

– Da, tu nu crezi asta?

– Credeţi în Mesia?

– Cameron, am spus „dacă". Este un mare semn de întrebare.

– Vă referiţi la probabilitatea ca Mesia să fie o persoană reală, la Venirea Lui sau la ce anume? insistă Buck în timp ce prietenul lui se îndepărta de el.

– Nu înţelegi, Cameron? Nicolae însuşi împlineşte criteriile majorităţii profeţiilor. Poate că le îndeplineşte chiar pe toate, dar nu sînt eu în măsură să îmi dau cu părerea. Acum trebuie să plec. Ne vedem la Noul Babilon?

– Nu, v-am spus...

Rosezweig se opri şi se întoarse:

– Am crezut că vei veni pe cont propriu acolo, astfel încît să nu fii nevoit să accepţi favoruri din partea celui care te-a intervievat.

– Aşa intenţionam, dar m-am răzgîndit. Nu mai vin. Dacă voi ajunge să lucrez pentru una dintre publicaţiile lui Carpathia, îmi imaginez că voi vedea Noul Babilon în curînd.

– Ce ai de gînd să faci? Te vei întoarce în Statele Unite? Ne vedem acolo?

– Nu ştiu. Vom vedea...

– Cameron! Vreau să te văd zîmbind măcar o dată în această zi istorică!

Buck nu reuşi să surîdă. El se întoarse pe jos la Hotelul King David, unde recepţionerul îl întrebă dacă încă mai dorea să afle informaţii despre cursele regulate spre Bagdad.

– Nu, mulţumesc, spuse el.

– Foarte bine, domnule. Aveţi un mesaj.

Plicul era din partea lui Tsion Ben-Judah. Buck urcă în camera lui înainte de a-l deschide. Biletul din interior spunea: „Îmi cer scuze că te-am abandonat aseară. Nu eram capabil să port o discuţie. Vrei să îmi faci plăcerea şi să iei masa de prînz cu mine, iar, apoi, să mă însoţeşti la studioul I.C.N.N.? Aştept telefonul tău."

Buck se uită la ceas. Era prea tîrziu. El îl sună pe rabin, însă menajera îi spuse că acesta plecase în urmă cu douăzeci de minute. Buck dădu cu pumnul în masă. Ce privilegiu

ratase doar pentru că se întorsese pe jos la hotel în loc să ia un taxi! Poate că ar fi trebuit să ia taxiul spre studioul de televiziune şi să se întîlnească cu Tsion după prînz. Dorea, oare, rabinul să vorbească înainte de a intra în emisie?

Buck ridică receptorul şi îi răspunse recepţia.

– Îmi puteţi chema un taxi?

– Bineînţeles, domnule, dar tocmai vă căuta cineva la un telefon. Doriţi să vorbiţi?

– Da şi, vă rog, reţineţi comanda pînă cînd o să vorbesc din nou cu dumneavoastră.

– Da, domnule. Vă rog să puneţi receptorul în furcă şi vă voi face legătura.

Era Tsion.

– Doctore Ben-Judah! Sînt atît de bucuros că aţi sunat! Tocmai m-am întors.

– Am participat la semnarea tratatului, Buck, zise Tsion cu accentul lui puternic evreiesc, dar nu am vrut să fiu remarcat sau abordat.

– Încă mai e valabilă invitaţia pentru prînz?

– Da.

– Cînd şi unde ne întîlnim?

– Acum, în faţa hotelului?

– Vin imediat.

„Îţi mulţumesc, Doamne", îşi spuse Buck în sinea lui în timp ce cobora grăbit. „Dă-mi şansa să îi spun acestui om că Tu eşti Mesia!"

Atunci cînd ajunse în dreptul maşinii, rabinul îi strînse mîna lui Buck cu ambele sale mîini şi îl trase aproape:

– Buck, noi doi am fost martorii unei experienţe incredibile. Simt că există o legătură între noi. Dar acum mă nelinişteşte faptul că va trebui să dezvălui lumii descoperirile mele şi trebuie să vorbesc cu cineva. Mergem?

Rabinul îi spuse şoferului său să îi ducă la o cafenea situată într-o zonă aglomerată a Ierusalimului. Tsion, care ţinea sub braţ un tom imens, cu coperte negre şi legat cu trei peceţi, îi vorbi chelnerului în ebraică, iar ei fură conduşi la o

masă înconjurată de verdeaţă. Atunci cînd chelnerul le aduse meniurile, Ben-Judah se uită la ceas, îi făcu semn să le ia şi vorbi din nou în limba lui natală. Buck presupuse că acesta comanda pentru amîndoi.

– Încă mai ai nevoie de emblema ziarului pe care îl reprezinţi?

Buck îşi smulse emblema de pe buzunar.

– Am scos-o mai uşor decît am pus-o, nu-i aşa?

Buck rîse, Tsion la fel, iar chelnerul le aduse o pîine caldă, care nu fusese tăiată, unt, o farfurie cu brînză şi un sos ce semăna cu maioneza, un coş cu mere verzi şi castraveţi proaspeţi.

– Îmi permiţi? întrebă Ben-Judah, arătîndu-i farfuria.

– Vă rog.

Rabinul tăie pîinea în bucăţi mari, le unse cu unt şi sos, apoi puse deasupra felii de brînză şi felii de castraveţi, garnisi totul cu cîteva felii de măr şi îi întinse farfuria lui Buck.

Acesta aşteptă în vreme ce rabinul îşi pregătea şi el mîncarea.

– Te rog, nu mă aştepta! Mănîncă pîinea cît încă mai e caldă!

Buck înclină uşor din cap, rugîndu-se încă o dată pentru sufletul lui Tsion Ben-Judah. El îşi ridică privirea şi duse delicatesa în dreptul ochilor.

– Eşti un om căruia îi place să se roage, observă Tsion în timp ce continua să îşi pregătească prînzul.

– Aşa e.

Buck continuă să se roage în linişte, întrebîndu-se dacă atunci ar fi fost un moment prielnic ca să-i vorbească. Putea să fie influenţat acest om cu o oră înainte de a-şi prezenta descoperirile? Buck nu se simţea prea confortabil. Rabinul îi zîmbi:

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-am amintit de ultimul american cu care am luat prînzul aici. El era într-o excursie, iar eu am fost rugat să îl însoţesc. Era un fel de lider spiritual şi, ştii, aici se face cu rîndul atunci cînd vine vorba de a face turiştii să se simtă bine.

Buck dădu din cap, înţelegător.

– Am făcut greşeala şi l-am întrebat dacă voia să încerce una dintre mîncărurile mele preferate, un sandviş cu brînză şi cu legume. Ori nu a înţeles accentul meu, ori a înţeles şi nu i s-a părut atrăgătoare ideea. El m-a refuzat politicos şi a comandat ceva care i s-a părut că avea un gust mai familiar, ceva cu pîine nedospită şi crevete, din cîte îmi amintesc. Însă, din vanitate, l-am rugat pe chelner să mai aducă o porţie din felul meu de mîncare. Nu a trecut mult pînă cînd omul a renunţat la ceea ce comandase şi a încercat felul meu mîncare.

Buck rîse.

– Iar acum pur şi simplu comandaţi dumneavoastră pentru oaspeţii pe care îi aduceţi aici.

– Exact.

Înainte de a începe să mănînce, rabinul se rugă şi el în tăcere.

– Am sărit peste masa de dimineaţă, zise Buck, ridicînd în aer felia de pîine de parcă urma să ţină un toast.

Tsion Ben-Judah radia de fericire:

– Perfect! spuse el. Un proverb pe care-l vei regăsi la toate popoarele spune că foamea e cel mai bun bucătar.

Buck găsi că era adevărat. El trebui să se stăpînească să nu mănînce prea mult, lucru care nu i se întîmpla prea des.

– Tsion, rosti el în cele din urmă, pur şi simplu căutaţi companie înainte de a intra în emisie sau doreaţi să îmi vorbiţi despre ceva anume?

– Intenţionam să îţi vorbesc despre ceva anume, zise rabinul, uitîndu-se la ceas. Apropo, cum îmi stă părul?

– Bine. Probabil că vor aranja urma lăsată de pălărie la machiaj.

– Am uitat de partea cu machiajul. Nu e de mirare că m-au chemat atît de devreme.

Ben-Judah se uită la ceas, apoi îşi dădu la o parte farfuria şi puse tomul pe masă. Acesta era format dintr-un teanc destul de gros de manuscrise.

– Am mai multe la birou, spuse el, dar acesta cuprinde esenţialul, rodul investigaţiilor mele exhaustive – şi epuizante – pe care le-am făcut împreună cu o echipă de studenţi, care m-au ajutat enorm de mult.

– Nu plănuiţi să citiţi toate astea peste o oră, nu-i aşa?

– Nu, nu! făcu Ben-Judah rîzînd. E o măsură de precauţie. În cazul în care voi uita ceva, voi apela la însemnări. Oriunde mă voi uita, voi avea ceva de citit cu voce tare. Dacă te interesează, am memorat ceea ce am de spus la televizor.

– Aţi memorat suficient încît să puteţi vorbi o oră?

– Acum trei ani mi s-ar fi părut că nu aş fi putut face aşa ceva. Acum ştiu că aş putea vorbi timp de multe ore, chiar fără ajutorul notiţelor. Dar trebuie să îmi respect planul de a cîştiga timpul pierdut. Dacă mă voi pierde în divagaţii, nu voi termina niciodată.

– Şi totuşi vă veţi lua toate notiţele.

– Eu am încredere în mine, Buck, dar încrederea asta nu e nelimitată. Mi-am petrecut majoritatea timpului vorbind în public, dar am făcut-o mai ales în ebraică. Evident, avînd în vedere audienţa internaţională a postului, C.N.N.-ul preferă să vorbesc în limba engleză. Asta e mai dificil pentru mine şi nu vreau să agravez situaţia pierzîndu-mi şirul ideilor.

– Sînt convins că vă veţi descurca.

– Tocmai ţi-ai îndeplinit misiunea! spuse rabinul zîmbind. A lua prînzul cu tine aduce doar avantaje.

– Aşadar, aveaţi nevoie de o mică încurajare.

Rabinul păru că se gîndeşte la cuvînt preţ de o secundă. Deşi era un termen american, Buck presupuse că se înţelegea de la sine.

– Da, spuse Ben-Judah. De o încurajare... Vreau să îţi pun o întrebare. Dacă vei considera că este indiscretă, poţi să nu îmi răspunzi.

Buck se arătă dispus să îi satisfacă orice curiozitate.

– Seara trecută m-ai rugat să îţi dezvălui concluziile mele referitoare la Mesia, iar eu ţi-am spus pe scurt că le

vei afla o dată cu restul lumii. Permite-mi să îţi adresez aceeaşi întrebare.

„Slavă Domnului", gîndi Buck.

– Cît timp mai avem?

– Aproximativ douăzeci de minute. Dacă îţi ia mai mult de atît, putem să ne continuăm discuţia în maşină, în drum spre studio. Poate chiar şi atunci cînd mă voi afla la machiaj.

Rabinul zîmbi din cauza glumei pe care tocmai o făcuse, însă Buck deja începuse să se reculeagă.

– Deja ştiţi că eram aici atunci cînd ruşii au atacat Israelul.

Ben-Judah dădu din cap.

– În ziua în care ai încetat să mai fii liber-cugetător.

– Exact. Ei, bine, în ziua dispariţiilor mă aflam la bordul unui avion, în drum spre Londra.

– Nu mai spune...

Buck îi povesti cum a decurs drumul lui spiritual. Nu termină de povestit decît atunci cînd rabinul ieşi de la machiaj şi luă loc în camera verde.

– A durat prea mult? îl întrebă Buck. Îmi dau seama că v-aş fi cerut prea multe chiar dacă v-aş fi pretins să vă prefaceţi atent, avînd în vedere faptul că gîndurile vă zburau la prezentarea pe care o aveţi de făcut.

– Nu, Buck, spuse rabinul cu o voce profund emoţionată. Ar trebui să pot face asta şi în somn. Dacă acum aş încerca să mai memorez ceva, aş uita totul.

Aşadar, asta era tot? Nu îi dădea nici un răspuns? Nu îi mulţumea? Nici măcar nu îi spunea „eşti un prost"?

În cele din urmă, după o tăcere prelungită, Tsion vorbi din nou:

– Buck, apreciez din suflet faptul că mi-ai împărtăşit experienţa ta.

O tînără cu un dispozitiv fixat pe şold, căşti şi microfon, se strecură în cabină.

– Domnule Ben-Judah, zise ea, acum trebuie să facem probele de sunet, iar, în nouăzeci de secunde, intrăm în direct.

– Sînt pregătit.

Ben-Judah rămase nemişcat. Tînară ezită un moment, nefiind obişnuită cu invitaţi care să nu o urmeze neliniştiţi pe platou. Apoi plecă.

Tsion Ben-Judah se ridică în picioare avînd tomul sub braţ şi deschise uşa, rămînînd în prag, cu mîna pe clanţă.

– Buck, vreau să te rog să îmi faci un serviciu în timp ce mă vei aştepta aici.

– Bineînţeles.

– De vreme ce tot eşti un om căruia îi place să se roage, vrei să te rogi ca eu să spun ceea ce vrea Dumnezeu?

Buck făcu un gest de încurajare către noul său prieten şi dădu din cap.

– Vrei să preiei tu conducerea avionului? îl întrebă Rayford pe secund. Nu m-ar deranja să prind emisiunea specială de la C.N.N.

– Am înţeles. Treaba aia cu rabinul?

– Da.

Secundul dădu din cap dezaprobator:

– Chestia asta m-ar adormi imediat.

Rayford îşi făcu drum prin carlingă, dar fu dezamăgit să vadă că televizorul nu era în cabina principală. Se dusese spre spatele avionului, unde demnitarii şi reprezentanţii presei se adunaseră în jurul unui televizor. Dar, înainte ca Rayford să iasă din sala de conferinţe a lui Carpathia, Nicolae îl atenţionă:

– Comandante Steele! Nu vrei să mai stai cîteva minute cu noi!

– Mulţumesc, domnule, dar speram să prind...

– Transmisiunea referitoare la Mesia, evident! Dă drumul la televizor!

Cineva deschise televizorul şi căută canalul I.C.N.N.

– Ştiţi, îi anunţă Carpathia pe toţi cei care se aflau în apropierea lui, comandantul nostru de zbor crede că Iisus a fost Mesia.

Chaim Rozenweig spuse:

– Sincer, din punctul de vedere al unui evreu nereligios, eu cred că Nicolae a îndeplinit mai multe profeţii decît Iisus.

Rayford dădu înapoi. „Ce blasfemie!“ Ştia că Buck îl agrea şi îl respecta, dar ce afirmaţie!

– Iertaţi-mă, domnule, dar mă îndoiesc că sînt mulţi evrei care ar putea să creadă în vreun Mesia – chiar dacă sînt convinşi că el urmează să vină – care să fie născut în altă parte decît în Ţara Sfîntă.

– Ei, bine, vedeţi? Nu sînt un elev prea bun. Şi acum omul acesta! adăugă el, arătînd spre ecranul televizorului unde Tsion Ben-Judah era prezentat. Iată-l pe învăţatul dumneavoastră! După trei ani de cercetări asidue, ar trebui să fie în măsură să ne spună care sînt lucrurile ce ni-l indică pe Mesia.

„Pun pariu“, gîndi Rayford. El stătea într-un colţ şi se sprijinea de perete ca să nu încurce lumea. Carpathia se dezbrăcă de haina de la costum, iar un însoţitor de zbor o puse în cuier imediat. Îşi lărgi nodul cravatei, îşi suflecă mînecile şi se aşeză în faţa televizorului ţinînd în mînă o băutură acidulată cu gust de lămîie. Rayford se gîndi că, în mod evident, Carpathia considera că era un moment propice pentru o diversiune.

Un prezentator anunţă în afara transmisiunii că „punctele de vedere şi opiniile exprimate în această emisiune nu le reprezintă pe cele ale I.C.N.N. sau ale posturilor afiliate“.

Rayford recunoscu în Ben-Judah un vorbitor abil. Se uita direct la camera de filmat şi, deşi accentul său era foarte puternic, vorbea îndeajuns de rar şi de clar ca să poată fi înţeles uşor. Mai mult decît atît, Rayford simţi entuziasmul şi pasiunea vorbitorului pentru subiect. Rayford nu se aşteptase deloc la aşa ceva. Şi-ar fi imaginat, mai degrabă, că era un rabin conservator, cu o barbă lungă şi albă, stînd aplecat cu o lupă deasupra unor manuscrise mucegăite, comparînd însemnările şi detaliile.

Oricum, după o scurtă introducere despre el însuşi şi procesul prin care el şi echipa sa realizaseră cercetările, Ben-Judah începu cu o promisiune:

– Am ajuns la concluzia că putem şti fără urmă de îndoială care este identitatea Mîntuitorului nostru. Biblia a dat profeţii clare, condiţii şi predicţii pe care o singură persoană dintre oameni le-ar putea îndeplini. Urmăriţi-mă cu atenţie pentru a afla dacă veţi ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine şi vom vedea dacă Mesia este o persoană reală, dacă a venit deja sau dacă El urmează să vină.

Rabinul Ben-Judah spuse că el şi echipa lui au petrecut aproape în întregime primul an al cercetărilor confirmînd spusele răposatului Alfred Edersheim, profesor de limbi străine la Grinfield şi traducător al Septuagintei. Edersheim descoperise că existau 456 de pasaje mesianice în Scriptură, susţinute de peste 558 de referiri la cele mai vechi scrieri evreieşti.

– Acum, spuse rabinul, promit să nu vă plictisesc cu statistici, dar permiteţi-mi să spun doar că multe dintre acele pasaje profetice se repetă, iar unele nu sînt clare. Dar, bazîndu-ne pe cercetările noastre aprofundate, credem că există cel puţin 109 profeţii distincte care trebuie să fie împlinite prin intermediul lui Mesia. Aceste profeţii vorbesc despre un om neobişnuit şi cu o viaţă unică, astfel încît elimină orice alţi pretendenţi. Nu dispun de suficient timp, astfel încît să vă prezint toate cele 109 profeţii, dar, bineînţeles, mă voi ocupa de cele mai clare. Am consultat un matematician şi l-am rugat să calculeze probabilitatea ca 20 dintre cele 109 profeţii să fie îndeplinite de un singur om. Rezultatele au fost de unu la un cvadrilion o sută şi douăzeci şi cinci trilioane!

Ceea ce spunea Ben-Judah era atît de interesant, încît toată lumea din avion se oprise din vorbit sau din mers şi nimeni nu se mai foia pe scaune. Chiar şi Nicolae Carpathia, în afara faptului că, din cînd în cînd, bea din pahar sau amesteca gheaţa din el, abia dacă se mişca. Lui Rayford i se părea că Nicolae era cam stînjenit de atenţia pe care o atrăgea Ben-Judah.

Încercînd să nu deranjeze, Rayford se scuză şi se strecură rapid în carlingă. Puse o mînă pe spatele copilotului şi se

aplecă să vorbească cu el. Secundul îşi scoase casca de la urechea stîngă.

– Vreau ca avionul să nu aterizeze mai devreme de cinci minute după ora stabilită.

– Sîntem programaţi să aterizăm peste două minute, căpitane, şi ne încadrăm în timp.

– Fă tot ce este necesar.

– Am înţeles.

Copilotul se întinse înspre staţia radio.

– Către turnul de control din Bagdad, aici este *Global Community One*. Terminat.

– Aici turnul de control din Bagdad, continuă!

– Reducem viteza cu cîteva noduri şi stabilim o nouă oră de aterizare cu cinci minute mai tîrziu.

– Am înţeles. Probleme?

– Nu. Pur şi simplu testăm noul avion.

Secundul se uită la Rayford ca să vadă dacă totul era în regulă. Rayford îl aprobă şi se grăbi spre televizor.

Buck se rugă în timp ce privea stînd întins. Unii angajaţi se adunaseră în jurul monitoarelor. Comentariile din spatele scenei erau inexistente. Oamenii erau lipiţi de televizor. Ca să nu mai fie nervos, Buck îşi căută carneţelul şi pixul şi încercă să scrie notiţe detaliate, dar era aproape imposibil să ţină pasul cu rabinul, care prezenta profeţie după profeţie.

– Mesia nu poate fi redus la doar cîteva caracteristici semnificative, spuse Ben-Judah. Noi, evreii, l-am căutat, ne-am rugat pentru el, l-am aşteptat de secole şi totuşi ne-am oprit din studierea semnelor importante din Scriptură. Le-am ignorat pe multe dintre ele şi le-am favorizat pe altele, pînă în momentul de faţă, în care căutăm un lider politic care va îndrepta greşelile, va aduce dreptate şi va promite pacea.

Chaim Rosenzweig se se apropie de Carpathia şi îl bătu pe spate, apoi se întoarse şi zîmbi la toată lumea. Îl cam ignoraseră cu toţii, mai ales Carpathia.

– Unii cred că Mesia va face lucrurile să fie ca în glorioasa perioadă a domniei lui Solomon, continuă rabinul Ben-Judah. Alţii consideră că Mesia va recrea toată lumea, inaugurînd un regat cum nu a existat niciodată. Şi totuşi, profeţiile în sine ne spun ce va face Mesia. Să le analizăm pe cîteva dintre ele în timpul care ne-a rămas.

Buck îşi închipuia ce urma să se întîmple. Iisus fie avea să fie Mesia, Cel Ales, împlinirea cuvîntului Domnului, fie nu ar fi rezistat la cercetarea amănunţită a dovezilor. Dacă un om putea să îndeplinească profeţiile, acela ar fi fost Iisus. Rabinul nu părea că avea de gînd să folosească Noul Testament pentru a convinge partea cea mai importantă a auditoriului, adică pe evrei. Astfel, profeţiile vechi de mii de ani înainte de naşterea lui Hristos trebuia să fi fost îndeajuns pentru a-i susţine punctul de vedere – aceasta în cazul în care Tsion dorea, într-adevăr, să demonstreze acest lucru.

Doctorul Ben-Judah stătea la marginea mesei unde era expusă concluzia de cîteva sute de pagini a studiului său. Camera de luat vederi insistă asupra trăsăturilor sale expresive.

– Prima caracteristică a lui Mesia, după cum a fost acceptată de vechii noştri învăţaţi, este că el trebuie să se nască din sămînţa unei femei şi nu a unui bărbat, ca toţi oamenii. Ştim că femeile nu posedă sămînţă. Bărbatul oferă sămînţa pentru a fecunda ovulul femeii. Aşa că aceasta trebuie să fie o naştere supranaturală, aşa cum s-a scris în Capitolul 7, versetul 14 din Isaia: „De aceea Domnul însuşi vă va da un semn: iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naşte un fiu şi îi va pune numele Lui Emanuel." Mîntuitorul nostru trebuie să se nască doar din femeie şi nu şi din bărbat pentru că trebuie să fie drept. Toţi oamenii se nasc din sămînţa tatălui, şi în acest mod sămînţa păcătoasă a lui Adam le este transmisă. Acest lucru nu se va întîmpla în cazul în care Mesia se naşte dintr-o fecioară. Mîntuitorul nostru trebuie

să aibă o descendenţă extraordinară. În timp ce este necesar ca El să fie născut dintr-o femeie, femeia trebuie să fie dintr-o familie care să cuprindă mulţi dintre părinţii Israelului. Dumnezeu însuşi elimină astfel milioane de oameni prin menţionarea acestei origini alese, astfel încît identitatea lui Mesia să fie uşor de recunoscut. În primul rînd, Dumnezeu elimină două treimi din populaţia globului atunci cînd îl alege pe Avraam, care a fost descendentul lui Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe. Din cei doi fii ai lui Avraam, Dumnezeu l-a ales pe Isaac, eliminînd astfel cam jumătate din urmaşii lui Avraam. Unul din cei doi fii ai lui Isaia, Iacov, a primit binecuvîntarea pe care a transmis-o numai unuia dintre cei doisprezece fii ai săi, Iuda. În acest mod, au fost eliminaţi milioane de fii ai Israelului. Profetul Isaia l-a evidenţiat ani mai tîrziu pe regele David ca reprezentînd un alt strămoş al lui Mesia, prezicînd că el ar fi „din spiţa lui Iesei". Iesei, tatăl lui David, era fiu al lui Iuda. Din punctul de vedere al profetului Mica, Mesia trebuie să se nască în Betleem.

Rabinul căută pasajul din notiţele lui şi citi:

– „Dar voi, cei din vechiul Bethleem, cu toate că sînteţi puţini printre miile de iudaici, dintre voi va veni la Mine cel care va conduce Israelul, cel care va veghea asupra nostră în veci şi pururea."

Chaim Rosenzweig se mişca agitat, fiind singurul din avion care nu stătea perfect nemişcat. Rayford simţi că bătrînul se făcuse de ruşine şi spera că nu va merge mai departe. Dar el continuă:

– Nicolae, spuse el, tu ai fost născut la Betleem şi te-ai mutat la Cluj, nu-i aşa? Ha, ha!

Ceilalţi îi făcură semn să tacă, iar Carpathia se lăsă pe spate într-un tîrziu ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva important:

– Ştiu unde vrea să ajungă omul acesta! spuse el. Nu vedeţi? Este la fel de clar ca bună ziua!

„Văd, gîndi Rayford. Ar trebui să fie evident şi pentru ceilalţi de acum."

– Vrea să se autoproclame Mesia! strigă Carpathia. Probabil că s-a născut în Betleem şi cine ştie ce descendenţă o fi avînd. Mulţi oameni nu recunosc cînd sînt născuţi în afara căsătoriei, dar poate că este adevărat în cazul lui. Poate să pretindă că mama lui nu a fost niciodată cu un bărbat înainte de căsătorie şi, poftim, evreii au un Mîntuitor!

– Ah! spuse Rosenzweig. Vorbeşti despre un bun prieten de-al meu. El nu ar pretinde niciodată aşa ceva!

– Stai să vezi, zise Carpathia.

Un însoţitor de zbor se aplecă şi şopti:

– Un telefon pentru dumneavoastră, domnule Secretar General.

– Cine este?

– Asistenta dumneavoastră de la New York.

– Care dintre ele?

– Domnişoara Durham.

– Să-mi lase un mesaj!

Carpathia se întoarse către ecran în timp ce rabinul Ben-Judah continua:

– În copilărie, Mesia merge în Egipt, pentru că profetul Osea spune că Dumnezeu Îl va chema din Egipt. Isaia, Capitolul 9, versetul 12, indică faptul că Mesia va predica în special în Galileea. Una dintre profeţiile pe care noi, evreii, nu le agreăm şi avem tendinţa să le ignorăm este aceea care spune că Mesia va fi respins de propriul popor. Isaia a propovăduit că „el este dispreţuit şi respins de oameni, un Om care cunoaşte tristeţea şi durerea. Iar noi ne-am ascuns feţele de el; el a fost dispreţuit şi noi nu l-am respectat".

Rabinul se uită la ceas:

– Timpul zboară, spuse el, aşa că vreau să trec repede prin cele mai importante profeţii şi să vă spun la ce concluzie am ajuns. Isaia şi Maleahi prezic faptul că Mesia va fi precedat de un înaintaş. Psalmii spun că Mesia va fi

trădat de un prieten. Zaharia a spus că va fi vîndut pentru treizeci de arginţi. A mai adăugat că oamenii îl vor dispreţui pe cel pe care L-au răstignit. Psalmii au prezis că oamenii „se vor uita fix la Mine. Ei îşi împart veşmintele mele între ei, iar pentru hainele mele trag la sorţi". Mai tîrziu se afirmă că „El îşi păzeşte osemintele; nici unul dintre ele nu este rupt". Isaia spune: „L-au înmormîntat cu cei păcătoşi; dar cu cei bogaţi la moartea sa, pentru că nu înfăptuise nici un act violent şi nici nu vorbise neadevăruri". Psalmii spun că el trebuia să învie. Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi putut să împărtăşesc cu dumneavoastră zeci de alte profeţii din Vechiul Testament care vorbesc despre Mesia. Voi da un număr de telefon la sfîrşitul acestei transmisiuni, astfel încît să puteţi comanda tot materialul tipărit al studiilor noastre. Cercetarea vă va convinge că putem fi absolut siguri că numai o persoană ar putea fi vreodată Unsul lui Iehova. Îngăduiţi-mi să închei afirmînd că cei trei ani pe care i-am investit în căutarea scrierilor sacre ale lui Moise şi ale profeţilor mi-au adus cele mai mari satisfacţii. Mi-am extins cercetarea studiului meu la cărţi de istorie şi la alte scrieri sacre, incluzînd aici Noul Testament, cercetînd orice semnalare pe care am găsit-o ca să văd dacă cineva a reunit vreodată caracteristicile mesianice. A existat vreodată vreun om născut în Betleem dintr-o fecioară, dus în Egipt, chemat să predice în Galileea, precedat de un vestitor, respins de poporul lui Dumnezeu, trădat pentru treizeci de arginţi, străpuns fără să i se frîngă vreun os, îngropat cu cei bogaţi şi înviat? După unul dintre cei mai mari profeţi evrei, Daniel, ar trebui să treacă exact 483 ani între decretul de a reconstrui zidul oraşului Ierusalim „în vremuri de restrişte" şi pedepsirea lui Mesia pentru păcatele oamenilor.

Ben-Judah se uită direct la camera de filmat:

– Exact 483 de ani după reconstituirea Ierusalimului şi a zidurilor sale, Iisus din Nazaret s-a dat în mîinile

poporului lui Israel. El a intrat în oraş călare, spre bucuria oamenilor, exact aşa cum prezise profetul Zaharia: „Bucură-te, fiică a Sionului! Veseleşte-te, fiică a Ierusalimului! Iată, regele tău vine la tine; este drept şi mîntuitor, smerit şi călare pe un asin tînăr."

Buck sărise de pe canapeaua din camera verde, iar acum stătea în picioare, privind în monitor. Se strînseseră oameni în jurul lui, însă el nu se putu abţine. Strigă:

– Da! Hai, Tsion! Amin!

Buck auzea că telefoanele din hol sunau, iar rabinul nici măcar nu arătase numărul de telefon pe ecran.

– Iisus Hristos este Mesia! conchise rabinul. Nu poate exista altă variantă. Ajunsesem la acest răspuns, dar mă temeam să acţionez şi aproape că am amînat luarea deciziei. Iisus a venit să ridice la cer Biserica lui, să îi ducă pe membrii ei în rai, aşa cum a spus că va face. Eu nu m-am numărat printre ei pentru că am şovăit. Dar de atunci L-am acceptat ca Mîntuitorul meu. Se va întoarce peste şapte ani! Să fiţi pregătiţi!

Brusc, studioul TV devenise extrem de activ. Rabini ortodocşi sunau, israeliţi supăraţi băteau la uşi, tehnicienii de studio aşteptau semnalul ca să oprească transmisiunea.

– Acesta este numărul la care puteţi să sunaţi ca să obţineţi mai multe informaţii, spuse rabinul. În cazul că nu apare pe ecran, îl voi spune eu acum!

Şi rabinul citi numărul, în timp ce regizorii de platou le făceau semn cameramanilor să încheie transmisiunea.

– Yeshua ben Yosef, Iisus, fiul al lui Iosif, este Yeshua Hamashiac! strigă rabinul repede. Iisus este Mesia!

Ecranul deveni negru.

Rabinul Ben-Judah îşi strînse notiţele şi îl căută frenetic pe Buck.

– Aici sînt, frate! spuse Buck, fugind în studio. Unde este maşina?

– E ascunsă în spate, iar şoferul meu încă nu ştie de ce!

Membrii conducerii intrară în studio:

– Stai! Oamenii trebuie să te vadă!

Rabinul ezită, privindu-l pe Buck.

– Dar dacă ei Îl caută pe Hristos?

– Pot să sune atunci! spuse Buck. Vă voi scoate de aici!

Fugiră pe uşa din spate şi se strecurară în parcarea angajaţilor. Nu era nici urmă de Mercedes. Brusc, de pe cealaltă parte a străzii, şoferul sări din maşină, dînd din mîini şi strigînd. Buck şi Tsion se grăbiră spre el.

– Ei, asta a stricat tot discursul! conchise Nicolae Carpathia. Mi-ar fi plăcut să spună mai degrabă că el este Mesia. Nu a zis nimic nou. Mulţi oameni cred în acest mit. Şi ce dacă au un prim rabin convertit? Mare scofală!

„Chiar este", gîndi Rayford, îndreptîndu-se spre carlingă pentru aterizare.

Buck se simţi stingher în casa mică a lui Tsion Ben-Judah, a cărui soţie îl îmbrăţişă cu lacrimi în ochi şi se duse la copii, în altă cameră, suspinînd cu voce tare.

– Te susţin, Tsion! strigă ea. Dar s-a terminat cu viaţa noastră!

Acesta răspunse la telefon şi îl îndemnă pe Buck să ridice receptorul telefonului din cealaltă cameră. Doamna Ben-Judah încercă să se liniştească, în timp ce Buck asculta pe linia telefonică derivată.

– Da, aici este rabinul Ben-Judah.

– Eu sînt Eli. Am vorbit cu tine noaptea trecută.

– Ah, sigur! Cum ai aflat numărul meu de telefon?

– Am sunat la numărul menţionat de tine în emisiune, iar studenta care a răspuns mi l-a dat. Am reuşit să o conving cumva că eram cine spuneam că eram.

– Mă bucur să te aud.

– Mă bucur pentru tine, Tsion, fratele meu întru Iisus Hristos. Mulţi L-au primit în predicile lor aici la Ierusalim. Am aranjat o întîlnire a proaspeţilor credincioşi la stadionul Teddy Kollek. Vei veni să iei cuvîntul?

– Ca să fiu sincer, frate Eli, mă tem pentru siguranţa mea şi a familiei mele.

– Nu te teme. Moishe şi cu mine vom anunţa că oricine te va ameninţa va răspunde în faţa noastră. Şi cred că am vorbit clar în acest sens.

18

După optsprezece luni

La Chicago era extrem de rece. Rayford Steele își scoase puloverul gros de lînă din dulap. Nu îi plăcea să îl care după el prin aeroport, dar avea nevoie de el doar cît făcea drumul din casă pînă la mașină și de la mașină în aeroport. Timp de luni de zile nu reușise să facă mai mult decît să se uite în oglindă în timp ce se îmbrăca pentru serviciu. Adesea își împacheta uniforma sa de comandant de zbor pe *Global Community One*, cu șnururile și nasturii aurii pe un fond bleumarin. De fapt, ar fi fost o uniformă șic și mai puțin formală și fastuoasă, dacă nu i-ar fi reamintit atît de des faptul că lucra pentru diavolul însuși.

Efortul de a trăi în Chicago în timp ce trebuia să zboare mereu la New York se vedea pe fața lui Rayford.

– Sînt îngrijorată în privința ta, tată, îi spusese Chloe de cîteva ori.

Ea se oferise chiar să se mute cu el la New York, mai ales după ce Buck se stabilise acolo cu cîteva luni înainte. Rayford știa că Chloe și Buck își duceau dorul unul altuia, dar avea motivele sale pentru care voia să rămînă în Chicago cît mai mult cu putință. Unul dintre cele mai importante era reprezentat de Amanda White.

– Mă voi căsători înaintea ta dacă Buck nu se pune pe treabă. Te-a ținut măcar de mînă pînă acum?

Chloe roși.

– Ţi-ar plăcea să ştii, nu-i aşa? Toate acestea sînt noi pentru el, tată. El nu a fost îndrăgostit niciodată.

– Şi tu ai fost?

– Am crezut că am fost, pînă l-am întîlnit pe Buck. Am vorbit despre viitor şi despre toate celelalte, numai că încă nu mi-a pus întrebarea.

Rayford îşi puse şapca şi rămase în faţa oglinzii cu puloverul atîrnat pe umăr. Făcu o grimasă, oftă, şi dădu din cap:

– Plecăm de aici de mîine în două săptămîni, spuse el. Iar tu ori vii cu mine la Noul Babilon, ori rămîi aici pe cont propriu. Buck ne-ar fi făcut tuturor viaţa mai uşoară dacă ar fi fost mai hotărît.

– Nu am de gînd să îl presez, tată. Faptul că nu sîntem unul lîngă celălalt reprezintă un test bun pentru noi. Şi nu îmi place ideea să îl lăsăm pe Bruce singur la biserică.

– Bruce nu este niciodată singur. Parohia este mai mare decît a fost vreodată, iar adăpostul subteran nu va mai rămîne un secret pentru mult timp. E posibil să fie mai mare decît biserica.

Bruce Barnes călătorise şi el destul la viaţa lui. Iniţiase un program de case parohiale şi, datorită lui, mici grupuri se întîlneau în suburbii şi prin state în aşteptarea zilei în care adunarea sfinţilor urma să fie scoasă în afara legii. Nu trebuia să dureze prea mult. Bruce călătorise în toată lumea, înmulţind mici grupuri religioase, începînd cu Israelul şi văzuse cum predicile celor doi martori şi ale rabinului Tsion Ben-Judah reuşiseră să umple cele mai mari stadioane din lume.

Cei 144 000 de evrei evanghelizaţi erau răspîndiţi în toate ţările, infiltrîndu-se uneori în universităţi şi în colegii. Milioane de oameni deveniseră credincioşi, dar pe măsură ce credinţa creştea, la fel se întîmpla şi cu crimele şi anarhia.

Deja existau presiuni din partea avanpostului guvernului Comunităţii Globale din Statele Unite, din Washington, pentru ca toate bisericile să se transforme în ramuri oficiale ale organizaţiei cunoscute sub numele de organizaţia Enigma

pentru o Religie Unică, din Babilon. Religia unică era condusă de noul papă Petru, fostul Peter Mathews, arhiepiscop în Statele Unite. El iniţiase ceea ce el numea „o nouă eră a toleranţei şi unităţii" pentru religiile importante. Cel mai mare inamic al asociaţiei Enigma, care preluase Vaticanul şi sediile sale, era reprezentat de milioanele de oameni care credeau că Iisus era singura cale spre Dumnezeu.

„A spune", scrisese *Pontifex Maximus* Petru în declaraţia oficială a organizaţiei Enigma, „că Biblia iudaică şi protestantă, conţinînd numai Vechiul şi Noul Testament, este autoritatea supremă pentru credinţa şi practica religioasă, reprezintă culmea intoleranţei şi a dezbinării. Această idee este împotriva a tot ceea ce am realizat, iar susţinătorii acestei false doctrine sînt consideraţi eretici."

Pontifex Maximus îi unise pe evreii ortodocşi şi pe credincioşii creştini. El nu era de acord cu reconstruirea Templului şi cu reîntoarcerea la sistemul de sacrificii, la fel cum nu era de acord cu milioanele de convertiri la creştinism. Şi, ironic, suveranul pontif avea parteneri ciudaţi pentru opoziţia sa referitoare la noul Templu. Eli şi Moishe, deveniţi martori recunoscuţi pe plan mondial, împotriva cărora nimeni nu îndrăznea să se ridice, făceau adesea afirmaţii împotriva Templului. Dar logica lor reprezenta un blestem pentru Enigma.

– Israel a reconstruit Templul pentru a grăbi reîntoarcerea Mîntuitorului poporului ales, spuseseră Eli şi Moishe, fără să îşi dea seama că l-a construit în absenţa adevăratului Mesia, care deja a venit! Să nu vă miraţi de ce puţini dintre cei 144 000 de evrei evanghelizaţi sînt din Israel! Ţara Sfîntă rămîne, de fapt, o ţară necredincioasă şi va plăti pentru asta în scurt timp.

Martorii se mîniaseră cumplit în ziua în care Templul a fost sfinţit şi prezentat lumii. Sute de mii de oameni au început să vină la Ierusalim ca să îl vadă; aproape la fel de mulţi ca cei care începuseră pelerinajul la Noul Babilon ca să vadă noile sedii ale Comunităţii Globale pe care le ridicase Nicolae Carpathia.

Eli şi Moishe deranjaseră pe toată lumea, inclusiv pe Carpathia, care se afla în vizită acolo în ziua sărbătorii. redeschiderii Templului. Pentru prima dată, ei predicaseră în altă parte decît în faţa Zidului Plîngerii sau pe un stadion imens. În ziua aceea, ei au aşteptat pînă cînd Templul a fost plin, în timp ce alte sute de oameni stăteau pe muntele Templului, unul lîngă altul. Moishe şi Eli şi-au făcut drum spre partea Templului dintre Poarta de Aur, spre consternarea mulţimii. Ei au fost batjocoriţi, fluieraţi şi huiduiţi, dar nimeni nu a îndrăznit să se apropie de ei, cu atît mai puţin să îi rănească.

Nicolae Carpathia se numărase printre demnitarii prezenţi acolo în acea zi. El vorbise împotriva martorilor, dar Eli şi Moishe l-au redus la tăcere chiar şi pe el. Fără ajutorul microfoanelor, cei doi martori au vorbit îndeajuns de tare, încît să poată fi auziţi, strigînd în curte:

– Nicolae! Chiar tu vei profana acest Templu într-o zi!

– Prostii! răspunse Carpathia. Nu există nici un conducător militar în Israel care să îi reducă la tăcere pe ăştia doi?

Prim-ministrul israelian, care răspundea acum în faţa ambasadorului Comunităţii Globale ale Statelor Unite ale Asiei, fu înregistrat pe o casetă, iar declaraţia lui fu prezentată la ştiri.

– Domnule, am devenit o societate fără arme datorită dumneavoastră!

– Şi ăştia doi sînt neînarmaţi, de asemenea. Prindeţi-i!

Dar Eli şi Moishe continuară să strige:

– Dumnezeu nu locuieşte în temple clădite de mîini omeneşti! Credincioşii sînt templul Duhului Sfînt.

Carpathia, care încercase doar să îşi susţină prietenii din Israel, onorîndu-i cu prezenţa sa în noul Templu, întrebă mulţimea:

– Doriţi să mă ascultaţi pe mine sau pe ei?

Mulţimea strigă:

– Pe tine, Potentatule, pe tine!

– Nu există alt Potențat în afara lui Dumnezeu! răspunse Eli.

Iar Moishe adăugă:

– Sacrificiile voastre de sînge se vor transforma în apă, iar apa voastră sfințită în sînge!

Buck fusese acolo în ziua respectivă, în calitate de editor al renumitei reviste *Global Community Weekly.* El a rezistat în fața insistențelor lui Carpathia de a scrie despre ceea ce Nicolae numea „intruziunea celor doi martori" și-l convinsese pe liderul Comunității Globale că prezentarea evenimentului nu putea să ignore faptele. Sîngele unei junci sacrificate se transformase, într-adevăr, în apă, iar apa sfințită folosită într-o altă ceremonie – în sînge în pocalul unde era. Israeliții dăduseră vina pe cei doi martori pentru pervertirea sărbătorii lor.

Buck ura banii pe care îi cîștiga. Nici măcar un salariu scandalos de mare nu i-ar fi făcut viața mai ușoară. Fusese forțat să se întoarcă în New York. Mulți dintre vechii angajați de la *Global Weekly* fuseseră concediați, inclusiv Stanton Bailey și Marge Potter, și chiar și Jim Borland. Steve Planck era acum editor al publicației *Global Community East Coast Daily Times*, un ziar născut din fuziunea ziarului *New York Times* cu *Washington Post* și cu *Boston Globe.* Deși Steve nu voia să admită, Buck credea că relația lui Steve cu Nicolae se răcise.

Singurul lucru bun în legătură cu noua poziție a lui Buck era faptul că acum deținea mijloacele de a se izola cumva de valul de crime care doborîse toate recordurile în America de Nord. Carpathia se folosise de crime pentru a schimba orientarea opiniei publice și a determina populația să susțină ideea că ambasadorul Americii de Nord la Comunitatea Globală ar trebui să îl înlocuiască pe actualul președinte. Gerald Fitzhugh și vicepreședintele său ocupau sediul vechii clădiri cu birourile oficiale din Washington fiind însărcinați cu aplicarea planului de impunere a dezarmării în America ce fusese propus de Carpathia.

Unul dintre actele de rezistenţă ale lui Buck în faţa lui Carpathia consta în ignorarea zvonurilor care spuneau despre Fitzhugh că ar fi complotat cu forţele de ordine pentru a se opune regimului Comunităţii Globale prin forţă. Buck era de acord întru totul cu asta şi studiase în secret fezabilitatea creării unei pagini de Internet împotriva Comunităţii Globale. În momentul în care ar fi găsit o modalitate de a face acest lucru fără riscul de a fi descoperit în apartamentul său de pe Fifth Avenue, el ar fi făcut-o.

Cel puţin Buck îl convinsese pe Carpathia că mutarea sa la Noul Babilon ar fi fost o greşeală. New York-ul încă mai era capitala presei din întreaga lume. Îl durea inima cînd se gîndea că i se ceruse deja tatălui lui Chloe să se mute la Noul Babilon. Oraşul semăna cu un palat; trebuia să stai înăuntru douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru deoarece vremea din Irak era insuportabilă. Şi, în ciuda popularităţii fără precedent a lui Carpathia şi al accentului pe care acesta îl punea pe un guvern şi o religie unice, în Orientul Mijlociu încă se mai vedeau destule urme ale vechilor mentalităţi, aşa încît o femeie occidentală nu s-ar fi simţit în largul ei acolo.

Buck era încîntat de felul în care se înţelegeau Rayford şi Amanda White. În acest mod, Buck şi Chloe nu se mai simţeau presaţi să se gîndească la viitor sau să se îngrijoreze că tatăl ei ar fi rămas singur dacă ei s-ar fi căsătorit. Dar cum se putea aştepta Rayford ca o americancă să locuiască la Noul Babilon? Şi cît de mult ar fi rezistat acolo înainte ca stăpînul lumii să îşi înteţească atacurile împotriva credincioşilor creştini? Din punctul de vedere al lui Bruce Barnes, zilele persecuţiei nu erau departe.

Buck simţea lipsa lui Bruce mai mult decît şi-ar fi închipuit. Buck încerca să îl viziteze ori de cîte ori se întorcea la Chicago ca să o vadă pe Chloe. De fiecare dată cînd Bruce trecea prin New York sau se întîmpla ca ei să se întîlnească într-un oraş străin, Buck încerca să îşi facă timp pentru o sesiunie de studii particulare. Bruce devenea rapid unul dintre cei mai buni cunoscători al profeţiilor dintre noii credincioşi.

El spunea că anul şi jumătate de pace se apropia de sfîrşit. În momentul în care ceilalţi trei călăreţi ai Apocalipsei ar fi apărut, încă şaptesprezece judecăţi urmau să se succeadă rapid, ducînd la apariţia glorioasă a lui Hristos după şapte ani de la semnarea tratatului dintre Israel şi Antihrist.

Bruce devenise faimos, chiar popular. Dar mulţi credincioşi deveneau din ce în ce mai plictisiţi de avertismentele lui cumplite.

Rayford urma să fie plecat din oraş pînă în ziua în care el, Chloe şi cumpărătorii trebuia să semneze contractul de vînzare a casei. El zîmbi la gîndul că aceia cărora le vindea casa îl vor scăpa de ipoteca pe treizeci de ani. Cineva urma să piardă din afacerea asta.

În timp ce Rayford era plecat, Chloe rămăsese să facă cele mai multe lucruri, începînd cu vînzarea şi depozitarea mobilei şi cu contractarea unei companii de mutat ca să trimită lucrurile ei la noul ei apartament, iar pe ale lui Rayford în Irak.

Pînă nu demult, Amanda îl condusese pe Rayford la Aeroportul O'Hare atunci cînd pleca în aceste lungi călătorii, dar, de curînd, obţinuse o nouă slujbă şi nu-l mai putea însoţi. Astfel, în acea zi, Chloe trebuia să îl ducă pe Rayford la noul birou al Amandei, unde ea se ocupa de achiziţiile unui croitor de haine. După ce şi-ar fi luat la revedere unul de la altul, Chloe trebuia să îl conducă la aeroport şi să aducă maşina înapoi acasă.

– Deci, cum merg lucrurile între voi doi? întrebă Chloe în maşină.

– Am terminat-o.

– Ştiu că aţi terminat-o, asta este clar pentru toată lumea. Dar ce aţi terminat, aceasta era întrebarea.

– Am terminat-o, spuse el.

În timp ce mergeau cu maşina, gîndurile lui Rayford se îndreptară spre Amanda. Nici el, nici Chloe nu ştiuseră ce

impresie să-şi facă despre ea la început. Era înaltă, drăguţă, cu cîţiva ani mai mare decît Rayford, avea păr drept şi un gust impecabil în materie de haine. La o săptămînă după ce Rayford se întorsese din prima lui cursă cu *Global Community One* din Orientul Mijlociu, Bruce o prezentase familiei Steele după slujba de duminică. Rayford era obosit şi nu era prea fericit în legătură cu decizia pe care o luase – fără tragere de inimă – părăsind Pan-Con pentru a accepta slujba oferită de Nicolae Carpathia; nu era într-o dispoziţie prea sociabilă.

Doamna White, oricum, nu păruse interesată de Rayford şi de Chloe. Pentru ea, ei erau nişte nume pe care le asocia cu o fostă cunoştinţă, Irene Steele, care îi lăsase o impresie de neuitat. Amanda insistase să îi invite la masă în acea după-amiază de duminică şi fusese fermă în privinţa notei de plată. Rayford nu simţise nevoia să vorbească prea mult, dar acest lucru nu păruse să o deranjeze pe Amanda. Ea avea multe de spus.

– Am vrut să vă întîlnesc, domnule comandant Steele, pentru că...

– Rayford, te rog.

– Bine, mă voi adresa cu domnul Steele pentru moment, dacă apelativul „domnule comandant" este prea formal. Rayford este puţin prea familiar pentru mine, deşi Irene aşa îţi spunea. Oricum, era cea mai drăguţă femeie pe care am întîlnit-o; era atît de diplomată, atît de îndrăgostită şi de devotată ţie! Ea a fost singurul motiv pentru care m-am apropiat atît de mult de credinţă înainte de Înălţare şi, după dispariţii, ea a fost motivul pentru care m-am întors la Dumnezeu. Apoi, nu mi-am mai amintit numele ei, şi nici una dintre doamnele de la cercurile acelea de lectură a Bibliei nu mai era de găsit. Şi mi-am pierdut familia. Sînt sigură că Bruce ţi-a spus. Deci a fost greu.

– Bruce a fost, cu siguranţă, trimis de Dumnezeu. Ai învăţat de la el la fel de multe ca şi mine? Da, bineînţeles că ai învăţat. Ai petrecut mult timp cu el.

În cele din urmă, Amanda încetini ritmul şi îi povesti modul în care îşi pierduse familia.

– Noi am făcut parte dintr-o parohie inactivă. Apoi, soţul meu a fost invitat să viziteze biserica unde mergea un prieten de-al nostru, a venit acasă şi a insistat să mergem măcar să asistăm la slujbele de duminică de acolo. Nu mă deranjează să spun că nu m-am simţit confortabil. Cei de acolo puneau un mare accent pe mîntuire. Ei, bine, înainte să înţeleg despre ce era vorba, eu am fost singura din familie care *nu a fost* mîntuită. Ca să vă spun adevărul, toată povestea mi s-a părut o scamatorie. Nu ştiam că eram atît de orgolioasă. Cei care sînt pierduţi nu îşi dau seama niciodată de asta, nu? Ei, bine, m-am prefăcut că eram alături de familia mea, dar ei îşi dăduseră seama. Am fost încurajată să merg la cercurile de lectură, aşa că în cele din urmă am mers. Eram sigură că urma să văd aceleaşi femei demodate, de vîrstă mijlocie, vorbind despre faptul că ele sînt păcătoasele care au descoperit calea cea dreaptă.

Amanda White reuşi totuşi să termine de mîncat în timp ce vorbea, dar cînd ajunse la această parte a povestirii, ea se înnegură şi se scuză pentru cîteva minute. Chloe îşi dădu ochii peste cap.

– Tată, spuse ea. De pe ce planetă zici că a venit?

Rayford chicoti:

– Chiar vreau să aud impresiile ei despre mama ta, se arată el interesat. Şi cu siguranţă arată ca o sfîntă, nu crezi?

– Da, dar încă e departe de a deveni demodată şi neinteresantă.

Cînd Amanda se întoarse, se scuză şi spuse că era hotărîtă „să spună ceea ce avea de spus". Rayford îi zîmbi încurajator, în timp ce Chloe se strîmba la el din spatele ei, încercînd să îl facă să rîdă.

– Nu te voi mai deranja, rosti ea. Sînt directoare şi nu sînt genul care să îşi bage nasul în vieţile oamenilor. Am vrut doar să ne întîlnim o dată ca să vă spun că soţia dumitale şi mama ta a însemnat ceva pentru mine. Ştiţi, am

avut o singură conversaţie scurtă cu ea. A venit după mine la acea primă întîlnire, iar eu eram bucuroasă că aveam ocazia să îi povestesc cît de mult mă impresionase. Dacă sînteţi interesaţi, vă voi povesti. Dar deja am vorbit prea mult, iar dacă îmi veţi face şi voi la fel, vă voi lăsa să plecaţi doar cu informaţia că doamna Steele a fost o persoană minunată.

Rayford chiar voia să spună că avuseseră o săptămînă obositoare şi că trebuia să se întoarcă acasă, dar nu putu să se arate atît de nepoliticos. Pînă şi Chloe l-ar fi pedepsit pentru un asemenea comportament, aşa că spuse:

– Vă rog, ne-ar face mare plăcere să auzim. Adevărul este, zise el, că îmi place să vorbesc despre Irene.

– Ei, bine, nu ştiu de ce i-am uitat numele pentru atît de mult timp, pentru că am fost impresionată de el de la bun început. În afară de faptul că sună puţin cam ciudat, mi-am adus aminte că numele de Irene era un nume pe care ar fi trebuit să îl poarte o persoană mai în vîrstă decît ea. Avea în jur de patruzeci de ani, nu?

Rayford dădu din cap.

– Oricum, mi-am luat liber în acea dimineaţă şi am ajuns într-un loc unde se întîlneau doamnele în săptămîna aceea. Erau nişte femei obişnuite şi s-au purtat foarte bine cu mine. Soţia dumneavoastră mi-a reţinut imediat atenţia. Era pur şi simplu strălucitoare – prietenoasă, zîmbitoare şi stătea de vorbă cu toată lumea. M-a întîmpinat şi m-a întrebat cîte ceva despre mine. Iar apoi, pe parcursul studiului Bibliei, a rugăciunii şi a discuţiilor, am fost pur şi simplu impresionată de ea. Ce să vă mai spun?

„Multe", speră Rayford. Dar nu voia să o intervieveze pe biata femeie. Ce o impresionase atît de mult? El se bucură atunci cînd Chloe interveni:

– Mă bucur să aud asta, doamnă White, pentru că mama nu m-a impresionat niciodată decît după ce am plecat de acasă. Tot timpul am considerat-o puţin prea religioasă, prea severă, prea închistată. Numai cînd eram departe una

de alta îmi dădeam seama cît de mult o iubeam pentru cît de multă grijă îmi purta.

– Bine, spuse Amanda, povestea ei m-a impresionat, dar mai mult de atît, m-a atras înfăţişarea ei. Nu ştiu dacă v-aţi dat seama, dar nici ea nu era creştină de mult timp. Povestea ei era identică cu a mea. Ea mi-a povestit că familia ei mergea aşa, din obişnuinţă, la biserică de cîţiva ani. Dar atunci cînd a găsit Biserica din Oraşului Noii Speranţe, L-a găsit şi pe Hristos. Era atît de blîndă, de împăciuitoare, de amabilă şi de senină, cum nu mai văzusem pe nimeni niciodată. Avea încredere în ea, dar era modestă. Era o persoană veselă, dar nu exagerată. Mi-a plăcut de la început de ea. S-a emoţionat atunci cînd a vorbit despre familia ei şi a spus că soţul şi fiica erau în capul listei ei de rugăciuni. Vă iubea enorm pe amîndoi. A spus că se temea că nu va reuşi să vă convingă şi pe voi la timp, astfel încît să vă înălţaţi la cer împreună cu ea şi cu fiul vostru. Nu îmi mai amintesc numele lui...

– Rayford Junior, spuse Chloe. Ea a vrut să îi spună Raymie.

– După întîlnire, am căutat-o şi i-am spus că în familia mea se întîmpla exact invers. Toţi erau îngrijoraţi că vor ajunge în ceruri fără mine. Ea mi-a arătat cum să-L primesc pe Hristos. I-am spus că nu eram pregătită şi ea m-a avertizat să nu amîn rezolvarea acestei probleme şi mi-a spus că se va ruga pentru mine. În acea noapte, membrii familiei mele au dispărut din paturile lor. Aproape toată parohia a dispărut, inclusiv doamnele din cercul de lectură biblică. În cele din urmă, l-am descoperit pe Bruce şi l-am întrebat dacă o cunoştea pe Irene Steele.

Rayford şi Chloe se întorseseră acasă mîhniţi şi puţin ruşinaţi de ei înşişi.

– A fost foarte drăguţ, zise Rayford. Mă bucur că ne-am făcut timp să o ascultăm.

– Îmi doresc doar să nu fi fost aşa o nesimţită, spuse Chloe. Pentru că, deşi de-abia o cunoştea pe mama, femeia aceea a înţeles-o mai bine.

Un an după aceea, Rayford o văzu pe Amanda White numai duminicile şi ocazional, la întîlnirile din timpul săptămînii ale unui grup de studiu lărgit. Ea era cordială şi prietenoasă, dar ceea ce îl impresionase cel mai mult a fost modestia ei. Ea se ruga fără încetare pentru ceilalţi şi era tot timpul la biserică. Studia, progresa spiritual, învăţa, vorbea cu oamenii despre relaţia cu Dumnezeu.

În timp ce Rayford o urmărea, i se părea că era din ce în ce mai atrăgătoare pentru el. Într-o duminică i-a spus lui Chloe:

– Ştii, i-am rămas datori Amandei White cu o invitaţie la cină.

– Vrei să o invităm?

– Vreau să ies cu ea.

– Poftim?

– M-ai auzit!

– Tată! Te referi la o întîlnire adevărată?

– O întîlnire în patru, împreună cu tine şi cu Buck.

Chloe rîse, dar apoi îşi ceru scuze:

– Nu, nu e amuzant. Sînt doar surprinsă.

– Nu este mare lucru, spuse el. S-ar putea să o invit.

– Nu exagera! spuse Chloe.

Buck nu s-a arătat surprins atunci cînd Chloe îi povesti că tatăl ei dorea să iasă împreună cu ei şi cu Amanda White.

– Mă întrebam cînd se va ajunge aici.

– La o întîlnire?

– La o întîlnire cu Amanda White.

– Ai observat că era ceva între ei? Nu ai spus niciodată nimic.

– Nu am vrut să risc să îţi spun ca nu cumva tu să îi inoculezi o idee care nu i-ar fi aparţinut.

– Asta se întîmplă destul de rar...

– Oricum, cred că se potrivesc, zise Buck. El are nevoie de compania unei femei de vîrsta lui, iar dacă iese ceva bun de aici, cu atît mai bine.

– De ce?

– Pentru că nu va dori să fie singur în cazul în care relaţia noastră devine mai serioasă.

– Mie mi se pare că deja ne-am hotărît.

Chloe îşi strecură mîna în palma lui Buck.

– Pur şi simplu, nu reuşesc să mă sincronizez cu tine, cu felul în care se desfăşoară lucrurile.

Buck spera că avea să primească vreun semn de la Chloe care să îi spună că ar fi fost dispusă să îl urmeze oriunde, că era pregătită pentru căsătorie sau că mai avea nevoie de timp. Dar timpul trecea pe lîngă ei, iar Buck încă ezita.

– Voi fi pregătită atunci cînd va fi şi el, îi spuse Chloe lui Rayford. Dar nu îi voi spune nici un cuvînt.

– De ce? întrebă Rayford. Bărbaţii au nevoie să vadă unele indicii.

– Dar au existat toate indiciile de care avea nevoie.

– Deci, v-aţi ţinut de mînă vreodată?

– Tată!

– Pun pariu că l-ai şi sărutat.

– Nu comentez...

– O să consider că mi-ai răspuns afirmativ.

– După cum am spus, are deja toate indiciile necesare.

De fapt, Buck nu ar fi putut să uite vreodată prima dată cînd o sărutase pe Chloe. Se întîmplase în urmă cu un an, în noaptea de dinaintea plecării lui la New York cu maşina. Carpathia cumpărase revista *Global Weekly* şi orice alte ziare concurente pentru care ar fi meritat să lucreze, iar Buck simţea că deţinea foarte puţin control asupra carierei sale. Ar fi putut să difuzeze un material ilegal pe Internet, dar cumva trebuia să supravieţuiască. Iar Bruce, care apărea la biserică tot mai rar din cauza predicilor pe care le ţinea peste tot în lume, îl încurajase să rămînă la *Global Weekly*, chiar şi după ce numele publicaţiei fusese schimbat în *Global Community Weekly*.

– Mi-ar plăcea să-i schimb eu numele din nou, spuse Buck. În *Weakly*[1].

Buck se resemnase să facă tot ce putea pentru Împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum o făcuse şi tatăl lui Chloe. Dar încă mai ascundea faptul că era creştin practicant. El şi-ar fi pierdut libertatea şi obiectivitatea dacă Nicolae Carpathia ar fi aflat adevărul.

În acea ultimă noapte petrecută la Chicago, el şi Chloe se aflau în apartamentul lui şi împachetau ultimele lucruri personale care îi mai rămăseseră. El intenţiona să plece la ora 21.00 şi să conducă tot drumul pînă la New York, într-o călătorie maraton. În timp ce strîngeau, vorbeau despre cît de greu le va fi cît timp vor fi despărţiţi, despre faptul că vor duce dorul unul altuia, despre cît de des îşi vor telefona sau trimite mesaje prin Internet.

– Îmi doresc ca tu să fi putut să vii cu mine, zise Buck la un moment dat.

– Da, ar fi cazul, spuse ea.

– Poate, într-o zi, îi sugeră el.

– Într-o zi, ce?

Dar el nu căzu în capcană. Dusese o cutie la maşină şi se întoarsese, trecînd pe lîngă ea în timp ce ea închidea o altă cutie. Ea plîngea.

– Ce este? o întrebă el, oprindu-se să îi şteargă lacrimile cu mîna. Nu mă face şi pe mine să plîng.

– Ţie nu îţi va fi niciodată atît de dor de mine pe cît îmi va fi mie de tine, spuse ea, încercînd să îşi continue treaba, în timp ce el îi ţinea faţa în palme.

– Opreşte-te! făcu el. Vino încoace!

Ea puse jos banda adezivă şi se întoarse cu faţa spre el. El o strînse în braţe şi o trase aproape. Mîinile ei atîrnau pe lîngă corp, iar bărbia ei se sprijinea de pieptul lui. Ei se mai îmbrăţişaseră şi uneori obişnuiau să meargă de mînă şi la braţ pe stradă. Îşi exprimaseră sentimentele profunde pe

[1] Slab, bolnăvicios (engl.) (n.tr.).

care le nutreau unul față de celălalt, fără să-și spună că se iubesc și conveniseră să nu plîngă sau să nu spună nimic în momentul plecării.

– Ne vom vedea des, zise el. Tu te vei vedea cu tatăl tău atunci cînd va trece prin New York. Iar eu voi avea, de asemenea, motive să vin aici.

– Ce motive? Biroul din Chicago se închide.

– Tu ești motivul, spuse el, ținînd-o și mai strîns.

El începu să suspine.

– Îmi pare rău, zise ea. Va fi atît de greu!

– Știu.

– Nu, nu știi. Buck, nu poți să spui că ții la mine la fel de mult cum țin și eu la tine.

Buck plănuise deja cînd s-o sărute prima oară. Spera să găsească un motiv ca să își atingă buzele de ale ei la sfîrșitul unei seri, să îi spună noapte bună și apoi să plece. Nu voia să îi vadă reacția sau să trebuiască să o sărute din nou chiar atunci. Trebuia să aibă o anumită semnificație și să fie ceva cu totul special, dar rapid și simplu, ca un fel de început.

Dar acum voia ca ea să știe ce simțea. El era supărat pe sine pentru că se pricepa atît de bine la scris, dar era incapabil să îi spună cît de mult însemna ea pentru el.

Se dădu cu un pas înapoi și îi luă fața în palmele lui. Ea se opuse la început și încercă să își ascundă fața înapoi la pieptul lui, dar el insistă ca ea să-l privească.

– Nu vreau să te mai aud vreodată că spui așa ceva.

– Dar, Buck, este adevărat.

Își coborî capul pînă ce ochii lui ajunseseră aproape de ai ei.

– M-ai auzit? întrebă el. Să nu mai repeți asta! Să nu mai spui asta, nici măcar nu te gîndi la așa ceva! Nu se poate ca tu să ții la mine mai mult decît țin eu la tine. Tu ești viața mea! Te iubesc, Chloe! Nu știi asta?

Simți că era aproape să dea bir cu fugiții după această primă declarație de dragoste. Lacrimile ei se rostogoleau pe mîinile lui. Ea încercă să spună ceva:

– Cum o să pot să...

Dar el îşi coborî gura spre a ei şi nu o lăsă să continue. Buzele lor nu se atinseră în treacăt. Ea îşi ridică mîinile printre braţele lui şi le încolăci în jurul gîtului lui şi îl ţinu strîns în timp ce se sărutară.

Ea se dădu puţin înapoi şi îi şopti:

– Ai spus asta doar pentru că pleci şi...?

Dar el îi acoperi din nou gura cu a lui.

Un moment mai tîrziu, nasurile lor se atinseră şi el îi spuse:

– Să nu te mai îndoieşti niciodată de dragóstea pe care ţi-o port.

– Dar, Buck...

– Promite-mi!

– Promit! Şi eu te iubesc, Buck!

Rayford nu era sigur de momentul în care respectul şi admiraţia pentru Amanda începuseră să se transforme în dragoste. Îi devenise dragă şi îi plăcea să petreacă timp alături de ea. Se simţeau suficient de confortabil unul în prezenţa altuia ca să se poată atinge atunci cînd vorbeau, să se ţină de mînă, să se îmbrăţişeze. Dar atunci cînd îşi dădu seama că îi era dor de ea după ce petrecuse doar o zi departe de ea şi că trebuia să o sune atunci cînd era plecat pentru mai multe zile, realiză ce se petrecea cu el.

De fapt, ea îl sărutase pe Rayford înainte ca el să fi avut iniţiativa. De două ori cînd se întorsese la Chicago după ce fusese plecat timp de cîteva zile, Amanda îl întîmpinase cu o îmbrăţişare şi un pupic pe obraz. Lui îi plăcuse, dar se simţise stînjenit în acelaşi timp. Însă, a treia oară cînd revenise din voiaj, ea îl îmbrăţişase doar şi nu mai încercase să îl sărute.

Alegerea momentului fusese perfectă. El hotărîse că, dacă ea va încerca să îl sărute pe obraz, el se va întoarce şi va primi sărutul ei pe buze. Îi cumpărase un cadou de la Paris, un colier scump. Atunci cînd ea nu a mai încercat să îl sărute, el o îmbrăţişă îndelung şi îi spuse:

– Vino aici puţin.

Pe măsură ce pasagerii şi echipajul treceau de ei pe coridor, Rayford o trase deoparte pe Amanda, în sala de aşteptare. Spătarul unui fotoliu îi despărţea şi acest lucru îi stînjenea. Amîndoi erau bine îmbrăcaţi, Amanda purta o haină de blană, iar el avea sacoul uniformei pe braţ. El scosese cutiuţa cu bijuteria din bagajul de mînă.

– Asta este pentru tine.

Amanda, ştiind unde fusese, era interesată să vadă ce era în ambalajul acela cu numele magazinului inscripţionat pe el. În cele din urmă, deschise cutia şi aproape că i se tăie respiraţia. Era o bijuterie minunată, din aur cu diamante.

– Rayford! exclamă ea. Nu ştiu ce să spun.

– Nu spune nimic! zise el.

Iar el o luă în braţe, cutia din mîinile ei aproape că fu strivită de forţa îmbrăţişării şi o sărută.

– Tot nu ştiu ce să spun, repetă ea cu o strălucire în ochi, iar el o sărută din nou.

Cu două săptămîni înainte de mutarea la Noul Babilon, Rayford vorbise la telefon mai mult cu Buck decît cu Chloe. În timp ce ea încălzea motorul, el se strecurase înăuntru pentru un ultim telefon.

– Totul este gata? îl întrebă el pe Buck.

– Totul. Voi fi acolo.

– Bine.

În maşină, el o întrebă pe Chloe:

– Cum merg lucrările din apartamentul tău?

– Au promis că îl vor termina, spuse ea. Dar am devenit puţin agitată pentru că trag de timp cu actele.

– Te vei descurca singură aici, de vreme ce eu voi fi la Noul Babion, iar Buck la New York?

– Lucrurile nu sînt exact cum mi-am dorit, dar nu am nici un interes să trăiesc lîngă Carpathia şi, cu siguranţă, nici în Irak.

– Ce spune Buck despre asta?

– Nu am reuşit să vorbesc cu el azi. Probabil că are treabă pe undeva. Ştiu că voia să îl vadă pe Fitzhugh în Washington cît de curînd posibil.

– Da, probabil că e acolo.

Chloe opri la magazinul Amandei din Des Plaines şi aşteptă în maşină, în timp ce Rayford se grăbi să-şi ia rămas bun.

– El este aici? o întrebă pe secretară.

– Şi el, şi ea sînt aici, zise secretara. Ea este în biroul ei, iar el este în acela.

Ea îi arătă un birou mai mic de lîngă cel al Amandei.

– De îndată ce voi intra, vrei să fugi pînă la maşină şi să-i spui fiicei mele că o caută cineva la telefon şi că poate răspunde din biroul acela?

– Sigur că da.

Rayford bătu la uşă şi intră în biroul Amandei.

– Sper că nu te aştepţi să fiu veselă, Ray, spuse ea. Am încercat să mă conving să zîmbesc toată ziua şi nu am reuşit.

– Lasă-mă să văd ce pot face ca să te determin să zîmbeşti, o rugă el, ridicînd-o de pe scaun şi sărutînd-o.

– Ştii că Buck e aici, spuse ea.

– Da, va fi o surpriză plăcută pentru Chloe.

– O să-mi faci şi mie astfel de surprize, uneori?

– Poate te voi surprinde chiar acum. Ce părere ai despre noua ta slujbă?

– Nu îmi place deloc. Aş pleca imediat dacă ar apărea bărbatul potrivit.

– Bărbatul potrivit tocmai a apărut, zise Rayford, scoţînd o cutiuţă din buzunar şi atingînd-o pe Amanda cu aceasta pe spate.

Ea se dădu înapoi.

– Ce este asta?

– Asta? Nu ştiu! Tu să-mi spui!

Buck îl auzise pe Rayford de cealaltă parte a uşii şi ştiu că Chloe urma să apară imediat. Închise lumina şi merse

pipăind prin întuneric înapoi la scaunul din spatele biroului. Peste cîteva minute o auzi pe Chloe.

– Pe aici? întrebă ea.

– Da, domnişoară, zise secretara. Linia unu.

Uşa se deschise încet şi Chloe aprinse lumina. Ea tresări cînd îl văzu pe Buck după birou, apoi ţipă şi fugi spre el. În momentul în care el se ridică, ea se strecură în braţele lui, iar el o îmbrăţişă, învîrtind-o.

– Ssst! făcu ea. Aici este o firmă. Ştia şi tata despre asta? Bineînţeles că ştia! Nu se putea altfel!

– Ştia, spuse Buck. Eşti surprinsă?

– Bineînţeles! Ce treabă ai în oraş? Cît stai? Ce faci?

– Sînt în oraş ca să te văd pe tine. Plec la noapte spre Washington. Iar noi vom lua cina după ce îl vom lăsa pe tatăl tău la aeroport.

– Da, sigur ai venit numai ca să mă vezi pe mine!

– Ţi-am spus cu mult timp în urmă să nu te îndoieşti niciodată de dragostea mea pentru tine.

– Ştiu.

El se întoarse şi o făcu să se aşeze în scaunul în care stătuse el mai devreme, apoi îngenunche în faţa ei şi scoase din buzunar o cutie în care se afla un inel.

– Ah, Ray, zise Amanda, uitîndu-de lung la inelul de pe degetul ei. Te iubesc! Şi îmi va face mare plăcere să fiu a ta pentru cei cîţiva ani pe care îi mai avem de trăit.

– Mai este ceva...

– Ce?

– Buck şi cu mine am tot discutat. El îi cere mîna lui Chloe chiar acum în camera de alături şi amîndoi ne întrebam dacă voi două aţi fi de acord cu o ceremonie dublă oficiată de Bruce.

Rayford se întrebase cum va reacţiona la propunerea lui. Ea şi Chloe erau prietene, dar nu erau chiar atît de apropiate.

– Ar fi minunat! Dar s-ar putea ca Chloe să nu fie de acord, aşa că hai să o lăsăm pe ea să hotărască. Nu există nici

un fel de resentimente. Dacă vrea să se căsătorească într-o anumită zi, care să nu coincidă cu ziua căsătoriei noastre, foarte bine. Dar mie îmi place ideea foarte mult. Cînd?

– În ziua de dinaintea vînzării casei. Tu le vei da proprietarilor de aici un preaviz şi te vei muta cu mine la Noul Babilon.

– Rayford Steele! exclamă ea. Durează ceva timp pînă îţi creşte temperatura, dar nu îţi ia mult să clocoteşti. Îmi voi da demisia înainte ca avionul tău să decoleze.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu ai primit actele apartamentului? întrebă Buck.

Chloe dădu din cap.

– Pentru că afacerea nu se va finaliza. Dacă accepţi propunerea mea, vreau ca tu să te muţi la New York cu mine.

– Rayford, spuse Amanda, nu am crezut că voi mai fi fericită vreodată. Dar sînt.

– O dublă ceremonie? Chloe îşi şterse lacrimile. Mi-ar plăcea foarte mult. Dar crezi că Amanda va fi de acord cu ideea asta?

19

Se punea ceva la cale. Buck se întîlnise în secret cu Gerald Fitzhugh, preşedintele Statelor Unite. Soarta acestuia era de-acum dramatică, deoarece funcţia lui devenise simbolică. După ce îşi servise ţara timp de două mandate, acum era exilat într-un apartament din clădirea cu birourile administraţiei şi îşi pierduse multe dintre prerogativele pe care le avusese în mandatul anterior. Acum protecţia lui era asigurată de trei bodyguarzi, care se schimbau la fiecare douăzeci şi patru de ore şi care fuseseră angajaţi de Comunitatea Globală.

Buck se întîlni cu Fitzhugh la puţin timp după ce o ceruse în căsătorie pe Chloe şi cu două săptămîni înainte de data nunţii. Preşedintele se plînsese că bodyguarzii se aflau acolo numai ca să îl informeze pe Carpathia asupra fiecărei mişcări pe care o făcea. Dar în viziunea lui Fitzhugh, cel mai înspăimîntător lucru îl constituia faptul că americanii acceptaseră atît de uşor spolierea preşedintelui lor de prerogative. Toată lumea îl iubea pe Nicolea Carpathia şi nimeni altcineva nu mai conta.

Fitzhugh îl duse pe Buck într-o cameră mai retrasă şi îşi lăsă agentul de pază la o distanţă apreciabilă. Lucrurile urmau să se schimbe, îi spuse Fitzhugh lui Buck. Cel puţin încă alţi doi şefi de state credeau că era timpul să scape de jugul Comunităţii Globale.

– Îmi risc viaţa spunînd aşa ceva unui angajat de-al lui Carpathia.

– Ei, cu toţii sîntem angajaţii lui, zise Buck.

Fitzhugh îi destăinui lui Buck că Egiptul, Anglia şi forţele de ordine patriotice din Statele Unite erau hotărîte să acţioneze „pînă cînd nu era prea tîrziu".

– Ce înseamnă asta? îl întrebă Buck.

– Înseamnă că se va întîmpla ceva curînd, îi răspunse Fitzhugh. Înseamnă să stai departe de oraşele importante de pe coasta de est.

– De New York? făcu Buck, iar Fitzhugh dădu din cap afirmativ. De Washington?

– Mai ales de Washington.

– Asta nu va fi prea uşor, spuse Buck. Soţia mea şi cu mine vom locui la New York după ce ne vom căsători.

– Nu veţi sta pentru mult timp acolo.

– Puteţi să îmi daţi vreun indiciu, aşa încît să îmi fac o idee despre momentul în care se va întîmpla acest lucru?

– Nu pot face asta, zise Fitzhugh. Hai să spunem doar că mă voi întoarce în Biroul Oval peste cîteva luni.

Buck voia foarte mult să îi spună lui Fitzhugh că asta însemna să se joace cu Nicolae Carpathia. Toate făceau parte din viitorul care fusese prezis. Revolta împotriva Antihristului urma să fie înăbuşită şi ar fi dat naştere celui de-al treilea război mondial, după care ar fi urmat foametea, molimele şi moartea unei pătrimi din populaţia lumii.

Ceremonia dublă din biroul lui Bruce care avu loc peste două săptămîni fusese cea mai restrînsă nuntă pe care şi-o putea imagina cineva. Numai ei cinci se aflau în cameră. Bruce Barnes încheie mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru toate zîmbetele, îmbrăţişările şi săruturile pe care le văzuse, iar apoi se rugă.

Buck întrebă dacă putea vedea adăpostul subteran pe care îl construise Bruce.

– De-abia era început cînd m-am mutat în New York, spuse el.

– Este cel mai bine păstrat secret al bisericii, zise Bruce în timp ce ei coborau, trecînd de sala boilerului printr-un pasaj secret.

– Nu vrei ca membrii bisericii să îl folosească? întrebă Buck.

– Vei vedea cît de mic este adăpostul, spuse Bruce. Eu îi încurajez pe toţi să-şi construiască propriile adăposturi. Ar fi un haos dacă toţi membrii bisericii ar veni aici în vremuri de restriştе.

Buck rămase uimit cît de mic era adăpostul, însă acesta părea să aibă absolut tot ce era nevoie pentru ca un mic număr de oameni să supravieţuiască aici timp de cîteva săptămîni. Armata Pătimirilor nu era alcătuită din oameni care s-ar fi ascuns pentru prea mult timp.

Cei cinci se grăbiră să îşi compare programele şi să discute cînd se vor vedea din nou. Carpathia pregătise un orar detaliat pentru următoarele două săptămîni, care îl obliga pe Rayford să piloteze avionul peste tot în lume şi, în cele din urmă, să ajungă şi la Washington. Apoi Rayford ar fi avut cîteva zile libere înainte de a zbura înapoi spre Noul Babilon.

– Amanda şi cu mine am putea veni aici de la Washington în timpul acelor zile libere, spuse el.

Buck şi Chloe urmau să vină la Chicago tot în acea perioadă. Bruce trebuia şi el să se întoarcă dintr-o călătorie prin Australia şi Indonezia. Stabiliseră data, era într-o după-amiază, la ora 16.00, peste şase săptămîni. Ei aveau să studieze Biblia intensiv vreme de două ore în biroul lui Bruce, iar apoi să savureze o cină plăcută undeva.

Înainte de a se despărţi, se ţinură de mîini în cerc şi se rugară din nou.

– Tată Ceresc, şopti Bruce, Îţi mulţumim pentru acest scurt moment de bucurie într-o lume care este în pragul dezastrului şi Te rugăm să ne binecuvîntezi şi să ne păzeşti pe toţi pînă cînd ne vom întîlni aici din nou! Uneşte inimile noastre ca fraţi şi surori ai lui Hristos în răstimpul în care vom fi despărţiţi!

Nicolae Carpathia păruse încîntat de căsătoria lui Rayford şi insistase să-i întîlnească soţia. Atunci cînd o salutase, el îi

luase mîinile într-ale sale şi îi invitase atît pe ea, cît şi pe Rayford în birourile sale fastuoase, care se aflau la etajul superior al sediului Comunităţii Globale din Noul Babilon. La etaj se aflau, de asemenea, săli de conferinţă, apartamente private şi un lift care ducea la elioport. De acolo, echipajul lui Rayford putea să-l ducă pe Carpathia pe o nouă rută aeriană.

Rayford simţea că Amanda stătea cu sufletul la gură. Nu mai putea vorbi şi zîmbetul îi îngheţase pe faţă. Faptul că îl întîlnea pe cel mai rău om de pe faţa pămîntului părea a fi peste puterile ei, deşi îi spusese lui Rayford că ştia cîţiva comercianţi de haine *en-gros* care ar fi putut să se încadreze oricînd în această tipologie.

După ce schimbaseră politeţuri, Nicolae acceptase de îndată rugămintea lui Rayford ca Amanda să îi însoţească în următoarea călătorie în Statele Unite pentru a-şi vedea fiica şi noul ginere. Rayford nu spusese exact cine era ginerele său şi nici măcar nu menţionase că proaspeţii însuraţei locuiau la New York. Ce e drept, spusese că el şi Amanda urmau să viziteze cuplul la Chicago.

– Voi sta la Washington cel puţin patru zile, spuse Carpathia. Sper să vă bucuraţi de tot timpul pe care îl veţi avea la dispoziţie. Iar acum am cîteva veşti pentru tine şi pentru soţia ta.

Carpathia scoase o mică telecomandă din buzunar şi o îndreptă spre interfonul de pe biroul lui aflat la celălalt capăt al camerei.

– Dragă, vrei să ni te alături pentru un moment, te rog?

„Dragă? se gîndi Rayford. Nu se mai preface."

Hattie Durham bătu la uşă şi intră:

– Da, dragule? făcu ea.

Lui Rayford i se făcu rău.

Carpathia se ridică în picioare şi o îmbrăţişă delicat, ca şi cum ar fi fost o păpuşă din porţelan. Hattie se întoarse spre Rayford:

– Sînt atît de bucuroasă pentru tine şi pentru Amelia, spuse ea.

– Amanda, o corectă Rayford, dîndu-şi seama că soţia lui îngheţase.

Îi spusese Amandei despre Hattie Durham şi se părea că cele două nu aveau să devină niciodată prietene.

– Avem şi noi un anunţ de făcut, rosti Carpathia. Hattie nu va mai lucra pentru Comunitatea Globală, ci se va pregăti pentru eveniment.

Carpathia radia, de parcă s-ar fi aşteptat la o reacţie admirativă. Rayford făcu tot ce îi stătea în putinţă să îşi ascundă dezgustul şi ura.

– Pentru eveniment? se mira el. Cînd este ziua cea mare?

– Tocmai am aflat şi noi.

Nicolae îi făcu cu ochiul.

– Ei, nu-i aşa că e grozav? zise Rayford.

– Nu ştiam că sînteţi căsătoriţi, zise Amanda cu delicateţe în timp ce Rayford încerca să păstreze aparenţele.

Ea ştia foarte bine că ei doi nu erau căsătoriţi.

– Ah, ne vom căsători, spuse Hattie, jubilînd. Vom intra şi noi în rîndul lumii.

Chloe fu şocată atunci cînd citi mesajul pe care tatăl ei i-l trimisese prin poşta electronică. Era referitor la Hattie.

– Buck, am ratat totul în privinţa ei. Cu toţii am abandonat-o.

– Mie îmi spui?! zise Buck. Eu le-am făcut cunoştinţă.

– Dar şi eu o cunosc şi sînt sigură că ea ştie adevărul. Eram chiar acolo cînd tata îţi împărtăşea ceea ce ştia, iar ea se afla la aceeaşi masă cu noi. El a încercat, dar trebuie să facem mai mult. Trebuie să ajungem cumva la ea, să vorbim cu ea.

– Şi să ştie şi ea că sînt un credincios, exact ca tatăl tău? Nu pare să conteze prea mult faptul că pilotul lui Nicolae este creştin, dar îţi dai seama cît de mult aş rezista eu în funcţia de redactor-şef dacă ar şti că şi eu sînt creştin?

– Într-una din zilele astea trebuie să ajungem la Hattie, chiar dacă înseamnă să mergem în Noul Babilon.

– Ce vrei să faci, Chloe? Să îi spui că poartă în pîntece copilul Antihristului şi că va trebui să-l părăsească?

– S-ar putea ajunge şi la aşa ceva.

Buck se uita peste umărul lui Chloe în timp ce ea scria un mesaj pentru Rayford şi Amanda. Ambele cupluri îşi scriau cu multe precauţii, fără să folosească nume. „Există vreo şansă ca ea să vină cu el în următoarea vizită în capitală?" scrise Chloe.

Şapte ore mai tîrziu, ora Noului Babilon, mesajul le fusese trimis, iar, în ziua următoare, ei au primit răspunsul: „Nu."

– Odată şi-odată..., îi spuse Chloe lui Buck. Şi înainte ca acel copil să se nască.

Pentru Rayford fusese dificil să se adapteze la schimbările incredibile prin care Noul Babilon trecuse faţă de prima dată cînd fusese acolo, după semnarea tratatului cu Israelul. Trebuia să se încline în faţa lui Carpathia şi a muntelui său de bani. O opulentă capitală mondială răsărise din nişte ruine, iar, acum, aceasta constituia un nod comercial, industrial, către care duceau toate rutele de transport. Centrul activităţii globale se muta spre est, iar ţara de origine a lui Rayford părea că intra într-un con de umbră.

În săptămîna de dinaintea plecării lui şi a Amandei la Washington, împreună cu Nicolae şi cu anturajul său, Rayford îi trimise un mesaj lui Bruce la Biserica din Oraşului Noii Speranţe, urîndu-i bun venit şi punîndu-i cîteva întrebări:

„Încă nu sînt lămurit în legătură cu cîteva lucruri referitoare la viitor – cu multe, de fapt. Poţi să ne explici a cincea şi a şaptea?"

Nu scrisese „Judecăţile celor Şapte Peceţi", pentru că nu dorea să atragă atenţia prin nimic. Bruce ştia la ce se referă.

„Vreau să spun că a doua, a treia, a patra şi a şasea sînt foarte clare, dar mă simt încă pierdut atunci cînd vine vorba de a cincea şi a şaptea. De-abia aşteptăm să vă vedem.

A îţi trimite toate cele bune."

Buck şi Chloe se stabiliseră în frumosul apartament al lui Buck situat pe Fifth Avenue, dar ei nu apucaseră să se bucure de spaţiul pe care îl aveau la dispoziţie ca nişte tineri proaspăt căsătoriţi. Chloe continua cercetările şi studiul pe Internet, iar ea şi Buck ţineau legătura zilnic cu Bruce prin e-mail. Bruce se simţea singur şi ducea dorul „familiei" sale mai mult ca niciodată, scria el, dar era încîntat de faptul că cei patru buni prieteni ai lui aflaseră dragostea. Cu toţii de-abia aşteptau să se bucure de revedere.

Buck încerca să găsească răspunsul la întrebarea dacă să îi spună lui Chloe despre avertismentul preşedintelui Fitzhugh în legătură cu oraşele New York şi Washington. Fitzhugh avea relaţii bune şi, fără îndoială, avea dreptate, dar Buck nu putea să-şi petreacă tot timpul fugind de acel pericol. Viaţa era riscantă în acele vremuri, iar războiul şi distrugerile puteau apărea de oriunde. Slujba lui îl purtase în zonele cele mai fierbinţi de pe glob. Nu voia să fie nechibzuit sau să îşi expună soţia pericolelor de tot felul, dar toţi membrii Armatei Pătimirilor cunoşteau riscurile.

Rayford era mulţumit de faptul că Chloe începuse să o cunoască mai bine pe Amanda scriindu-i e-mail-uri. Atunci cînd Rayford şi Amanda ieşiseră împreună, el monopolizase aproape în întregime timpul Amandei şi, deşi femeile se simpatizau reciproc, legătura dintre ele se limita la faptul că amîndouă erau credincioase. Acum, de cînd comunicau zilnic, cunoştinţele Amandei despre Scriptură se înmulţeau. Chloe îi trimitea toate rezultatele cercetărilor ei.

Cu ajutorul lui Bruce şi al lui Chloe, Rayford găsi răspunsul despre judecăţile a cincea şi a şaptea. Nu erau ştiri plăcute, dar nici nu se aşteptase la altceva. Cea de-a cincea

judecată se referea la martiriul sfinților Pătimirilor. Într-un e-mail protejat printr-un program special, Bruce îi trimisese lui Chloe – care îl trimise mai departe lui Rayford – un studiu detaliat în care explica pasajul din *Apocalipsa după Ioan* referitor la a cincea judecată:

„Ioan văzu sub altar sufletele celor care fuseseră omorîți pentru Cuvîntul Domnului și pentru moștenirea pe care o păstrau. Ei îl întreabă pe Dumnezeu cît va mai dura pînă cînd le va răzbuna moartea. Le dădu veșminte albe și le spuse mai întîi că unele slugi și frații lor vor fi omorîți. A cincea Judecată a Peceții va lua viețile celor ce au devenit credincioși după Înălțarea Domnului, a oricăruia dintre noi sau a tuturor. Cu bucurie mărturisesc că mi-aș da viața pentru Mîntuitorul și Dumnezeul meu."

Explicația lui Bruce privitoare la cea de-a șaptea judecată releva faptul că și pentru el aceasta încă mai reprezenta un mister:

„A șaptea pecete este atît de impresionantă, încît, atunci cînd este arătată în ceruri, se face tăcere timp de jumătate de oră. Se pare că o continuă pe cea de-a șasea, cu cel mai mare cutremur din istorie și vestește cele șapte trîmbițe ale judecății, care, bineînțeles, vor avea o evoluție mai îngrozitoare decît judecățile peceților."

Amanda încercă să îi facă un rezumat lui Rayford:

– Avem de-a face cu un război mondial, foamete, epidemii, moarte, martiriul sfinților, un cutremur, iar, apoi, liniște în timp ce lumea se pregătește pentru următoarele șapte judecăți.

Rayford dădu din cap, apoi privi în jos:

– Bruce ne-a avertizat despre asta de la început. Sînt momente în care cred că sînt pregătit pentru ceea ce va să vină și momente în care îmi doresc ca sfîrșitul să vină repede și să fie simplu.

– Acesta este preţul pe care trebuie să-l plătim, zise ea, pentru că am ignorat avertismentele cînd am avut ocazia. Iar tu şi cu mine am fost atenţionaţi de aceeaşi femeie.

Rayford dădu din cap:

– Uite aici, spuse Amanda. Ultimele cuvinte ale lui Bruce au fost: „Verificaţi-vă căsuţa poştală luni la miezul nopţii. În caz că toate acestea v-au deprimat ca şi pe mine, vă voi trimite prin Internet versetul meu favorit care să vă aducă pace în suflete."

Bruce trimisese deja mesajul, astfel încît el să fie disponibil pentru ambele cupluri înainte ca acestea să plece spre Chicago ca să se întîlnească cu el. Mesajul spunea simplu:

„Cel ce caută ascunzătoare la Cel Preaînalt va trăi sub legea Celui Atotputernic."

Rayford se mişcă în scaunul pilotului, nerăbdător să vorbească cu Amanda şi să afle cum călătorea în cursa aceea fără oprire de la Noul Babilon la Aeroportul Internaţional Dulles. Ea petrecea cît de mult timp putea în încăperile private destinate lui Rayford, dar trebuia să fie îndeajuns de sociabilă cu restul personalului ca să nu pară nepoliticoasă. După Rayford, asta însemna să stai ore întregi să vorbeşti tot felul de nimicuri.

Ea fusese deja întrebată despre noile afaceri de comerţ pe care le începuse, însă apoi starea de spirit de la bordul avionului *Global Community One* se schimbă. În timpul uneia dintre scurtele pauze pe care Rayford le petrecea cu ea, ea spuse:

– Ceva se întîmplă. Cineva tot îi aduce lui Carpathia faxuri. El le studiază, se uită la ele încruntat, iar apoi poartă discuţii aprinse.

– Hmm, spuse Rayford. Poate chiar se întîmplă ceva. Cine ştie ce poate fi? Ar putea să fie ceva nesemnificativ.

Amanda zîmbi superior:

– Nu te îndoi de intuiţia mea.

– Am învăţat să nu fac asta, spuse el.

Buck şi Chloe ajunseră în Chicago în noaptea de dinaintea întîlnirii cu Armata Pătimirilor. Ei luară o cameră la Hotelul Drake şi sunară la Noua Speranţă ca să îi lase lui Bruce un mesaj, în care îi spuneau că au ajuns şi că se vor vedea în după-amiaza următoare, la ora 16.00. Ei aflaseră din mesajele lui trimise prin Internet că se întorsese în S.U.A. din călătoria lui în Australia şi Indonezia, dar nu mai primiseră de la el nici o veste de atunci.

Ei îi trimiseră şi un e-mail prin care îl anunţau că Rayford şi Amanda urmau să sosească în ziua următoare pentru a lua masa de prînz la Hotelul Drake şi că ei patru vor călători împreună spre Mount Prospect în acea după-amiază. „Dacă vei dori să ni te alături pentru a lua prînzul în Salonul Cape Cod, vom fi încîntaţi", îi scrisese Buck.

Cîteva ore mai tîrziu, ei tot nu primiseră un răspuns la nici unul dintre mesaje, iar Chloe spuse:

– Ce crezi că înseamnă asta?

– Înseamnă că doreşte să ne facă vreo surpriză mîine cînd va veni la masa de prînz.

– Sper să ai dreptate.

– Poţi să te bazezi pe asta, zise Buck.

– Atunci nu va fi cu adevărat o surpriză, nu-i aşa?

Telefonul sună:

– Gata cu surprizele! spuse Buck. Trebuie să fie el.

Dar nu era el.

Rayford aprinse semnalele luminoase care îi avertizau pe pasageri că trebuia să îşi prindă centurile de siguranţă şi că mai aveau cinci minute şi pînă la aterizarea pe Aeroportul Dulles, cînd fu contactat de către unul dintre inginerii specialişti în telecomunicaţii ai lui Carpathia.

– Potentatul doreşte să îţi vorbească.

– Chiar acum? Mai avem puţin şi aterizăm.

– Îl voi întreba.

După cîteva secunde, inginerul reveni:

– Vrea să aveţi o întîlnire privată în carlingă imediat după oprirea motoarelor.

– Trebuie să verific o listă împreună cu copilotul şi cu asistentul meu după terminarea cursei.

– Doar un minut!

Specialistul în telecomunicaţii părea enervat. Cînd reveni, spuse:

– Dă-i afară pe ceilalţi doi după oprirea motoarelor şi ocupă-te de listă după întîlnirea cu Potentatul.

– Am înţeles, bombăni Rayford.

– Dacă recunoşti vocea mea şi vrei să vorbeşti cu mine, sună-mă la acest număr de telefon public şi foloseşte tot un telefon public.

– Am înţeles, zise Buck.

El puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Chloe.

– Trebuie să ies pentru un minut.

– De ce? Cine era?

– Gerald Fitzhugh.

– Mulţumesc, domnilor, şi iertaţi-mă pentru intervenţie! spuse Carpathia în timp ce trecea pe lîngă copilot şi asistentul de zbor în drum spre carlingă.

Rayford ştia că aceştia erau la fel de deranjaţi ca şi el de încălcarea desfăşurării manevrelor, dar Carpathia era şeful. Dar, oare, chiar era?

Carpathia se strecură cu uşurinţă în scaunul secundului. Rayford îşi închipui că, pe lîngă alte talente, omul probabil că dorea să înveţe să piloteze un avion într-o după-amiază.

– Domnule comandant, simt nevoia să te am drept confident. Serviciile noastre secrete au descoperit un complot şi vom fi forţaţi să lansăm zvonuri false despre itinerariile care le voi parcurge prin Statele Unite.

Rayford dădu din cap, iar Carpathia continuă:

– Bănuim că forţele militare sînt implicate şi că există chiar o înţelegere secretă între facţiunile americane

nemulţumite şi încă cel puţin două ţări. Pentru a ne asigura, vom bruia transmisiunile radio şi vom oferi presei declaraţii contradictorii asupra destinaţiilor mele.

– Pare a fi un plan bun, spuse Rayford.

– Cei mai mulţi oameni cred că eu mă voi afla la Washington pentru cel puţin patru zile, dar acum vom anunţa că voi fi şi la Chicago, şi la New York, şi la Boston şi poate chiar la Los Angeles pentru următoarele trei zile.

– Mi se pare mie sau s-a zis cu vacanţa mea? spuse Rayford.

– Dimpotrivă. Dar vreau să fii disponibil în orice moment.

– Voi anunţa unde voi putea fi găsit.

– Aş vrea să pilotezi avionul spre Chicago şi să găseşti pe cineva de încredere care îl aducă înapoi la New York în aceeaşi zi.

– Ştiu persoana potrivită pentru această slujbă.

– Poate voi ajunge la New York, iar de acolo vom părăsi ţara conform programului. Încercăm doar să îi inducem în eroare pe rebeli.

– Bună ziua, spuse Buck atunci cînd preşedintele Fitzhugh ridică receptorul după ce sunase numai o dată. Eu sînt.

– Mă bucur că nu eşti acasă, zise Fitzhugh.

– Puteţi să fiţi mai explicit?

– Doar că este bine că nu eşti acasă.

– Am înţeles. Cînd mă pot întoarce acasă?

– Asta poate fi o problemă, dar vei şti înainte de a te îndrepta în acea direcţie. Cît timp vei fi plecat de acasă?

– Patru zile.

– Perfect.

– Alo? Doamna Halliday?

– Da. Cine este?

– Sînt Rayford Steele şi îl caut pe Earl, dar vă rog să nu îi spuneţi că eu sînt la telefon. Am o surpriză pentru el.

Dimineaţă, Buck primi un telefon de la una dintre voluntarele de la Biserica Oraşului Noii Speranţe.

– Sîntem puţin îngrijorate în legătură cu pastorul Barnes, zise ea. Voia să vă facă o surpriză apărînd acolo pentru a lua masa împreună.

– Aşa am crezut şi noi.

– Dar s-a molipsit de un microb din Indonezia şi a trebuit să-l ducem de urgenţă la spital. Nu a vrut să spunem nimănui, pentru că era sigur că era ceva ce doctorii puteau rezolva în scurt timp, iar, apoi, ar fi putut să vină la întîlnire. Dar a intrat în comă.

– În comă?

– După cum am spus, sîntem puţin îngrijorate din cauza lui.

– Vom veni acolo de îndată ce familia Steele ajunge aici. Unde se află?

– La Spitalul Northwest Community din Arlington Heights.

– Îl vom găsi, spuse Buck.

Rayford şi Amanda se întîlniră cu Earl Halliday la Aeroportul O'Hare în acea dimineaţă.

– Nu voi uita niciodată asta, Ray, spuse Earl. Adică nu e ca şi cum l-aş transporta chiar pe comandantul suprem în persoană sau pe preşedinte, dar pot să mă prefac...

Rayford închirie o maşină, iar Amanda răspunse la un mesaj din partea lui Chloe.

– Trebuie să îi luăm şi să mergem direct la Arlington Heights.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

Buck şi Chloe îi aşteptau în faţa Hotelului Drake atunci cînd Rayford şi Amanda sosiră. După ce se îmbrăţişară rapid, ei se înghesuiră cu toţii într-o maşină.

– Spitalul Northwest Community este pe Central Avenue, nu-i aşa, Chloe?

Rayford spuse:

– Da, hai să ne grăbim!

În ciuda îngrijorării resimţite în legătură cu starea lui Bruce, Rayford se simţea un om împlinit. Avea din nou o familie formată din patru membri, chiar şi o soţie şi un fiu. Ei discutară despre situaţia lui Bruce şi îşi comunicaseră ultimele veşti şi, cu toate că erau cu toţii conştienţi de faptul că trăiau în vremuri de restrişte, pentru moment se bucurau că erau împreună.

Buck stătea pe bancheta din spate, împreună cu Chloe şi asculta. Ce ciudat era să fie înconjurat de oameni care se înrudeau şi se iubeau, care ţineau unul la altul şi se respectau! Nici nu voia să se gîndească la familia simplă din care provenea. Cumva, cîndva, urma să îi convingă de faptul că nu erau creştinii care credeau că sînt. Dacă ei ar fi fost credincioşi, nu ar fi fost lăsaţi pe pămînt, aşa cum fusese şi el.

Chloe se sprijini de Buck şi îşi strecură mîna în mîna lui. El era mulţumit pentru că ea se simţea atît de liniştită şi îşi exprima deschis dragostea. Ea era cel mai frumos cadou pe care Dumnezeu ar fi putut să i-l facă în afară de mîntuirea lui.

– Ce se întîmplă? întrebă Rayford. Şi merseserăm atît de bine!

Rayford încerca să intre pe Arlington Heights dinspre Northwest Tollway. Chloe îi spusese că acel drum ar fi trebuit să îi scoată aproape de Spitalul Northwest Community. Dar acum, poliţia locală şi naţională şi agenţii de ordine ai Comunităţii Globale redirecţionau traficul spre ieşirile de pe autostradă. Nimic nu se mai mişca.

Ei înaintară puţin după cîteva minute. Rayford deschise geamul şi îl întrebă pe un poliţist ce se întîmpla.

– Dar pe ce lume te afli, prietene? Nu vă opriţi!

– Ce înseamnă toate astea?

Amanda se întinse către radio.

– Care sînt posturile de radio pe care se difuzează ştiri, Chloe?

Chloe se depărtă de Buck şi se aplecă în faţă.

– Apasă AM, iar apoi încearcă 1, 2 şi 3, spuse ea. Pe unul dintre aceste canale ar trebui să fie W.G.N. sau M.A.Q.

Se opriră din nou, de data aceasta în dreptul unui agent de ordine al Comunităţii Globale. Buck coborî geamul şi îşi arătă legitimaţia de angajat al trustului de presă *Global Community Weekly*.

– Care este problema aici?

– Forţele de pază au ocupat o clădire veche aparţinînd firmei Nike pentru a depozita arme de contrabandă. După atacul de la Washington, băieţii noştri i-au ras de pe faţa pămîntului.

– Atacul de la Washington?! strigă Rayford, întinzîndu-şi gîtul ca să vorbească cu poliţistul. De la Washington?

– Circulaţi, spuse poliţistul. Dacă trebuie să vă întoarceţi pe aici, puteţi să mergeţi pe Route 53 şi pe drumurile lăturalnice, dar nici să nu vă gîndiţi să vă apropiaţi de fostul sediu Nike.

Rayford trebuia să conducă în continuare, dar el şi Buck le puneau întrebări tuturor poliţiştilor pe lîngă care treceau, în timp ce Amanda căuta în continuare un post de radio. Toate cele pe care le găsise difuzau semnalul de alarmă specific staţiilor radio.

– Lasă aparatul de radio să caute automat posturile, îi sugeră Chloe.

În cele din urmă, aparatul de radio găsi postul E.B.S., iar Amanda îl fixă în memoria aparatului.

Un corespondent radio al *Cable News Network – Global Community Network* transmitea în direct din afara oraşului Washington:

– Destinul conducătorului Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, rămîne sub semnul întrebării la această oră, cînd oraşul Washington este o ruină, spuse el. Atacul a fost lansat de forţele de ordine din est, cu ajutorul Comunităţii Statelor Marii Britanii şi al fostului stat suveran al Egiptului, care acum face parte din Federaţia de State a Orientului Mijlociu. Comandantul suprem Nicolae Carpathia a ajuns aici noaptea trecută şi se zvonea că avea să locuiască în apartamentul

prezidențial al Hotelului Capital Noir, dar martori oculari spun că hotelul de lux nu primise vizita lui pînă în această dimineață. Forțele de ordine ale Comunității Globale au răspuns atacurilor, distrugînd un centru Nike din suburbia orașului Chicago. Relatările de la fața locului arată că s-au înregistrat sute de victime din rîndul civililor aflați în suburbiile vecine, în timp ce un blocaj de circulație fără precedent îngreunează sarcina echipelor de salvare.

– Ah, Doamne! se rugă Amanda.

– Informațiile pe care le avem în acest moment despre alte atacuri, continuă reporterul, se referă la o incursiune a trupelor terestre egiptene în Irak, cu intenția de a asedia Noul Babilon. Această tentativă a fost repede înăbușită de forțele aeriene ale Comunității Globale, care în acest moment se îndreaptă spre Anglia. Este posibil ca acest lucru să constituie o răzbunare împotriva Marii Britanii pentru rolul pe care l-a jucat în asaltul forțelor de ordine americane din orașul Washington. Vă rog să așteptați un moment... Ah, vă rog să aveți puțină răbdare... Nicolae Carpathia este în siguranță! El se va adresa națiunii prin intermediul radioului. Vom rămîne aici și vă vom transmite mesajul de îndată ce îl vom primi.

– Trebuie să ajungem la Bruce, spuse Chloe, în timp ce Rayford înainta puțin cîte puțin. Toți vor folosi Route 53, tată! Hai să mergem spre sud și să ne întoarcem!

– Mai sînt cîteva minute pînă cînd Potentatul Carpathia va veni, spuse reporterul. Se pare că reprezentanții Comunității Globale se asigură că locul din care se va face transmisiunea va rămîne secret. Între timp, ne-a mai parvenit o știre referitoare la atacul desfășurat asupra fostului sediu al Nike: se pare că a fost un act de răzbunare deliberat. Serviciile secrete ale Comunității Globale au aflat astăzi despre tentativa de a distruge avionul comandantului suprem Nicolae Carpathia; nu se știe dacă acesta era la bord atunci cînd a aterizat pe Aeroportul O'Hare de dimineață. Avionul se află acum în zbor și are o destinație

necunoscută, deşi forţele de ordine ale Comunităţii Globale mărşăluiesc prin New York.

Amanda îi strînse braţul lui Rayford:

– Puteam să murim!

Cînd Rayford vorbi, Buck se gîndi că acesta se afla pe punctul de a ceda nervos:

– Să sperăm că nu i-am îndeplinit visul lui Earl, omorîndu-l în acelaşi timp, spuse el.

– Vrei să conduc eu, Rayford? întrebă Buck.

– Nu, mă simt bine.

Crainicul de la radio continuă:

– Aşteptăm o transmisiune în derută, scuzaţi-mă, în direct, prin intermediul căreia conducătorul Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia...

– A nimerit-o prima dată, spuse Chloe.

– Între timp, o ştire de la Chicago. Purtătorul de cuvînt al forţelor de ordine ale Comunităţii Globale spune că distrugerea fostului sediu Nike a fost realizată fără folosirea armelor nucleare şi, deşi regretă numărul mare de răniţi civili din suburbiile apropiate, au dat următoarea declaraţie de presă: „Pierderile de vieţi omeneşti au fost cauzate de facţiunile militare care activează în ilegalitate. Aducerea atît de multor arme într-un loc plin de civili a făcut ca totul să sară în aer, rebelii căzînd victime propriilor erori! Nu există, repetăm, nu există nici un pericol de radiaţii nucleare în zona oraşului Chicago, deşi forţele pentru menţinerea ordinii au restricţionat accesul autovehiculelor în apropierea zonei afectate. Vă rugăm să aşteptaţi transmisiunea în direct cu Nicolae Carpathia.

Rayford ieşi, în cele din urmă, de pe Route 53 şi o luă spre sud, se strecură pe lîngă un indicator care permitea accesul numai vehiculelor autorizate, şi se îndreptă spre nord, către Rolling Meadows.

– Cetăţeni loiali ai Comunităţii Globale, se auzi vocea lui Carpathia, vă vorbesc cu inima sfîşiată, fără să vă pot spune nici măcar de unde vă vorbesc. Timp de peste un an, am

muncit împreună pentru înfiinţarea Comunităţii Globale sub semnul păcii şi al armoniei. Astăzi, din nefericire, ni s-a amintit din nou că încă mai există printre noi persoane care doresc să ne dezbine. Nu este nici un secret că sînt şi acum, după cum am fost întotdeauna, un pacifist. Nu cred în război. Nu cred în utilizarea armelor. Nu cred în vărsarea de sînge. Pe de altă parte, mă simt responsabil în faţa dumneavoastră, a fraţilor şi surorilor mele din Comunitatea Globală. Forţele de ordine ale Comunităţii Globale au distrus deja orice rezistenţă din partea insurgenţilor. Moartea civililor nevinovaţi mă apasă, dar propun ca inamicii păcii să fie judecaţi imediat. Frumoasa capitală a Statelor Unite ale Americii de Nord a fost devastată şi veţi auzi mai multe relatări despre distrugerile provocate şi despre victime. Ţelul nostru rămîne pacea şi reconstrucţia. Mă voi întoarce la sediile păzite din Noul Babilon cît de curînd, dar voi menţine legătura cu dumneavoastră. Mai presus de toate, nu trebuie să vă fie teamă! Trebuie să trăim cu credinţa că nici o ameninţare la adresa liniştii globale nu va fi tolerată şi că nici un inamic al păcii nu va supravieţui.

În timp ce Rayford încerca să găsească un drum care să îi ducă în apropierea Spitalului Northwest Community, corespondentul radio reveni în direct:

– O ştire de ultimă oră... forţele militare care acţionează împotriva Comunităţii Globale au ameninţat oraşul New York cu o intervenţie, făcînd uz de arme nucleare, mai ales în zona Aeroportului Internaţional Kennedy. Civilii părăsesc zona, provocînd, astfel, unul dintre cele mai mari blocaje de trafic auto şi pietonal din istoria oraşului. Forţele de menţinere a păcii spun că posedă cunoştinţele şi tehnologia necesare interceptării proiectilelor, dar sînt îngrijorate în legătură cu potenţialele pagubele colaterale din zonele din apropiere. Iar acum o ştire de la Londra: o bombă de peste o sută de tone a distrus Aeroportul Heathrow, iar radiaţiile ameninţă populaţia pe o distanţă de sute de kilometri. Se pare că bomba a fost lansată de forţele

de ordine după ce avioane de luptă egiptene şi engleze au fost descoperite grupîndu-se pe un aerodrom militar închis, situat în apropiere de Aeroportul Heathrow. Avioanele de luptă, care au fost distruse toate în urma raidului aerian, erau, probabil, echipate cu arme nucleare şi se pregăteau pentru a decola spre Bagdad şi Noul Babilon.

– Este sfîrşitul lumii, şopti Chloe. Dumnezeu să ne ajute!

– Poate că ar trebui să încercăm să ajungem la Biserica Oraşului Noii Speranţe, sugeră Amanda.

– Nu mergem acolo pînă nu îl vedem pe Bruce, zise Rayford.

El îi întrebă pe trecătorii năuciţi dacă se putea ajunge pe jos pînă la Spitalul Northwest Community.

– Se poate, îi spuse o femeie. Spitalul se află peste cîmpul acela şi după deal. Dar nu ştiu dacă vă vor lăsa să vă apropiaţi de ceea ce a mai rămas din spital.

– A fost afectat?

– Dacă a fost afectat?! Domnule, spitalul se află puţin mai încolo, vizavi de clădirea Nike. Cei mai mulţi cred că a fost lovit primul.

– Eu mă duc, zise Rayford.

– Şi eu, i se alătură Buck.

– Mergem cu toţii, insistă Chloe.

Dar Rayford ridică mîna:

– Nu mergem cu toţii. Va fi destul de dificil fie şi pentru unul dintre noi să treacă de forţele de securitate. Buck sau eu avem o şansă mai mare pentru că avem legitimaţii din partea Comunităţii Globale. Cred că unul din noi ar trebui să meargă, iar celălalt să rămînă cu soţiile. Trebuie să fiţi însoţite de cineva care să poată trece de control, dacă va fi necesar.

– Vreau să merg eu, spuse Buck. Dar tu hotărăşti.

– Stai şi asigură-te că putem pleca oricînd spre Mount Prospect cu maşina. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, asumaţi-vă riscul şi veniţi după mine!

– Tată, dacă Bruce se simte mai bine, încearcă să îl aduci cu tine!

– Nu te teme, Chloe, zise Rayford. Mă gîndisem şi eu la asta.

Rayford o luă la fugă peste cîmp, prin iarbă şi noroi, şi curînd nu-l mai văzură; Buck regretă că fusese de acord să rămînă acolo. Întotdeauna fusese o persoană activă şi, în timp ce privea mulţimea de oameni şocaţi care se îngrămădeau plîngînd, încerca să se stăpînească să nu plece.

Lui Rayford i se strîngea inima pe măsură ce cobora dealul şi se apropia de spital. O parte din structura acestuia rezistase, dar o mare parte din el se transformase în grămezi de moloz. Ambulanţele înconjurau ruinele, în timp ce infirmieri în uniforme albe se agitau în jurul lui. O bandă de restricţionare a accesului înconjura zona din apropierea spitalului. În timp ce Rayford ridica banda ca să se strecoare pe dedesubt, un gardian fugi spre el cu arma pregătită pentru a trage.

– Stai! strigă el. În această zonă accesul este interzis!

– Am permis! strigă Rayford, fluturînd legitimaţia.

– Stai pe loc! urlă gardianul.

Cînd ajunse lîngă Rayford, îi luă portdocumentul şi îl studie, comparînd fotografia de pe legitimaţie cu faţa lui Rayford.

– Mamă! Acces permis pînă la nivelul 2-A! Chiar lucrezi pentru Carpathia?

Rayford dădu din cap afirmativ.

– Cu ce te ocupi?

– Este strict secret...

– Este şi el pe-aici?

– Nu, dar, oricum, nu ţi-aş spune dacă ar fi.

– Este în regulă, spuse gardianul, iar Rayford se îndreptă spre ceea ce odată fusese faţada clădirii. Cei de acolo nu-l băgară în seamă; erau prea ocupaţi să verifice cine avea legitimaţie sau nu. Multe trupuri erau întinse unele lîngă altele şi acoperite.

– Există supraviețuitori? îl întrebă Rayford pe un asistent de la Urgențe.

– Trei, pînă acum. Numai femei. Două asistente și o doctoriță. Ieșiseră afară să fumeze o țigară.

– Nimeni dintre cei care erau înăuntru nu a supraviețuit?

– Am auzit niște voci, spuse omul, dar, pînă acum, nu am ajuns la nimeni în timp util.

Murmurînd o rugăciune, Rayford împături portofelul în așa fel, încît legitimația lui să rămînă la vedere. Îl strecură în buzunarul de la piept. Se îndreptă spre morga improvizată sub cerul liber unde lucrătorii de la Urgențe se mișcau printre cadavre, ridicînd cearșafuri și notînd cîte ceva, încercînd să găsească o legătură între listele de pacienți și de angajați și trupurile schilodite sau brățările de identificare.

– Ajută-ne sau dă-te din drum! îi spuse lui Rayford o femeie masivă, în timp ce trecea pe lîngă el.

– Îl caut pe un oarecare Bruce Barnes, zise Rayford.

Femeia, pe a cărei plăcuță se citea numele Patricia Devlin, se opri și se uită cruciș la el, își înclină capul și verifică lista. Ea dădu primele trei pagini, clătinînd din cap.

– Angajat sau pacient? întrebă ea.

– Pacient. A fost adus la Urgență. Era în comă ultima dată cînd am avut vești despre el.

– Probabil era la Terapie intensivă atunci. Verifică aici!

Patricia arătă șase cadavre dinspre sfîrșitul șirului.

– Stai un pic, adăugă ea, uitîndu-se pe o altă pagină. Barnes, Terapie intensivă. Da, acolo era... Mai sînt oameni sub dărămături, să știi, dar secția de Terapie intensivă a fost aruncată în aer.

– Atunci este posibil ca el să fie aici sau încă se mai află sub dărîmături?

– Dacă este aici, dragule, decesul este confirmat. Dacă este încă acolo, este posibil să nu-l mai găsim niciodată.

– Nu există nici o șansă de supraviețuire pentru cei de la Terapie intensivă?

– Nu, pînă acum, nu văd cum. Îți era rudă?

– Îmi era mai apropiat decît un frate.

– Vrei să verific eu pentru tine?

Fața lui Rayford se schimonosi și abia dacă mai putu vorbi:

– V-aș fi recunoscător.

Patricia Devlin se mișcă rapid, fiind surprinzător de agilă pentru dimensiunile ei. Pantofii ei albi cu tălpi groase erau plini de noroi. Îngenunche lîngă cadavre, uitîndu-se la ele pe rînd și verificîndu-le, în timp ce Rayford stătea la o distanță de cîțiva metri, acoperindu-și gura cu mîna și avînd un nod în gît.

La al patrulea cadavru, domnișoara Devlin începuse să ridice cearșaful, însă deodată ezită și verifică brățara de identificare care era intactă. Se uită la Rayford, iar el își dădu seama imediat. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Ea se ridică și se apropie:

– Cel puțin poți să te uiți la el, spuse ea. Pe unii dintre ei nu aș îndrăzni să ți-i arăt, dar pe el poți să îl vezi.

Rayford se strădui să înainteze puțin. Femeia se aplecă și trase încet cearșaful, descoperindu-l pe Bruce, care avea ochii deschiși și zăcea nemișcat, fără viață. Rayford se lupta să se liniștească, în timp ce de-abia mai putea respira. Se apropie ca să îi închidă ochii, dar asistenta îl opri.

– Nu te pot lăsa să faci asta, își zise și întinse ea brațul pentru că purta mănuși. Voi face eu asta.

– Nu ai putea să verifici dacă mai are puls? reuși Rayford să spună.

– Dar, domnule, rosti ea cu compasiune în voce, nu îi aduc afară decît după ce decesul a fost confirmat.

– Te rog... șopti el, plîngînd de-a binelea. Fă-o pentru mine!

Și, în vreme ce Rayford se afla în mijlocul vacarmului dintr-una din suburbiile orașului Chicago, acoperindu-și fața cu mîinile, o femeie, pe care nu o mai întîlnise vreodată și pe care nu avea să o mai revadă, apăsă cu două degete partea de sub falca pastorului.

Fără să se uite la Rayford, ea își luă mîna de acolo, puse cearșaful la loc peste capul lui Bruce Barnes și se întoarse la

treburile ei. Picioarele lui Rayford se înmuiară, iar el îngenunche pe asfaltul murdar de noroi. Sirenele urlau în depărtare, luminile ambulanţelor se învîrteau în jurul lui, iar familia lui îl aştepta la mai puţin de o jumătate de kilometru distanţă. Doar ei mai rămăseseră în viaţă acum... Îşi pierduseră învăţătorul... Nu mai aveau pe cine să urmeze... Rămăseseră doar ei patru.

Cînd se ridică tîrîndu-şi picioarele înapoi, spre deal, pentru a le duce şi celorlalţi groaznica veste, Rayford auzi semnalul radiofonic destinat comunicatelor urgente, trîmbiţînd dinspre autovehiculele care treceau pe lîngă el. Washington-ul fusese distrus. Aeroportul Heathrow nu mai exista. Moartea pusese stăpînire peste deşertul egiptean şi guverna sub cerul Londrei. New York-ul era în alertă.

Buck era pe punctul de a porni după Rayford, cînd văzu o siluetă înaltă apărînd la orizont. Îşi dădu seama ce se întîmplase după mersul şi umerii aplecaţi ai lui Rayford.

– Oh, nu, şopti el, iar Chloe şi Amanda începură să plîngă.

Toţi trei se grăbiră să îi iasă înainte şi să îl conducă la maşină.

Calul Roşu al Apocalipsei venise deja.

În curînd

Volumul al treilea din seria

SUPRAVIEȚUITORII

de

TIM LAHAYE
JERRY B. JENKINS

Nicolae

După moartea prietenului și sfătuitorului lor, Bruce Barnes, cei trei membri ai Armatei Pătimirilor, Rayford Steele, fiica lui, Chloe, și soțul ei, Buck Williams, împreună cu noua soție a lui Rayford, Amanda, trebuie să se confrunte cu Calul Roșu al Apocalipsei, Războiul. Ei luptă într-o adevărată cruciadă pentru salvarea cît mai multor suflete. Rayford, care lucrează pentru noul lider al Comunității Globale, Nicolae Carpathia, îl spionează pe acesta pentru a-i preveni pe sfinții Bisericii de intențiile Antihristului. Căci nu mai este mult și asupra acestuia se va dezlănțui mînia de nedescris a lui Hristos.

CLUBUL CĂRȚII RAO

RAO CLASIC

Jane AUSTEN	➢ *Rațiune și simțire*
	➢ *Mîndrie și prejudecată*
H. BEECHER-STOWE	➢ *Coliba unchiului Tom*
Thomas HARDY	➢ *Departe de lumea dezlănțuită*
	➢ *Doi ochi albaștri*
Victor HUGO	➢ *Notre Dame de Paris*
J.W. GOETHE	➢ *Afinitățile elective*
Herman MELVILLE	➢ *Moby Dick*
Henryk SIENKIEWICZ	➢ *Prin foc și sabie* (2 vol.)
William THACKERAY	➢ *Bîlciul deșertăciunilor* (2 vol.)

OPERE XX

Hermann HESSE	➢ *Narcis și Gură-de-Aur*
Franz KAFKA	➢ *Scrieri postume și fragmente* (I)
	➢ *Scrieri postume și fragmente* (II)
	➢ *Procesul*
André MALRAUX	➢ *Antimemorii I: Oglinda limburilor*
	Capul de obsidian/Omul precar și literatura
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ	➢ *Toamna patriarhului*
	➢ *Un veac de singurătate*
	➢ *Despre dragoste și alți demoni*
Henry de MONTHERLANT	➢ *Fetele*
	➢ *Îndurare pentru femei*
J.-P. SARTRE	➢ *Căile libertății III/IV: Cu moartea în suflet/*
	O prietenie ciudată
Virginia WOOLF	➢ *Spre far*
	➢ *Orlando*
	➢ *Doamna Dalloway*

RAO CONTEMPORAN

Federico ANDAHAZI	➢ *Anatomistul*
Julian BARNES	➢ *O istorie a lumii în 10 capitole și jumătate*
Don DeLILLO	➢ *Mao II*
E.L. DOCTOROW	➢ *Labirintul apelor*
Margaret DRABBLE	➢ *Drumul străluciților*
Dominique FERNANDEZ	➢ *Îngerul destinului*
Joseph HELLER	➢ *Catch-22*
	➢ *Ora închiderii*
John IRVING	➢ *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA	➢ *Samuraii*
Javier MARÍAS	➢ *Inimă atît de albă*
Jose Carlo SOMOZA	➢ *Peștera ideilor*
Rose TREMAIN	➢ *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

Kevin J. ANDERSON & Doug BEASON	➢ *Sfîrșitul*
John CASE	➢ *Întîiul călăreț al Apocalipsei*
	➢ *Codul genetic*
Tom CLANCY	➢ *Rainbow Six* (2 vol.)
	➢ *Duel la înălțime* (2 vol.)
Tom CLANCY, Steve PIECZENIK	➢ *Centrul de comandă* IV: *Acte de război*
	➢ *Centrul de comandă* V: *Echilibru de forțe*
John le CARRÉ	➢ *Omul nostru din Panama*
	➢ *Experiment secret*
Larry COLLINS, Dominique LAPIERRE	➢ *Ultimatum*
Robin COOK	➢ *Risc asumat*
	➢ *Tratament fatal*
	➢ *Răpirea*
	➢ *Intenții periculoase*
Nelson DeMILLE	➢ *Plum Island*
William DIEHL	➢ *Domnie în iad*
	➢ *Eureka*
Daniel EASTERMAN	➢ *Al șaptelea sanctuar*
	➢ *Al nouălea Buddha*
Paul ERDMAN	➢ *Panica din '89*
Ian FLEMING	➢ *Operațiunea Moonraker* (seria JAMES BOND)
	➢ *Doar pentru ochii tăi* (seria JAMES BOND)
	➢ *Goldfinger* (seria JAMES BOND)
	➢ *Operațiunea Thunderball* (seria JAMES BOND)
	➢ *În Serviciul Secret al Maiestății Sale* (seria JAMES BOND)
	➢ *Spionul care m-a iubit* (seria JAMES BOND)
	➢ *Trăiești numai de două ori* (seria JAMES BOND)
Colin FORBES	➢ *Cataclismul*
	➢ *Conspirația*

Frederick FORSYTH	➢ *Fantoma din Manhattan*
John GRISHAM	➢ *Avocatul străzii*
	➢ *... Şi vreme e ca să ucizi*
	➢ *Firma*
	➢ *Cazul Pelican*
	➢ *Campionul din Arkansas*
	➢ *Clientul*
	➢ *Moştenitorii*
Thomas GIFFORD	➢ *Puterea destinului*
Chuck HOGAN	➢ *Încercuirea*
John KATZENBACH	➢ *Ziua răfuielii*
	➢ *Omul din umbră*
Dean KOONTZ	➢ *Şoapte*
	➢ *Mr. Murder*
William KOTZWINKLE	➢ *E.T., extraterestrul*
Tim LAHAYE, Jerry B. JENKINS	➢ *Supravieţuitorii*
John LESCROART	➢ *Al treisprezecelea jurat*
Anne RICE	➢ *Diavolul Memnoch*
	➢ *Mumia*
Mario PUZO	➢ *Naşul*
	➢ *Ultimul Don*
	➢ *Omerta*
Robert ROSENBERG	➢ *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE	➢ *Preşedintele a murit*
John SAUL	➢ *Cronicile din Blackstone*
Nicholas SPARKS	➢ *Accidentul*
	➢ *Nopţi în Rodanthe*
Michael TEITELBAUM	➢ *Aventurile Omului-Păianjen*
	➢ *Bărbaţii în negru II*
J.R. TOLKIEN	➢ *Stăpînul inelelor* (trilogia)
John TRENHAILE	➢ *Crisalida*
Scott TUROW	➢ *Vinovăţie dovedită*

PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Răzvan Ioan BOANCHIŞ	➢ *Portocaliu*
Ioan-Mihai COCHINESCU	➢ *Visul de iarnă al Isabellei*
Damian NECULA	➢ *Sîrbătoare continuă*
Nicolae ROTARU	➢ *Îngerii de oţel*
Alex Mihai STOENESCU	➢ *Misiunea dominicană*
Cristian TEODORESCU	➢ *Povestiri din lumea nouă*

RAO PENTRU COPII

Michael BOND	➢ *Un urs pe nume Paddington*
	➢ *Mai multe despre Paddington*
	➢ *Paddington în străinătate*
	➢ *Paddington sare în ajutor*
Roald DAHL	➢ *Matilda*
	➢ *Vrăjitoarele*
Laura HUNT	➢ *Noile aventuri ale lui Stuart Little*
Erich KÄSTNER	➢ *35 Mai*
C.S. LEWIS	➢ *Călătorie pe mare cu „Zori de Zi"*
	➢ *Calul şi băiatul*
	➢ *Prinţul Caspian*
	➢ *Jilţul de argint*
	➢ *Ultima bătălie*
Astrid LINDGREN	➢ *Pippi Şosetica*
A.A. MILNE	➢ *Ursuleţul Winnie-Puh*
	➢ *Cartierul Winnie-Puh*
Louis PERGAUD	➢ *Războiul bumbilor*
Lynne REID BANKS	➢ *Indianul din dulap*
	➢ *Indianul se întoarce*
	➢ *Secretul indianului*
	➢ *Misterul dulapului*
Antoine de SAINT-EXUPÉRY	➢ *Micul prinţ*
R.L. STEVENSON	➢ *Răpit de tîlhari*
P.L. TRAVERS	➢ *Mary Poppins se întoarce*
	➢ *Mary Poppins deschide uşa*

CĂRTICELELE *CLINGI CLINGI*

Pisicuţa • Văcuţa

ARIPIOARE

Bufniţa • Papagalul • Pinguinul

CRANŢI CE MAI POVESTEI

Edwin, vulturul artist • Holly, somnoroasa
Lucy îşi ascute cleştii • Sammy, un piton de treabă

GÎZA CEA HOINARĂ

Jack, un greiere sărit

ŞTIU EU CUMI

Şiretul • Fermoarul • Capsa • Nasturele

MULTIPLAN

Corpul omului • Sistemul solar • Mumiile egiptene • Broaștele fantastice

NU ȘTIAM CA...

Nu știam că rechinii își schimbă mereu dinții • Nu știam că unii șerpi scuipă otravă
Nu știam că unele vase au aripi • Nu știam că poți sări mai sus pe Lună

CĂRȚI ILUSTRATE

Ursulețul Paddington • Paddington la carnaval
Biblia pentru cei mici

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ DESENĂM

- *Primii pași*
- *Animale de companie*
- *Oameni în mișcare*
- *Animale sălbatice*

LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÎNDU-NE

- *Primăvara, vara, toamna și iarna – set*
- *Colorăm, meșterim și construim – set*
- *Numărăm și comparăm – set*
- *Mulțimi și numere*
- *Cum ne îmbrăcăm*
- *La Grădina Zoologică*
- *Primăvara, vara, toamna și iarna*
- *Colorăm, meșterim și construim*
- *Sărbătorile copiilor*
- *Culori și forme*
- *O zi cu Ioana și Vlad*

NON-FICȚIUNE

Carlos CASTANEDA	*Latura activă a infinității*
Zlata FILIPOVIĆ	*Jurnalul Zlatei*
J.F. FOGEL, B. ROSENTHAL	*Sfîrșit de secol la Havana*
Ernest VOLKMAN	*Spionaj*

DIVERSE

	Lanțul slăbiciunilor
	Vrei să fii miliardar?
Georgeta ROȘU, ilustrații Horia BERNEA	*Carte de bucate*

RAO ISTORIE

Mihai RETEGAN	*1968 – din primăvară pînă în toamnă*
	Război politic în blocul comunist
Roland JACQUARD	*În numele lui Usama bin Laden*

SCIENCE FICTION

Lino ALDANI	*Crucea de gheață*
Poul ANDERSON	*Orion*
Ray BRADBURY	*Fahrenheit 451*
John BRUNNER	*Oile privesc în sus*
	Să prinzi o stea căzătoare
	Rețelele infinitului
David COPPERFIELD	*La limita imposibilului*
William GIBSON	*Chrome*
	Contele Zero
Walter M. MILLER Jr.	*Cantică pentru Leibowitz*

DOSARELE X

Kevin J. ANDERSON	*Anticorpii*
Chris CARTER	*Întrunță viitorul*

MILLENNIUM

Lewis GANNETT	*Gheena*
Elisabeth HAND	*Francezul*

ENCICLOPEDIA RAO

- *Biblia ilustrată*
- *GUINNESS* — Cartea recordurilor 2002, Cartea recordurilor 2003
- *LUMEA ȘTIINȚEI:* — Corpul uman, Viața și ecologia
- *BIBLIOTECA MEDICALA A FAMILIEI:* — Bolile importante • Să știi să te îngrijești, Viața sexuală • Ghidul mamei grijulii
- *Pietre prețioase*
- *Larousse de Fotbal*
- *Incredibila calatorie...*
- *Atlas de istorie mondiala* (2 vol.)
- *Grecia continentală* – ghid turistic
- *Istanbul*– ghid turistic
- *Londra*– ghid turistic
- *New York*– ghid turistic
- *Șahul*
- *PERSONALITAȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:* Din Antichitate pînă în Evul Mediu (vol. I)
- *PERSONALITAȚI CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII:* De la Renaștere pînă la Iluminism (vol. II)

PRIMA MEA ENCICLOPEDIE LAROUSSE

- *Animalele*
- *Cum este vremea*
- *Cum se face*
- *Istoria*
- *Marea*
- *Meseriile*
- *Pământul*
- *Plantele*
- *Știința*

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI LAROUSSE

- *Atlasul statelor lumii*
- *Aventura cărții*
- *Aventura vieții*
- *Comunicarea, de la origini la Internet*
- *Energia și materia*
- *Lumea artelor*
- *Matematica și informatica*
- *Muzica*
- *Plante și animale*
- *Religiile lumii*
- *Sporturile*

SERIA CE ȘI CUM

- *Animale de companie*
- *Grecia antică*
- *Marii exploratori și călătoriile lor*
- *Egiptul antic*
- *Fizica modernă*
- *Automobilul*
- *Comori pierdute și regăsite*
- *Cruciadele*
- *Multimedia și lumile virtuale*

SERIA E.T. DESCOPERĂ...

- *E.T. descoperă plantele*
- *E.T. descoperă planeta Pământ*
- *E.T. descoperă comunicațiile*
- *E.T. descoperă Sistemul Solar*

ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI

- *Prima mea enciclopedie Larousse*
- *Primul meu atlas Larousse*

TOTUL DESPRE MANAGEMENT

- *Cum să motivăm echipa*
- *Cum să gestionăm bugetele*
- *Cum să reducem stresul*
- *Cum să gîndim strategic*
- *Cum să scriem un CV de succes*

BIBLIOTECA RAO

Albert CAMUS	*Străinul/Ciuma/Căderea/Exilul și împărăția*
	Fața și reversul/Nunta/Mitul lui Sisif/Omul revoltat/Vara
	Carnete
F.M. DOSTOIEVSKI	*Crimă și pedeapsă*
Colin FORBES	*Conspirația*
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ	*Incredibila și trista poveste a candidei Eréndira și a bunicii sale fără suflet*
	Știri despre o răpire
André GIDE	*Fructele pământului*
John GRISHAM	*Campionul din Arkansas*
	Maestrul
Hermann HESSE	*Siddhartha / Călătoria spre Soare-Răsare*
Franz KAFKA	*Jurnal*
	Castelul
André MALRAUX	*Condiția umană*
Thomas MANN	*Povestiri*
	Mărturisirile escrocului Felix Krull
Mario PUZO	*Omerta*
Antoine de SAINT-EXUPÉRY	*Citadela*
Henryk SIENKIEWICZ	*Quo vadis?*
Alex Mihai STOENESCU	*Istoria loviturilor de stat în România* (vol. 1, 2, 3)
Mario VARGAS LLOSA	*Războiul sfîrșitului lumii*

NOUTĂȚI

James Fenimore COOPER	*Ultimul mohican*
Joseph FINDER	*Puteri excepționale*
Christian JACQ	*Nefer cel Tăcut*
Tom LAHAYE & Jerry B. JENKINS	*Armata pălmirilor*
Astrid LINDGREN	*Pippi Șosețica se îmbarcă*
MADONNA	*Trandafirii Englezești*
Wilbur SMITH	*Magul*

CLUBUL CĂRȚII RAO

Și dumneavoastră puteți deveni membru al *Clubului Cărții RAO*, beneficiind de următoarele avantaje:

- Veți primi cu maximum de rapiditate cărțile comandate și veți fi informat cu regularitate despre ultimele apariții, planuri editoriale, oferte speciale;
- Pentru cărțile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poștă.* În plus, pentru 2 cărți se acordă o reducere de *10%*;
- de la 3 cărți în sus se acordă o reducere de *15%* și titlul de membru al *Clubului Cărții RAO*.

Despre *alte avantaje* ce decurg din calitatea de membru al *Clubului Cărții RAO* vă puteți informa din taloanele editurii noastre sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București
sau
www.editurarao.ro
www.raobooks.com
e-mail:
club@raobooks.com

Buck și prietenul său, Rayford Steele, împreună cu alți creștini organizează o adevărată forță de rezistență pentru a i se opune președintelui Națiunilor Unite, Nicolae Carpathia, care este, într-adevăr, Antihristul. Cutremurătoarele profeții biblice privitoare la anii apocaliptici devin realitate. Omenirea traversează acum perioada deschiderii celei de-a doua peceți a Cărții, când apare calul roșu, ce simbolizează Războiul.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-528-4

135000
.com